

КАТРИН СТОУН ЛУНА ОТ ПЕРЛИ

Превод от английски: Кунка Христова, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

Хайленд Парк Далас,

Тексас

Събота, 5 юни 1993

— Стивън и аз няма да се оженим.

Алисън Париш Хуайтейкър изрече слисващата новина с тих, извинителен глас пред петимата си любящи роднини.

Всяко събитие в живота на Алисън бе особено значимо за всеки от тях. От деня на раждането ѝ, тя бе станала център на живота и пламенната им, покровителствена обич. За нея те желяеха само най-доброто — съвършена обич, безгранично щастие, непомрачима радост, а в замяна искаха само да не им бъде отнета, както им бе отнета майка ѝ. Но независимо от твърдата ѝ решимост да уважи скромната им молба, в своя двадесет и седемгодишен живот, Алисън неведнъж бе стигала до ръба на смъртта.

Разбира се, отказът от плановете ѝ да се омъжи, едва ли бе въпрос на живот и смърт и все пак за семейството ѝ бе точно така. Те смятаха, че Стивън би я покровителствал толкова пламенно, колкото и те самите, и би я обичал дълго, след като те си отидат от този свят. Но най-вече вярваха, че няма да иска от нея това, което бе причинило смъртта на майка ѝ. Тримата му братя можеха да дадат необходимите наследници на рода Джентри, а и Стивън не чувстваше остра нужда да се увековечи чрез свои деца.

Разтрогването на годежа между Алисън Париш Хуайтейкър и Стивън Уърф Джентри означаваше още, че четири от най-големите богатства на щата Лоун Стар никога няма да бъдат обединени. Но това нямаше да има никакво значение за обичаните от Алисън хора. Защото и Паришови, и Хуайтейкъррови знаеха твърде добре изтърканата истина, че дори и най-разточителното богатство не можеше да гарантира щастиято.

— Какво се случи, скъпа? — попита най-после Паулин Хуайтейкър, нарушавайки шокиращата тишина с глас, изпълнен с

трогателна загриженост. — Стивън ли...

— Не, бабче — увери я Алисън. — Аз самата се отказах и снощи го съобщих на Стивън.

— Но защо, мила?

Вежливият въпрос дойде от Дъгълс Хуайтейкър, дядото на Алисън по баща. На любящото му лице Алисън видя объркване, което със сигурност изпитваха всички. От гледна точка на семейството ѝ Стивън Джентри би бил идеалният съпруг за нея — осигуряващ защита и сърдечност.

Но на Алисън ѝ се искаше да запита какво може да се каже за любовта, за страстта, за споделените мечти? Може би никой мъж, никога нямаше да се влюби в нея. Тя беше твърде обикновена, ако се изключеше богатството ѝ.

За съжаление Алисън не можеше да изповяда пред дядо си романтичното желание да бъде обичана заради самата нея, нито пък да признае, че Стивън изглежда се вълнуваше повече от богатството ѝ, отколкото от нейната любов.

Свивайки леко рамене, тя отговори двусмислено:

— Просто реших, че все още не съм готова да се омъжа. Знам, че това ще създаде неприятности, но просто не мога да го направя.

— Нормално е с приближаването на сватбата да се поуплашиш — предположи Айрис Париш. — Сигурна ли си, че искаш да се откажеш въобще?

— Да, напълно съм сигурна. Това не е импулсивно решение, обмислям го от известно време, много преди да се обади издателят ми.

— Какво обаждане? — попита Робърт Париш. После, усмихвайки се мило на внучката си, която толкова много напомняше на дъщеря му, която беше загубил, добави: — И друга ли книга със снимки от Тексас искат да направиш?

— Да, искат да направя друга книга, но не за Тексас.

После сведе поглед към ръцете в скута си. Бяха елегантно сплетени, както обикновено, но само тя знаеше колко здраво се притискаха една към друга. Гледайки втренчено почти побелялото кълбо от плът, в каквото се бяха превърнали, тя забеляза блестящата сребърна гривна, обхванала лявата ѝ китка. Това не бе просто бижу, което се слагаше за специални случаи, а по-скоро необходимост, която трябваше да носи постоянно. Предупреждаващият надпис, гравирани в

червено, върху медицинската гривна на Алисън изпращаше заплашителни сигнали за крехкото ѝ здраве. И сега, когато прочете познатите думи в аленочервено, едно друго предупреждение затанцува в съзнанието ѝ. Думите, казани пред семейството ѝ, че отказва женитбата на десетилетието в Далас само две седмици преди да мине по алеята, обсипана с гардении, бе абсолютно нищо в сравнение с това, което предстоеше да им каже. Те искаха това, което бе най-доброто за нея и след като женитбата ѝ със Стивън не ѝ го даваше, тя трябваше да го потърси другаде. Но това, което Алисън Париш Хуайтейкър планираше да осъществи, вместо да встъпи в сигурен, макар и лишен от любов брак, въобще нямаше да се възприеме като най-доброто от онези, които я обичаха.

Алисън пое успокояваща глътка въздух, отклони поглед от сребърно червената гривна и каза:

— Искат да направя книга за Хонконг.

Както и беше очаквала, споменаването за Хонконг предизвика нова вълна от притеснено мълчание. Последва обаче нещо, което не беше предвидила. Почти едновременно и четиримата отпавиха неспокойни погледи към баща ѝ. Откакто се помнеше, в семейните сбирки съществуваше един и същ ритуал. Тя излагаше въпроса, бабите и дядовците ѝ нежно, но твърдо изказваха мнението си и едва тогава баща ѝ се включваше в обсъждането. Алисън учтиво изчакваше някой да започне, но когато мълчанието стана почти мъчително, тя го разведри.

— Всъщност, един човек на име Джеймс Дрейк се е обадил на моя издател. Той е предприемач, живее в Хонконг и сега строи нов хотел там — „Джейд Палас“. Преди месец случайно видял брой на „Лоун Стар Серенейд“^[1] и иска аз да направя снимки от Хонконг, които ще бъдат постоянно изложени в хотела му.

Алисън, останала без дъх, заекна, чувствайки нужда от въздух след бързо изречените думи. Задушаваше се, смазана от прекомерната обич. Трябваше да разкъса тази обвивка. Точно това се опитваше да направи в този момент — един почти отчаян акт на съпротива, подклаждан от учудваща надежда. Семейството ѝ я обичаше всеотдайно и това беше чудесно, но... се задушаваше.

— Джеймс Дрейк — обади се най-после Робърт Париш. — Има един англичанин с това име, едър предприемач.

— Това е същият Джеймс Дрейк.

Върху лицето на дядо ѝ се изписа изумление от факта, че човек като Джеймс Дрейк я е избрал да направи снимките за новия му хотел, Алисън изпита непознато чувство на раздразнение. Независимо от продажбите на „Лоун Стар Серенейд“, които бяха надминали всички очаквания, хората, които я обичаха, продължаваха да смятат заниманията ѝ с фотография само за очарователно хоби.

Алисън бързо овладя гнева си. В края на краищата, учудването на дядо ѝ не беше по-голямо от нейното, когато издателят ѝ се обади с поръчката. Досуц като дядо си, нейното учудване бе прераснало в удивление, когато Джеймс Дрейк ѝ се обади лично. Дълбокият, тържествен глас с елегантен английски акцент ѝ каза, че не само я *иска* за своя „Джейд Палас“, но и че *има нужда* от нея. В нейните снимки имало нещо повече от творческо взаимоотношение между цвят и форма. Тя успявала да улови „същността“. А той искал точно това за своя хотел — снимки от Хонконг, които да олицетворяват неговото сърце и дух.

Джеймс Дрейк вярваше в таланта ѝ. Високо ценеше изящността ѝ и планираше да изложи нейни фотографии сред безценните богатства на бъдещия „Джейд Палас“. Алисън можеше предизвикателно да уточни пред дядо си, че Джеймс Дрейк има доверие в нейните способности. Но тя никога не би го направила. Обичаше го твърде много и знаеше, че Робърт Париш може да не я смята за надарен творец, но безрезервно вярва в правото ѝ на добро самочувствие. Приемаше тревогите на дядо си и бе решена с обич да се присъедини към всяка от тях. Беше прекарала последните две седмици, готвейки се за този момент. Спалнята ѝ, в бледозелено и кремаво, която доскоро бе отрупана с женски списания, сега бе запълнена с литература за Хонконг.

Алисън бе омагьосана от колонията на Британската корона в Южнокитайско море. Тихият, безстрастен глас на Джеймс Дрейк бе посял семената. Видеофилмите и книгите засилиха копнежа.

— Не можеш да отидеш в Хонконг, Алисън — Айрис Париш наруши дълбоката тишина. Но тя не насочи атаката си срещу Хонконг — Алисън беше готова за това. Доводите ѝ бяха свързани с дома. — Твоите лекари са тук. Ако нещо се случи? Ако имаш нужда от преливане на кръв?

Алисън потръпна. Не очакваше това. Далас или Хонконг? И двата града се гордееха с великолепните си здравни грижи. За съжаление съвременната медицина не можеше да предложи нищо на Алисън. Бяха тествали всички от семейството и с чувство на дълбока тъга и безпомощност разбраха, че както кръвта на баща ѝ, така и на бабите и дядовците ѝ, щеше да бъде така опасна за нея, както и кръвта на който и да е непознат.

— Нищо няма да ми се случи, бабче — увери я тя нежно. — Ще бъда много внимателна. Обещавам.

— И все пак Алисън — настояваше Паулин Хуайтейкър, — Хонконг е опасен.

— Вярно е — отговори спокойно Алисън. — Там има тайфуни, но Хонконг е подготвен за тях. Метеорологични спътници улавят зараждащата се буря още в океана, далеч преди да достигне брега и лодките се прибират в заслони, а сградите са построени така, че да издържат на силата на вятъра.

— Никога не можеш да предвидиш, нито да контролираш напълно природните бедствия — забеляза сухо Дъглас Хуайтейкър. — А какво ще кажеш, Алисън, за политическите беди? Спомняш ли си площада „Тянмън“^[2]?

— Разбира се, че си спомням, както си спомнят всички, които живеят в Хонконг. Територията няма да премине под китайски контрол по-рано от юли 1997 година, а междувременно губернаторът Патен работи усилено за затвърждаване на демокрацията.

Дъглас не можа да потисне гордата усмивка. Внучката му си бе научила урока добре.

— Но — добави той тихо — няма никаква гаранция, че ще успее.

— Наистина няма — съгласи се Алисън.

И Джеймс Дрейк ѝ бе казал същото.

Независимо от Общата декларация, бъдещето на Хонконг беше несигурно. Можеше да има опустошения, които човешкото въображение не може да си представи. И тъкмо заради това „Джейд Палас“ и нейните снимки бяха толкова важни. Хотелът щеше да бъде символ на уникалната хармония, която представлява Хонконг, невероятният и въпреки това вълнуващ брак между Изтока и Запада, на мистичния дракон с великолепния лъв. „Джейд Палас“ щеше да бъде построен, за да надживее съдбата, каквато и да бъде тя. Фотографиите

на Алисън щяха също да представляват трайни символи, необратими моменти, истинска история. В момента градът бе безопасен и много хора го смятаха за най-вълнуващия и космополитен град на земята.

— Твърде е далече — каза Паулин с непогрешима нотка на безвъзвратност.

Алисън знаеше колко е разстоянието между Далас и Хонконг по всичките възможни пътища: 8300 мили по въздух; четиринадесет часа плюс един ден поради зоновия пояс; и забележително, само на няколко секунди по телефона. Но начинът, по който баба й измерваше разстоянието съвсем не беше обичаен. То бе измерението на сърцето и тя видя във вечно зелените й очи страданието.

„Но, бабче! — искаше да извика тя. — Хонконг не е Виетнам. Вярно, разстоянието между тях е само четиристотин мили, по-близко, отколкото е Далас до Ню Орлеанз, но сега времето е друго, не е както преди двадесет и осем години...“

— Наистина се надявам, че всички вие ще дойдете да ме видите, докато съм там.

— О, не, Алисън. Трябва да се върнеш колкото е възможно по-скоро. Хонконг е малка територия, нали така? Няма да са ти необходими повече от няколко седмици.

— Ще остана до откриването на хотела — отговори тихо Алисън.

— Докато се открие хотела? — повтори ужасена Айрис. — Но кога ще бъде това?

— Там всичко става по-бързо, отколкото тук — обясни Алисън. Джеймс Дрейк й бе казал, че голямото здание ще бъде готово за по-малко от седем месеца. — И въпреки че хотелът ще бъде отворен две седмици след построяването му, официалното му откриване ще стане в навечерието на Нова година, на моя рожден ден.

— Нима ще останеш в Хонконг за Коледа?

— Да, там ще бъда. — Джеймс й се беше извинил, че довършителните работи, включително и подреждането на фотографиите й, щяха да станат през Коледната ваканция. Разбира се, тя можеше и да не остане. Но щеше да се лиши от възможността да следи аранжирането и осветлението. — Ще остана в Хонконг за Коледа. Мислех си, че всички заедно бихме могли да прекараме празниците там. Проучих, че се организират чудесни маршрути по

Южния Пасифик и Далечния изток. Един от тях тръгва от Таити на 5-и и завършва в Хонконг на 24-и декември. Брошурата е в стаята ми. Знаем колко обичате да пътувате с кораб.

„Хонконг не е Виетнам — искаше да извика отново Алисън. — Елате да празнувате с мен Коледа, официалното откриване на «Джейд Палас» и моя рожден ден.“

Алисън знаеше, че те няма да отстъпят. Най-малко днес. През цялото време до момента, в който се качи на самолета за Хонконг, те щяха да се надяват, че няма да замине. В миналото тя винаги отстъпваше пред желанията им. Не искаше да се притесняват заради нея. Знаеше, че загрижеността им бе породена от обич.

Но този път беше различно.

Този път Алисън Париш Хуайтейкър щеше да направи това, което искаше.

Трябваше да го направи.

Когато отново се възцари напрегнатото мълчание Алисън потръпна от страх. Пак ли щеше да се предаде. Бореше се със страха си. Джеймс ѝ бе дал домашния си телефон и ѝ бе казал да му се обажда по всяко време и по всяка причина. Можеше да му се обади още сега. Щеше още веднъж да потвърди, че ще отиде в Хонконг и в отговор да чуе дълбокия му, тих и елегантен глас да казва колко е доволен от този факт! Алисън искаше да избяга в самотата на стаята си, но не можеше. Беше твърде добре възпитана, за да напусне така безцеремонно. Обичаше ги твърде много, за да ги тревожи допълнително.

Тишината можеше да продължи вечно. Още сега и още тук тя можеше да се задуши, ако не я бе спасил човекът, който я бе спасявал много пъти. Баща ѝ. Той бе ходил във Виетнам. Само с една своя дума Гарет Хуайтейкър можеше да спре Алисън. Ако той се противопоставеше на плановете ѝ, тя щеше да остане в Далас. Алисън се страхуваше най-вече от неговата реакция. Много пъти вече тя бе флиртувала със смъртта, но той беше преодолял страховете си, обичаше я и искаше животът ѝ да е колкото се може по-нормален. Именно баща ѝ я бе учил да язди кон, да кара кола, дори да пилотира самолет.

Именно той проговори сега.

— Мисля, че е време малко да полетим с Алисън.

— Кога смяташ да тръгнеш? — попита Гарет, когато се бяха издигнали високо над земята. Бяха правили това стотици пъти, когато я учеше да управлява самолета и след това в случаи като този, когато трябваше само двамата да обсъдят някакъв въпрос.

— След седмица.

— Къде ще отседнеш?

— В „Трейд Уиндз“. Хотелът е на Дрейк. Освен обикновените стаи за гости, има няколко апартамента за постоянно пребиваващи. Ще бъда в един от тях. Намира се в центъра на финансовия квартал на Хонконг и се ползва от международната търговска клиентела. Сигурно е много хубав и безопасен.

— Сигурен съм, че е така. Мисля си, дали ще се чувстваш самотна.

„Може би — мислеше си Алисън. — Но има разлика между това да се чувстваш самотен и да си сам, нали?“ Тя никога не бе оставала сама и сега имаше нужда от това, за да разпери крила... ако въобще имаше крила.

— Мога ли да ти се обаждам по телефона?

— Разбира се, че можеш — усмихна се Гарет. — По всяко време, през цялото време.

— Мисля си, че ще срещна различни хора. *Ще срещна Джеймс.* — Мисълта дойде без предупреждение и веднъж появила се, заживя свой собствен живот. Джеймс, който несъмнено е толкова изтънчен, елегантен, страстен, както и неговия глас... и който почти сигурно има щастлив брак... и който, дори ако е свободен, едва ли би поискал да губи ценното си време с една безнадеждно обречена жена. Прогонвайки мисълта обратно Алисън продължи: — О, забравих да ти кажа, че строителството на „Джейд Палас“ ще се ръководи от Сам Коултър. Той е работил при теб, нали?

— Да. — След кратко мълчание Гарет продължи: — Радвам се, че Сам ще бъде в Хонконг, Алисън. Ще ти хареса.

В тона му нямаше нищо, което да подсказва за скрит замисъл, но Алисън познаваше твърде добре баща си.

— Нямам нужда от бодигард, татко! И освен това, Сам ще е невероятно зает.

Замълчаха. В продължение на доста време баща и дъщеря просто гледаха напред към златните лъчи на слънцето, което залязваше зад Тексас. Най-после Алисън запита тихо:

— Ти съгласен ли си?

Преди да отговори Гарет я погледна.

— Чувствам, че имаш нужда от това.

— Да — отвърна Алисън, а сърцето ѝ се изпълни с обич към баща ѝ. Обич и притеснение. Гарет Хуайтейкър бе посветил живота си на своята дъщеря и на паметта на съпругата си. Никога не бе срещнал друга любов и доколкото Алисън знаеше, никога не бе я търсил. За хората той бе доволен от живота си, но Алисън знаеше, че нещо го кара да лети с часове, както тя самата често правеше. Това бяха самотни скитания сред облаците, преследване на мечтите.

Нещо липсваше в живота на баща ѝ.

Алисън се страхуваше, че му липсва щастие.

Мислеше си, че ако отиде в Хонконг и успее да докаже, че може да се справя сама, да бъде щастлива, това щеше да му даде шанс да намери онова, което му липсваше през цялото време. Тя осъзна, че баща ѝ все още не бе дал съгласието си. Беше се загледал далеч към хоризонта. Тъмни сенки на безпокойство преминаваха по лицето му.

— Има ли нещо особено там? — попита тя нежно. — Нещо, за което да не знам.

О, да. Имаше нещо, нещо, за което никой не знаеше. За Гарет Хуайтейкър, Хонконг бе раят.

— Бил ли си в Хонконг, татко?

— Да, веднъж и то за много кратко време, много отдавна.

— И?

— Беше великолепно, Алис. Вълшебно.

— Тогава няма да имаш нищо против да замина.

Щеше да му липсва и щеше да се тревожи за нея, но как би могъл да каже не? Хонконг бе мястото, където бе прекарал най-щастливата седмица от своя живот.

— Не. Разбира се, че не. Всичко е наред.

— И ще дойдеш да ме видиш, нали?

— Ще видим — отговори неопределено той. После, преди отново да отпрати тъмнозелените си очи към хоризонта, се усмихна и тихо добави: — Надявам се.

Гарет не можеше да обещае на дъщеря си, че ще я посети... защото имаше друго обещание, дадено на Джулиана много отдавна, но завинаги.

Джулиана — жената, която беше обичал както никоя друга.

Джулиана — майката на другата му дъщеря, полусестра на Алисън, детето на любовта, което беше изоставил.

[1] „Серенада под самотните звезди“ (англ.). — Бел.пр. ↑

[2] Централният площад в Пекин, на който са разстреляни мирни демонстранти, борещи се за демократични реформи. — Бел.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА

ПЪРВА ГЛАВА

Пристанище Абърдийн

Хонконг

Юни 1960

Тогава тя още не беше Джулиана Куан. Беше на тринадесет години. Носеше китайското име Спокойно Море.

Живееше на „Луна от перли“, плоскодънна рибарска лодка в плуващия град на пристанището Абърдийн. Тя не бе стъпвала никога на твърда земя. Само мъжете слизаха на брега, за да продадат рибата, която осигуряваше прехраната им. Продаваха и други ръчно изработвани стоки.

Жените в семейството на Спокойно Море — майка й, баба й, братовчедките и лелите й, в продължение на безкрайни часове изкусно украсяваха атлазени и копринени тъкани с мъниста, пайети и перли. Те се продаваха в магазина на западния край на Куинс Роуд.

Спокойно Море познаваше острова само от страната на пристанището. Оттам, той изглеждаше огромен и прекрасен. От палубата на „Луна от перли“ можеше да вижда единствено рибарското селище Абърдийн, сградите в розово и зелено, скътани в хълмовете и постоянния поток от коли и камиони, които се движеха покрай пристанището. Понякога колите превозваха хора от другата страна на острова — богати мъже и жени, които с лодки стигаха до плуващите развлекателни заведения. Спокойно море знаеше, че тя никога няма да бъде част от този живот на брега. Хората, които живееха в общността на дървените лодки и солената вода ненавиждаха другия начин на живот. Ако някой, някога помечтаеше за живот на брега, никога не го изричаше на глас. Това се смяташе за предателство към семейството, традицията и съдбата.

Спокойно Море обаче се възхищаваше на живота на сушата. Чувстваше се виновна за своите забранени видения и въпреки това, мечтаеше. Заспиваше с копнеж да види мястото, където обшитите с перли платове се превръщаха в рокли за весели младоженки и...

Но никога не разрешаваше на тези забранени фантазии да отнемат повече от няколко скъпоценни мига, защото знаеше, че те ще се върнат отново, ще я изкушават и примамват.

„Това е мястото, на което принадлежа — напомняше си тя. Аз съм дете на морето.“

Спокойно Море знаеше, че винаги ще живее в лодка. Но животът бе непредсказуем.

Тя бе слушала ужасяващи истории за големите тайфуни — страшни ветрове, които убиваха стотици и стотици. През първите тринадесет години от живота ѝ Абърдийн бе пощаден. Семейството ѝ вярваше, че Спокойно Море е причината Абърдийн да бъде благословен. Нейното раждане съвпаднаше с рождения ден на Тин Хау, Императрицата майка на рая и богиня на морето. В чест на своята богиня покровителка рибарите украсяваха лодките си с цветя и фенери и после посещаваха многобройните храмове покрай брега, за да ѝ отдадат почести.

Спокойно море се бе родила точно когато баща ѝ, чичовците ѝ и дядо ѝ отдаваха своята почит на Тин Хау в храма край залива Джос Хаус. Ето защо семейството ѝ реши, че нейното раждане е оказало магическо очарование върху вятъра и вълните на Абърдийн. Но шест седмици след тринадесетия рожден ден на Спокойно Море това магическо очарование свърши. Тя винаги щеше да се чуди дали магията бе предопределена да се развали или тя самата с фантазиите си бе причинила разрушаването ѝ. Цялото семейство на Спокойно Море загина пред очите ѝ. Лодките, които само преди миг изглеждаха толкова безопасни, се разпаднаха. Тя беше сигурна, че собствената ѝ смърт не бе далеч. През целия си живот бе живяла на вода, но не можеше да плува.

Пък и дори да знаеше, плуването нямаше да ѝ помогне срещу яростта на вълните. Тя сграбчи някакво парче дърво — всичко, което бе останало от „Луна от перли“. Въпреки че сърцето ѝ бе разбито тя не можеше да се предаде. Не можеше да пожелае собствената си смърт.

Призори се събуди на брега. Небето бе златно, въздухът не помръдваше, а морето бе изумрудено. Сцената на смъртта изглеждаше като мираж. Но когато вдигна поглед от изпъстрения с водорасли пясък към пристанището тя видя с брутална яснота истината. Вечерта не бе мираж, фантом или предупреждение. Беше реалност. Мястото върху

изумруденото море, което бе нейният дом просто бе изчезнало. Всичко бе погълнато изцяло от морето.

Когато отмести поглед от мястото, където някога бе имало толкова щастие, очите ѝ съзряха истинско чудо. В далечината, отвъд пристанището, видя лодки. Независимо от опустошението познатият ѝ живот можеше да продължи. Хората от тези далечни лодки щяха да я приемат на драго сърце, едно сираче останало след чудовищната буря. Трябваше само да тръгне покрай брега и ще бъде спасена, ще се завърне към миризмата на риба, море, тик и пушек... към сигурността на традицията... и вечно присъстващата заплаха от друг тайфун.

Не. Протестираше всяка клетка на тялото ѝ и хилядите плачещи късчета в разбитото ѝ сърце. Не можеше да се върне. *Няма* да се върне. Беше пощадена от всепоглъщащата смърт. Нещо повече — беше изхвърлена на брега, това забранено място, към което истински принадлежеше. Нещо вътре в нея тайно ѝ бе нашепвало.

Това бе нейната съдба. Трябваше да бъде тук, където щеше да започне отначало.

Стройните ѝ крака познаваха ритъма на морето — от меките въздишки и мързеливите прозевки, до измамните му люшкания и опасни вълнения. За тринадесет години стъпките ѝ не я бяха подвели нито веднъж. Грациозна като балерина, тя можеше да скочи от носа на „Луна от перли“ на носа на следващата лодка и после на следващата.

Но Спокойно Море много трудно крачеше по земята. Пясъкът беше толкова неподвижен, толкова различен от меката повърхност на морето. Тя залиташе, виеше ѝ се свят. Това бе земната болест, от която се оплакваха баща ѝ и чичовците ѝ — още една причина да ненавиждат живота на брега.

„Ще мине — окуражаваше се тя. — Трябва да мине. Не мога да се върна в морето. Трябва да стигна до другия край на острова, независимо колко е далече и да откроя магазина за дрехи в западната част на Куинс Роуд. Това е моята съдба.“

Булевард „Фу Лам“ бе засипан от разпръснати палмови листа и дървесни отпадъци. Беше задръстен и от движението. Хората от северната част на острова бяха дошли, за да видят със собствените си очи опустошенията. Движеха се и камиони, същите, които идваха

всеки ден, да изкупуват остатъците от вчерашния улов. Те бяха най-голямото доказателство за това, че животът зависеше от прищевките на природата, защото днешният ден бе вече тук и трябваше да се преживее. Като се движеше през Абърдийн Спокойно Море почти не привличаше вниманието на хората. Намачканата ѝ черна туника и панталони бяха все още влажни от морето. Беше боса. Дългата ѝ до кръста коса бе разчорлена от вятъра и сплъстена от водата, а хубавичкото ѝ лице бе подпухнало. След като напусна Абърдийн босоногата бездомница започна да привлича любопитните погледи на минувачите. Някои се спираха, за да я гледат, други ѝ подвикваха, че е тръгнала в грешна посока. Накрая, когато един мъж спря камиона си до нея и я попита къде отива, тя отговори решително:

— Тръгнала съм към западния край на Куинс Роуд.

— Знаеш ли на какво разстояние е?

— Няма значение.

— Къде е семейството ти?

— Загина... с изключение на леля ми. Има магазин за дрехи в западния край на Куинс Роуд. Затова отивам там. Да я намеря.

Любезният шофьор посрещна думите ѝ скептично, но след миг каза:

— Тогава нека те закарам. Случайно отивам точно нататък.

Тя не можеше да си представи да се качи на каквото ѝ да е превозно средство, докато не ѝ преминеше виенето на свят, но отговори:

— Благодаря.

С треперещи крака се покачи в кабината на камиона му. Все още беше замаяна, дори се почувства по-зле, защото скоростта на камиона ѝ бе така чужда, както и земята. През замъгления си поглед тя за пръв път мерна великолепието на света — смарагдовите планини, гигантските кули от ебонит, блестящи като стъкло и злато под лъчите на лятното слънце, флотилията товарни кораби, полюляващи се леко върху зелено сребърните води на пристанището „Виктория“, учудващия сблъсък на коли, автобуси и човечество. Тайфунът, който само с един дъх бе помел целия ѝ свят, като че ли дори не бе докоснал северната част на остров Хонконг. Това беше една обикновена сряда. Търговията вървеше, натрупваха се огромни печалби.

Когато стигна центъра видя момичетата, които се разхождаха на групички, смееха се и разговаряха. Носеха стилни костюми от тъмна коприна. Походките им бяха целеустремени, но гъвкави, уверени и толкова уравновесени.

„Ще бъда една от тях — закле се тя. — Един ден и аз ще мога да танцувам на земята с високо вдигната глава.“

— Това е западният край на Куинс Роуд — каза шофьорът на камиона и спря сред движението. Понеже лицето му продължаваше да изразява съмнение тя бързо му благодари, отвори вратата и се приземи на паважа. Спокойно Море знаеше точно как ще познае магазина за дрехи. Щеше да види създадените от майка ѝ и баба ѝ материи, общити с мъниста и пайети. Споменът за пъргавите пръсти на жените, които обичаше и които я учеха търпеливо на техния занаят я потопи в мъка. С тях бе прекарала толкова щастливи часове. Сега те си бяха отишли и тя бе на това забранено място, за което беше мечтала.

Магазините за платове, които се редяха по Куинс Роуд бяха мънички. Яркоцветните им щандчета се изливаха на улицата като множество дъги. Най-хубавото, което всеки от тях предлагаше беше изложено най-отпред. Именно на това почетно място тя попадна на нейните собствени изработки, а тези на любимите ѝ хора, бяха малко по-назад. Бавно пристъпи от нейните към техните, погали ги нежно с ръка и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Спокойно Море излъга за пръв път в живота си, когато каза на шофьора, че отива в западния край на Куинс Роуд, за да намери леля си.

Всъщност думите ѝ се превърнаха в предсказание. Вивиан Йонг, собственичката на магазина, стана нейно семейство. Благодарение на нея Спокойно Море остана жива. Вивиан беше весела шестдесет и пет годишна жена. Вдовица от почти четиридесет години, без деца, заможна, независима и ексцентрична. Нейните магазини бяха най-преуспяващите в Хонконг и шивачките ѝ не само се наслаждаваха на приятната си работна обстановка, но и на високи заплати. Вивиан Йонг вярваше в честните отношения и това бе само началото на революционните ѝ идеи. Тя потвърждаваше, че една жена може да успее точно колкото един мъж. Независимо от ограниченията,

налагани на китайката от вековните традиции, в Хонконг имаше необикновена свобода. Капитализмът не обръщаше внимание нито на пол, нито на раса.

„Някоя китайка може да създаде голяма международна модна къща — говореше Вивиан на момичето, превърнало се в детето, което тя винаги бе искала да има. Разбира се тази китайка трябваше да бъде особено красива, безкрайно възпитана и страстно посветена на мечтата си. Трябва да има отлични познания по английски, понеже Хонконг е колония на Британската корона.“

Тя получи името Джулиана Куан. Много скоро Спокойно Море стана олицетворение на тази смела мечта на Вивиан Йонг. Младата девойка искаше да осъществи тази мечта бързо, и то в целия ѝ блясък, докато Вивиан беше жива, за да ѝ се наслади.

— Не, Джулиана — каза меко Вивиан на кантонско наречие. — Ще минат много години преди наистина да си готова за това. Трябва да бъдеш търпелива. Имаш великолепен талант и това не може да се отрече. Един ден „Луна от перли“ ще бъде най-желания етикет по света.

— „Луна от перли“? — поде ехото Джулиана. — Мислех, че етикетът ще се нарича Вивиан Йонг.

— Благодаря ти, мила. — Очите на Вивиан блестяха от обич и мъдрост. — Трябва да бъде „Луна от перли“. И двете знаем това.

Седяха на верандата в къщата на Вивиан с изглед към Щастливата долина. Благоуханият въздух бе изпълнен с аромата на жасмин. Небето бе блестящо чисто, без мъгливото було, което понякога затъмняваше хоризонта на север. В този кристално ясен ден, когато говореха за далечните мечти, високо издигащите се черни планини на Народна република Китай изглеждаха застрашително близко. По младеещото лице на Вивиан премина тревожна сянка.

— Един ден ще имаш нужда от английски паспорт, Джулиана.

— Английски? — повтори учудено момичето. Почти от раждането си, тя бе слушала за англичаните. Те бяха зли варвари, неморални пирати, които отравяли предшествениците им с опиум и после ги хвърляли в нечестна и кървава война. От Вивиан Джулиана Куан научи друга истина, по-полезна от практическа гледна точка. Това имаше някакво обяснение. „Но да стане англичанка? Не... не би могла.“

— Но трябва. — Вивиан отклони тревожния си поглед от черните планини на Китай и нежно се усмихна на Джулиана. — През 1997 ще си само на петдесет. Днес може да ти се струват много, моя малка, но не е така. Ще бъдеш достатъчно млада, за да преместиш „Луна от перли“ в Англия, за да започнеш отново там, ако трябва.

— Хиляда деветстотин деветдесет и седма? — попита Джулиана. — Какво ще стане тогава?

— Изтича срока, за който островът е бил даден на англичаните и Хонконг се връща на Китай.

— Но... не е ли точно това, което искаме?

— Не знам, мила моя. Може би, не. Невъзможно е да се предвиди бъдещето. — Вивиан не можеше да предсказва бъдещето, но имаше живи спомени от миналото. — През 1949 г., когато в Китай се възцари комунизмът, тълпи от бежанци наводниха Хонконг. И сега идват учени, писатели, художници, поради суровия режим на председателя Мао и неговите последователи. Броят на търсещите избавление отново се увеличава. — Вивиан погледна към надарената млада художничка, която седеше до нея и тихо повтори: — Един ден, Джулиана, за да си в безопасност, ще имаш нужда от английски паспорт.

ВТОРА ГЛАВА

*Парк Виктория
Остров Хонконг
Април 1965*

Един месец преди осемнадесетия рожден ден на Джулиана и почти пет години след тайфуна се случи нещо, което промени живота ѝ завинаги. Този път не беше природно нещастие, насилствена прищявка на разгневена богиня. То дойде без предупреждение, без предзнаменование и също както тайфуна бе съдбовно.

Беше втори април, почти се свечеряваше. Джулиана току-що бе занесла вечерната рокля на една клиентка. Беше отишла там с колата и шофьора на Вивиан, но после го освободи, защото искаше да се поразходи по хълма. Златната светлина на деня избледняваше в осветената от луната привечер. Паркът Виктория се опасваше от два тесни пътя, осигуряващи великолепно място за разходка. Джулиана често идваше тук, но никога не отиваше към южната част откъдето се виждаше мястото, което някога бе нейн дом. Животът ѝ в Абърдийн сега бе далеч назад, почти спомен от сън. Тя никога не се завърна там и се съмняваше дали някога би го направила.

Тази вечер, както винаги, вървеше покрай Лугард Роуд от северната страна. Спираше се, за да погледа някои от любимите си пейзажи. Намираше се по-високо дори и от най-самонадеяния измежду небостъргачите на Хонконг. Когато погледна надолу към ярките, блещукащи като скъпоценни камъни светлини, ръцете ѝ импулсивно сграбчиха грубите перила на оградата от вито желязо.

Там я завари Гарет Хуайтейкър. Пролетното слънце се бе скрило отдавна. Тесният път бе слабо осветен от светлините на града. Ако не беше сребърната луна той нямаше да я види, преди да стигне до нея. Гарет спря на известно разстояние. Бе дошъл тук да търси самота. Уединението му не бе нарушено от нейното присъствие.

Като че ли тази изящна жена, обвита в ореола на луната, трябваше да бъде тук... очакваща него.

Налудничавостта на тази мисъл накара Гарет да се обърне назад с възмущение и тревога. Добре познаваше признаците на лудостта. През последните няколко месеца бе свидетел как безумията на войната замъгляват съзнанието на хората около него. До този момент вярваше, че беше останал настрана от всичко това — емоционално независим, както винаги. Способността на Гарет да се самоизолира бе характерна за него — недостатък или не, той го носеше откакто се помнеше. Във Военноморската академия я бе шлифовал до съвършенство. Той притежаваше и други характерни черти, които го правеха отличен офицер — честност, самодисциплина. Нервите и сърцето му бяха стоманени, но имаше нежни местенца, които пазеше за семейството си. Благодарение на упоритата работа на баща му, Гарет и Блейк Хуайтейкър бяха родени в голямо богатство. Както Гарет, така и по-големият му брат можеха да посещават Харвърд или Йейл и със сигурност биха могли да избегнат участието си във военния конфликт, възникнал в Югоизточна Азия. Но синовете на Хуайтейкър бяха възпитани в чувство на патриотизъм. Именно за свободата, която беше позволила на бедния им баща да постигне финансова сигурност за семейството си, те бяха готови да дадат живота си.

Блейк и Гарет бяха изпратени в залива Тонкин. И двамата изпълняваха военни мисии в Северен Виетнам и бяха подложени на ужасите на войната. Гарет рядко можеше да разговаря с Блейк, но знаеше, че брат му няма да полудее, нито пък той. Налудничавата идея, че някаква съдбовна сила го е довела тук, сега, до тази поразително красива китайка, нямаше нищо общо с войната. По-скоро се свързваше с Хонконг — това вълшебено място, където дори той бе завладян от мисълта, че живота на човек се управлява от късмета, ветровете, боговете и драконите.

Трябвало е той да се появи тук.

И тя е трябвало да бъде тук.

Това бе Хонконг. Човекът, който винаги бе налагал строг контрол върху съдбата и сърцето си, предаде и двете във властта на луната. Точно в този момент, когато Гарет забрави за цялата си твърдост Джулиана, привлечена от нещо, което не можеше да определи се обърна към него.

— Казвам се Гарет — каза той тихо, като се приближи към нея. С всяка своя стъпка я виждаше по-ясно. Вечерният бриз галеше блестящата ѝ черна коса, дълга до раменете. Тъмните ѝ очи блестяха много по-ярко от всичките светлини в подножието. Плътните ѝ устни бяха леко разтворени от удивление.

Много пъти през последните пет години Джулиана се бе чудила, защо толкова неуморно работеше върху своя английски, да може да го говори така безупречно и с такава царствена елегантност. Всеки, който я чуеше, не можеше да повярва, че не бе отрасла в голяма къща в Англия.

Сега тя разбра защо. Заради него.

— Казвам се Джулиана.

„А сега какво? — чудеше се Гарет. Неговата дисциплинирана мисъл работеше, контролираше нетърпеливо и неспокойно. — Да я попитам ли какво чувства? Да ѝ кажа ли, че Гарет Хуайтейкър, който познавам в продължение на двадесет и четири години въобще не вярва в любовта, още по-малко в любовта от пръв поглед, но че мъжът, който стои тук сега, започва да се влюбва в нея... вече е влюбен.“

Вглеждайки се в красивото лице, той видя ведрата ѝ радост и осъзна, че нямаше нужда да я пита. Тя вече знаеше. А онова, което щеше да последва бе неминуемо. Щом вярваше в магията на Хонконг, в мистичното послание на луната и ветровете, и звездите... Като че ли в отговор долови неочакван шепот, който развя черната ѝ коса, обляна в сребърната лунна светлина. Тялото, облечено в коприна, потръпна.

— Студено ли ти е? — попита нежно той. — Накарах те да ме чакаш, нали? Докато се разхождах от другата страна и разглеждах пристанището на Абърдийн ти си била тук, независимо от хладината и тъмнината и си ме чакала. Ще вечеряш ли с мен, Джулиана? Отседнал съм в „Пенинсюла“. Ще вечеряме в „Гади“. Вече съм направил резервация за себе си, но съм сигурен, че...

Думите му бяха прекъснати от нейното потрепване. Сянка на страх премина по красивото ѝ лице.

Полудял ли бе? Не си ли само въобразяваше за съществуването на това очарование? Дали тя не потръпваше от страх. Бе чувала за неутолимата похот на американските моряци в отпуск по време на войната.

— Джулиана?

— „Пенинсюла“ — отекна гласът ѝ, докато в съзнанието ѝ се блъскаха удивлението и тревогата.

Джулиана бе чула, че почти всички военни — офицери и войници — отсядаха във Ванчай, привлечени от многобройните нощни барове и достъпен секс. Този морски офицер бе отседнал в най-големия хотел.

Джулиана не бе пътувала по вода вече пет години и бе решила, че никога повече няма да го прави. Ще остане през целия си живот на острова и ще осъществи мечтата си за „Луна от перли“. Ще създава дрехи за богати жени, които живеят в Хонконг и пътуват по света. Ако моделите ѝ бъдат добри, името ѝ щеше да пътешества чрез тях, а може би други жени щяха да идват в Хонконг, за да си поръчват дрехи при нея. Ще осъществи мечтата си без изобщо да напуска острова, без да изпита отново ужаса от оставящата без дъх, задушаваша смърт.

— Можем да отидем някъде другаде, Джулиана. Където искаш.

Нежно изречените думи привлякоха погледа ѝ към очите му. Джулиана осъзна истината. Този висок чужденец, чиито зелени очи горяха с вътрешен огън, бе най-голямата ѝ мечта.

— В „Пенинсюла“ е добре, Гарет. Искам да отида там.

Докато взеха трамвая от Върха надолу по планинския склон и вървяха от Гардън Роуд към ферибота Стар, бризът ги обгръщаше в студената си прегръдка. Гарет заметна куртката си върху нежните ѝ рамене. Ръката му я обгърна и въпреки това, когато Джулиана видя сребърните зайчета по вълните.

— Страхувам се от водата — призна тя. — Не мога да плувам.

Спря се и осъзна, че не бива да му казва истината за миналото си.

— И?

— Това, разбира се, е глупав страх за човек, който живее на остров.

— Можем и да не отиваме отсреща, Джулиана — допълни Гарет с нежност, отредена само за нея. — Но ако го направим, обещавам ти, че ще си в безопасност. Плувам добре и няма да допусна да ти се случи нищо лошо, никога.

Когато Джулиана проговори отново, гласът ѝ бе тих, но убедителен:

— Искам да отида на Колун, Гарет. Тази вечер... с теб.

Развълнуваните води в пристанището Виктория не бяха опасни, в противен случай, щяха да спрат ферибота. Пресичайки мостика Джулиана си спомни за времето, когато такива вълни предизвикваха истинска радост у нея.

През последните пет години бе привикнала към неподвижността на сушата. Когато се качи на полюшкващия се ферибот, Джулиана се чудеше дали пъргавата морска нимфа ще се събуди у нея.

Но това не стана. Краката ѝ бяха нестабилни. Клатещият се съд бе враждебен към нея. Дали Тин Хау, богинята на морето, не ѝ се сърдеше, заради предателство?

Ако не беше Гарет, Джулиана щеше да падне. Но грацията, с която дългите му крака крачеха по сушата, остана и сега, когато бяха на лодката. Движеше се стабилно и дори когато седнаха, не я изпускаше от прегръдката си.

— Толкова е красиво — прошепна той, когато напуснаха пристана и поеха за краткото пътуване през пристанището към Тсим Ша Тсуи в Колун.

Гарет я гледаше докато говореше. Нежният му глас изведнъж накара Джулиана да се почувства засрамена. Когато вдигна поглед зарея очи наоколо. Изгледът бе познат. Върховете на небостъргачите се очертаваха на нощното небе на Хонконг, но досега Джулиана бе виждала това само по снимките. Сега, когато бе свидетел на заслепяващото великолепие, отговори:

— Красиво е.

Гарет се усмихна на притеснения ѝ красив профил и изчака да го погледне. Когато най-после Джулиана откликна на мълчаливия призив на сърцето му той тихо повтори:

— Толкова е красиво.

Веднага след като стигнаха във фойето на „Пенинсюла“, цялото в злато и прасковено розово, Джулиана се обади на Вивиан. Думите ѝ бяха прости, но изпълнени с толкова суперлативи. Беше заедно с морски пилот, който срещнала на Върха. Поради очебиещата ѝ радост Вивиан престана да се тревожи. От своя петнадесети рожден ден, Джулиана бе пожелавана. Но тя винаги се бе отнасяла предпазливо към мъжете, като решително ограничаваше техните покани.

Сега, заради американския пилот, Джулиана не само беше забравила за своята предпазливост, но и бе преодоляла страха си. За да

е сигурна Вивиан повтори:

— Нали си в „Пенинсюла“, Джулиана?

— Да. Тук наистина всичко е великолепно, както си ми разказвала — добави тихо Джулиана. — Гарет и аз ще вечеряме тук и...

Джулиана не знаеше какво ще бъде после. Знаеше само, че е невъзможно да се разделят.

— В безопасност ли си с него? — попита Вивиан.

— Да.

— Тогава няма да се безпокоя за теб.

„Гади“ бе един от най-известните ресторанти в Хонконг. Тук се хранеха короновани особи, президенти и писатели, кинозвезди и корабостроителни магнати, влиятелни тайпани^[1], придружени от елегантни дами.

Кристалните полилеи от Париж искряха, а краката им потъваха в килимите от Тай Пинг. Пред тях, сервирана в най-фин порцелан, се представяше поразителната френска кухня.

Джулиана и Гарет буквално не възприемаха разточителната пищност около тях. Те се бяха загубили в чудесата на любовта си. Не искаха да отделят очи един от друг, дори и за секунда. И двамата чувстваха колко е ценен всеки момент, как отлита, колко е необичаен. Това беше вълшебният свят на желанието и мечтите, на нежните думи и още по-нежните усмивки, на истината и лъжата.

Гарет не изрече нито една лъжа пред Джулиана, нито с думи, нито в любовните послания, изпратени от тъмнозелените му очи. Красивите ѝ очи смело отразяваха неговата любов. Но в това, което тя му казваше, истината беше малко.

Джулиана не знаеше какво я принуждаваше да лъже Гарет. Тя не се срамуваше от това, което бе, нито пък се притесняваше, че ако му каже за скромното си потекло той ще спре да я обича. Нещо, което не можеше да определи, я караше да го мами.

— Родителите ми са починали скоро след като съм се родила — разказваше Джулиана. — Излезли в морето, но се появила внезапна буря и двамата се удавили.

— Не е чудно защо се боиш от водата.

— Не се страхувам вече, особено сега, когато съм с теб. — Дълбочината на очите му в отговор на тихата изповед я накара да

потрепери от непознат, но мощен копнеж. След един момент на объркване, тя поднови правдоподобната си история за морското сираче на заможни родители, отгледано от още по-заможна леля, получило образованието си в отличните училища, основани от англичаните в Хонконг.

Когато заговори за Вивиан — най-после нещо истинско, гласът на Джулиана се изпълни с обич и гордост.

— Тя е една напълно съвременна жена, много по-напредничава от своето време. Магазините ѝ за дрехи имат невероятен успех. Има и капиталовложения в най-големите търговски компании в Хонконг.

— Смяташ ли да продължиш делото ѝ?

— Надявам се, но не на борсата, а в света на модата. Един ден леля Вивиан и аз ще имаме наша собствена модна къща — изрече тихо Джулиана. — Вече сме ѝ дали име.

— Какво име? — попита Гарет блестящите очи, излъчвайки мечтите ѝ.

— „Луна от перли“ — отговори Джулиана. — Ще я наречем „Луна от перли“.

— Можеш ли да останеш тази вечер с мен, Джулиана? — попита Гарет в края на изтънчената вечеря, която едва бяха докоснали. — Ще останеш ли?

— Да. Тази вечер, утре, толкова дълго, колкото искаш.

Спокойно Море, дъщерята на бедния рибар бе станала Джулиана Куан, измислената племенница на една от най-независимите, с богато въображение жени на Хонконг. Дрехите ѝ бяха елегантни, прическата ѝ бе стилна, говореше изтънчено и изискано, но всъщност, не знаеше почти нищо за интимностите, споделяни между жените и мъжете. Беше чула за китайските момичета, много по-млади от нея, които продаваха телата си на американските войници. Общността се отнасяше към тези момичета с изразено презрение, но още по-голямо беше презрението към тези, които отдаваха телата си без пари. Военнослужещите, които често посещаваха барове като „Леговището“ в Уанчай си падаха по наркотиците, пиенето и похотта. Със сигурност момичетата, които работеха там нямаха такива чувства към техните моряци, каквито имаше тя към Гарет... или имаха?

„Трепереха ли от желание?

Имаха ли отчаяна нужда да дишат същия въздух, който те дишаха, да бъдат до тях колкото е възможно по-дълго?

Знаеха ли с абсолютна сигурност, че сърцата им ще бъдат разбити, когато кажат довиждане?

Проявяваха ли недоволство към всеки бързо отминаващ момент, независимо от магията, защото твърде скоро оставаха само спомените за нея?

Не — реши Джулиана. — Не е възможно те да изпитват това, което изпитваше тя. Не и когато ден след ден, нощ след нощ, идват все нови и нови мъже.“

— Джулиана? Какво има? Изглеждаш толкова тъжна.

— Липсваше ми.

— Ти си ми липсвала през целия живот, Джулиана. — Гласът му бе мек и тържествен, изпълнен с любов. — Сега, когато те намерих, никога няма да те пусна да си отидеш.

Това бе първата лъжа, която му каза. Но Джулиана разбра, че той не знаеше, че това е лъжа. Той вярваше, че всичко ще бъде завинаги. Искаше ѝ се да повярва на думите му. Тя вярваше с цялото си сърце, че ако беше възможно двамата да бъдат заедно, Гарет щеше да го направи. Но не можеше да овладее заплашителния пулс, който биеше някъде дълбоко в нея, тиктакащ неуморно. Като че ли всеки звук сигнализираше една малка смърт, всеки изминал момент бе мъничка частичка от брилянтната мечта, която беше заблестяла за кратко и после беше умряла. Джулиана чувстваше дисциплинираната сила и желязна воля на мъжа, който вече беше променил живота ѝ завинаги. И все пак си мислеше: „Дори ти, Гарет, дори ти не можеш да промениш съдбата.“

Когато останаха сами в стаята му, той нежно взе лицето ѝ в дланите си и попита:

— Никога не си се любила, нали?

— Никога не се появи някой, който... Никога преди не пожелах.

— Не трябва да се любим сега, Джулиана, докато все още не си готова. Няма защо да бързаме.

— Трябва ли да се върнеш във Виетнам?

— Да — отговори той тържествено. — Но ще се върна при теб, моя любов, веднага, когато мога. И когато изпълня дълга си...

— Люби ме сега, Гарет — прекъсна го Джулиана с леко нетърпение. — Има причина да бързаме. Нямаме вечността. Не зная защо. Зная само, че това е истина, по-мощна дори и от любовта ни.

Гарет Хуайтейкър бе имал жени и преди това — без емоции, но майсторски набези в удоволствието. Любейки Джулиана обаче, не можеше да се сравни с нищо, което някога бе изпитвал. Бе нежна и крехка, но въпреки това, страстта ѝ бе силна, колкото и неговата, желанието ѝ — без страх и срам. Тя бе събудила в него нежност, която никога не бе познал преди, прелестна нежност, съществуваща единствено за нея и тяхната вълшебна любов.

На сутринта донесоха куфар за Джулиана. Беше пълен с красиви дрехи — атлазени и копринени, внимателно сгънати от Вивиан, за да ги носи Джулиана за мъжа, който обичаше.

— От леля ми.

— Тя е съвременна жена. Бих се радвал да я видя.

— Ще я видиш.

Но Гарет не срещна Вивиан. Когато Джулиана се обади да ѝ благодари за дрехите и да предложи да се срещнат на чай в Пен, Вивиан с обич отклони поканата. Като че ли и тя знаеше, че следващите шест дни бяха всичко, което щяха да имат за себе си младите влюбени.

— Ще ти пиша — обеща той, преди да тръгне. — И ще се върна веднага, щом мога. Моля те, не плачи, Джулиана — прошепна той, целувайки нежно сълзите ѝ, борейки се със своите собствени. — *Ще се върна.*

„Не, няма да се върнеш“ — мислеше си тя със сигурност, която я ужасяваше.

Болезненото чувство на Джулиана, че никога повече няма да види Гарет, бе мъничко облекчена от толкова силната ѝ увереност, че той нямаше да загине, въпреки че се връщаше във войната.

— Обичам те, Джулиана...

— И аз те обичам Гарет — завинаги.

[1] Тайпан (кит.) водач; шеф на търговска фирма. — Бел.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Когато Гарет и Джулиана напуснаха своя вълшебен свят на любовта всеки се изправи срещу една очакваща го трагедия. За Джулиана, масивната сърдечна атака на Вивиан по време на отсъствието ѝ бе сурово доказателство, че любовта ѝ към Гарет бе забранена. За Гарет това бе смъртта на по-големия му брат следствие експлозия над джунглите на Виетнам.

Но това не значеше, че любовта му към Джулиана бе грешна.

Независимо от това, смъртта на Блейк ѝ отне Гарет. На път за вкъщи, когато спряха в Токио, за да презаредят самолета с гориво, той се обади в дома с изглед към Щастливата долина. Веднага след като каза името си, враждебно настроената икономка му обясни какво се е случило с Вивиан. Сега тя се възстановявала, призна жената. Чувствала се много по-добре, когато Джулиана била до нея, всъщност където трябвало да бъде от самото начало, вместо да бъде с него.

Гарет знаеше, че в „Пенинсюла“ не бе оставено никакво съобщение за Джулиана. Вивиан знаеше къде е тя, но бе решила да не ѝ казва. Гарет не се опита да се свърже с Джулиана в болницата. Сега не беше време да споделя своята трагедия с нея, защото ако тя чуеше гласа му, щеше да разбере, че му се е случило нещо много тъжно.

Щеше да ѝ се обади от Далас.

Далас... беше толкова далече от Хонконг. Изгарящото тексаско слънце бе толкова горещо и ярко, че заплашваше да изпепели спомена му за нежния образ на Джулиана и тяхната любов.

Скръбта на родителите му бе толкова дълбока, омразата им към всичко азиатско толкова силна, че тази седмица, прекарана в рая, изглеждаше кошмарна. Само пет дни бяха изминали откакто бе целунал сълзите ѝ за сбогом, но когато Гарет се обади от Далас, Джулиана бе за него почти фантом. Една невъзможна, ефимерна мечта. После чу копринения ѝ глас и въпреки че бе тих и идваше отдалеко разбра, че тя съществува. Спомените му бяха реални, а любовта ѝ бе нежен, успокояващ балсам за дълбоките, кървящи рани в сърцето му.

Нежната обич на Джулиана бе излекувала Вивиан. Чувстваше се все по-добре, но Гарет знаеше, че Джулиана трябва да остане още дълго с нея. Знаеше, също така, че бе твърде рано за родителите му да приемат Джулиана в своя дом. Щом я видеха щяха да я намразят със сляпата омраза, породена от скръбта. Те вече мразеха Хонконг. В продължение на четири мъчителни дни след смъртта на Блейк, те не знаеха къде е Гарет, нито можеха да се свържат с него и разбитите им сърца имаха усещането, че са загубили и двамата си сина. Той се беше загубил в очарованието на Джулиана. Погълнат от жизнерадостната им любов не бе чул писъка на умиращото сърце на Блейк.

Блейк Хуайтейкър бе наследникът, а Гарет бе резервата. След завръщането си от Виетнам, Блейк бе планирал да работи заедно с Дъгълс. Щеше да се научи да ръководи огромната империя от компании, започнала с тексаския нефт.

Гарет винаги бе по-неспокойният, по-дръзкият, по-големият патриот от двамата. Щеше да продължи да излита от самолетоносачите, докато стигне до върха на йерархията, а после щеше да отиде в Пентагона, да бъде командир, към когото главнокомандващият щеше да се обръща за мъдри съвети. Той се бе посветил в служба на обществото, но бе твърде нетърпелив, за да стане политик.

— Ще се върна в Хонконг, колкото се може по-бързо, Джулиана — обеща той нежно. — Засега, за известно време, трябва да бъда тук, за да утешавам родителите си.

Гарет не спомена на глас за плановете си относно дейността на компаниите им в Хонконг. Едната седмица престой бе достатъчен да се убеди, че потенциалът за растеж там бе практически безграничен. Гарет обаче знаеше, че дори и най-неотложните търговски причини в света не биха убедили баща му да инвестира в Азия. Не и сега, може би и никога. Както никога родителите му нямаше да приемат любовта му към Джулиана. Но те ще трябва да го направят, защото Гарет Хуайтейкър бе готов да се откаже от всяка мечта, от всеки неспокоен подтик да се рее в облаците, но не би се отказал от мечтата си за Джулиана.

— Ти никога няма да можеш да се върнеш в Хонконг, Гарет.

— Какво? Джулиана... — Той спря, защото тя произнесе втората част на унищожителните си думи.

— Аз също не мога да напусна това място.

— Ще прекараме живота си заедно — прекъсна я настоятелно Гарет. Искаше думите му да стигнат веднага до нея, без да се скитат в огромното, черно пространство между тях. — Ще се върна в Хонконг веднага, след като това бъде възможно.

— *Не*, Гарет, няма да можеш. *Не трябва*. Не разбираш ли?

— Всичко, което знам и разбирам, е, че те обичам.

— И аз те обичам! Но виж колко нещастия вече причини нашата любов на тези, които обичаме. Твоят брат, моята леля.

— Не можеш да вярваш, че нашата любов има нещо общо с това, което им се е случило.

— Но аз вярвам в това, Гарет — отговори бързо Джулиана и в тържественото звучене на тихите ѝ думи Гарет усети вековната китайска традиция — обвързващата вяра в предопределеността на небето и звездите и безотказното приемане на небесната съдба. — Дори когато бяхме заедно, аз чувствах, че малкото време, което имахме, бе всичко, което ни е отредено.

— Чувствах се виновна, че леля ти е имала нужда от теб и ти не си била при нея. Аз чувствам същата вина към Блейк. Бях така погълнат от нашата любов, че дори не усетих момента на смъртта му. Но това е така, защото обичта ни е толкова мощна и вярна. Ще дойда в Хонконг.

— Не, Гарет — извика тя. — Моля те, обеща ми, че няма да идваш, никога.

— *Обичам те, Джулиана*.

— И аз те обичам! Никога няма да обичам друг. Но моля, *моля те* да ми обещаеш, че няма да се върнеш.

— Как мога да ти обеща това?

— Можеш — отговори тя тихо, — каза ми, че ме обичаш. Ако наистина ме обичаш, тогава ще ми дадеш това обещание.

И други жени преди се бяха опитвали да искат обещания от Гарет, изричайки глупави ултиматуми, принуждавайки го да разкрива истинското си безразличие. Но Джулиана, единствената жена, която някога бе обичал, не искаше да го изпитва. Тя знаеше, че той я обича. Знаеше, че той никога няма да упражни волята си върху нея, никога няма да я принуди да живее в страх.

— Обещавам ти, Джулиана. Никога няма да се върна в Хонконг, но ще се опитвам да те накарам да промениш решението си. Винаги ще те обичам, през целия си живот, само теб.

— И аз ще те обичам, само теб, Гарет.

— Ще те чакам, Джулиана, и когато се почувстваш в безопасност, за да изживеем любовта си, аз ще бъда тук.

— Никога няма да се почувствам така. Моля те, не ме чакай, Гарет. Обещай ми и това.

Гарет Хуайтейкър познаваше Елизабет Периш откакто се бе родила. Техните родители бяха добри приятели и с раждането на децата, контактите им бяха станали още по-близки. Паришови обичаха Блейк и Гарет Хуайтейкър като свои собствени момчета, а за Хуайтейкъррови, Бет Париш бе любимата дъщеря, която те никога нямаше да имат. Моментът, в който Бет отправи поглед извън света на своите родители, тя го спря върху Гарет. Като малко момиченце го следваше по петите като сянка. Възхищаваше му се открито с широко отворени очи. А неговото задоволство от очевидното ѝ обожание бе нежно, като на по-голям брат.

Блейк откри, че веселата Бет се бе превърнала в грациозна красавица. Гарет си мислеше, че тя е очарована от Блейк, коронованият принц. Това бе съюз, който Хуайтейкъррови и Паришови биха приветствали с истинска радост. Но Бет винаги се бе интересувала само от Гарет. За нея, той бе съвършен, истински Чаровен принц. Гарет знаеше, че тази оценка бе далеч от истината, но той твърде много харесваше Бет, за да я разочарова. Бет бе твърдо убедена, че един ден тя и Гарет ще се оженят. Междувременно тя ходеше по срещи, смееше се и се учеше, а приятелството им разцъфтяваше. Бет пазеше всички писма, които Гарет ѝ пишеше от Военноморската академия, от училището за летци, дори от Виетнам. Гарет, от своя страна, пазеше всяко от многобройните писма на Бет само докато пристигнеше следващото, препрочиташе ги много пъти във времето за почивка и въпреки че получаваше писма от много други жени по време на престоя си във Виетнам, отговаряше само на Бет. Ако душата му изпитваше малко радост, притеснение или тъга, можеше да ги сподели само с Бет.

Докато не срещна Джулиана. Гарет не разбираше, не съвсем, че Бет е влюбена в него. И през седмиците след неговото завръщане в Далас, когато Джулиана бе казала сбогом завинаги на тяхната любов, той осъзна, че обича и Бет. Това не бе всеобхватна любов, която изпитваше към Джулиана, страст, която един път в живота спохожда човек, която изключва света около него. Но това бе трайна обич, която имаше история, общи връзки, голямо уважение и грижа. Сега Гарет знаеше това.

Той бе дал тържествено обещание на Джулиана, че никога няма да поиска от съдбата повече от получената в дар седмица, прекарана в рая. Беше дал и тайна клетва на себе си, че Бет, която с радост се съгласи да стане негова съпруга, никога няма да разбере, че някога е имало жена на име Джулиана.

Гарет и Бет се ожениха два месеца след завръщането му в Далас. Сватбата изглеждаше прибързана за другите, но за сърцата, които упорито се бореха да намерят проблясък, надежда след смъртта на любимия син, тя беше съвсем навременна. Женитбата на Гарет и Бет обещаваше нов живот, стабилност и продължаване на семейството и традицията.

„Той има нужда от мен.“ — Мисълта дойде с такава сила, че не можеше да се отрече.

Гарет се нуждаеше от нея. Сърцето му я викаше. Не беше само нейното собствено сърце преизпълнено с чувства, когато полюшваше в ръцете си двудневната си дъщеричка. Джулиана бе почувствала новия живот в себе си още преди Гарет да напусне Хонконг. Той ѝ беше оставил най-ценния от всички дарове на любовта и сега, когато държеше детенцето си, тя разбра колко съществен бе този дар. През цялото време тя бе носила частица от него в себе си, а той имаше само спомените си.

Но сега, поради някаква причина, спомените за тяхната любов не стигаха. Гарет имаше нужда от нея и за разлика от Джулиана, той не притежаваше част от нея, която да полюшава в ръцете си.

„Какво би могло да се случи, ако му се обадя? — Джулиана отправяше настоятелни въпроси към съдбата. — Кой ще пострада? Каква трагедия ще се случи? Никаква — молеше се тя. — Това е само един телефонен разговор. Той толкова се нуждае от мен. Разреши ми това, *моля те...*“

Беше почти полунощ. Гарет се приближаваше към алеята, водеща към дома му за пръв път от четиридесет и осем часа. Лекарите му бяха казали, че има нужда от сън. Бяха му забранили да се появява в интензивното детско отделение до осем часа на следващата сутрин. Щеше да бъде сам в голямото имение в Хайленд Парк. Родителите му бяха заедно с Паришови, защото Робърт и Айрис имаха по-голяма нужда от тях, отколкото той.

Телефонът иззвъня точно когато Гарет отвори вратата. Забързвайки се, за да отговори, той почувства как сърцето му препуска от страх и трябва да се бори със себе си, за да не изпадне в нарастващото чувство на паника.

„Нещо се е случило — помисли той. — Казаха, че състоянието ѝ е стабилно, но е почувствала, че съм я изоставил. Тя познава гласа ми и знае, че не съм там и...“

— Ало?

— Гарет?

— Джулиана — прошепна той, пресипнал от нуждата, която тя бе усетила и от чувствата, които толкова силно бе потискал. — *Джулиана.*

Когато вече можеше да говори, Гарет разказа на Джулиана за женитбата си преди седем месеца. Обясни ѝ кротко, че беше обичал Бет. Беше любов, различна от тяхната, но хубава и нежна. Бет забременяла в деня на сватбата им. Следващите седем месеца били щастливи. Заедно споделяли радостното обещание на малкия живот, който тя носела в себе си. Но преди два дни, сутринта в навечерието на Новата година, Бет прокървила. Скоро изпаднала в безсъзнание. Момиченцето се родило точно преди Бет да умре, два месеца по-рано — мъничко и крехко. Изглеждало невероятно да оживее. Но оживяло и с всяка изминала секунда, шансовете му да живее нараствали. Тази

вечер лекарите бяха казали, че вече няма опасност и затова той бе посмял да се прибере вкъщи.

Когато чу за страданието на Гарет сълзи изпълниха сърцето на Джулиана. Тя насити гласа си с нежна увереност и каза:

— Тя ще оживее, Гарет. Дъщеря ти ще оживее. Ще има твоя кураж, твоята доброта и сила. Моля те, разкажи ми всичко за нея — как се казва, точно в колко часа се роди и на кого прилича?

— Казва се Алисън — започна Гарет, гласът му бе изпълнен с любяща бащина гордост, независимо от огромната скръб и загуба. — Роди се в девет часа сутринта на тридесет и първи. Много е мъничка, толкова мъничка, а така се бори. И — добави той тихо, — сигурен съм, че когато порасне, ще прилича на Бет.

— Която беше много красива...

— Да, беше много красива, Джулиана, млада и щастлива и — вълнението го задави.

Може би от нежното насърчение на Джулиана, той заговори отново и те говориха дълго за Бет, за Алисън и за хубавата новина, че Вивиан е добре. Джулиана призна, че си беше разрешила този непозволен разговор, само защото бе почувствала, че той има нужда от това. Без тя да го каже, Гарет знаеше, че нищо не се е променило и най-сетне разора, толкова ясно, колкото и Джулиана, че шестте дни любов бе всичко, което е трябвало да има между тях. Той дължеше много на красивата млада жена, която бе загубила живота си, за да роди неговата дъщеря, на родителите на Бет, а най-вече на малкото момиченце, което така отчаяно се бореше да докаже неопровержимото доказателство, че е дете на голяма и вечна любов. Гарет никога нямаше да се върне в Хонконг, нито пък Джулиана щеше да го напусне. Сега той разбра, без никакво съмнение истината, която Джулиана бе знаела още преди девет месеца. Никой не искаше да каже сбогом, защото и двамата знаеха, че сбогуването им наистина щеше да бъде завинаги. По време на блуждаещата тишина между тихите им думи, Джулиана взе решение, подтикнато от чувствата ѝ.

— Алисън прилича на Бет, Гарет, но твоята друга дъщеря прилича на теб. — Това беше истина, въпреки че само Джулиана я знаеше. Лекарят, който бе дошъл в къщата над Щастливата долина вярваше, че детето, на което помогна да се появи на бял свят, е чисто китайче.

Той не видя, че очите ѝ са нефритено зелени, а не черни като нощта, нито че кожата ѝ имаше повече цвят на алабастр, отколкото на злато, нито пък забеляза мъничките правилни черти, подарени от баща ѝ, неговата сила и гордост, кураж и воля.

Слисаният шепот, който се върна обратно през далечината, бе дрезгав от силна болка.

— Моята друга дъщеря, Джулиана?

— Роди се в десет и петдесет и пет в нощта срещу първи — отговори Джулиана, удивена от съвпадението. — С часовата разлика между Хонконг и Далас, това означаваше, че се е родила само пет минути преди Алисън. — Те са сестри, Гарет, родени, като че ли са близначки.

— Тя добре ли е, Джулиана? Ти добре ли си?

— Да — увери го Джулиана. — И двете сме добре.

— Радвам се — отговори той с глас изпълнен с облекчение. — Как се казва?

— Дъщеря на най-великата любов.

— Дъщеря на най-великата любов — отекна гласът на Гарет. Мислеше за дъщерите си, двете сестри, почти близначки. Името на първата бе Дъщеря на най-великата любов и тя наистина бе такава. Другата — Алисън, би повярвала, че това би могло да бъде и нейно име, че никога не е имало... за Гарет и Бет, по-силна или по-всеотдайна любов.

— Това име е за нея — допълни Джулиана. — За хората ще бъде Мейлийн. Харесва ли ти, Гарет? Не е нито китайско, нито американско, а по-малко и от двете, каквато е самата тя.

— Красиво име, Джулиана.

— Тя е красива.

— Искам да се грижа за нея, Джулиана. Искам да се грижа и за двете ви. — Гарет не добави другото: „По единствения начин, но който мога.“ — Фактът, че парите бяха единственото, което той можеше да предложи на жената, която обичаше и на дъщеря си, която никога нямаше да види, караха сърцето му да крещи от болка.

Именно в този момент Джулиана разбра защо го бе излъгала в нощта на срещата им. За да не се тревожи той за нея, така че двамата да живеят независими един от друг, с никакви други връзки, освен невидимите връзки на сърцето. Беше му казала, че е заможна. Тогава

това не бе вярно, но сега бе истина. След сърдечния удар, Вивиан бе написала завещание, оставяйки всичко на нея.

— Нямаме нужда от нищо, Гарет. Разказах ти за богатството на Вивиан. Мейлийн никога няма да почувства някаква нужда.

Освен липсата на баща си — мисълта се заби в сърцето му като острие на нож.

— Какво ще й кажеш за мен?

— За нас — поправи го нежно Джулиана. — Ще й кажа, че много сме се обичали. Любовта ни е могла да продължи цял живот, че сме искали да прекараме живота си заедно, грижейки се за нея, обичайки я, но...

— Но, какво? — попита той нежно.

— Че си бил убит, преди да можеш да се върнеш в Хонконг. Трябва да й кажа това, Гарет, защото нашата малка умница ще започне да се чуди къде си, много по-рано от момента, в който би могла да разбере истината. Мразя да лъжа, но мисля, че е необходимо. Ти какво мислиш?

„Да“ — мислеше той, а забитият нож в сърцето му продължаваше да потъва още по-надълбоко.

— Да, кажи й така, Джулиана. Кажи й, че съм щял да я обичам с цялото си сърце.

— Ще й кажа — обеща Джулиана.

После, неочаквано, почувства някаква заплаха. Като че ли съдбата се готвеше да я накаже сурово за наглото й предизвикателство. Тя бързо изрече молбата си:

— Моля те да ни забравиш, Гарет. Моля те, обеща ми, че никога няма да се опиташ да ни потърсиш.

— О, Джулиана, не. Ще искам да знам как сте, че сте щастливи и в безопасност. Ще се тревожа за вас.

— Моля те, Гарет. Ще бъдем щастливи и в безопасност, обещавам ти. Но трябва да си кажем сбогом. Трябва.

— Джулиана...

— Ще трябва да прекратим разговора. — Джулиана почувства отчаянието в гласа си, успокои се и добави тихо: — Винаги ще те обичам, Гарет, винаги. Обичайки Мейлийн, ще обичам и Алисън.

— И аз ще обичам Мейлийн... и теб, Джулиана, завинаги.

Дълго след като бе приключила разговора, Джулиана все още чувстваше заплахата. Тя притисна Мейлийн към гърдите си, нежно целуна меката коприна на черната косица върху малкото красиво чело, повтаряйки си насърчителни думи.

— Всичко ще бъде наред. Това бе само един последен телефонен разговор. Няма да има никакви трагични последици. Трагедиите вече свършиха, трябва да са свършили, станаха твърде много.

В продължение на седмица ѝ се струваше, че молитвите ѝ са чути. Всички бяха в безопасност. Тя и Гарет можеха да живеят собствения си живот, все още обичайки се и обичайки безценните си дъщери. Но, точно на осмия ден, противно на всичко, защото числото осем се считаше за щастливо, отново се случи трагедия и животът на Джулиана Куан бе променен още веднъж... завинаги.

ЧАСТ ВТОРА

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хотел „Трейд Уиндз“

Централната част, Остров Хонконг

Неделя, 6 юни 1993

— Как се чувстваш отново в Хонконг?

Мейлийн не беше изненадана нито от въпроса, нито от това, че Джеймс Дрейк бе изчакал да ѝ го зададе чак сега. Пищната им вечеря бе приключила. Шампанското от най-висока класа беше повлияло върху болката и съпротивата ѝ. Джеймс искаше правдив отговор. Умореният ѝ и размътен разсъдък се нуждаеше от няколко минути, за да го измисли. Намираха се в трапезарията в апартамента на Джеймс, разположен на тридесет и петия етаж на хотела. Вечерята им бе донесена от „Дьо Морие“, френския ресторант на „Трейд Уиндз“, едно от най-хубавите заведения в Хонконг.

Докато Мейлийн размишляваше върху въпроса на Джеймс, очите ѝ се насочиха към гледката навън. Тази вечер пристанището Виктория представляваше гладко черно огледало, необятна, отразяваща плоскост, в която блещукаха галактики от светлини. Бе поразително красива, но както всичко в Хонконг, чувствата, които пораждаше у нея, бяха тръпчиви.

Преди девет години Мейлийн бе напуснала Хонконг и през двадесет и четирите часа на своето завръщане, се опитваше да намери отговор за причината. Беше невъзможно. Миналото бе изцяло около нея. От офиса си в Дрейк Тауърз виждаше връх Виктория, а от апартамента си на четиридесет и осмия етаж на хотела можеше да наблюдава ферибота „Стар“. От тази височина великолепната гледка бе внушителна, виждаше се дори хотел „Пенинсюла“, където е била зачената.

Първия път, когато отново зърна известния синьо-зелен силует, Мейлийн бе обзета от пристъп на яд и терзания, далеч по-силни от очакваното. Потисна отстъпническите си емоции, като си напомни, че често ще вижда „Пенинсюла“ и то достатъчно отблизо, тъй като само

през една пресечка на изток от Сълисбъри Роуд, се намираше строителната площадка на хотел „Джейд Палас“.

„Джейд Палас“... причината, поради която Мейлийн Куан най-сетне се беше върнала в Хонконг. Архитект по специалност, Мейлийн бе започнала работа в „Тичфийлд и Стърлинг“ само няколко седмици преди да пристигне писмото на Джеймс Дрейк. Разбира се „Тичфийлд и Стърлинг“ не беше единствената архитектурна фирма, получила предложението. Запитване от страна на един от световноизвестните предприемачи за изготвяне на проект, бе разпратено до всички най-добри фирми. Както винаги, Джеймс Дрейк знаеше точно как иска да изглежда хотела му в Хонконг. Трябваше да бъде произведение на изкуството, впечатляваща скулптурна работа, която да възвеличава духа на Хонконг, уникалната хармония между Изтока и Запада.

Несъмнено тридесет и осем годишният магнат на недвижимо имущество, щеше да бъде отрупан с проекти. Да се проектира за Джеймс Дрейк бе мечтата на всеки архитект. Той изискваше съвършенство, но именно това, съчетано с непоклатимото му изискване за качество, гарантираше крайния резултат. Всяко едно от зданията на Джеймс Дрейк беше шедьовър на конструкция и стил. Ръководителите на „Тичфийлд и Стърлинг“ насърчиха всеки от своите архитекти да предложи идеите си. Смятаха, че колкото повече са предложенията, толкова по-голяма бе вероятността да се стигне до това, което искаше Джеймс Дрейк. За Мейлийн проектирането на здание, което да символизира Хонконг беше възможност да демонстрира върху хартия онова, което години наред витаеше във въображението ѝ. Разбира се нямаше да бъде това, което иска Джеймс Дрейк, защото бе лишено от хармония. Проектът представляваше отражение на нейните собствени преживявания и опит, едно лично отражение на агонията от това да бъдеш разделен на две и все пак силно да желаеш да си едно цяло.

Така възприемаше Мейлийн Куан Хонконг и „Джейд Палас“. Познаваше противоречията му, но забравяше неговата привлекателност. Не беше в състояние да прозре в проекта своето собствено чувство на възхищение, смелите си опити за мирно съжителстване на двете противоположни части. В резултат на това, когато Джеймс Дрейк я помоли да излети за Хонконг, Мейлийн направо отказа. Реши, че проявения от него интерес към проекта ѝ, в

най-добрия случай бе просто любопитство. Освен това, Мейлийн смяташе, че нейният проект за „Джейд Палас“ не би могъл всъщност да бъде построен. В крайна сметка, това бе само илюзия. На пръв поглед сградата щеше да изглежда чисто китайски стил, но изведнъж пред очите на човек щяха да се появят типичните английски черти. А в следващия миг, двата различни архитектурни стила щяха да се слоят в един. Визуалната илюзия бе истинско предизвикателство. Трудно се скицираше и със сигурност бе невъзможно да бъде превърната в извисяваща се конструкция от стъкло, мрамор и стомана.

Но интересът на Джеймс Дрейк към нейния изключителен проект далеч надминаваше елементарното любопитство. Накрая, след много телефонни разговори, ѝ каза, че пристига в Лондон, за да се срещне с нея. Едва когато той бе на път от Кай Так към Хайдроу, Мейлийн научи от свой колега колко тежко е за Джеймс това пътуване. Подобно на едно пътуване до Хонконг за нея.

Преди четири години, само няколко дни преди да се преместят в Хонконг, бременната му съпруга Гуенет бе починала при нещастен случай. Газовата инсталация на къщата им в Уелс бе експлодирала. След като се бе възстановил от обгарянията Джеймс се бе преместил да живее в Хонконг. Буквално бе избягал там. Четири години не се бе връщал в Лондон, докато не бе принуден да го направи заради нея. Виждането ѝ за „Джейд Палас“ бе учудващо близко до неговото собствено.

Тази вечер в Лондон, по време на вечерята в Клеридж, Джеймс Дрейк бе заявил на Мейлийн Куан, че ще построи *нейния* „Джейд Палас“. И бе добавил, че въпреки очевидното ѝ нежелание да се върне, той се нуждае от нея в Хонконг.

Мейлийн се бе съгласила да замине.

Сега бе тук и Джеймс я питаше как се чувства. Въпреки че вече го бе излъгала, според нея успешно, Мейлийн знаеше, че това беше едно трудно и рисковано начинание.

След като откъсна поглед от бляскавото отражение на пристанището Виктория, тя срещна очите с цвят на стомана и открито заяви:

— Изпитвам едновременно удоволствие и болка.

Джеймс посрещна откровеното признание с лека усмивка и одобрителен поглед. Красивата, надарена със сложен характер жена,

която седеше срещу него беше точно като необикновеното здание, което бе проектирала — възплъщение на хармония и противоречия. В един момент тя бе азиатка, в следващия англичанка, една изключителна и възбуждаща смесица и от двете. Мейлийн му бе казала, че баща ѝ е английски благородник, който е починал преди тя да се роди и че нейната майка китайка, от която се е отделила преди години, все още живее в Хонконг. Джеймс бе убеден, че в това, което му бе казала имаше както истина, така и лъжа. Нямахше представа защо Мейлийн беше почувствала нужда да го излъже, но нямаше право да пита. В края на краищата, той я бе излъгал за най-съществената истина в своя живот.

— Удоволствие и болка — повтори той тихо като ехо. — Би ли пояснила?

„Не“ — помисли си Мейлийн, като отмести поглед от застрашително изпитателните очи към елегантната му ръка.

Имаше наистина елегантна, но смъртоносна ръка. В детството му, Хонконг бе внушил на Джеймс интерес към бойните изкуства. Сега притежаваше черен пояс и бе действително способен да извърши бързо, безшумно убийство с голи ръце. Разбира се, никога не би го направил, защото преди всичко Джеймс Дрейк умееше да владее чувствата си. Смъртоносната ръка, обхванала финия кристал, бе като самия човек — елегантно изящество, прикриващо огнена ярост. Мейлийн разбираше неговия гняв и знаеше на какво се дължи. Смъртта на съпругата му бе нелеп нещастен случай. Никой не беше виновен. Независимо от това, черната ярост вътре в него жадуваше отмъщение. И изглежда, че след като убиецът на Гуенет Дрейк нямаше човешки образ, Джеймс обвиняваше себе си, разкъсваше се сам на парчета.

— Мисля, че тази вечер няма да мога да ти кажа повече, Джеймс — отговори тя накрая. — Това е една много дълга история.

— Аз не бързам за никъде.

— Но аз бързам — усмихна се Мейлийн и се изправи. — Очакваш утре рано сутринта да започна работа свежа, нали?

— Знаеш, че е така — усмихна се Джеймс в отговор, като се съгласи лесно, зачитайки желанието ѝ да смени темата за тръпчивите ѝ спомени от Хонконг. Изправяйки се също, той добави: — О, забравих да ти кажа. Намерих фотограф.

— Този, който предложих в Лондон ли?

— Не, друг. Чиста случайност. Миналия месец, когато бях в Сан Франциско, попаднах на книгата, която е направена от него. Във всекидневната има екземпляр за тебе. Можеш да я разгледаш, ако не ти се спи от разликата във времето. Надявам се, ще се съ согласиш, че работата ѝ е забележителна.

— Сигурна съм, че е така.

Докато вървяха към всекидневната, Мейлийн бе обзета от внезапна надежда.

„Може би ще мога да направя това. Може би по някое време през следващите седем месеца, ще бъда в състояние да се изправа лице в лице с моите мъчителни и сърдити призраци... и дори да събера кураж да се срещна с майка си. А ако имам нужда от помощ, от сила! Вероятно мога да поговоря с Джеймс, който знае какво е гняв и на когото вече вярвам и мога да се доверя повече, отколкото съм се доверявала някога на който и да е мъж.“

Мейлийн наистина вярваше на Джеймс. В Лондон двамата с него бяха разговаряли откровено в продължение на часове. Бяха говорили тихо и спокойно дори за любовта. Когато Мейлийн бе споделила твърдото си убеждение, че никога няма да се влюби, Джеймс бе отговорил, че и той някога се бе чувствал така. Но тогава срещнал Гуенет и се случило. „Никога няма да се случи отново — бе допълнил той твърдо, — нито пък някога бих поискал това да стане.“

Докато Мейлийн слушаше Джеймс да говори за любовта си към Гуенет разбра, че този човек не би проявил и най-малък интерес към случайни връзки. Повечето красиви жени с раздражение биха разбрали, че впечатляващо чувственият Джеймс Дрейк няма да ги прелъсти в леглото си.

Но не и Мейлийн. Тя познаваше твърде добре смразяващата истини за себе си, леденината, която се криеше под огнената повърхност на екзотичната ѝ красота. От детството си още знаеше, че за мъжете, тя никога няма да бъде нещо повече от трофей, от уникална награда, желана, изпитана, но не и обичана. Едва когато стана жена Мейлийн научи останалото — колко страшно разочароващ трофей беше тя. Нито един мъж не бе пожелал Мейлийн Куан за повече от една нощ и никой нямаше да я пожелае. Прекрасното ѝ лице и съблазнително тяло даваха горещи обещания за буйна страст и

разточително удоволствие. Но любовниците ѝ почти веднага откриваха, че предизвикващата външност бе просто фасада. Изключителната красавица с мраморно лице отвътре беше леден къс, непохватна, неуверена и неспособна.

Джеймс Дрейк никога нямаше да научи тези разочароващи истини за нея. Затова Мейлийн се чувстваше благодарна и необичайно сигурна. Това я караше да му се довери още повече.

Точно когато стигнаха до всекидневната той ѝ подаде „Лоун Стар Серенейд“. На Мейлийн ѝ трябваше малко време, за да разбере какво държи в ръцете си и още секунда, за да се съвземе от смайващия удар. Мейлийн Куан бе свикнала да получава емоционални удари, които идваха от изневиделица. Беше станала добра актриса. Усмивваше се, когато сърцето ѝ се късаше, смееше се, когато ѝ се искаше да плаче. Сега Мейлийн не можеше да се усмихне, нито дори да вдигне очи към човека, който може би бе оправдал доверието ѝ.

Погледът ѝ се прикова върху корицата на книгата и името на фотографа — Алисън Париш Хуайтейкър. Безсилна да възпре собствените си ръце, тя усети, че я обръща към цветната снимка на задната корица.

Мейлийн бе видяла снимка на баща си в деня, в който бе разкрила всичките лъжи, но никога досега не бе виждала сестра си...

Тя бе като златна! Медено русата ѝ коса блестеше. Лицето ѝ също сияеше, озарено от вътрешната топлина на обичта. Малката сестра на пленително красивата Мейлийн Куан не бе нито страстна, нито сексапилна, но у нея имаше някаква безопасна привлекателност, примамваща невинност с широко отворени очи.

Алисън Париш Хуайтейкър беше наследницата, обичаната и уважавана принцеса, но вместо диадема, слънчевите очила блестяха като корона върху златистата ѝ коса. На шията ѝ с цвят на слонова кост вместо диаманти безгрижно се поклащаха светломера и фотоапарата ѝ. Безспорно скулите ѝ бяха аристократични, носът нежен, а устните ѝ обещаващи и сочни, леко извити в приветлива усмивка. Ами очите на Алисън? И тя ли като Мейлийн, притежаваше неоспоримото наследствено доказателство за цвета на очите на техния зеленоок баща? Да — с изключение на това, че очите на незаконородената дъщеря — детето, което Гарет Хуайтейкър не бе искал — бяха най-тъмния нюанс на нефрита, забулени в сенки и изпълнени с мъчителни

тайни, докато русата дъщеря гледаше света през зелено, което бе свежо и чисто. Като превъзходни скъпоценни камъни, чиято стойност бе безспорна, впечатляващите очи на обичната дъщеря бяха открити, безстрашни и блестяха от мечти.

— Мейлийн?

Гласът на Джеймс бе тих, но разтърси тишината като гръм. Преди да вдигне поглед към него Мейлийн постави книгата на масичката от кристал и тиково дърво. Отдръпна се бързо, като че ли пипаше в огъня и си беше опарила безмилостно пръстите. След това погледна човека срещу себе си. Питаше се дали в края на краищата Джеймс не я бе предал, толкова скоро и с такава жестокост. Мейлийн не се съмняваше, че Джеймс Дрейк би могъл да бъде жесток. Трябваше да позволи само на една малка част от гнева, който живееше в него да излезе на повърхността.

Колко добре Мейлийн познаваше жестокостта, родена от гнева. През онова ужасно време между разкриването на истината и деня, преди девет години, когато напусна Хонконг, тя бе допуснала жестокостта да излезе на повърхността. В началото обидните ѝ думи излизаха сами и без предупреждение. Те просто се изливаха от раненото ѝ сърце в буйна река от болка. В началото неспособността ѝ да се владее бе разбираема. В края на краищата, беше само на тринадесет години и целият ѝ свят бе разтърсен. *Толкова много* я болеше. Но имаше други случаи — твърде много, когато можеше да прощава. Мейлийн *би могла* да преглътне грубите думи дълбоко в себе си, *би могла* да задържи виковете от болка за себе си. Но не го правеше. Вместо това и съвсем нарочно, се бе нахвърляла върху майка си, която обичаше.

През първите тринадесет години от живота си младото сърце на Мейлийн бе изпълнено от най-нежна и щедра обич. Но познаваше жестокостта. Отдавна бе нейна жертва, прицел на безкрайните подхвърляния на съучениците си. Не можеше да си представи, че тя би могла да нарани някого преднамерено. Но дойде денят, в който нейният свят се промени завинаги и с него се появи *жестокостта* — жива и избуяваща в нея. Мейлийн отчаяно искаше да повярва, че е била обладана от зъл дух. Изглеждаше логично такъв зловещ фантом да избере за свое убежище и дом едно младо сърце, невинно и виещо от болка.

От момента на пристигането си в Лондон, тя си наложи сурова дисциплина във всички аспекти от живота. Обличаше се безупречно, по последна мода, носеше дългата си черна коса плътно прибрана, нито един косъм не оставаше не на място. Предизвикателното ѝ тяло бе стройно и стегнато. В работата си бе точна, добросъвестна и безпогрешна.

А чувствата? Какво се случи в Лондон, когато вътрешната ѝ болка стана твърде силна, за да се търпи? Таеше болката дълбоко в себе си. А жестокостта? Потискаше и нея, насочваше я само навътре... където ѝ бе мястото. Стараейки се да бъде свършена през изминалите девет години Мейлийн бе водила напълно сдържан живот. Разбира се никой не беше следил безупречното ѝ поведение. Никой не се *интересуваше* от нея. И все пак, може би покаянието ѝ е имало някаква цел — скрита, доскоро и от самата нея. През изминалите няколко седмици докато се приготвяше да се върне в Хонконг една опасна и радостна мисъл бе започнала да я спохожда. Може би по някакъв начин, щеше да събере кураж да се срещне отново с Джулиана, да помоли обичната си майка да ѝ прости непростимото. И ако някога този ден дойдеше, щеше смело да увери Джулиана. „Аз съм по-добра сега, майко. Моят яд и моят гняв са под контрол.“ *Но дали е така?*

„Владея се — казваше си тя. — *Трябва да се владея.*“

Вдигна поглед към човека, който носеше своя черен колан за дисциплина и самоконтрол. Знаеше, че Джеймс бе способен да превърне сивите си очи в твърд и непроницаем гранит, но това, което излъчваша сега, бе загриженост за нея. Това бе всичко. Нямаше ни най-малка следа от подлост. Джеймс ѝ бе казал истината. Беше попаднал на книгата случайно. Решението му да избере Алисън Париш Хуайтейкър за фотограф на „Джейд Палас“ беше само едно невероятно съвпадение — съдбата...

„Махни тази случайност от мен, Джеймс! Вдигни смъртоносните си, елегантни ръце и я удуши до смърт!“

— Мейлийн? — тихият въпрос заприлича на заповед. — Каж ми какво има?

Талантливата актриса успя да накара очите си да просветнат и тя попита:

— Тази Алисън Хуайтейкър е американка, нали?

— Да. — Като я наблюдаваше много внимателно, Джеймс добави: — И както разбра от заглавието на книгата е от Тексас.

— Наистина ли нямаше един английски или китайски фотограф, който да направи снимки за Хонконг?

— Тя е най-добрата за това, което искам. Точно като теб. Точно като Сам Коултър.

Двамата с Джеймс не бяха на едно мнение относно избора на Сам Коултър да построи хотела. Накрая Мейлийн бе принудена да признае, че Джеймс е прав. Човекът, който беше построил „Льо Бижу“ наистина беше най-добрият избор за „Джейд Палас“. Двата хотела бяха архитектурни мечти, които можеха да изчезнат с пукването на зората, ако не се изградяха с педантична грижа. Фактът, че трябваше да разчита на човек от Тексас, за да направи своята необикновена мечта реалност, не ощастливи Мейлийн, но го прие. Дори бе обещала на Джеймс, че до три дни, след като се запознае с тексасеца, ще се държи невероятно мило с него.

А когато срещне малката си сестра? Когато се изправи лице в лице с дъщерята, която беше обичана, а не изоставена?

Въпросът я изпълни с толкова страх, че едва промълви:

— Моля те, намери друг фотограф, Джеймс!

— Но, Мейлийн, защо? — попита той спокойно, заинтригуван и озадачен от смущението в красивите ѝ нефритенозелени очи.

— Ти знаеш защо! „Джейд Палас“ е символ на Хонконг, помниш ли? Колкото е възможно всеки ангажиран би трябвало да бъде или англичанин или китаец.

— С малки изключения, е така.

— Нито Сам Коултър, нито Тайлър Ван са такива.

— Сам Коултър и Тайлър Ван са работили заедно на „Льо Бижу“ — отвърна Джеймс търпеливо, поднасяйки ѝ добре известни факти. — Признавам си, че винаги преди разчитах на търговски фирми на собственици от Хонконг. Но както знаеш „Гранд При“ беше мой доставчик за „Льо Бижу“ и той специално помоли Тайлър да бъде включен. Това е добре за „Джейд Палас“, Мейлийн. Тайлър Ван се ползва с безупречна репутация за своевременни доставки на висококачествени материали. Има нещо друго, което не знаеш — нещо, което не съм ти казал.

— Това, че е бил автомобилен състезател ли? Зная за това, Джеймс, но смятам, че склонността да рискуваш живота си като караш кола възможно най-бързо не е най-впечатляващата препоръка.

— Това, което не знаеш за Тайлър, Мейлийн, е, че той е дълбоко свързан с Хонконг. След това, което се случи онази нощ на 1989 в Пекин хиляди хора напуснаха страната. Бизнесът замря, туризмът рязко спадна...

— Зная, Джеймс — обади се тихо тя. Беше ѝ известно всичко за страха и хаоса в Хонконг след събитията на площад „Тянанмън“. Тогава беше в Лондон, безпокоеше се за майка си, с която бе прекъснала всякакви контакти преди години. Джулиана Куан бе станала доста известна модистка през ония размирни години. Беше една от щастливките, които можеха да имигрират, ако желаеха. Бизнесът ѝ беше приветстван в редица страни. Но Джулиана винаги се беше клела, че никога няма да напусне Хонконг и не го направи, дори през онова несигурно време след Тянанмън. Джулиана Куан и „Луна от перли“ все още бяха тук, в този малък кът на планетата. — Тайлър не се е присъединил към тълпите, които напускали през лятото на осемдесет и девета.

— Всъщност, това е времето, когато дойде тук. Решил да разшири дейността на „Гран При“ в Хонконг преди събитията и не се отказал, независимо от факта, че тогава това бе много рисковано начинание.

— Вече разбрахме, че е човек на риска и сега, след като уплахата е преминала и Хонконг отново процъфтява, той печели страхотно — Мейлийн знаеше, че прибързаният ѝ отговор не звучеше честно по отношение на Тайлър Ван, че омаловажаваше човека, чиято работа, ако беше поета от някой друг, щеше да бъде изоставена. Но сега нямаше да отстъпи пред Джеймс, особено след като той самият така спокойно бе пренебрегнал притесненията ѝ за Алисън.

— Теб наистина не те интересува моето мнение, нали, Джеймс? Всички твои обещания за сътрудничество бяха чисто риторични, така ли?

Мускулите по скулите на Джеймс трепнаха, но гласът му остана абсолютно спокоен.

— Това е сътрудничество, Мейлийн, но моля те, не забравяй, че аз съм единственият, който плаща сметките. Този факт ми дава пълно

право върху проекта, а също и последната дума за всяко решение. Интересувам се много от твоето мнение — каза той тихо. После, дори още по-тихо, допълни: — Но най-вече ме интересува истинската причина, поради която ти толкова упорито възразяваш срещу Алисън Хуайтейкър.

— Казах ти *истинската* причина. — Тя сви донякъде пораженчески рамене. — Късно е, Джеймс. Наистина съм много уморена. Ще се видим утре сутринта. Благодаря за вечерята.

Беше направила само две крачки към вратата, когато той я спря. Дори не бе усетила движението му, но изведнъж той бе там, стоеше пред нея, ръцете му я държаха за лактите. Докосването на Джеймс Дрейк бе като гласа му — галещо и меко, като кадифе върху стомана. Фините пръсти, които обхващаха плътта ѝ бяха нежни, но я държаха в плен. Бяха топли — сигурно доказателство за гневните огньовете, които така внимателно таеше дълбоко в себе си. Джеймс знаеше, че Мейлийн има труден характер, че е решителна и може да се владее. Видя решимост в зеленикавите ѝ очи и нещо друго — изненадващи отблясъци на страх. Не по този начин искаше Джеймс да научи тайните ѝ. Когато разхлаби нежната си и все пак държаща я в плен хватка, той тихо промълви:

— Съжалявам.

— Не, аз съжалявам, Джеймс — прошепна тя, толкова благодарна. — Не съм сигурна какво става с мен.

Джеймс много се съмняваше, че това е вярно. Но като се усмихна, предложи:

— Защо не го отдадеш на дългия полет със самолета?

— И на твърде многото шампанско ли?

— И на удоволствието и болката от завръщането ми в Хонконг.

Мейлийн знаеше, че имаше и четвърта причина. Всеки месец, с изпълването на луната, я обземаше чувство за безнадеждност, което унищожаваше самоконтрола ѝ, объркваше чувствата ѝ и я караше да се усеща по-неуверена и по-несигурна от обикновено.

— Ще бъдем приятели, нали? — попита Джеймс тихо и когато тя кимна в знак на съгласие той продължи: — И сътрудници, нали?

— Какво означава това?

— Това означава, че аз ценя твоето мнение, въпреки че последната дума е моя.

Мейлийн най-сетне се усмихна.

— О, да.

— Означава също, че въпреки моите пари, искам „Джейд Палас“ да бъде наш.

— Благодаря ти.

— Моля. И преди всичко означава, че е нужно да мога да ти вярвам, че поставяш хотела над всякакви лични чувства.

— За професионализъм ли говорим, господин Дрейк?

— Ние наистина сме такива, госпожице Куан.

— Искаш да кажеш, че трябва да бъда мила с всички американци?

Приятното заяждане приключи.

— Това е повече от предложение, Мейлийн — отговори Джеймс сериозно. — Би ли го направила?

Джеймс би трябвало да попита — можеш ли да го направиш, а не би ли го направила, но Мейлийн му отговори утвърдително, защото сега стоеше пред човека, който имаше изненадващо доверие в нея. Всичко беше в рамките на нейните възможности. Беше просто въпрос на избор. Ако поискаше, ако решеше, би могла искрено да бъде благосклонна към Алисън и Сам. Заедно с мечтите се появи и необикновената мисъл — колко ли добре би се чувствала, ако бъде истински освободена от нейния гняв, нейното терзание и страх!

ПЕТА ГЛАВА

Срещата на Сам Коултър с Джеймс Дрейк в осем часа бе уредена още преди Сам да напусне ранчото си в Сан Антонио. Щяха да се срещнат във фоайето на „Трейд Уиндз“, за да отидат в „Дрейк Тауърз“. Щяха да си говорят и да пият кафе в офиса на Джеймс. Въпреки че беше само седем и четиридесет и пет Сам вече бе във фоайето готов да започне деня. Днешният ден и десетте следващи подготвителни дни до започването на строежа бяха необходими, но Сам с нетърпение чакаше да минат, за да започне същинската работа на обекта. Той щеше да бъде най-голямото предизвикателство в досегашната му кариера. Още от самото начало той винаги избираше сградите, които щеше да строи. Според него, създаденото от човека за постоянно върху лицето на планетата, трябва да си струва. В противен случай по-добре да бъде запълнено от природата. В резултат на тази философия предишните строежи на Сам бяха истинско предизвикателство, с което никой друг строител не би се захванал. Сега предприемачите винаги се спираха най-напред на него. Сам забогатя благодарение на своите предизвикателства. Колкото по-сложен бе проектът, толкова по-добре. Никой не се би се усъмнил в крайния резултат... поне до сега.

Проблемите около „Джейд Палас“ надхвърляха всичко, с което се бе сблъсквал. Забележителната конструкция трябваше да стане потенциален монументален триумф или монументален провал. Всичко трябваше да бъде изпълнено абсолютно точно. Сега, когато опитният му поглед обхождаше фоайето на другия хотел на Джеймс Дрейк в Хонконг Сам разбра, че това, което му бе обещал Джеймс бе истина: средствата няма да бъдат щадени. Той ще разполага с най-добрите материали, за да направи от „Джейд Палас“ един шедьовър. Джеймс щеше да даде своя дял, останалото зависеше от Сам.

„Трейд Уиндз“ се гордееше със своята международна клиентела. Независимо от различните си националности посетителите излъчваха учудващо еднакво послание за финансова сила и власт. Сам знаеше, че именно тези хора сключваха сделки за милиарди. Беше слушал за френетичното темпо в Хонконг, където цели състояния се печелят или

губят само в едно денонощие. Където всяка отминаваща секунда е изключително важна, защото отмерва времето към несигурността на 1997. Сам очакваше да види тази трескава дейност, но много повече харесваше кралското спокойствие.

Съвсем ненадейно във фойето се появи една дама, която определено не познаваше правилата. Сам реши, че е американка. Беше млада и много бързаше. Почувства симпатия към жената, чието отчаяние бе толкова очевидно. Но точно в този момент тя залитна. Ръката ѝ рефлексивно изпусна куфарчето, което носеше в очакване на неизбежното и тежко приземяване върху снежнобелия мрамор. Но Сам успя да я хване. След като я изправи на крака, видя лицето ѝ. То изразяваше силна ярост, съчетала поразяваща красота и великолепиe на тропическа буря.

— Много съжалявам — извини се бързо Сам. — Вината е изцяло моя. Не внимавах.

Тя като че ли се стресна от извинението му, но после се усмихна.

— Наранихте ли се? — попита той тихо, когато отново срещна погледа ѝ.

— Не, добре съм. Благодаря.

В продължение на няколко секунди очите им останаха приковани — нейните учудени и все пак приканващи, а неговите — изпълнени с интерес.

После магията бе разпръсната, като че ли всеки от тях си спомни, че тук е Хонконг и всяка секунда се отчита.

Тя си беше отишла, но той не я забрави — един интригуващ портрет от контрасти. Коя бе тя? Китайска принцеса, отрасла в Англия или английска, израснала тук. И наистина ли очите, които потъмняха от гняв за момент и заблестяха като слънце в следващия, имаха толкова дълбоко зелен оттенък?

Джеймс се появи точно в осем.

— Как пътува? — попита той, когато заедно със Сам поеха към „Дрейк Тауърз“, шест пресечки по-надолу от хотела.

— На време и без никакви произшествия.

— Среща ли се с Тайлър?

Сам кимна.

— На път за хотела спряхме на площадката. Страхотно местоположение. Трудно е да си представи човек по-добро.

— Мисля, че няма такова. Надявам се видя ремаркетото. Там ще бъде седалището ти на обекта. Трябва вече да е обзаведено с всичко необходимо. Ако не е, обади ми се. В „Тауърз“ също ще имаш офис. Ще ти трябва за срещите през следващите десет дни, но ще можеш да го ползваш, докато имаш нужда от него.

— Благодаря. Каква е програмата за днес? Знам, че в три ще се срещна с Тайлър. А със старшия майстор?

— Чанг Пенг. В един. Той и екипът му са най-добрите в Хонконг. Построиха за мен „Трейд Уиндз“ и „Дрейк Тауърз“, както и две жилищни сгради в Станли и шест комплекса с апартаменти в Новите територии. Пенг няма инженерна диплома, всъщност няма никакво образование, но останалите строители ми казаха, че инстинктът му е безпогрешен. Той обаче няма да предложи нищо, ако не го попиташ.

— Добре е, че ми го казваш. Щях да попитам. — Бяха изминали едва една пресечка по Чартър Роуд, но поведението на Джеймс Дрейк вече отговаряше на репутацията, с която се ползваше. През идващата седмица Сам щеше да се срещне с безброй хора, заангажирани с „Джейд Палас“. Всяка от срещите бе важна, но освен Сам, имаше още трима души, чийто принос щеше да определи крайния успех или провал на проекта. Тайпанът, чиято компания щеше да достави най-доброкачествения строителен материал, главният майстор, който ще наблюдава и координира усилията на целия екип и разбира се, архитектът. Джеймс му беше уредил срещи с двама от тях за този следобед. Дори преди още да попита, Сам бе сигурен, че ще се срещне с архитекта още тази сутрин.

— А днес ли ще бъде срещата с архитекта?

— Да. Ще я видиш от девет до единадесет, след което мисля тримата да отидем на обяд.

„Нея?“ Думата блокира почти всичко, освен широките, грациозни крачки на Сам. Бе разгледал всички чертежи, както и подробните описания на самата супер конструкция, стоманения скелет, върху който щяха да се монтират нефрита, алабастръра и златистото покритие, за да се създаде поразителната илюзия. Допълнителните описания, подробните диаграми на интериора, щяха да бъдат подготвени в процеса на строежа на сградата. Всичко, което Сам бе

разгледал, носеше един и същ надпис — „Тичфийлд и Стърлинг“, ЛТД, площад „Гросвънър“, Лондон Англия. И под него: М. Куан, архитект.

Той мислеше, че ще срещне господин Михаел Куан или Марк, или Мартин. Сам Коултър бе хранил големи надежди за този господин М. Куан. Безразсъдно смелият архитект трябваше да има и някакви идеи за това, как неговите две измерения щяха да се трансформират в три. Сам очакваше той да прекарва доста време на обекта газейки калта, която беше неизбежна по време на трудния дъждовен период в Хонконг и безстрашно да стои върху мокрите метални греди, високо над земята.

„Щеше ли да може някоя си *госпожа* Куан да върши всичко това така добре? — питаше се вътрешният му глас с всичката сила на надутия мъжки шовинизъм. — Да, разбира се, че щеше да може, зависеше каква жена е.“

Сам се уверяваше, че тя е безупречен катерач по хлъзгава стомана. Джеймс Дрейк нямаше да наеме никой, който бе по-долу от най-добрия, от най-опитния.

— Това е Мейлийн.

— Ние се срещнахме вече — отговори тихо Сам. — Сблъскахме се във фойето на хотела рано сутринта.

Той желаше да я види отново. Всъщност, през броените минути от изчезването ѝ, до появата на Джеймс, Сам разбра, че това е неизбежно. Сега тя беше тук, стресната, както и самият той и въпреки че красивите ѝ устни се опитваха да се усмихнат мило, Сам видя бурята в тъмозелените ѝ очи. *Госпожа* М. Куан не бе особено щастлива да го види. Но и той не бе особено възторжен, когато я видя. Той беше абсолютно уверен, че тя не бе ветеран в газенето на кал и катерене по метални греди. Можеше да се допусне, че високите токове и стилни копиринени костюми, биха могли да се заменят с работни дрехи. Но опитът не се придобиваше толкова лесно. Беше млада, нямаше и тридесет. Колко ли от нейните проекти всъщност бяха осъществени? Броят им нямаше значение, така или иначе не беше голям. Сам имаше нужда от колега, равен на него, някой, който притежава богат опит, за да допълва неговия. Това не беше каприз, а абсолютно наложително, ако се надяваха да построят най-

грандиозната сграда на десетилетието. Но Джеймс му бе дал тази блестяща красавица. Джеймс Дрейк приличаше на големите продуценти в Холивуд — мъж, който събира само най-талантливите. После наблюдаваше раждането на нещо голямо.

Джеймс беше продуцентът на „Джейд Палас“, Сам бе директорът, а Мейлийн Куан? Тя бе талантливият писател, който бе сътворил сценарий от истинска лирична красота и бе представил на Сам предизвикателство, равностойно на това да се създаде игрален филм от безполезна поема. Като писателка, правеща своя първи опит, тя ще се яви като пречка. Би могла да не разбере нуждата от гъвкавост, необходимостта да се правят промени тук и там, независимо колко великолепен е оригиналът.

Предполагаше се, че инстинктът на Джеймс Дрейк е безпогрешен, а далновидността му доказана. Но този път изглежда бе драматично, фатално замъглена.

Какво можеше да предизвика такова замъгляване? На Сам не му трябваше много време, за да намери отговора. Тя стоеше точно пред него — една екзотична жена, представляваща постоянно променящи се контрастни портрети на буря и ярко слънце, китайка и англичанка с алабастрово черна коса и зелени нефритени очи. Джеймс и Мейлийн бяха любовници. Интимната им връзка бе очевидна дори сега, когато обменяха погледи, говореха един таен език. Елегантният, непреклонен Джеймс Дрейк, който като че ли не подлежеше на омагьосване, очевидно бе попаднал под влиянието на омагьосващия чар на Мейлийн. Като подарък за любовта си той ѝ бе поднесъл „Джейд Палас“, една дреболия, струваща половин милиард долара. И като обвивка на този подарък, ѝ бе дал Сам Коултър, човекът, който щеше да спаси и двамата от глупостта им.

Ами ако не успееше? За Сам това щеше да бъде провал в личната кариера, огромен брак за Джеймс, а за Мейлийн? Тя зависеше от решението на онези с много по-голям опит от нея, които щяха да преценят дали концепцията ѝ би могла да стане реалност. Те, а не тя, бяха сбъркали и Сам Коултър бе този, който щеше да бъде отговорен.

А той щеше ли да приеме тази отговорност? Мейлийн вече знаеше, че ще я приеме. Тази сутрин в хотела тя беше разбрала, че Сам Коултър винаги поема пълна отговорност за всяка стъпка, която прави.

Той все още можеше да се откаже от „Джейд Палас“. Но... той харесваше Хонконг. Беше вече запленил от интензивността, която избиваше изпод царственото спокойствие. И... беше приел предложението да построи „Джейд Палас“, защото беше имал достатъчно самочувствие.

И... така или иначе не можеше да напусне Хонконг. Гарет Хуайтейкър го беше помолил да наглежда дъщеря му и той му бе обещал. През същите тези години Гарет Хуайтейкър не беше пожелал нищо за сметка на това, което Сам му дължеше. Наглеждането на Алисън Париш Хуайтейкър бе доста тривиално в сравнение с това, което Сам дължеше на баща ѝ — всичко: живота си, надеждата си, мечтите си.

Сам не бе сигурен защо Мейлийн го гледеше втренчено, но той насочи тъмносините си очи към нейните предизвикателни нефритенозелени очи и предложи тихо:

— И така, Мейлийн, започваме ли работа?

Мейлийн гледеше учудена, а не облекчена от предложението му. На Сам му се стори, че тя може би се опитва да го отпрати, тенденциозно да го предизвика да си стегне багажа и напусне Хонконг. Неочаквано „Джейд Палас“ се превърна в почти непокоримо предизвикателство. Сам обичаше предизвикателствата. От тях *забогатяваше*.

Джеймс се оттегли, оставяйки Мейлийн насаме с високия, тъмен непознат от Тексас... и нарастващото ѝ чувство на паника.

Сам Коултър я беше *изиграл*. Предполагаше, че е карикатура на каубой, лесно забележим с високите си обувки, опърпани джинси, измачкано велурено сако, колан със сребърна катарамма и разбира се, шапка Стетсън. Най-малко се предполагаше се, че ще носи съвършено ушит тъмносив костюм, а главата му ще е покрита от гъста, чувствено къдрава, кестенява коса. Акцентът също трябваше да го издава — разтегнат, нахален, грозен носов говор, но тя дори не го бе усетила.

Но всъщност най-голямата от всички измама бе способността му да я кара отново да преживява онова, което бе почувствала, когато силните му ръце без никакво усилие предотвратиха падането ѝ. Прелъстителните му тъмносини очи я бяха наблюдавали с толкова нескрит интерес. Мейлийн не можеше да определи своите чувства. Те ѝ бяха абсолютно непознати. Предполагаше се, че именно тя трябва да

упражнява контрол над този тексасец, просто защото „Джейд Палас“ означаваше толкова много за нея и тя имаше нужда от него, за да го осъществи. Мейлийн бе искала да бъде безукорно учтива, официална и изискана, като през цялото време се подкрепя вътрешно от ледено презрение и лукава омраза. А сега?

Сега прелъстителните сини очи блестяха отправени към нея, заинтересовани, забавляващи се, предизвикващи топли вълни вътре в нея, които я вълнуваха и ужасяваха.

— Заповядайте, седнете — предложи Мейлийн.

— Само за момент. Мисля, че първо ще се разходя из офиса ви, за да се полюбувам на снимките на всички, проектирани от вас сгради. — Когато наблюдаваше голите стени очите му показваха изкуствено учудване. — О, виждам, че тук няма никакви снимки.

— Оставих ги в Лондон. Разходите по транспортирането им щяха да бъдат огромни. Вярвам, че вие сте донесли своите, господин Коултър?

— Не, госпожо Куан. Но, всъщност, нямаше нужда от това, наистина. — Погледът му се върна към нея. — Това ли е най-големият ви проект? Бъдете честна.

Изразът му твърде ясно говореше, че не очаква друг отговор.

— Да.

— Любовта е велико нещо, нали?

— Моля?

— Нека погледнем фактите, единственото препоръчително писмо за този проект е, че вашият любовник го плаща.

— Джеймс и аз не сме... — стисна здраво разкошните си устни.

— Вие и Джеймс не сте какво, Мейлийн? — попита Сам с леко учудване и голям интерес. — Не сте любовници, така ли?

— Това едва ли ви влиза в работа.

— Да, но е така. Моята работа е да строя сгради. Всяко нещо, което се отнася до успеха или провала на това начинание, е моя работа. За вас „Джейд Палас“ може да е една лудория, но за мен е сериозно дело.

— Каквото е и за мен. Аз съм архитект. Това е моята кариера. — „Това е всичко, всичко, което някога ще имам.“ — Джеймс и аз се срещнахме след като той беше избрал проекта ми за хотела. Ние

храним дълбоко уважение един към друг, но нашите взаимоотношения са професионални, както би трябвало да бъде.

„Имаш ли си любовник?“ — искаше да знае напълно непрофесионалният глас. Потискайки изкушаващия го въпрос, Сам каза:

— Нека да ви разкажа за моите нормални взаимоотношения с архитекта, става ли? Работим много близко един до друг. Всеки от нас дава своя принос към духа на сътрудничество и, разбира се, енергия и опит.

Поглеждайки към различните чертежи, разпръснати в стаята Сам реши, че Мейлийн Куан имаше достатъчно енергия и че „Джейд Палас“ бе за нея от особена важност. Но само желанието да успееш, не беше достатъчно.

— Признавам, че имам малък опит — каза тихо Мейлийн. — Но преди да тръгна от Лондон, показах чертежите на няколко големи архитекти и инженери по конструкциите.

Сам повдигна леко скептично едната си вежда.

— Спомняте ли си какво казаха?

Тя имаше право да се подразни. Ядоса се, но след момент отговори спокойно:

— Всичко е записано.

— Много ми е интересно да видя какво сте написали?

Мейлийн се обърна към картотеката, извади една кафява папка и му я подаде.

— Имах намерение да напечатам бележките си, но не успях.

Сам отвори дебелия папка и хвърли поглед върху ръкописа на първата страница. Почеркът ѝ бе забележително четлив, без никакви украшения, а думите и показваха точно и подходящо разбиране на това, което щеше да представлява трудност при „Джейд Палас“. Неохотно бе дълбоко впечатлен.

— Имате ли нещо против да погледна записките сега?

— Но, моля, продължавайте. Аз... ако има нещо, което не разбирате... не можете да прочетете...

Сам се усмихна.

— Няма да се поколебая да попитам. Междувременно, моля извикайте останалите да се върнат. Не искам да спирам работата и ви уверявам, че няма да ми пречат.

— Другите?

— Хората, които ви помагат при проектирането — поясни Сам.
— В стаята има три компютъра, Мейлийн.

— Използвам всичките.

— И никой не ви помага?

Мейлийн леко сви рамене.

— Няколко местни фирми предложиха помощта си, но мисля, че за сега, мога да се справя с всичко сама.

— Искате ли цигара? — Въпросът на Сам сложи край на едночасова концентрирана тишина. Той проучваше подробните бележки, а тя работеше на един от трите компютри.

„Добре“ — каза си Мейлийн, когато чу въпроса му. Най-после започва да се държи в съответствие със ситуацията. Сега можеше да почувства известно презрение и ако това стане, тогава тя сигурно би могла да контролира влиянието, което той имаше над нея. *Дали би могла?*

Обръщайки се от компютърния екран към него, отговори:

— Не. — После, усмихвайки се, добави: — Благодаря.

— Имате ли нещо против, ако запаля?

Усмивката ѝ все още беше на лицето ѝ, а гласът ѝ мек, когато каза:

— Да, против съм.

Докато чакаше Сам да запали цигара въпреки нейното несъгласие, тя се чувства разочарована от безпрепятствената победа. Нямаше да има сбогуване. Още веднъж Сам Коултър я изхитри. С равнодушно повдигане на раменете, той възобнови четенето си, без да запали цигарата. Те почти не си говориха докато не стана време да обядват с Джеймс.

— Бих искал да останем известно време на строителната площадка, Мейлийн.

— Да, разбира се.

— Какво ще кажеш за утре следобед, към три?

Мейлийн погледна настолния си бележник.

— Три е добре. Не би ли трябвало да дойде и Джеймс?

Очебиешото ѝ колебание да остане сама с него, предизвика смях в прелъстителните сини очи.

— Не виждам защо.

ШЕСТА ГЛАВА

*„Джейд Палас“
Солсбъри Роуд, Полуостров Колун
Четвъртък, 10 юни 1993*

Като наближи фургона, който щеше да служи за офис на Сам Коултър на обекта, Мейлийн усети смущаваща смесица от раздразнение и мрачно предчувствие. Раздразнението беше напълно оправдано. Знаеше, че Сам и Джеймс вече са обходили обекта. Въпреки че Сам щеше да си направи труда да повтори обиколката с нея, тя добре знаеше той колко цени участието ѝ. Страхуваше се, че всъщност е прикрито нетърпелива. Смелата, непокорна и опасна част от нея искаше отново да го види, да бъде милвана отново от тъмносините му очи и още веднъж да изпита чудесните топли и странно приятни усещания, които той ѝ разкриваше.

Вратата на фургона бе оставена откритата, така че без да чука, Мейлийн влезе и забеляза силния, жилав силует на каубоя. Беше без шапка, яката на светлосинята му работна риза бе разкопчана. Овалната тока на колана му беше от месинг, а не от сребро и по нея нямаше никакви украшения. Дънките му бяха много изтъркани и след като погледът ѝ се спусна по дългите му бедра, се спря върху доста износените ботуши.

Сам гледаше през прозореца към пристанището Виктория. Тялото му бе неподвижно, но излъчваше сила, а лицето му изглеждаше издялано от камък — гордо, сериозно и безкомпромисно.

Преди да проговори, Мейлийн пое успокояваща глътка въздух, а заедно с нея и цигарения дим.

— Майки, не разрешавайте на децата си да стават каубои.

Сам си бе мислил с нежност за нея, но когато се обърна, разбра, че думите ѝ бяха далеч от любезна закачка. Усмивайки се, той изпита желание да си върне.

— Здравей, госпожице Мейлийн, госпожо. Страхотен ден, нали?

Тъмносините му очи я изучаваха лениво, бавно и възбуждащо. Вчера костюмът ѝ бе ярък, а днес бе облечена в тъмносин, обточен с

бяло. Но както и вчера, изглеждаше като че ли току-що е слязла от парижки моден подиум. Правата тясна пола сигурно ограничаваше движението ѝ, но така или иначе, нямаше да скача като газела. Токчетата ѝ днес изглеждаха по-високи и от вчерашния модел.

— Предполагам, че си носиш работно облекло. Не се притеснявай да се преоблечеш в съседната стая.

— Това е моето работно облекло.

Цигарата, която димеше в лявата ръка на Сам бавно се отправи към устата му и остана там, небрежно придържана от устните му, докато кълбетата дим го накараха да присвие съблазнителните си сини очи, преценяващи я с нескрит интерес.

„Той е каубой! — Мейлийн си припомни зашеметяващата топлина, която се излъчваше от него. — Един каубой, пораждащ усещания, каквито никога не съм познавала. Изваждайки ги на показ, той ги кара да следват посоката, която сам избере. И е така сексапилен — мърмореха тихо потиснатите чувства. Дори начинът му на пушене е сексапилен.

Начинът, по който пуши?“ — присмя се тя на ум. При тази мисъл се овладя и тихо изсъска:

— Надявам се да не умреш от рак на белите дробове, преди да е готов хотелът!

Сам се усмихна широко, изгаси цигарата и попита:

— Така ли! Това засяга ли те?

— Имам предвид само хотела. И така, ще обиколим ли обекта?

Земята бе изгоряла, жадна за летните дъждове, които предстояха. Оставените от тракторите коловози бяха твърди като скала и не поддаваха. Мейлийн залитна, но не се просна на земята само благодарение на волята си.

Предишната нощ Сам бе прекарал дълги тревожни часове, размишлявайки как щяха да работят заедно с Мейлийн. Беше така необходимо да могат да се съсредоточат върху строежа на хотела. Всякакви странични неща, като техните лични чувства един към друг, не принадлежаха на работата им. Но щеше да е от полза, ако тези чувства — добри или лоши — бяха ясно определени.

„Ние взаимно не се харесваме. Добре. Но сме големи хора и професионалисти, така че нека си вършим работата.

Или... взаимно се привличаме. Чудесно. Пълнолетни сме, зрели хора, нека направим нещо за това привличане след работа.“ Чувствата на Сам Коултър към Мейлийн Куан обаче не бяха ясно определени. Непрекъснато се променяха, бяха непостоянни като нея, в един момент — бурни, в следващия — заслепителни, така както бяха противоречиви забележителните ѝ, зелени като нефрит очи. През следващите седем месеца той и Мейлийн трябваше да работят заедно — архитект и строител, обединени от своя ангажимент към тази изключително предизвикателна цел. Но как? След една безсънна нощ, Сам все още нямаше отговор и бе доста скептично настроен към оптимистичното внушение, че е възможно точно днес, да бъде постигнато споразумение от само себе си.

И то наистина *стана* днес. Всред прахоляка от пресъхналата земя под изгарящото юнско слънце, Сам и Мейлийн разпалено разговаряха за „Джейд Палас“. Като че ли и двамата го виждаха, фантастичен и блестящ под искрящото лазурно небе. Очите им случайно се срещнаха. В неговите имаше толкова близост, такъв копнеж, такова желание и страст, че леденостудената жена никога не би могла да отговори.

— Има ли още нещо, за което искаше да говорим, Каубой? — попита тя рязко.

— За хотела ли? Не, мисля, че това е всичко засега... Джейд.

Нейният глас бе рязък и раздразнителен, неговият — галещ и нежен, но обръщението „Джейд“ само по себе си приличаше на нож, който се забива в крехкото ѝ сърце и разпръсква силна болка и яд в красивите ѝ зелени очи.

— Ти май наистина си копеле, един беден бял тексасец с всичките си предразсъдъци.

Много сърдити жени бяха наричали Сам Коултър копеле. Технически не бе точно, но като описание на поведението му в редица случаи беше доста подходящо.

Но синът на един алкохолик и каубой от родео, никога преди не бе обвиняван в предубеденост, никога и срещу никого. Това го разтревожи и то много.

— Мисля, че е по-добре да обясниш какво имаш предвид. — Гласът му бе застрашително тих. — Ние, бедните бели от Южните щати се ползваме с репутация на доста глупави хора.

— Ти беше предубеден спрямо мен от момента, в който се срещнахме.

В тъмносините очи на Сам за миг проблесна ясен и мил спомен за това кога и как се бяха запознали. Само когато се убеди, че паметта ѝ я отведе във фойето на „Трейд Уиндз“ — където най-малкото внезапно и силно се бе проявила физиологията — той промълви много тихо:

— Едва ли.

— Имам предвид в кабинета — обади се бързо Мейлийн. — Когато разбра, че аз съм архитектът.

През последния час Сам и Мейлийн успяха спокойно да обсъдят проблемите, свързани с изграждането на „Джейд Палас“ и какво можеше да се направи за преодоляването им.

Тогава изведнъж Сам разбра, че имаше и нещо друго, което той искаше, нещо много по-необикновено от „Джейд Палас“. Ако бе възможно, ако би могло да се осъществи, той искаше да има връзка с тази жена, изтъкана от сложни чувства. Трайна връзка — съдържателна, емоционална и обвързваща. За Сам, който никога преди не бе търсил повече от обикновеното във връзката си с една жена, това бе смайващо откритие.

Проектираният от Мейлийн Куан хотел бе необикновен, каквато бе и фантазията, обсебила сега ума на Сам. И той смяташе, че както „Джейд Палас“, така и идеята за връзка с Мейлийн вероятно бе една невъзможна илюзия и че както и на нейния хотел, ако не се обърнеше особено внимание на всеки детайл, ако всичко не се направеше точно както трябва, резултатът би бил катастрофален. Обвинението на Мейлийн бе повече от подробност. То представляваше самата същност.

— Твоето убеждение, че съм предубеден към теб, е нещо, за което трябва да поговорим — каза Сам спокойно. — Моля те, кажи ми, по-точно, в какво се състоят моите предубеждения.

— Моята възраст.

— А тя каква е?

— На първи януари ще стана на двадесет и осем, в деня след откриването на хотела. — Тя решително вдигна брадичката си. — Ти

на колко си?

— Тридесет и шест — на Сам не му се налагаше да изчислява. В техния бранш осем години означаваха голяма разлика. Но не и за него. — Твоята възраст не е никакъв проблем за мен, Мейлийн, но признавам, че когато те видях за първи път, бях притеснен за твоя опит или липсата на опит. Но го преодолявам. Следващото предубеждение, моля.

— Моят пол.

— Ако бях от партията на бедните бели южняци, предполагам, че този факт наистина щеше да ми бъде неприятен. Признавам си, че до вчера сутринта си мислех, че ще се срещна с например Майкъл, а не Мейлийн Куан. — Леката полуусмивка, която беше сигурно доказателство за неговата вродена чувственост, се разля по устните му. — Но аз наистина съм съвременен мъж. Смятам, че ще мога да приема тази изненада без затруднения. И така, в края на краищата излиза, че нямам никакви предубеждения към теб.

В замяна Сам очакваше усмивка, но изражението на Мейлийн беше все още мрачно, тъжно и почти засрамено.

— Какво друго, Мейлийн? Кажи ми.

— Моята раса.

— Твоята раса ли? — Думите му бяха като освободена въздишка, която дълго е била задържана. — Смяташ, че съм с предубеждение към теб, защото си китайка?

— Полукитайка — поправи го тя сухо и укорително.

Сам усети, че наказанието не бе за него, а за нея. Болеше го, заради нейната болка и се проклрнаше, че бе причина за нея. Дали пък тя наистина мислеше, че „Джейд“ бе презрителна насмешка, безмилостно напомняне на неоспоримото доказателство за смесения ѝ, очевидно срамен, произход, което блестеше в красивите ѝ тъмнозелени очи. Лицето му стана сериозно, очите — мили, а когато заговори, гласът му излъчваше дори още по-дълбока нежност.

— Повярвай ми, Мейлийн, не съм предубеден към теб, заради расата ти. Погледни ме, моля те. Наистина е много важно да ми повярваш.

Дългите ѝ мастиленочерни мигли бяха плътно сведени от срам, но при нежността на гласа му, се повдигнаха и Сам видя нещо, което наподобяваше надежда. Лека, крехка надежда.

— Съзнавам, че ти може би не влагаш най-положителния смисъл, но на мен „каубой“ ми звучи като гальовно обръщение. — Нежната закачка предизвика едва забележима усмивка, която пробягна по устните ѝ. О, колко прекрасно искреше яркозеленото в очите ѝ. — Когато те наричам „Джейд“, аз го правя като комплимент. Строим „Джейд Палас“ в края на краищата и според мен нефритът е високо ценен.

Замълча рязко притеснен, че думите още веднъж може би несъзнателно причиняваха болка. Знаеше, че китайците особено ценят нефрита. Говореше се, че притежава мистична сила срещу злото, че е символ на богатство, красота и добродетел. Но Мейлийн бе само наполовин китайка и явно се срамуваше от смесения си произход. Означаваше ли това, че тя се самоизключваше от вярванията и традициите на онези, част от чиято кръв носеше?

Тогава Мейлийн се усмихна, спасявайки го, спасявайки и двамата, като призна:

— Да, нефритът е много ценен.

— Знаех си, че за теб това е точното име — предположи Сам с тих глас, независимо че сърцето му туптеше от облекчение. Убеждението на Мейлийн, че той е с предубеждение към нея заради расата, беше огромна пречка и те я бяха преодолели, *заедно*. Искаше да говорят за нея, да научи повече за това, което пораждаше у нея сенки и бури, но почувства, че беше прекалено рано. Вместо това се усмихна... и тя се усмихна... този път Мейлийн потръпна, обезпокоена по-скоро от близостта, отколкото от страх. Изпитваше необходимост да погледне настрана. Усмихна се, отклонявайки погледа си към пристанището Виктория. Сам я последва и за известно време те се възхищаваха мълчаливо на суетнята около едно от най-големите пристанища в света. Пристанището приличаше на врящ казан. Древни плоскодънни лодки пресичаха дирите на ултрасъвременни хидроплани, движеха се сред шлепове и товарни кораби, а типичните китайски лодки и ферибота „Стар“ осигуряваха прехода между Хонконг и Колун.

— О! — възкликна Мейлийн, обръщайки се към него.

— Какво има?

— Точно като тръгнах насам, госпожа Леонг, административната помощничка на Джеймс ме помоли да ти предам нещо.

— Твърде късно ли е да ми го предадеш сега?

— Не, но просто не мога да повярвам, че забравих.

Паметта на Мейлийн обикновено бе точно подредена и тя безотказно можеше да разчита на нея. Но не и днес. Секунди след като излезе от „Дрейкс Тауърз“, съобщението на госпожа Леонг беше забравено. Съзнанието на Мейлийн бе изцяло погълнато от предстоящата среща със Сам.

— Успяла е да се свърже със Златната осмица. Той и Джеймс ще бъдат тук в шест тази вечер.

— Златната осмица?

— С *фън шуи*^[1] — след пояснението ѝ, което не говореше нищо повече на Сам от името Златната осмица, Мейлийн добави: — Предполагам, че дори не знаеш. Смятах, че сте говорили с Джеймс за това.

— Не, не сме.

Сам нямаше никаква представа за какво говореше тя, а бе явно, че би трябвало да има. През последните няколко месеца, докато строеше един курорт на върха на отвесни скали в Бермуда по факса и по телефона бе направил необходимата предварителна подготовка за изграждането на „Джейд Палас“. По време на телефонните разговори с Тайлър и Джеймс той бе събирал оттук-оттам сведения за строителството в Хонконг.

Сега разбра, че ще научи още нещо.

— Загубен съм — призна той. — Трябва да зная кой е този *фън шуи*, но не зная. Ще ми кажеш ли?

— Да, с удоволствие. — Думите на Мейлийн бяха учтиви, но тя леко се намръщи и когато проговори, в гласа ѝ прозвуча несигурност: — Китайците вярват, че природата е живо същество, с което човекът би трябвало да се опита да бъде в хармония.

Изведнъж Сам разбра нейната несигурност. *Фън шуи* очевидно включваше древни китайски поверия, екзотичен мистицизъм на Ориента, а Мейлийн се притесняваше, че той ще вземе всичко това за глупост. Спокойно, откровено, той заяви:

— Струва ми се, че и аз вярвам в същото.

Мейлийн се усмихна насила.

— Ти може и да не вярваш, че естественият космос е населен от богове, призраци, духове и дракони.

— Но може би трябва — предложи Сам мило. Това, което бе прочел преди пътуването си до Хонконг бе чисто техническа литература — как човек би могъл да приложи законите на оптиката и земното притегляне и все пак да реализира великолепната идея за „Джейд Палас“. Сега, заради Мейлийн, той искаше да знае всичко за Хонконг.

— Моля те, разкажи ми всичко за този *фън шу*.

— Добре. Буквално означава „вятър и вода“ и неговата цел е да постави човека в най-хармонично взаимоотношение с духовния живот. Такава хармония се счита за най-добрата надежда за добро бъдеще и добър късмет. *Фън шу* предлага съвети как да се отклонят лошите духове и да се спечелят добрите.

— Какъв вид съвети?

— Най-вече предложенията му се доста практични, насочени към поставяне на нещата в подходяща хармония с витаещите духове. Например да имаш изглед към водата е добър *фън шу*. Ако нямаш изглед към водата, трябва да си го създадеш. Затова в Хонконг има толкова много аквариуми.

Заинтригуван Сам се усмихна и я насърчи:

— Какво друго?

— Ами, понеже духовете могат да се движат само по права линия, те могат да бъдат отстранени от сградите като се сложат врати, спускащи се надолу или пък въртящи се.

— Значи *фън шу* е доста важен в строителството.

— Да. Много.

— Добре е да ми разкажеш повече за това.

Архитектурната обиколка на Мейлийн под напора на вятъра на Хонконг и въз основа законите на *фън шу* започна от „Рийджънт“, хотел край пристанището, който бе разположен на по-малко от четвърт миля от мястото, където стояха. Тъй като и двата хотела — „Рийджънт“ и „Джейд Палас“ се намираха на полуостров Колун, тя започна с обяснението, как полуостровът е получил името си.

— В края на тринадесети век, последният император от династията Сунг избягал тук, опитвайки се да се спаси от монголците. Когато видял осемте хълма на полуострова, всеки от които смятал, че е дом на дракон, пожелал в тяхна чест да нарече своя нов дом „Осемте дракона“. Но той бил само едно момче и бил забравил, че

императорите също са и дракони. След като си спомнил, променил името на „Девет дракона“, т.е. Колун. Драконите са почитани същества в китайската митология. Човек не бива да ги предизвиква. Всъщност често се полагат огромни усилия да бъдат специално почетени. И тъй, за хотел „Рийджънт“ *фън шуи* горещо препоръчал да не бъдат забравени драконите на Колун — тук Мейлийн се усмихна — и затова стените на фойето на „Рийджънт“ са от стъкло, за да могат драконите да виждат своя път към пристанището и да се къпят там.

Прозорците на сътворения от Мейлийн Куан „Джейд Палас“ трябваше да бъдат оцветени в блестящо зелено, с изключение на този в преддверието на фойето. Там щяха да бъдат кристално бели. Сега Сам знаеше защо.

— Направила ли е Златната осмица подобно предложение и за „Джейд Палас“?

— Не. На оригиналните скици стъклата на преддверието бяха чисти. — Мейлийн повдигна рамене. — Аз нямам проблеми с драконите, които могат да се разхождат из нашето фойе, а ти?

Сам се усмихна.

— Абсолютно никакви. Те са повече от добре дошли. Златната осмица има ли някакви притеснения за хотела.

— Не, няма. Всъщност, счита, че правите линии са много благоприятни и подходящи. Сигурна съм, че Джеймс просто иска да се запознаеш с него, тъй като той ще се отбива от време на време, за да проверява дали всичко е наред.

— Какво ще кажеш за китайската банка? — попита Сам, след като погледът му се премести към зданието, което до скоро, бе най-високата сграда в Азия. Проектирана от И. М. Пей, нейните дълги линии излъчват послания за увереност и стил.

— Самата банка е просперираща, но трябвало да изтеглят всички поддръжки, за да ѝ осигурят добър късмет. Въпреки че отделните сегменти са направени така, че да наподобяват бамбукови израстъци, голяма грижа представлявали острите ъгли. Поради което на осми август 1988 година, най-щастливият ден на века, била осъществена цяла церемония за точното нагласяване на върховете.

— Ето едно невероятно предположение, значи числото осем носи щастие.

Мейлийн се усмихна.

— На кантонски осем е синоним на успех.

— Откъдето идва и Златната осмица?

— Просто прякор, даден му от доволни клиенти.

— Той има ли много клиенти?

— Всички добри *фън шуи* имат много клиенти. Домогването до щастието е едно от любимите занимания на китайците, може би дори мания. До способните *фън шуи* се допитват всички — от най-бедния до най-силните. Но не и най-властният тайпан.

Тя посочи към хълма Виктория. На самия му връх се извисяваше много старо бяло здание.

— Това е Пийк Касъл^[2], домът на сър Джефри Лойд-Аштън, собственик на най-голямата търговска компания в Хонконг. Сър Джефри явно гледа на *фън шуи*, като на чиста глупост.

— Защо?

— Защото всеки голям *фън шуи* тук смята, че Пийк Касъл заслепява планинския дракон.

— А сър Джефри не го ли е грижа за това?

— Предполагам, че не. Всъщност, той по-скоро харесва факта, че хонконгското неофициално име на неговия замък е „Очите на дракона“.

— Това че не възприема *фън шуи*, донесло ли му е нещастие?

— Все още не. — Мейлийн сви рамене. — Във всеки случай, животът му е доста свършен, какъвто е, според него и интериорът на замъка.

— Джеймс често ли му гостува?

— Мисля, че да. Лейди Лойд-Аштън и съпругата на Джеймс — изведнъж тя млъкна и се намръщи.

— Зная за съпругата на Джеймс, Мейлийн — каза Сам тихо. — Когато почина, аз работех с един архитект, който познаваше Джеймс много добре. Тя познаваше ли лейди Лойд-Аштън?

— Гуенет Дрейк и Ийв, лейди Лойд-Аштън са приятелки от детинство, още от Лондон. Джеймс говори много мило за Ийв. Струва ми се, че би могъл да уреди да разгледаш замъка, ако искаш.

— Бих искал да го видя. Ами ти? Или си го виждала вече на снимки?

— Пийк Касъл никога не се е появявал в *архитектурния дайджест* и няма да се появи. „Очите на дракона“ е собственост на

сър Джефри и може да бъде видян само от поканените от него гости.

— Това ме кара още повече да искам да го видя, но пък още по-малко съм склонен да моля Джеймс да ми урежда посещение там. — Сам и Мейлийн се усмихнаха и след секунда той попита: — Говорейки за снимки, случайно да знаеш кога трябва да пристигне Алисън Хуайтейкър?

„Разбира се, че зная“ — помисли си Мейлийн занемяла и уплашена. Някак си запази усмивката в очите си и отговори:

— В неделя вечер.

— Знаеш ли дали Джеймс има намерение да я посрещне?

— И двамата ще я посрещнем. — Все още усмихвайки се, тя попита: — Познаваш ли я?

— Не, не сме се срещали никога. Но познавам баща ѝ, говорих с него малко преди да тръгна от Тексас и той спомена, че Алисън също ще дойде тук.

Мейлийн кимна, като че ли тази информация беше най-обикновена. Докато се взираше невиждаща в драмата на лодките и вълните, мислите ѝ крещяха. „Значи познаваш моя баща. Той помоли ли те да държиш под око Алисън — дъщерята, която обича, да я защитаваш от тъмните тайни, които обитават тук? Въобще спомня ли си Гарет Хуайтейкър за Хонконг?“

Сега Сам можеше да вижда само профила на Мейлийн, но ясно забеляза, че внезапно красивите ѝ очи бяха станали непроницаеми като лед. Сам бе разчитал изразителния им зелен цвят да го води по пътя към сърцето ѝ. Знаеше, че това пътуване щеше да е опасно, понякога предизвикателно и непредсказуемо, но очакваше, че ще съумее да намери верния път. Осъзна, че няма да му бъде лесно да разбере тази загадъчна жена. Когато духът ѝ изпадна в кризисно състояние, в най-голяма нужда, тя просто се затваряше и заключваше всичко в себе си. Точно както правеше и той.

За първи път сега той искаше да гради. В живота му нямаше следи от изживяна любов... и когато видя нефритено зеленикавия лед, който беше сигурно доказателство за дълбоката болка на Мейлийн, той се запита дали всичко щеше да приключи с разрушение.

Мейлийн си тръгна прибързано, споменавайки за среща в Дрейк Тауърз. След като си отиде, Сам заоглежда твърдата земя, докато намери в прахоляка два свършени отпечатъка от обувките ѝ. Внимателно ги премери, върна се във фургона и се обади в Сан Антонио. Четиридесет и пет минути по-късно, когато факсовият апарат на бюрото му се обади, Сам предположи, че ще получи отговор на запитването си, но факсът не беше от Тексас. Идваше точно от отсреща — от пристанището Виктория.

С ясен, съдържателен почерк, тя бе написала:

„Каубой,

Казано, сторено! *Ще* имаш възможност да разгледаш «Очите на дракона». Джеймс ми каза, че всички сме поканени на вечеря в Пийк Касъл след една седмица в събота.

Дж.“

Сам беше доволен от перспективата да прекара една вечер сред този противоречив архитектурен обект, но това удоволствие бледнееше пред чувствата му, породени от начина, по който Мейлийн бе подписала факса.

Дж., съкратено от Джейд. Не се бе осмелила да изпише и петте букви на неговото мило обръщение към нея, но го приемаше, искаше го... и майстор строителят, който знаеше толкова малко за изграждането на сърдечните връзки разбра какво означаваше „Дж.“ Все още малък монументален крайъгълен камък на това, което би могло да бъде най-необикновеното съзидание в неговия живот.

По-късно същата нощ, точно преди 11 часа, лейди Лойд-Аштън застана на прозореца в големия апартамент на Пийк Касъл, за да наблюдава отдалечаващите се светлини на тъмнозеления „Бентли“ на съпруга си. Щом като светлините изчезнаха от погледа ѝ тя се обърна назад. Разбра, че движението ѝ е било твърде рязко, когато остри болки пронизаха тялото ѝ. Ийв се спря със стаен дъх, докато ужасната болка затихна. После се отправи към телефона. Зеленият копринен халат бе

модел на „Луна от перли“, а в джоба му бе телефонният номер на неговата талантива дизайнерка и нейна приятелка Джулиана Куан. Ийв никога преди не се бе обаждала на Джулиана вкъщи. Всички от многото ѝ предишни обаждания бяха кратки, безлични разговори за проби. Но сега Ийв се безпокоеше за своята приятелка. Искаше да ѝ съобщи нещо лично. Тя набра непознатия за нея номер в Щастливата долина. Джулиана отговори при първото позвъняване. Мекият ѝ глас бе изпълнен с разбиране и надежда.

— Джулиана, аз съм — поздрави Ийв с мило извинение. — Не се ли обади?

— О, Ийв, здравей. Не, не е.

— Тя е в Хонконг само от пет дни — напомни Ийв тихо. — Несъмнено е страшно ангажирана с хотела. Ще се обади.

— Тя не се обади девет години.

— Не, но сега се е върнала в Хонконг. Сама е решила да се върне. Това дава надежда, нали?

— Позволих си да си го помисля — призна Джулиана. — Дори си разреших да мисля, че това може би означава, че ми е простила... на мен... на нас и че накрая е разбрала, че е била обичана.

— Би могла да ѝ се обадиш, Джулиана. Би могла отново да ѝ разкажеш всичко. Зная, смяташ, че тя помни всичко, което си ѝ разказала. Но може би не е така.

Лека, изпълнена с копнеж усмивка премина по устните на Джулиана. Как ѝ се искаше всичко да се окаже просто неразбирателство между майка и дъщеря, което по някакъв вълшебен начин би могло да бъде преодоляно. Джулиана бе казала на Мейлийн всички важни истини. Бе ги повтаряла *толкова много* пъти. Нямаше съмнение, че Мейлийн беше чула думите ѝ. Наистина, нейната умна дъщеря запомни всичките, разиграваше ги, дословно интерпретирайки ги посвоему.

„Това не е любов, майко! Той е *използвал* теб и *изоставил* мен. Не разбираш ли? Не обвинявай съдбата за това — някаква романтична представа за предопределената от звездите съдба! Той е *избрал* да не бъде с нас. Той ни е *предал* и през всичките тези години, ти си ме мамил, че е мъртъв. Предпочитам да *беше* умрял, майко, и да можеш да ти кажеш, че не е чудесен, любящ и почтен. Аз съм детето копеле, което е жив символ на този срам! Ти се опитай да живееш тук със

зелени очи и бяла кожа. Хората се *взират* в мен, майко! Те се подиграват и ме дразнят. А знаеш ли как съм оцеляла и надживяла тяхното презрение? Като вярвах, че съм различна от другите подобни на мен деца, заченати във Ванчи, че съм дете на любовта, а не на сладострастието. Но не съм, майко, защото всичко, което някога си ми разказвала е една *лъжа*.“

— Джулиана?

— Сигурна съм, че нищо не е забравила.

— Но сега тя е по-голяма, по-зряла.

— Мейлийн винаги е била зряла — отбеляза Джулиана тихо, спомняйки си за малкото момиче, което, за да защити майка си, с обич бе стаявало своята собствена огромна мъка. — Трябва да й позволя да дойде при мен, Ийв, ако пожелае. Тя се завърна в Хонконг, заради „Джейд Палас“, за да създаде нещо величествено на мястото, където е била толкова нещастна. Не искам да се намесвам. Не би било честно.

Ийв пое дълбоко въздух и след това бе принудена да изчака, докато новите бодежи от болката преминават през цялото й тяло. Когато накрая заговори отново, мекият елегантен глас не издаваше безмълвната борба, която все още водеше.

— Аз ще се срещна с нея, Джулиана.

— Наистина ли? — прошепна Джулиана. — Кога?

— След една седмица в събота. Джефри иска да даде вечеря в чест на първата копка на „Джейд Палас“.

— И Мейлийн ли ще дойде?

— Джеймс каза, че ще дойде.

— Ти не си му казала, че е моя дъщеря.

— Разбира се, че не. Обещах, че никога няма да кажа на никого, Джулиана, и знаеш, че няма да наруша обещанието си.

— Зная. — Гласът на Джулиана се изпълни с топлота към приятелката си, към състрадателната жена, която притежаваше дарбата да чете сърцата на другите, но никога не изтъкваше своята щедрост.

— Би ли искала да бъдеш тук? Бих могла да помоля Джефри...

— Не — намеси се Джулиана леко. — Благодаря за предложението, Ийв, но Мейлийн трябва да дойде при мен, ако иска. В края на краищата този път ние не можем да се видим случайно... или изненадващо.

[1] Feng shui (кит.) — Човек, който определя благоприятни и неблагоприятни влияния върху лица, сгради, дейности и т.н. — Бел.пр.

↑

[2] Peak Castle (англ.) — Замък на върха. — Бел.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Луната се провираше през булото на облаците, обливайки морето в разтопено сребро, а пясъка в белезникаво костено брашно. Мартенският бриз бе студен и остър и като духаше, разбиваше вълните с грохот. И въпреки това, той чу шума. Слаб гръм експлодирал в нощта. Но това не бе гръм. Не можеше да се досети, че е звукът, който сигнализира края на мечтите му. Обърна се и се затича към къщата. Небето пред него избухна в ярко оранжево, осветено от ада под него.

Затича още по-бързо. Сърцето му се пръскаше. „Няма значение — казваше си той. — Дори и къщата да гори, вътре няма никой. Тя е в Лондон, спи спокойно, потънала в блажените мечти на любовта.“ Но опитите му да се прави на уверен бяха странно неуспешни. Като че ли вече знаеше, като че ли бе чул любимия глас. Тя щеше да се върне, за да нощува тук при него. Чувстваше твърде много липсата му, за да остане далеч от него. Въпреки че бременността я уморяваше, безграничната радост от носенето на тяхното бебе ѝ даваше достатъчно сили, за да издържи на дългото пътуване с кола до Уелс. Колата ѝ бе там, безмилостно осветена от горящия ад, който някога беше тяхната къща до морето. Пожарникарите се опитаха да го възпрат да влезе вътре в пламъците. Но той бе твърде силен, любовта му бе посилна от която ѝ да е друга сила на земята. Дробовете му се задушаваша от огъня и пушека, но той навлизаше все по-навътре, примамван от нейния ужасен глас.

— Помогни ми, Джеймс! Моля те, помогни ми!

Сега виждаше силуета ѝ през мъглата от пушек и пламъци. Една горяща сянка. И някак си като че ли виждаше сина си в утробата ѝ, който също го викаше. Разчиташе на баща си да го спаси от тази огнена смърт...

Джеймс се събуди като дишаше тежко, останал без дъх така, както през онази далечна нощ. Сега дробовете му поемаха чистия въздух, а не огън и пушек, но въпреки това той се задушаваше. Това беше сън, единственият, който беше сънувал някога — един кошмар, който оживяваше дори и в най-ярката дневна светлина, защото — с

изключение на самия край — всичко беше вярно. Един незаличим спомен за отчаяното му усилие да спаси съпругата си и неродения си син. Гуенет не го беше викала, нито пък бебето. И двамата бяха умрели моментално. Не успели да се събудят от съня си, непознали ужаса на задушливите пламъци. Нито Джеймс, нито някой друг, можеше да направи нещо, за да ги спаси. Джеймс също бе почти умрял сред огъня и пушека и ако не беше циничното откритие за онази нощ, той може би щеше да се остави на раните си да го унищожат.

— Това не беше нещастен случай, Джеймс. Не е обикновена експлозия поради изтичане на газ. Имаше бомба. Гуенет беше убита. — Тихите и въпреки това гръмовни думи дойдоха от негов приятел, съученик от Кеймбридж, който сега работеше в Скотланд Ярд.

Нямаше съмнение, че извършителят е „професионалист“. Използваният пластичен експлозив бил свършен, а саботаждът толкова дискретен, че само изтънченото проучване доказало истината. Дълги часове Дрейк търсеше в съзнанието си възможни подозрения. Той трябваше да е в леглото си, сам. Красивата му жена нямаше никакви врагове. До този момент и той не бе имал. Имаше съперници в бизнеса, хора, с които се конкурираше за най-ценните недвижими имоти по света, но че търсенето на парцели можеше да доведе до смъртна заплаха, беше извън представата му.

Лекарите не вярваха, че Джеймс може да оживее. Нямаше нито воля да принуди изсушените си дробове да оздравеят, нито физическите сили, за да се бори с болката от силните изгаряния. След посещението обаче на неговия приятел от Скотланд Ярд, възстановяването му за кратко време бе цяло чудо.

На следващия ден след излизането си от болницата, Джеймс замина за Хонконг и се захвана със строителна програма, която беше много по-амбициозна и по-агресивна от тази, която той възнамеряваше да осъществи, ако Гуенет бе жива. Сега всяка секунда от живота му бе посветена на една-единствена цел — да намери и убие човека, който бе откраднал мечтите му. А как щеше Джеймс да примами чудовището в сянка? Като систематично навлизаше и завладяваше скъпоценното царство на убиеца.

Джеймс Дрейк стана най-богатият и най-уважаваният предприемач в Хонконг. Той парадираше със своето могъщество като строеше все по-великолепни сгради, завземаше най-хубавата земя и

склучваше изгодни договори. Изминаха четири години, но не бе успял да провокира убиецът враг, крадецът на неговите мечти. Да, често конкуренцията бе жестока, понякога безскрупулна, но нито веднъж не бе усетил и най-лек намек на заплаха. Джеймс чакаше като животно в клетка, гладно за своята плячка. Гладът му нарастваше с всеки изминал ден на затворничество. Четири години и нищо, освен огромен успех, без никакво значение за него, защото я нямаше Гуенет. Сега, след четири години, започна да строи „Джейд Палас“ — за Гуенет, заради Гуенет. Тя винаги настояваше, че идеята за великолепия хотел бе тяхна, но в спомените на Джеймс беше нейна и именно тя бе избрала името. Имаха абсолютно еднакви виждания за проекта — трябваше да бъде един траен символ на Хонконг — пленителното място, което Джеймс обичаше още от детството си, а само след няколко седмичен престой бе обикнато и от нея.

Хонконг... спаси сърцето му, духа му, самата му душа и му поднесе най-необикновения подарък от всички — способността да обича. Заради Хонконг, Джеймс Дрейк бе станал много по-добър, отколкото щеше да бъде. Отрасъл в Англия, като единствено дете в огромно семейно имение, Джеймс не се и съмняваше, че ще стане толкова студен и усамотен, както и неговите родители. Джеймс беше прекарал детството си в Хонконг, а не в Англия. Джеймс се научи да говори добре кантонски и в тропическия въздух, оживял от богове, призраци, духове и дракони, той се чувстваше странно спокоен. Хората на Хонконг бяха станали единственото семейство, от което той се интересуваше.

Сърцето, което по рождение бе предназначено да бъде студено като лед, бе изпълнено с топлина. Независимо от това обаче Джеймс не вярваше, че някога ще се влюби. Струваше му се невъзможно напълно да превъзмогне студеното влияние на родителите си.

Но Джеймс се влюби и с голяма радост очакваше завръщането си в Хонконг. Искаше да сподели неговото великолепие със съпругата и сина си и да съгради „Джейд Палас“, като нежно признание към хората, на които смяташе, че дължи щастието си.

Ако Гуенет беше жива, „Джейд Палас“ щеше да бъде първият му проект в Хонконг. Всъщност писмото, което щеше да изиска проекти от най-добрите архитекти в света, бе съставено с ентузиазиранията и

талантлива помощ на Гуенет дни преди смъртта ѝ. Някогашните радостни мечти бяха отложени за неопределено време.

Но Джеймс не можеше да забрави думите на Гуенет: „Трябва да построиш «Джейд Палас», скъпи, трябва. И то много преди 1997. Ако светът наистина разбере какво рядко съкровище е Хонконг, може би бъдещето ще е по-сигурно.“ Нито пък можеше да забрави тържественото посвещение към своя юношески дом. И въпреки това, когато изпрати писмото, което заедно с Гуенет бяха съставили преди четири години, Джеймс беше убеден, че мечтата им никога няма да стане реалност.

Предложението, изпратено от Мейлийн Куан направо го изуми. То не отговаряше на това, което те с Гуенет си бяха представяли — едно радостно празненство на хармоничния брак между Изтока и Запада. В проекта на Мейлийн имаше празненство, но имаше и противоречие — представа, която Джеймс разбра, че бе много по-автентична от това, което те бяха планирали. Представата на Мейлийн бе исторически и емоционално по-точна, беше забележително близка до това, което Джеймс чувстваше към Хонконг откакто загуби Гуенет — мъка, но и благоговение... възторг от приказното му величие, независимо от неговото страдание.

Беше пет часа сутринта. След петнадесет часа фотографката, чийто оптимизъм бе толкова очевиден в снимките ѝ и който се лееше от мекия ѝ, красив глас, щеше да пристигне в Хонконг. Когато Джеймс Дрейк напусна леглото си, за да прекара останалата част от нощта в усъвършенстване на бързите, смъртоносни движения на тялото си, Алисън Хуайтейкър се качваше на борда на презокеанския американски ДЦ-10.

Почти двадесет и осем години Гарет Хуайтейкър бе удържал обещанието си към Джулиана. Независимо от непрестанните подтици на сърцето, той нито веднъж не се бе опитал да разбере нещо за жената, която щеше да обича винаги и за дъщерята, която нямаше да види никога.

Но сега, моменти след обаждането на Алисън от летището, Гарет посегна към телефона.

Той не нарушаваше клетвата си, не съвсем. Дори и телефонистката в Хонконг да му дадеше номера на Джулиана и Мейлийн, той нямаше да им позвъни. Само искаше да знае дали бяха там. Гарет искаше да знае много повече от това, че бяха щастливи, изпълнени с любов.

Когато набираше презокеанския номер, съзнанието му пътуваше през времето. Той разреши на спомена да изплува, надявайки се, че ще има много минути, за да му се наслади. Но само секунди след като набра номера се чу позвъняване и после ясен, приятен глас. Той бе принуден бързо да се върне към настоящето. Бяха изминали двадесет и осем години. Нещата се бяха променили. Телефонните разговори с обратната страна на планетата бяха нещо обикновено.

— Не разполагам с никакъв адрес за лицето Джулиана Куан — каза той, извинявайки се учтиво. — Знам, че има много хора с това име. Случайно да имате адреса ѝ?

Бяха изминали двадесет и осем години. Нещата се бяха променили. Джулиана вероятно, несъмнено, се бе омъжила, а Вивиан Йонг вероятно не бе вече между живите. Къщата, където тя и Джулиана живееха над Щастливата долина, вероятно бе станала част от луксозен жилищен комплекс и...

— За Джулиана Куан има даден служебен телефон — телефонистката наруши тишината. — Тази Джулиана Куан, чийто номер искате, не е ли модна дизайнерка?

— Да — отговори Гарет тихо. — Същата е.

— Да ви дам ли номера?

— Да, моля.

Гласът на телефонистката изчезна, заменен от записа на номера и това бе добре дошло, защото чувствата, които придружаваха радостните му мисли щяха да направят думите невъзможни.

Джулиана е жива.

Осъществила е своята мечта.

Дали щеше да намери домашния телефон на дъщеря си? Или може би служебния? Дали и тя е дизайнерка? Дали майка и дъщеря заедно бяха реализирали мечтата на Вивиан? Гарет никога не позвъни втори път. Представяйки си разговора с телефонистката, той бе обзет от такова силно вълнение, че не можеше да проговори. Беше прекарал последните двадесет и осем години обичайки дъщерята, която никога

нямаше да види. Тя му липсваше, желаше й щастие. Живееше в сърцето му като Дъщерята на най-голямата любов и въпреки че знаеше другото, не знаеше как Джулиана произнася Мейлийн.

ЧАСТ ТРЕТА

ОСМА ГЛАВА

Международно летище Кай Так

Полуостров Колун

Неделя, 13 юни 1993

— Двадесет минути до приземяване — съобщи пилота на Юнайтед Еърлайнс. Беше направил само няколко съобщения по време на дългия презокеански полет, но до този момент нямаше много за казване. Сега беше доста оживен.

— Искам да помоля тези от вас, които никога не са били в Хонконг, да не се безпокоят за посоката, в която се движим. Просто се отпуснете и се наслаждавайте на гледката.

„Прилича на приземяване в ковчеже за скъпоценности“ — реши Алисън. Блестящи на фона на черното небе с всички цветове на дъгата, светлините на Хонконг я приветстваха. След като самолетът започна да кръжи още по-близо до земята, някои от светлините попаднаха в чудесен, екзотичен фокус и независимо че не можеше да разчете какво пише на яркосветещия неон, грациозните китайски йероглифи излъчваха ясно послание. Предстоеше едно наистина голямо приключение.

Почувства се като Дороти, когато за пръв път вижда Изумрудения град. Хонконг беше *нещо повече* от Изумрудения град. И за разлика от страната на Оз, ярко блещукащата от скъпоценности колония на Короната бе много, много истинска.

Когато самолетът спря в края на отдалечената писта, светлините, които изглеждаха така ярки и близки изведнъж се оказаха далеч. Докато Алисън и спътниците ѝ пътуваха с автобуса към главния вход на летището, пътешествието им между извисяващите се силуети на големите турбореактивни самолети приличаше на бягаща сянка. После Алисън се озова в ярко осветения терминал. Въпреки че преминаването през паспортния контрол ѝ отне по-малко от пет минути, багажът вече я чакаше, натоварен върху една от многобройните лъскави колички.

„Изход номер четири“ — припомни си тя. Джеймс ѝ бе казал да излезе оттам. Но подробните му указания, запаметени старателно от нея, бяха съвсем излишни. Вратата, която водеше към луксозните коли на различните хотели, беше добре обозначена на английски и китайски.

Алисън се спря за момент, преди да подкара количката към вратата. Имаше вече представа за Изумрудения град. Сега щеше да се запознае със самия Оз — вълшебникът, чийто елегантен глас беше успял да я доведе тук.

Джеймс Дрейк вярваше в нейния талант, нуждаеше се от него, нуждаеше се от нея и благодарение на неговото доверие, Алисън се бе убедила, че има криле и може да лети.

Оз бе една *илюзия* и Алисън строго смъмри внезапно разтуптяното си сърце — почти фантом от дим и огледала.

Мейлийн стоеше до златистия Ролс Ройс и наблюдаваше вратата, през която щеше да се появи Алисън. По време на пътуването от „Трейд Уиндз“ до Кай Так всяка клетка от тялото ѝ бе започнала да трепти.

„Помогни ми, Джеймс“ — молеше се тя безмълвно в колата.

Но Джеймс не бе усетил неизречената молба, нито пък бе забелязал безпокойството в нефритенозелените ѝ очи. Той бе някъде далеч. Не забеляза терзанията ѝ, погълнат от своите собствени. Вероятно бе пренатоварен с проблеми, възникнали в курорта, който строеше близо до Големия коралов риф в Австралия. Мейлийн трябваше да разчита на себе си. Сама да намери начин и да овладее бурните си чувства. Все още не бе успяла, а само след секунда, щеше да се изправи лице в лице с по-малката си сестра.

Повечето от излизащите през изход номер четири очевидно бяха идвали в Хонконг и преди. Спокойното им изражение говореше, че знаят точно какво да очакват — любезното добре дошли от страна на представителя на техния хотел, последвано веднага от пристигането на предварително ангажирания за тях „Ролс“, „Даймлер“ или „Бентли“. Тази събота повечето от хората бяха бизнесмени.

Изведнъж сред потока от уверени лица се появи едно неуверено. Тя не беше съвсем сигурна накъде да гледа или какво щяха да видят

блестящите ѝ смарагдови очи. Независимо от всичко, те изразяваха ентузиазъм и смелост. Памучната рокля, която носеше, беше безнадеждно смачкана от дългия полет, а дългата ѝ до раменете коса, въпреки че бе сресана, изглеждаше negliже. Но от нея лъхаше свежест, излъчваше се светлина, сияние, което блестеше като чисто злато. Тя се *плъзгаше*, грациозно се носеше към Алисън, като че ли мощен магнит от златистата коса я притегляше натам.

— Алисън? Здравей, аз съм „*твоята сестра, твоята сестра!*“ Мейлийн Куан.

— О — прошепна Алисън, а забележителните ѝ очи излъчваха възторг. — Ти си архитектката. Колко мило от твоя страна, че ме посрещаш. Джеймс ми каза, че си прекрасна. — Докато говореше, нежният глас на Алисън все повече се изпълваше с възхищение. Сякаш се гордееше, че Мейлийн бе толкова надарена. Ни най-малка следа от презрение. Само неподправена радост, че на планетата съществуваха талантиливи хора и че тя имаше щастието да се срещне с една от тях.

Занемяла няколко секунди Мейлийн просто гледаше. Ето я пред нея — нейната сестра. Цялата с разрошени коси и... *хубава*. И Мейлийн разбра, че целият ѝ страх изчезна. Като че ли Алисън нямаше какво да крие, никакви срамни тайни, никакви лични терзания.

„Разбира се, че тя нямаше какво да крие — внезапно ѝ напомни един вътрешен глас. Алисън бе *предпочетена*, спомняш ли си, а ти бе *изоставена*. Нея я *обичаха*, тебе те *нараниха*. Ти би трябвало да я мразиш, да я мразиш, да я мразиш.“

„Но“ — нашепваше сърцето на Мейлийн.

„Но какво?“

„Но как мога да я обвинявам, че е била предпочетена пред мен? Ако аз бях на мястото на моя баща и бях видял това златно създание аз също щях да избира нея.“

— Джеймс също е тук — промърмори Мейлийн накрая, като посочи към Ролса, в който вече бяха натоварили багажа на Алисън. — Позвъниха му точно, когато спирахме. Има проблем с курорта, който строи в Австралия. Ако искаш можем да се качим в колата, няма да му пречим или можем да останем тук, докато свърши разговора си.

— Тук е приятно да почакаме — усмихна се Алисън. — Въздухът е толкова топъл, *тропически*.

Нощният въздух бе горещ и влажен, почти като дъх и много малко различен от дъжда. На Мейлийн ѝ харесваше знойната топлина. В Англия винаги ѝ бе малко студено, но посетителите на Хонконг през лятото често считаха влагата за задушаваща. Мейлийн попита кротко:

— Наистина ли харесваш топлината, Алисън, или го казваш от любезност?

— Наистина ми харесва — приятната усмивка на Алисън премина в симпатично смръщване и допълни: — От нея косата ми ще се накъдри. Предполагам, че за момента това е добре. Доста дълго пътувахме, и... и май много се разприказвах.

Алисън сви рамене. Един жест, който откри главата ѝ и накара Мейлийн да се загледа по-отблизо в златисторусата ѝ коса. В този момент тя откри, че в края на краищата, имаше нещо фалшиво около сестрата. Тя изглеждаше прекалено добра, за да бъде истинска. Цветът на косата не бе естествен, не можеше да бъде. В нея имаше не само лунна светлина, но и огън. Илюзията съперничеше на това, което Мейлийн се надяваше да постигне с „Джейд Палас“. Алисън неуверено тръсна глава. Това изведе Мейлийн от безмълвното ѝ съзерцание и я насочи към питащите очи на сестра ѝ. Търсейки думи, погледът на Мейлийн попадна върху една дебела книга с меки корици, тикната в чантата на Алисън. Мейлийн не можеше да види заглавието, но дебелината на книгата, заедно с отблясъците на червените букви върху белия фон, ѝ дадоха основание да предположи вярното заглавие.

— „Благородната къща“ ли четеш?

— По целия път през океана. — После Алисън прибързано добави: — Куфарите ми са пълни със сериозни книги за Хонконг, но понеже не съм я чела, си помислих...

— Хубава книга е — увери я Мейлийн. След това, понеже изведнъж се сети, че е много важно сестра ѝ да хареса мястото, което беше неин роден дом, тя попита: — Харесва ли ти?

— Да, много. А мога ли да те попитам нещо? Вероятно това е глупав въпрос, но...

— Питай — насърчи я Мейлийн.

— Може би няма да е правилно Джеймс да се счита за тайпан? Имам предвид това, което съм чела, въпреки че тайпан означава водач на кантонски диалект, обикновено се използва, когато се има предвид шефа на търговска фирма.

— Правилно, въпреки че по отношение на власт и влияние в Хонконг, това, което Джеймс притежава, съперничи на възможностите на всеки тайпан. — Мейлийн се усмихна. — Четеш много внимателно и задълбочено.

— Да, защото искам да зная...

Алисън замълча, защото изведнъж се появи той. Самият Оз.

Но това *не бе* Оз, защото Джеймс Дрейк не беше илюзия. Или пък беше? Алисън не видя никакви огледала, но определено имаше дим, който замъгляваше чувствено напрегнатите му сиви очи. Косата му бе с цвета на нощта и обграждаше лицето му, което бе едновременно елегантно и сурово, но учудващо напрегнато — и така силно чувствено, както и очите му. „Той е камък и сянка — реши Алисън. — И страст, и сила... и сега, когато се изправи до Мейлийн, неговата мрачна, стилна красота, напълно съответстваше на нейната екзотична хубост.“

— Това е Джеймс — каза Мейлийн мило, обръщайки се към порозовялото лице на сестра си. — Нашият безстрашен тайпан.

Джеймс чу изненадващата нежност в гласа на Мейлийн, но въпреки това ѝ отправи сериозно предупреждение с поглед, напомняйки ѝ обещанието да бъде мила с момичето от Тексас.

— Чете „Благородната къща“, Джеймс! И току-що обсъждахме подходящата употреба на тайпан. — Мейлийн отклони поглед от строгите му, а сега и някак си скептични сиви очи и погледна към блестящите изумрудени очи на сестра си. — Дали е най-точно или не, Алисън, но Джеймс е тайпан. В действителност, единствената осезателна разлика между него и тайпаните от преди тридесетте години, описани в „Благородната къща“ е тази, че работата сега е много *по-трудна*. Освен това, до 1997 година има само четири години и като се добавят преимуществата на мобилните телефони, факсовите апарати и пейджърите, които правят всичко по-непосредствено, всичко е още по-безмилостно. Нашият безстрашен тайпан обаче, никога не позволява напрежението да го надвие.

Джеймс може би щеше да повдигне вежди, забавлявайки се от предизвикателните и все пак явно възторжени думи на Мейлийн, но вниманието му изведнъж бе изцяло погълнато от Алисън, от нейния мелодичен смях, искрящите ѝ зелени очи и златисточервеникава коса, която се бе накъдрила обилно от влажния нощен въздух.

— Здравей, Алисън — поздрави той мило. — Добре дошла в Хонконг.

— Здравей, Джеймс. Благодаря. Много се радвам, че съм тук.

Подтикната от него, от гласа, който бе толкова убедителен по телефона, Алисън бе дошла в Хонконг. Беше оставила спокойния рай на нейната семейна идилия, решена да открие своите криле и след това да полети. Сърцето ѝ сега летеше, *извисяваше* се, отнасяйки разсъдъка ѝ на зашеметяващи висини. Сигурният пашкул бе далечен спомен, както и лекотата, с която бе разговаряла с този елегантен глас, когато беше на океан разстояние от нея. Сега стоеше пред него, сърцето ѝ биеше отчаяно — положително доказателство за крилете ѝ, докато съзнанието ѝ трескаво търсеше думи, които да изрече. Дали този непреклонен, така чувствен, вълшебник щеше да се интересува да чуе, че от черното като нощта небе, Хонконг ѝ бе изглеждал като скъпоценна находка? Или че призрачните силуети на реактивните самолети 747 ѝ приличаха на динозаври? Или че тя обичаше тропическата влага, която една по-изискана жена, загрижена за прическата си, би счела за голяма глупост.

Алисън отхвърли всички тези разсъждения като безнадеждно наивни и не събра смелост да изкаже на глас най-важната от всички мисли — че в сребристия дим на очите на тайпана, тя видя нещо повече от обикновената отговорност, която носеше, нещо дълбоко, нещо тъмно... нещо, което ѝ напомняше болка.

Алисън не каза нито дума. Само се усмихна. И Джеймс ѝ се усмихна с учудена, нежна усмивка, от която ѝ се поиска да запее и да танцува, и да плаче.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Обикновено някое от пиколата на „Трейд Уиндз“ имаше задължението да покаже на новата гостенка апартамента ѝ. Но тази вечер, той бе освободен и самият собственик бе поел тези функции за Алисън Хуайтейкър.

— Това е прекрасно — възкликна Алисън, когато Джеймс ѝ показа нейния апартамент и описваше луксозния начин на живот в „Трейд Уиндз“. Искаше ѝ се да използва най-невероятните думи, но мълчаливо отхвърляше всяка, която ѝ идваше на ума като още побезнадеждно обикновена и наивна. Отчаяна, реши да потърси помощ от красивата, изискана жена, която очевидно се чувстваше свободно с Джеймс. Мейлийн беше останала мълчалива за известно време, тъй като Джеймс бе поел ролята на изискан домакин и сега, когато Алисън погледна към нея, видя, че тя се бе променила изцяло. Мейлийн Куан вече не се чувстваше спокойна. Алисън усети, че е напрегната, загрижена и доста разтревожена.

Алисън искаше да ѝ помогне. Това бе импулс, толкова инстинктивен за нея, както зелените ѝ очи бяха част от нея. Усмихна се на Мейлийн с нежна въпросителна усмивка, на която не получи абсолютно никакъв отговор. Разтревожените зелени очи на Мейлийн не виждаха... въпреки че Алисън усети, че се бяха втренчили право в нея. След кратко объркване, отново насочи вниманието си към Джеймс. Но преди да промърмори още едно бездиханно „чудесно“, пейджърът му звънна за пореден път. Беше приглушен, но настоятелен звук. Въпреки че изражението му не показваше загриженост, когато прочете изписаното съобщение, Алисън почувства внезапното му безпокойство.

Той се извини с любезни думи и без да бърза, потвърждавайки това, което тя бе почувствала, каза:

— Ще трябва да се обадя, но първо искам да ги покажа кабинета и тъмната стаичка.

— Моят кабинет и тъмна стаичка?

Джеймс се усмихна на изненадата ѝ.

— Последвай ме.

Той тръгна към втората спалня на апартамента, безукорно обзаведена стая, където бе наредил да поставят махагоново бюро, два шкафа с по четири чекмеджета за папки, пишеща машина, компютър и факс.

— Шкафовете се заключват и са пожароустойчиви — обясни Джеймс. — Кражбите никога не са били проблем в хотела, но би могла да пазиш дубликати от негативите в сейф на рецепцията за всеки случай.

Алисън не можеше да си представи, че някой ще открадне снимките ѝ, но лицето му очевидно потвърждаваше един забележителен факт. Джеймс Дрейк вярваше, че снимките ѝ от Хонконг щяха да бъдат толкова ценни, колкото и бижутата.

— Банята изглеждаше логично място за тъмната стаичка — продължи Джеймс. — Казаха ми, че е напълно обзаведена и съвременна, но ако има още нещо, от което се нуждаеш, кажи ми. Обзаведе я фотографът, който ще превърне снимките ти в пана за хотела, така че той самият има интерес негативите да бъдат възможно от най-високото качество.

— Благодаря — отговори Алисън и изведнъж се почувства притеснена от доверието му в нейния талант. Наистина бе снимала красиви пейзажи от родния Тексас, които обичаше и те наистина изглеждаха съвършено свързани един с друг в книгата ѝ. Но дали щеше да може да отдаде полагащото се уважение на това екзотично място, което бе толкова омайващо непознато за нея? Дали недостатъците, които лесно се скриваха в снимки обикновен формат, щяха да станат очевидни, когато се увеличиха до размера на пано? Дали няма да разочарова човека, който очевидно очакваше толкова много от нея? Твърде много наистина.

Неочаквано Алисън Париш Хуайтейкър се почувства като абсолютен мошеник. Какво *правеше* тук? Какво я бе накарало да се впусне в тази грандиозна авантюра? Беше обути в практични тъмносиви лачени обувки с нисък ток, а не в яркочервени пантофи, но може би беше време да се завърти на петите си и заедно с мълчаливата мисъл, че „няма по-добро място от дома“, да се завърне в зеленикаво кремавата си спалня в Далас, към която без съмнение принадлежеше, заобиколена със списания за женитби и булки. Но Алисън не тропна с

петите на удобните си обувки, нито пък сърцето ѝ обърна внимание на поговорката. Вместо това, смело посрещна погледа на човека, който очакваше толкова много от нея и когато направи това, биещото ѝ до пръсване сърце подскочи още по-силно, издигайки се до величествени висоти от учудващата истина: „аз принадлежа на това място, *това* е моят дом“.

Магьосникът не бе илюзия и само цветът на очите му отразяваше дима. Тогава, съвсем неочаквано, огледалото се появи, когато посланието в чувствените му очи като че ли стана идентично отражение на нейното собствено.

„Да, Алисън — казваше ѝ проблясващото сребро. Ти принадлежиш на това място. *Това* е твоят дом.“

И дори, преди пейджърът на Джеймс да се бе обадил, нарушавайки момента, съзнанието на Алисън вече бе разрушило огледалото. Джеймс принадлежеше на *Мейлийн*, а не на *нея*. В този разреден въздух, където се бе потопила, кислородът бе толкова малко, че за момент просто се бе объркала.

— Предполагам, че трябва да се обадя вече — каза Джеймс, изключвайки апарата. — Съжалявам, че няма да мога да остана за чая. Мейлийн ще ти разкаже за хотела това, което аз съм пропуснал. — Той погледна Мейлийн, не за да види потвърждение на желанието ѝ, а за да я помоли за нещо. Само момент, преди да го изрече, мълчаливата власт на замъгления му сребрист поглед принуди блуждаещите нефритенозелени очи на Мейлийн да се отправят към него.

— Ще обясниш ли на Алисън как да стигне до „Тауърз“?

— Да — измърмори Мейлийн. — Разбира се.

— Добре — обърна се Джеймс към Алисън, — ще се видим утре сутринта, Алисън. Приятна почивка.

След това Джеймс си тръгна и Мейлийн и Алисън останаха сами, седнали на канапето в дневната. На масичката пред тях бе поставен традиционният приканващ съд с горещ зелен чай. Мейлийн знаеше, че Джеймс очаква сега тя да бъде любезна домакиня, отпивайки от чая си и бърборейки оживено с Алисън. Но как можеше да бърбори, когато съзнанието ѝ се носеше вихрено от отчайващи мисли? Мейлийн си бе разрешила да повярва, че моментът, когато за пръв път ще зърне сестра си, щеше да бъде най-емоционалният и най-опасният. Ако го преживееше, ако успееше да овладее този момент, тя

си бе обещала, че следващите ще бъдат по-леки. Но това не бе така. Сърцето ѝ биеше още по-бързо, подклаждано от отдавнашни страхове, които познаваше твърде добре и от глупави копнежи, които не смееше да изрече. Глупавите копнежи бяха мощни и много смели. Те всъщност я бяха принудили да търси някакви физически доказателства за сестринска връзка с това момиче със златни коси. Сега търсенето ѝ бе достигнало до унищожителен застой, защото отдавнашните ѝ страхове бяха изrekli налагащото се напомняне — не съществуваха никакви връзки от каквото и да е значение между грешната дъщеря номер едно и красивата дъщеря номер две, *нито пък Алисън би желала тяхното съществуване.*

Спомняйки си за грубото напомняне, Мейлийн успя да се овладее и да погледне Алисън. Когато стори това, тя срещна блестящите яркозелени очи, толкова различни от нейните тъмозелени, с цвят на нефрит, колкото доброто се различаваше от злото. Блестящи и несигурни.

— Моля те, Мейлийн, не се чувствай задължена да останеш.

„Ето това е. Виждаш ли? Тя не те иска. Иска да си *отидеш*. И ти трябва да се възползваш от тази идеална възможност, за да си тръгнеш. Ако не направиш това... кой знае какво ще се случи? Кой знае какви жестоки или глупави думи можеш да изречеш?

Просто ще използвам само учтиви думи — казваше си Мейлийн. Учтиви лъжи.“

— Предполагам забеляза колко съм разсеяна. Моля те не го взимай като лична обида, Алисън. Продължавам да си мисля за проблема, който имам с някои от разработките по проекта за фойето на хотела. Бих искала да остана за чая, ако ти нямаш нищо против.

Алисън се усмихна.

— Разбира се, ще се радвам.

За известно време разговорът им потръгна. Алисън говореше възторжено за преживяванията си при спускането на самолета на Кай Так и блясъка на небостъргачите в Хонконг, за лукса на „Трейд Уиндз“ и колко мило бе от страна на Джеймс да се сети за тъмната стаичка в апартамента ѝ, колко е предвидлив, колко е *чудесен* всъщност...

Точно тогава, в средата на потока от думи за Джеймс, Алисън се обърка. Страните ѝ почервеняха силно и блестящите ѝ очи погледнаха

встрани. Но само за момент. Като че ли бе получила мозъчно сътресение, тя върна погледа си към Мейлийн и тихо допълни:

— Мисля, че не е необходимо да ти казвам колко чудесен е Джеймс.

„Тя си мисли, че ние с Джеймс сме любовници — разбра Мейлийн. — Тя самата очевидно е очарована от него.“

Всяка жена можеше да бъде очарована от Джеймс. Елегантната му чувственост бе достатъчно завладяваща. Нещо повече, вътрешната същност на огъня, независимо колко строго бе контролирана, смазваше с обещания за възбуждаща страст. Но това, което учуди Мейлийн, което направо я удиви, бе самата Алисън. Очевидно тя бе омагьосана от Джеймс, но нито изразът ѝ, нито гласът ѝ, носеха и най-малка следа от завист. Мейлийн разбра също, че Алисън не изпитваше и най-малкото съмнение, че тя и Джеймс бяха в интимни отношения. Като че ли за Алисън фактът, че мъж като Джеймс бе избрал за любовница жена като Мейлийн, бе напълно основателен... като че ли Мейлийн напълно заслужаваше такава любов.

Но Мейлийн Куан *не* заслужаваше такава любов и тя можеше да го докаже още сега. „Да, Алисън — можеше да се изповяда тя, — зная колко прекрасен е Джеймс. Познавам израза на първичното желание в сребърния оттенък на очите му, когато той разрешава на страстта си да избухне, само пред мен, но познавам и допира на елегантните му ръце, галещи копринената ми кожа.“

Какво щеше да стане, ако произнесеше тези думи? Щеше ли Алисън да ги възприеме такива, каквито бяха всъщност — жестоки лъжи на едно недостойно сърце?

Не — реши Мейлийн. Чистите, светлозелени очи на сестра ѝ нямаше да усетят злото. Красивият зелен цвят изглеждаше твърде искрен, за да усети тъмната страна на душата.“

— Ние с Джеймс сме добри приятели, Алисън — проговори най-сетне Мейлийн. — Но не сме любовници.

Алисън се намръщи и после тихо попита:

— Той женен ли е?

— Не.

Когато Мейлийн видя смелите, деликатни проблясъци на надежда да танцуват в очите на Алисън, почувства силно желание за покровителство. Това бе почти забравено чувство, скривано в

продължение на петнадесет години и хванало дебела ръжда от безбройните сълзи, пролети вътре в нея. Но през първите тринадесет години от живота ѝ, нежното покровителство бе постоянен спътник на Мейлийн. Всеки ден от младия си живот, бе скривала от обичната си майка истината за нейната собствена тъга. Тя не искаше нещастията да хвърлят сянка върху света на обич, в който живееха с Джулиана, нито пък върху светлата памет на баща ѝ, който щеше да бъде с тях, да ги защитава, ако не беше умрял. Сега дъщерята, която бе истинският обект на тази покровителствена бащина обич, седеше пред нея изпълнена с надежди, уязвима и готова да се доверява и не бе твърде късно Мейлийн да докаже своята собствена жестокост. Само с няколко думи можеше да постави порочния капан за изпълненото с надежди сърце на сестра си и да сложи завинаги край на глупавите си стремежи. „Джеймс наистина те харесва, Алисън. Аз съм негова приятелка, мога да ти го кажа. Трябва само да му предложиш...“

Но Мейлийн не постави никакъв капан. Вместо това сподели със сестра си истината за Джеймс Дрейк. Този разказ не бе предателство спрямо Джеймс. Трагичната смърт на Гуенет Дрейк едва ли бе тайна. Сам знаеше, сър Джефри и лейди Лойд-Аштън също знаеха. Всички в Хонконг, както и в Англия, които бяха чели вестниците или гледали телевизия знаеха как бе загинала.

— Джеймс е бил женен — започна тя тихо. — Преди четири години, бременната му съпруга и нероденият му син загиват от експлозия в крайморската им къща в Уелс. Било е нещастен случай, нещо като повреда в газопровода.

— О, не — прошепна Алисън, когато нежната ѝ вяра бързо бе заменена с тъга. — Джеймс бил ли е там?

— Правел крос по брега, когато чул експлозията. — Мейлийн бе научила подробностите от Джеймс. Това, което допълни, ѝ бе казал един от основните партньори в „Тичфийлд и Стърлинг“. — Въпреки че нямало никаква надежда да спаси Гуенет, когато стигнал до къщата Джеймс се втурнал вътре и едва не умрял след това. — Мейлийн замълча, после предупреди ясно, но внимателно: — Джеймс се е оженил за работата си, Алисън. Не е влюбен в никого, нито иска да бъде, особено сега.

— Заради „Джейд Палас“?

Мейлийн кимна.

— Идеята е на Гуенет. Строи го заради нея, заради обещанието, което ѝ е дал.

После настъпи тишина. В продължение на минути сестрите бяха потънали в своите собствени мисли. Алисън посегна към чая, за да налее по още малко и на двете. Тогава вниманието на Мейлийн бе привлечено от сребърната гривна. Беше я забелязала и по-рано, но си мислеше, че е обикновено бижу. Сега обаче видя червения гравирен надпис.

— Това специална медицинска гривна ли е?

— Да — сви рамене Алисън. — Предполагам, че съм свикнала да бъда между хора, които знаят, че я нося и затова забравям за нея.

— Добре ли си?

Алисън се усмихна.

— Докато не ми се наложи преливане на кръв. Имам остра алергия при кръвопреливане.

— Това е нещо, което може да се установи предварително, нали?

— Да, обикновено, но не и в моя случай. При кръстосаните проверки резултатите изглеждат добри, показателите съвпадат, въпреки че на практика не е така. Моят хематолог в Далас е измислил сложен комплект от тестове, за да се установи непоносимостта, но това едва ли има значение. През десетте години на опити, не е успял да открие и един начин, който да може да се приложи.

— Какво ще стане, ако имаш нужда от кръвопреливане сега?

— Няма да могат да ми прелеят — отговори простиичко Алисън. — Просто трябва да вярвам, че никога няма да ми се наложи кръвопреливане.

— Така и ще бъде — гласът на Мейлийн бе тих, като че ли бе нейна сестра и ѝ беше разрешено да мисли за това. — Но трябва да е много притеснително за теб?

— Да, но най-вече за баща ми. Той беше с мен, когато се получи реакцията и си спомням ужаса му. — Алисън изведнъж замълча.

Красивото лице на Алисън се натъжи от спомена за загубата на майката, която тя не бе виждала и предизвика стари спомени у Мейлийн. Колко много бе обичала баща си, за когото вярваше, че бе умрял и колко много той ѝ липсваше и колко много вярваше, че всичко щеше да бъде добре, само ако беше жив.

В края на краищата имаше нещо общо със златокосата си сестра. И двете бяха прекарвали дълги часове представяйки си как би изглеждал живота им, ако липсващите им родители бяха с тях. За Мейлийн, тази мисъл бе представлявала чиста фантазия, разбита на тринадесетгодишна възраст. А за Алисън? Майка ѝ бе умряла и това бе самата истина. Но ако Бет Хуайтейкър беше останала жива, щеше да обича дъщеря си с цялото си сърце.

След миг Мейлийн промълви:

— Съжалявам, Алисън.

Тъкмо когато Алисън произнасяше своето тихо „Благодаря“ иззвъня телефонът. Едно мелодично натрапване причини голямо притеснение у Мейлийн. Беше Гарет Хуайтейкър, бащата, който Мейлийн бе обичала, който ѝ бе липсвал толкова отчайващо... бащата, чието лице се бе изпълнило с ужас, когато виждаше как умира любимата му дъщеря. Той се обаждаше на Алисън, за да се увери, че е пристигнала в Хонконг, че е щастлива и добре.

Какъв любящ баща! Мисълта хрумна на Мейлийн без предупреждение, с пронизваща болка. Какво щеше да стане, ако този любящ баща ѝ се бе обадил поне веднъж, за да види дали тя е щастлива и добре. А какво щеше да се случи, ако беше дошъл, поне веднъж, да събере разбитите частици на сърцето ѝ, когато я наричаха дъщерята на курвата?

— Да, татко. — Алисън се смееше тихо. — Пристигнах, жива и здрава. Всичко е наред... Да, на летището ме посрещнаха Джеймс Дрейк и Мейлийн Куан. Тя е архитект на „Джейд Палас“ и сега е тук с мен, прием чай... Татко?... О, добре, за момент помислих, че връзката е прекъсната.

Гарет Хуайтейкър бе успял да се оправи бързо от шока. Двете му дъщери бяха заедно, пиеха чай. *„Разбира се, че ще се възстанови бързо — мислеше си Мейлийн. В продължение на двадесет и осем години той е бил сигурен, че няма за какво да се тревожи, никакви блуждаещи духове нямаше да се върнат, за да го преследват.“* Ако искаше, Мейлийн можеше да постави Гарет Хуайтейкър на място. Просто трябваше да вземе слушалката от ръката на сестра си и да подсвирне кротко. *„Здравей, татко, това съм аз, дъщерята, която ти изостави. Учуден си, че знам всичко за теб? Не, тя не те е предала. Тя никога няма да го направи. Претендираше, че си мъртъв герой, точно така,*

както си й казал да направи. А ти не си никакъв герой... с изключение за Алисън... поне за нея си бил герой... досега.“

Но Мейлийн не посегна към телефона. Вместо това, тръгна към прозорците, загледана в блещукащите светлини навън и си мислеше за гласа на своя баща. Как звучеше сега, когато бе изпълнен с обич към Алисън?

А какво бе сърцето на Гарет Хуайтейкър? Дали някаква част от него, дори и най-мъничката, някога се бе вълнувала за това как е дъщерята, която бе изоставил? Дали някаква част от него, дори и най-мъничката, някога се бе загрижила за нея?

Поради присъствието на гостенката си, разговорът на Алисън бе учтиво кратък. Завърши с обещанието, че ще се обажда често и с пожелания към другите. Веднага щом Мейлийн чу, че слушалката бе върната на мястото й, събра цялото си умение на актриса. Вярваше, че блесналите очи на Алисън не могат да видят чернилката, която живееше в душата й... но Мейлийн не бе толкова сигурна, че красивата й сестра щеше да бъде сляпа за болката. Трябваше да изчезне преди Алисън да разбере колко е притеснена, обезумяла и отчаяна.

Когато отклони поглед от лъскавите светлини на Хонконг към блестящите очи на сестра си, Мейлийн каза:

— Мисля, че трябва да си тръгвам, Алисън. Проблемът с разработките не ми излиза от ума. Мисля, че е по-добре да се справя с него.

Тръгнаха заедно към вратата и само след миг, щеше да бъде на пътя към свещената неприкосновеност на своя апартамент. „Неприкосновеност? — преследваше я някакъв глас. Искаш да кажеш мястото с впечатляващ изглед към хотел «Пенинсюла»?“

„Да, това място... което и да е място... просто трябва да се махна и то още сега.“

Но когато Алисън отвори вратата, там стоеше Сам Коултър.

След като размени топли думи за добре дошла с Алисън, Сам отклони погледа си от усмихващите се яркозелени очи към обитаваните от духове очи с цвят на нефрит и поздрави:

— Здравей, Мейлийн.

— Здравей, Сам — Мейлийн бързо отклони поглед от неговия. Трябваше да го направи. Сам Коултър не бе сляп за тъмните тайни и

скрития срам. Той като че ли виждаше сенките, когато никои друг не можеше да ги види. Обръщайки се към високото, слабо тяло на каубоя, който препречваше пътя ѝ, тя промълви:

— Току-що си тръгнах.

Сам не се помръдна.

— Ще те изпратя до вратата, Мейлийн. Искан само да кажа здравей на Алисън.

— Здравей, Сам — отговори Алисън примерно. После, с усмивка, добави: — И лека нощ.

Апартаментът на Мейлийн бе на същия етаж, като на Алисън. От мястото, където беше сега, се виждаше нейната врата. Но не и сега. Беше скрита зад Сам. Но тя си беше там, викаше я, караше я да се втурне към нея с лудешки бяг.

„Не — каза си тя. — Трябва да тръгна спокойно с него по коридора, с поглед, отправен напред и с весел глас. И трябва да тръгна още сега. Освен...“

— О, Алисън, забравих да ти обясня как да стигнеш до „Тауърс“.

— Наистина ли трябва, Мейлийн. Според картите, трябва да изляза през главната врата, да тръгна наляво и да вървя шест пресечки по Чартър Роуд.

— Това, всъщност, е всичко — каза Сам. — В колко часа ще се срещнеш с Джеймс?

— В десет.

Сам се намръщи.

— Мейлийн и аз ще се срещнем с Тайлър на строителната площадка в девет.

— Искан да кажеш, че няма да можеш да ме придружиш? — подразни го Алисън. — Сам, независимо какво ти е казал баща ми, аз наистина мога да измина шест пресечки, особено по права линия.

— Наистина ли?

— Да! — Тогава раздражението в гласа ѝ изчезна и тя добави тихо: — Ти си в Хонконг да строиш един прекрасен хотел, а не да бъдеш бодигард или детегледачка. Моля.

— Добре — съгласи се Сам. — Но, ако имаш нужда от нещо, Алисън, аз съм на разположение.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Покани ме на едно питие, Мейлийн.

Гласът на Сам беше мил. Като че ли той действително я обичаше. Тъмносините му очи, които я галеха, изглежда също се тревожеха за нея, а тя се чувстваше толкова уязвима, толкова ранима и в нужда. „Ами, ако Сам наистина ме обича? — питаше се Мейлийн. — Какво щеше да стане, ако можеше да му изповяда тайните, изгарящи сърцето й?“

„Забрави! — припяваше нейният вътрешен глас. — Сам Коултър едва ли го е грижа за твоето наранено сърце. Неговият интерес е малко по-различен. Той харесва тялото ти и все още не предполага разочароващата истина за студенината, която се спотайва точно под тази страстна външност. Но, покани го да влезе вътре, ти, толкова емоционална дъще номер две. Накарай го да ти разкаже за Гарет Хуайтейкър. Може би ще научиш нещо ужасно за бащата, който те изостави.“

— Джейд?

— Моля, влез, Каубой.

Мейлийн му предложи алкохол от добре заредения бар, но Сам поиска само минерална вода и чакаше нейната изповед. Изглеждаше му толкова крехка. Долови такива противоречиви чувства в красивите й очи, молеци неговата помощ и в същото време предупреждаващи го да стои настрана.

— Как си?

— Чудесно — излъга тя.

— Мисля, че нещо те безпокои.

Мейлийн отговори с безизразно свиване на раменете и Сам реши да не настоява, а да изчака, играейки си с чашата вода пред него. Ако трябва, щеше да чака вечно. Мейлийн наруши мълчанието почти веднага, но не с изповед. Както изглежда играеше ролята на домакиня и водеше любезен разговор със своя гост. Тъмните сенки под очите бяха изчезнали, а нефритенозеленото сега трепкаше така силно, че

неговият блясък изключваше всякакъв достъп до интригуващите дълбини.

— Какво ти е казал бащата на Алисън за нея?

— Моля?

— Тя каза, че няма значение какво ти е казал баща ѝ за нея. Чудя се какво означава това.

— Само че ще дойде тук и че не е пътувала много сама. Не ме е молил нито да ѝ бъда бодигард, нито бавачка. Защо питаш?

— Просто така. — Мейлийн бавно отпи глътка вода. — Познаваш ли го добре?

— Кого? Гарет Хуайтейкър ли? Не, не съвсем. — Сам замълча, после добави сериозно. — Знам само един важен факт — че той бе готов да жертва собствения си живот, за да спаси живота на един осемнадесетгодишен хлапак, който дори не познаваше.

Мейлийн разбра, че нямаше да научи нищо лошо за баща си, а *напротив*, но искаше да чуе историята, тъй като бе ясно, че самият Сам бе осемнадесетгодишният хлапак, чийто живот е бил спасен.

— Как? — попита мило тя. — Какво се случи?

— Работех на една от морските нефтени сонди, собственост на Хуайтейкър в Мексиканския залив. Разрази се буря и платформата се обърна. Хеликоптерите на крайбрежната охрана се появиха доста бързо и прибраха повечето от хората, но комбинацията от нощ, ледени ветрове и бурно море ги принуди да се откажат от по-нататъшни спасителни акции. Не знаехме дали ще се върнат, но беше лесно да се предположи. — Сам сви рамене, както беше направил и тогава. Лицето му се помрачи като си спомни за истинския ужас на останалите. Беше изпитал презрение, а не състрадание към страха им и ако можеше да избяга на някакво отдалечено място на потъващата сонда, щеше да го направи. Но такова място нямаше. Всички се бяха събрали на единственото място, което все още не бе потопено и въпреки че повечето от тях бяха по-възрастни от него, черпеха смелост от неговата сила. Сам им говореше лъжи. Обещаваше, че ще дойде някой и гласът му бе като остров на спокойствие всред бурното море от страх. Никой не предполагаше истината — че неговото насърчаващо спокойствие бе просто хладно безразличие към собствената му смърт и към тяхната. — Когато чух хеликоптера, помислих си, че просто си въобразявам. Но

беше действителност, хеликоптерът на Хуайтейкър идваше да ни спаси.

— Всички ли успя да спаси?

— Всъщност да, но бяха необходими два курса. Един от нас трябваше да остане.

Сам се поколеба, чудейки се дали Мейлийн е разбрала, че именно той е бил този, който е останал на потъващата сонда или си мисли, че и той като другите се бе блъскал, бутал, обезумял се бе вкопчил във въжето, спуснато от хеликоптера. За една прекрасна секунда блестящите нефритенозелени очи го допуснаха до сърцето ѝ. Беше разбрала, че е оставил другите да се качат най-напред. Но Сам узна, че тя не знаеше защо. Представяше си едно благородство, което не съществуваше. — Никой не ме очакваше — обясни той тихо. — Другите имаха родители, семейство, приятелки. Някои дори имаха жени и деца. Наистина нямаше значение дали щях да се измъкна от тази сонда — поне така си мислех. Точно преди да тръгнат, някой ми извика, че господин Хуайтейкър ще се върне. До този момент дори не знаех, че самият той бе дошъл да ни прибере.

— Но ти си го познавал.

— Не, само бях чувал за него. Никога не го бях виждал и той не знаеше абсолютно нищо за мен.

— Освен, че си герой.

— Не, Джейд — каза Сам мило. — Просто бях един човек, на който всичко му беше все едно.

„Като теб ли? — чудеше се той. — Толкова ли е силна разрушителната сила в теб, че в подобна ситуация, също би ти било все едно и не би имало значение дали ще останеш жива или ще умреш, дори би погледнала с чувство на облекчение на собствената си смърт?“

— Повярва ли, че ще се върне за теб?

„Така, както аз вярвах през всичките тези години, независимо, че майка ми бе казала, че той никога няма да се върне?“

— Не си спомням дори да съм си мислил за това. Изглеждаше невъзможно да успее да се върне, дори и да искаше.

— Уплаши ли се?

— Не. — Сам се колебаеше, чудейки се дали да ѝ разкаже за онези случки в живота си, когато се бе страхувал. Когато бе на три години и слушаше родителите си, пискливите им гласове, станали

неразбираеми от алкохола. Не бе разбрал значението на майчините си думи: „Ти ме изнасили, помниш ли?“ Но много добре разбираше тяхната взаимна омраза и това, че по някакъв начин той бе причината за нея. Или пък, когато беше на четири и майка му бе изчезнала завинаги, оставяйки го сам да се изправи срещу бруталността на баща си. Или по-късно, когато вече знаеше какво означава думата „изнасилвам“ и това че бе рожба на насилие, а не на любов.

Разбира се, Сам Коултър бе способен на такова самоунищожение. Дивашката кръв на баща му течеше, кипеше във вените му. Но за разлика от баща си, Сам никога не позволи насилието да се излее върху някой друг.

Независимо от свободните юзди, които бе предоставил на разрушителните сили у себе си, Сам успя да оцелее и стане на осемнадесет години. Тогава животът му рязко се промени.

Някой ден Сам щеше да разкаже тези истини на Мейлийн. Но не и сега. Не и преди тя сама да се увери, че насилието в него никога не би я засегнало, че винаги може да бъде в безопасност с него.

— Какво прави, докато чакаше Гарет Хуайтейкър да се върне? — попита Мейлийн. *„Мечтаеше ли си, както аз правех, за щастие и обич, да разбереш къде беше истинското ти място?“*

— Имаше една каса с бира и картон с цигари. Прецених, че имам достатъчно време да се справя и с двете, преди сондата да потъне изцяло. — Гласът му бе дрезгав, неутешим, сиротен, какъвто е бил човекът в оная бурна нощ. Но после бе омекнал, като промълви: — Но Гарет Хуайтейкър се върна, въпреки че не трябваше да го прави. Той е героят, Мейлийн. Не би трябвало да рискува живота си, за да спаси моя.

— Но го направи. Защо?

— Нефтената сонда беше негова, аз бях един от работниците му и той е чувствал, че носи голяма отговорност за мен.

„За един чужд човек... но не и за собствената си дъщеря.“

— Значи, онази нощ промени живота ти? Той ли промени живота ти?

— Да. Спасявайки ме, той нямаше какво да спечели, можеше само да загуби. Реших, че най-малкото, което бих могъл да направя, е да се опитам да превърна живота си поне в такъв, който заслужаваше да бъде спасен.

— Той помогна ли ти?

— Имаш предвид с пари за колежа? Предложи ми, но аз отказах. Вече ми бе помогнал по най-същественния въпрос.

— Но двамата останахте близки през следващите години?

— Не съвсем. Пътищата ни се кръстосваха от време на време. Нашите политически възгледи са еднакви, както и благотворителната ни дейност.

— Ти наистина ли вярваш, че той е герой?

— Да. А ти?

„За теб това е така и за неговата златокоса дъщеря, която той обича, но...“

Докато Мейлийн слушаше разказа на Сам, сенките се бяха върнали в очите ѝ, надарената актриса бе забравила да ги прикрие и сега на Сам отново му се стори, че тя е толкова крехка и толкова уязвима.

— Разкажи ми за героите в твоя живот, Джейд — подтикна я той мило. — Или по-добре, за най-важния момент, този, който е променил живота ти.

„Моите герои бяха моите родители — мислеше Мейлийн. — До момента, в който разбрах, че той в действителност не е мъртъв и че тя ме е лъгала през всичките тези години. Моментът, който промени живота ми? Това бе денят, когато разкрих всичките лъжи.“

— Мейлийн? — повика я Сам нежно, преодолявайки смущението, което изпита, докато наблюдаваше как красивите ѝ зелени очи с цвят на нефрит, започваха да изстиват. Беше отворил цялото си същество за нея, без да се изчервява при всяка казана истина. А в замяна? Тя се отдръпваше от него и се затваряше в себе си.

— Трябва да си помисля — отговори тя с желание да промени темата. — Не съм сигурна, че е имало някакви герои или пък някакви такива моменти, които да са променили живота ми.

— Добре, Джейд. Помисли си.

„И аз ще поразсъждавам върху факта, че опитвайки се да те обичам, е несъмнено най-саморазрушителното нещо, което някога съм правил в целия си самоунищожаваш се живот.“

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Аз наистина мога да измина шест пресечки!“ — Алисън го бе подразнила с мек смях и искрящи очи.

И сега, когато тръгна, за да измине шестте пресечки, очите ѝ искряха отново и цялото ѝ същество се вълнуваше.

Беше спала дълбоко, събуди се чудесно освежена и нетърпелива. Помоли да ѝ изгладят памучната рокля в синьо и бяло. Когато я донесоха — скриптяща и без никаква гънка, тя започна да мисли какви обувки да обуе, какъв колан и какво бижу да сложи.

Повечето място в двата куфара, с които Алисън бе тръгнала да пътува от Далас, бе запълнено с карти на улици, указатели, лещи и филтри. Беше взела само толкова дрехи, че да ѝ стигнат до сряда, когато щеше да пристигне останалата част от багажа ѝ. После се стигна до прическата. Беше взела златисти диадеми, големи фиби, различни ленти.

„Джеймс е женен за работата си и спомена за съпругата — помисли си тя. — Ако някога се обвърже отново, това ще е с жена като Мейлийн. За сега обаче «Джейд Палас» — неговото обещание към Гуенет, бе единствената му страст.

Ще вложа всяка частичка от тази необичайна енергия, която чувствам, за да направя най-добрите снимки — кълнеше се Алисън. — Заради Джеймс. Може би ще го накарам да се усмихне.“

Тротоарът на Чартър Роуд бе бързо течаща река от целенасочено човечество. Самият булевард обаче бе по-бавен и забележително тих — поток от коли, такситата, лимузини, автобуси и тролейбуси. Алисън чуваше тежкото дишане на машините и от време на време веселото издрънчаване на тролейбусния звънец, но учудващо, нямаше очаквания шум от клаксони. Четиристотин и осемнадесет коли на всяка миля от пътя, правеха трафика на Хонконг един от най-натоварените на земята. Но какви *учтив* обноски в това движение. Дори шофьорите на такситата носеха чисто бели ръкавици, всички бяха така внимателни, като че ли отиваха на най-изискана чайна церемония.

Носейки се с човешкия поток Алисън погледна нагоре към небостъргачите. Цветните им стъкла блестяха в розово, виолетово, сребърно и златно, а самите кули от стъкло проблясваха като в приказките. Острите им, стилни ръбове бяха размазани от невидимите вълни горещина, излъчваща се от яркото лятно слънце. Щеше да хване този ослепителен блясък във филма, реши тя, но не по обикновения начин. Всяка от сградите ще бъде заснета като отражение на друга кула от злато, оглеждаща се върху сребро или розово върху лилаво, или дори златно върху златно. Когато наближи Мъри Роуд Алисън престана да си представя картините, които щеше да снима и насочи погледа и мислите си към целта, към която вървеше. „Дрейк Тауърз“ — блестящ ебонит и сребро срещу лазурносиньото небе. Стилните линии бяха елегантни и изчистени. Точно като човекът, който я притежаваше. Алисън бе заобиколена от извисяващи се монолитни сгради от стомана и камък и сега една от тях се бе устремила в грациозно движение, приближавайки се към нея... за да я посрещне. Костюмът, с който бе облечен бе черен като косата му, но дори и от това разстояние и независимо от непоносимата жега, Джеймс Дрейк изглеждаше студен, като среднощна сянка. В очите му обаче имаше топлина. Те като че ли блестяха от тихо удовлетворение, когато се усмихваха на предстоящата среща. Все още Мъри Роуд ги разделяше, трябваха им още няколко минути, защото светофарът на пешеходната пътека светеше с яркочервения знак на спрял човек.

Докато Алисън чакаше на края на тротоара, мислеше за снимка на Джеймс Дрейк. Разбра, че това бе почти невъзможно. Никога нямаше да могат да се уловят неговата страст, болка... и именно в този момент мислите на Алисън поеха в неустановена посока. Пантерата на Хонконг със сребристите очи, вече бе уловена. Да, елегантната мощ на стъпките му и гордата увереност на държанието му, изпращаха безполезни съобщения за това, че той бе господар в своята област. Но, в очите му имаше нещо, нещо повече от необятната скръб, заради смъртта на съпругата му. Като че ли беше животно в клетка, крачейки, протягайки се, търсейки, изпитвайки *глад*. Това че някой или нещо можеше да постави Джеймс Дрейк в клетка, изглеждаше нелепа мисъл. Алисън я отмина, когато за пешеходците светна зелено, човечето сега вървеше. Всяка пърхаща клетка на тялото ѝ искаше да намали празнотата между нея и Джеймс, колкото се може по-бързо. Но като

жена, която бе прекарала живота си опитвайки се да не умре, да остане жива и здрава, заради тези, които обичаше, се спря с чувство за отговорност, за да погледне идващото движение, преди да посмее да напусне тротоара. Нямаше нищо и тя направи смела крачка по улицата към Джеймс, усмихвайки му се. И тогава, за един миг, Алисън видя нещо, което само няколко пожарникари в Уелс бяха видели — страх в безстрашните очи на пантерата.

— Алисън! Внимавай!

Чу се звук на клаксон, рязък самотен звук, причинен от стреснатия шофьор в бели ръкавици на един Даймлер Бенц. Алисън инстинктивно се върна на тротоара и точно когато го направи, огромното туловище на зелена лимузина мина само на инч от нея. Незабавно разбра какво се бе случило, разбра почти фаталната си грешка. Това беше британският Хонконг. Тук, както и в Англия, когато искаш да провериш дали е безопасно да пресечеш улицата, трябва да обърнеш главата си на дясно, а не на ляво, за да проследиш приближаващото се движение. Беше глупава грешка, неопровержимо доказателство, че Дороти, макар и да не беше вече в Канзас, бе донесла своя наивитет заедно с нея до Оз. Ако колата се беше движила по-бързо, глупавата ѝ грешка щеше да бъде трагична. Но сега беше добре, в безопасност, нямаше никакви щети, освен върху гордостта ѝ и глупавата ѝ надежда, че може да изглежда малко по-светски, по-женствено в очите на Джеймс.

Сега той беше до нея и страхът, ако той наистина съществуваше, бе заменен от загриженост.

— Добре ли си?

— Добре съм — увери го тя, когато пресичаха Мъри Роуд. — Почувствах се като идиот, разбира се.

— Не бива. Това е естествена грешка.

— Благодаря ти.

След като безопасно стигнаха до тротоара, като че ли бе успяла да премине разстоянието от шестте пресечки без никакъв инцидент, Джеймс я поздрави нежно:

— Добро утро, Алисън.

— Добро утро, Джеймс.

— Спа ли добре?

Алисън погледна в очите му, потъмнели от липсата на сън. „Защо не можеше да спи Джеймс Дрейк? — чудеше се тя. — Кошмари? Тревоги за империята му? Неспирно нощно ходене нагоре-надолу в невидимата клетка?“

Сега очите с тъмни кръгове изглеждаха загрижени, така че тя забави отговора си. Добре отпочиналите очи на Алисън блестяха, когато отговори:

— Благодаря. Невероятно добре.

Обзавеждането на кабинета на Джеймс в сградата бе точно като самия човек — оскъдно, но елегантно, място на истинска изтънченост, проектирано в отънъци на сянката и камъка. Единственото цветно петно се намираше върху тъмно сивото бюро, една малка кехлибарена статуетка на коня на династията Танг. Прозорците с височината на цялото помещение, отвън бяха сребристи, Алисън знаеше това, но отвътре изглеждаха кристалночисти, разрешаваха абсолютна изолация, а в същото време осигуряваха впечатляваща гледка на света отдолу. По-голямата част от света беше отдолу. Само Китайската банка и Сентръл Плаза се издигаха по-нависоко в ясното синьо небе.

— Надявах се да прекараме тази сутрин заедно, за да ти покажа Хонконг, но се страхувам, че трябва да отпътувам за Сидни след около час.

— Разбира се. Всъщност не съм и очаквала... От това, което прочетох, разбрах, че има отлично организирани екскурзии. Смятам да прекарам следващите няколко дни, като се възползвам от някои от тях, а после ще започна странстванията си сама.

— Моята административна помощничка госпожа Леонг ще уреди екскурзиите и когато си готова за странстванията си, ще разполагаш с кола и шофьор.

— Няма да имам нужда от кола и шофьор, Джеймс. Ще опозная Хонконг много по-добре, ако използвам обществения транспорт. Освен това, ако не отивам до Новите Територии или отвъд острова, мисля, че пътуванията ми ще бъдат с ферибот или пеша.

Джеймс се поколеба малко, преди да отговори и когато най-сетне проговори, в гласа му нямаше и следа от състрадание, и най-малък намек, който да говори, че се опитва да възпитава едно наивно или

глупаво момиченце. Вместо това, учудващо, гласът му принадлежеше на мъж, който се интересува от жената, с която говореше.

— Моля те, бъди внимателна, Алисън.

— Ще бъда — обеща тя тихо.

Когато срещна погледа му, Алисън видя нещо ново, нещо, което отговаряше на гласа му... по-дълбока нежност... по-светло сребро... нещо, което за ускорените удари на сърцето ѝ изглеждаше почти като копнеж, като желание. После то изчезна и среброто бързо се втвърди на камък — със сигурност това бе една илюзия, мираж създаден от напрегнатата топлина, която грееше вътре в него.

— Добре — каза най-после Джеймс с малко пресипнал и пресъхнал глас.

— Колко време ще останеш в Австралия?

— До събота следобед. Вечерта има парти, честване за „Джейд Палас“, на което, разбира се, си поканена и ти.

— Колко хубаво. Къде ще бъде?

— Нека да ти покажа. — Джеймс я поведе от огромните прозорци с изглед към пристанището Виктория през пространство от блестящ черен гранит към югозападния ъгъл на кабинета си. Посочи към сграда, която се издигаше на върха Виктория като лъскава корона от снежнобели перли и допълни: — Там. В Пийк Касъл.

— Това хотел ли е?

— Не, частна резиденция, домът на сър Джефри Лойд-Аштън и неговата съпруга Ийв. Ще я харесаш, Алисън. Радвам се, че скоро ще се запознаеш с нея.

„Ийв? — отекна мълчаливо гласът ѝ, когато усети нежността в гласа му. В какви взаимоотношения беше тя с Джеймс?“

Алисън не попита Джеймс нищо повече за Ийв, нито пък за подходящото облекло за вечерта в Пийк Касъл. Сигурно щеше да бъде изключително официално — копринени фракове и атлазени рокли. Тоалетът ѝ щеше да пристигне в сряда, заедно с част от „нейния гардероб за Хонконг“. Роклята, която щеше да облече за партито в Пийк Касъл ѝ бе любима. Беше настояла да я купи, независимо от учтивите, но твърди възражения и на двете си баби. Може би едно предзнаменование за по-голямо бъдещо предизвикателство. Дълга коприна до земята в цвят на слонова кост, украсена със сложни кръгове от шаржиращи пайети. Алисън и бабите ѝ бяха открили роклята в

бутика на Неймън Маркус. Марката ѝ, „Луна от перли“, не им бе позната, но продавачката знаеше за нея.

— Създателката ѝ живее в Хонконг. Не мога да си спомня името ѝ, но е много известна. Всичките ѝ рокли са много романтични. „Луна от перли“ бе сензация в Европа преди няколко години и само от скоро се предлага на американския пазар, като продажбите са феноменални. Ако „Луна от перли“ бе от Далас, Ню Йорк или дори Тимбукту, бабите на Алисън щяха да приемат поразителната рокля без ни най-малко колебание. Но защото идваше От Азия, от Хонконг, те се възпротивиха. Имаше и други в гардероба си, но нищо така романтично. Алисън се унасяше в мисли, сега се намираше в Хонконг, родината на „Луна от перли“. Щеше да потърси бутика и ако роклята, която тя търсеше, не съществуваше, можеше да се срещне с моделиерката и да си поръча дреха от нефритенозелена коприна, нещо много специално, което щеше да облече по случай честването на тази много специална вечер.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пийк Касъл

Хълм Виктория

Събота, 19 юни 1993

Синтия Андрюз притежаваше толкова много амбиция, колкото и всеки тайпан. Но тя не търсеше неизмерни богатства, нито огромна власт. Това, което искаше Синтия бе доста просто — тя искаше слава. Красивата и талантива репортерка от Би Би Си беше сравнително известна в Лондон, но репортажите ѝ винаги бяха от местно значение, а тя жадуваше за възможности извън страната. Тя искаше да пише за истински, сериозни новини, а от двете имаше в изобилие в Хонконг.

Професионалните желания на Синтия бяха задоволени и когато в средата на април вече се бе установила в Хонконг, тя получи неочакван, но добре дошъл дивидент от преместването си. Тайлър Ван беше в Хонконг.

Преди две години, когато беше в Монте Карло, за да отразява посещението на Принцесата на Уелс, Синтия стоеше съвсем близо до финала, когато Тайлър спечели известното състезание за Гранд При в Монако. И тъй като състезателят на Формула едно беше станал корабен магнат, състезанието се бе превърнало в мач реванш срещу пистата, която преди четири години за малко не отне живота му.

Синтия не срещна Тайлър в Монако. Но се закле, че ако някога изникне възможност, щеше да намери начин да го принуди да излее неудържимата си енергия върху нея, поне за малко. Сега заради „Джейд Палас“ неговото неукротимо странстване щеше да спре за известно време. Докато се откриеше хотела, той щеше да живее в Хонконг, в апартамент в хотел „Рийджънт“ и лично щеше да следи за доставката на строителните материали.

Тя не бе принудена да чака, за да се срещне с Тайлър Ван. В средата на май те се срещнаха на хиподрума в Щастливата долина. Дватама се забавляваха на конните надбягвания от една хубава ложа.

Синтия излизаше с Тайлър едва от един месец, но вече чувстваше неспокойството му. Тя обаче гледаше философски на

нещата. Тяхната връзка се основаваше на чисто сладострастие, без никакви претенции за любов и бе толкова страстна, толкова еротична. Щеше да се наслаждава на удоволствието дотогава, докато го имаше.

Тази вечер, благодарение на Тайлър щеше да има изключителното удоволствие да бъде на галавечерята сред разредения въздух на хълма Виктория. Синтия никога нямаше да разбере дали Тайлър бе запланувал да я покани. Когато видя адресираната до него покана за двама, тя се бе самопоканила. Самата покана със златен кант по края представляваше интерес за колекционери. Върху нея имаше позлатен отпечатък от личния печат на сър Лойд-Аштън, името му, ръчно гравирано с китайски букви.

Журналистът в нея щеше да има много работа, защото наред с вечерята на богатите и силните, които щяха да присъстват тази вечер в Пийк Касъл, бъдещето на капиталистически Хонконг бе от изключително значение.

Синтия Андрюз не вярваше във вълшебните приказки. Но тя си мислеше, че ако някой иска да създаде един приказен замък, то това щеше да бъде Пийк Касъл. Дори двете крила на белите мраморни стъпала, които водеха към главния му вход, допълваха мистиката. По време на стръмното изкачване очите задължително се отправяха нагоре към небето, по посока на чисто бялата сграда. Тя бе обградена от розово-лилавото великолепие на лятното небе. Дали всемогъщият сър Джефри Лойд-Аштън сам не бе уредил с боговете това романтично свързване? Един подарък за неговата съпруга, жената, която ценеше повече от всички други свои богатства?

Претенциите на сър Джефри за короната на Хонконг бяха напълно законни. Като най-богат и най-могъщ гражданин, Хонконг беше безспорно негово собствено кралство.

Ами Ийв? Жената, която само два пъти в седмицата благоволяваше да излезе от своя замък и да се помотае сред възхищаващите ѝ се поданици? Единствената очевидна претенция на лейди Лойд-Аштън към славата бяха сините ѝ очи и черна коса — една неземна красота. Въръжена с това мощно оръжие, тя бе успяла да постигне това, което легион от други жени се бяха опитали и не бяха успели. Беше очаровала самия чаровник. Тогава само на двадесет и шест години, шестнадесет години по-млада от енергичния тайпан, Ийв беше успяла да съблазни най-големия съблазнител на Хонконг и да се

ожени за него. След седем години брак, сър Джефри все още беше напълно омагьосан. Лейди Лойд-Аштън бе високо ценена от нейния красив съпруг, а сър Джефри бе обожаван от красивата си жена. Те несъмнено бяха съвършената, приказна двойка на Хонконг. Синтия отказваше да признае, че болезненото чувство, което изпитваше, вероятно бе завист. Докато заедно с Тайлър стигнат до края на стълбите завистта се бе превърнала в абсолютно презрение.

— Сигурно имате много високо самочувствие — поздрави Синтия. Гласът ѝ бе нежен като коприна, усмихваше се, но виолетовите очи, които изучаваха Ийв бяха напрегнати. Сякаш Синтия разглеждаше статуя от алабастр, а не жив човек. — Вие сте една от малкото неопетнени принцеси в Британската империя. Това е голямо постижение в наши дни. Съгласен ли си, Тайлър?

Тайлър гледаше жената пред себе си. Красотата ѝ бе заслепяваща. Висока и стройна, всичко около нея говореше за векове безупречно възпитание. Вътрешното ѝ богатство всъщност бе толкова изобилно, че липсата на едно от най-величествените ѝ допълнения, не бе в състояние да го намали. Лъскавата тъмнокафява коса, която трябваше да се спуска разкошно надолу към гърба ѝ, бе подстригана много късо, превръщайки се само в една стилна рамка на изтънченото лице... със стряскащи сини очи. Бяха като сапфири и много, много възбуждащи.

— Съжалявам — промълви той тихо в отговор на въпроса на Синтия. Той не откъсваше поглед от болезнено наранения сапфир и се извиняваше за всичко, което бе причинило тази болка. — Нямам никаква представа за какво говориш.

— Лейди Лойд-Аштън е известна като Принцесата на Пийк Касъл — обясни Синтия. — Но ѝ прави чест, че за разлика от много други съвременни принцеси на Великобритания, тя не е опетнена дори и от намек за скандал.

Тайлър не искаше да откъсне очи от очите на Ийв. Вярваше, че нейното учудване — дори и болката ѝ — се бяха намалили поне малко в отговор на неговото безмълвно извинение.

За един прекрасен миг преследваните сини очи казаха сбогом на всички техни духове и в тях проблеснаха слаба надежда и благодарност.

— Добър вечер, господин Ван.

Точно тогава се появи сър Джефри Лойд-Аштън. Протягайки сърдечно ръката си със сърдечна усмивка той поздрави:

— Здравей, Тайлър. Радвам се, че си с нас на това честване.

Тайлър бе принуден да оттегли погледа си от Ийв, но думите му, отправени към съпруга, бяха и за нея:

— И аз се радвам.

— Както и госпожица Андрюз — продължи Джефри. — Звездата на репортажите от Хонконг. Добре дошла в Пийк Касъл. Ще ми позволите ли да ви представя? Сигурен съм, че тук има хора, с които бихте искали да се срещнете.

Синтия хвърли предизвикателен поглед на Тайлър, усмихна се престолено скромно на най-силния и толкова красив тайпан на Хонконг и отговори:

— Истина е, Сър Джефри.

За част от секундата Тайлър се почуди дали сър Джефри щеше да предложи ръка на Синтия, без да зачете присъствието на Ийв. Но преди да я отведе набързо Джефри отдаде голямо внимание на съпругата си.

— Изглеждаш поразително тази вечер, любов моя — каза той с глас, изпълнен с близост, с галещи очи. Беше очевидно, че сър Джефри Лойд-Аштън би бил много доволен да съзерцава с часове красивата си жена. Но само след няколко секунди той се усмихна обезоръжаващо и се обърна към Синтия. — Госпожице Андрюз? Ще тръгваме ли?

Докато слизаше по стълбището със златен парапет към голямата зала на замъка Тайлър гледаше Ийв. Призраците се бяха върнали в очите ѝ, бяха ги обвинили с тъга. Тайлър ѝ се усмихна, но изглежда, че фантомите така бяха замъглили погледа ѝ, че тя не можеше да вижда. Тайлър реши, че ще се опита да достигне до нея с думи. Но преди да произнесе и сричка, само с едно премигване на дългите черни мигли, сапфирите отново се бяха съсредоточили и станали бистри. Пристигаха още гости и лейди Лойд-Аштън трябваше да бъде най-изискана домакиня и... принцеса.

Джеймс, Алисън, Сам и Мейлийн първоначално мислеха да отидат заедно в Пийк Касъл с една от лимузините на хотел „Силвър Клауд“. Но планът им бе започнал да се променя. Мейлийн реши, че

ще помоли Джеймс да ѝ даде „Ягуара“ си и тя щеше да шофира до там, а в шест часа се оказа, че Джеймс трябва да проведе още няколко разговора с чужбина. Съобщи на портиера, че само Сам и Алисън щяха да тръгнат в 6.45, а той щеше да ползва друга кола по-късно.

Джеймс знаеше, че няма да сервират вечерята преди девет. Ийв му бе казала, че няма нужда да пристига по-рано и не трябваше да се безпокои за двата часа предварителни социални контакти. Но заради Ийв, която беше домакиня на това тържество в чест на неговия хотел, Джеймс пристигна в 7.30.

Заради Ийв и... заради Алисън.

Джеймс не бе виждал Алисън от понеделник, но докато беше в Австралия образът с блестящите розови страни и светещи изумрудени очи плахо и все пак смело се промъкваше в съзнанието му. Джеймс искаше да бъде с Алисън, *имаше* нужда от това. Разбира се, когато се изправеше срещу истинската жена, а не пред очарователната фантазия, невъзможните му чувства към нея просто щяха да изчезнат. Намери я на една от многобройните мраморни тераси. Стоеше съвсем неподвижна, загледана надолу към града. Дъга от цветове, отразяващи светлините долу, блестеше в златната ѝ коса, други дъги изтичаха от роклята, с която беше облечена. Джеймс не можеше да види лицето ѝ, но можеше да си представи миловидното ѝ изражение.

Мило и много тихо, той зададе въпрос по-скоро на своето собствено сърце, отколкото на нейното:

— Виновна ли се чувстваш?

Като чу гласа му Алисън изпита болезнено щастие, зарадва се толкова много, че той беше тук и си бе направил труда да я потърси. През дните, откакто бе заминал, тя си даваше храбро обещание. Знаеше, че може винаги да стои и чака умните, изискани думи да се появят в съзнанието ѝ. Бе решила следващия път, когато видеше Джеймс Дрейк да *говори* с него така, както си говореше винаги — откровено и с неподправена жар.

Като се обърна към Джеймс трепкащото сърце на Алисън полетя. Венера и сърповидната луна бяха зад него, като хвърляха тъмни сенки по лицето му, но тя можеше да види сребристите му, като на пантера очи, светещи от вътрешната му топлина.

„Говори с него — каза си тя. — С честни думи, започни още сега.“

— Много виновна — призна тя тихо. — Как разбра?

— Първия път, когато говорихме и когато казах, че се надявам да можеш да дойдеш скоро ти спомена за някаква женитба през онзи уикенд, на която си запланувала да отидеш.

— Забравила съм, че ти казах.

— Шаферка ли трябваше да бъдеш?

— Не. — Лекото поклащане на главата ѝ изпрати отблясъци от лунния пламък в лятната нощ. — Трябваше да бъде булка.

— Алисън... Много съжалявам.

— Благодаря, Джеймс, но наистина няма нищо. Не бе съдено тази сватба да бъде истинска. *А твоята каква беше?*

— И все пак — тихо ѝ напомни Джеймс, — ти се чувстваш виновна.

— Не за това. Мисля за семейството си и най-вече за бабите и дядовците си. Поради емоционални причини, те не искаха да идвам в Хонконг. Зная, че се надявах да пристигна, да го намразя и да взема първия самолет обратно за Далас.

— Но ти си все още тук?

— Да.

— И не мразиш Хонконг?

— О, не — отговори Алисън тихо, смело придържайки се към обещанието, което беше дала на сърцето си. — Обичам го.

Сам усети точно момента, когато Мейлийн пристигна в Пийк Касъл. Търсеше я, безпокоеше се за нея, чудейки се защо бе взела решение да дойде сама. Но когато я видя да се появява на върха на бялото мраморно стълбище, Сам се упрекна за безпокойството си. Беше искала да направи впечатление, ето какво било. И наистина го направи. Всички очи се обърнаха към златното видение и с мълчаливо страхопочитание я поздравяваха. Не носеше корона, пък и не бе необходимо. Лъскавата ѝ черна коса, вдигната изкусно върху главата ѝ, блестеше, като че ли изпъстрена с диаманти.

Неписаното, но подразбиращо се, облекло за тази галавечер в Пийк Касъл бе много официално — черни смокинги и дълги копирени рокли. Но Мейлийн Куан бе дошла с панталон. Костюмът ѝ бе елегантен, скъп, беше истински Шанел. Блестящи гънки златисто ламе предизвикателно се диплеха около съвършеното ѝ тяло, преди да преминат в свободни, ветреещи се панталони. Сам щеше сигурно да е

първият, отклонил погледа си от златната богиня, но точно тогава видя очите ѝ, дълбоките сенки на болка и разбра истината. Ето как Мейлийн оживяваше в един свят, в който тя усещаше само враждебност и презрение. Приемаше атаката като демонстрираше своята уникалност. Сам знаеше, че това не бе истинско празненство. Мейлийн мразеше да я гледат, но знаеше, че няма друг избор. Беше екзотично същество и хората искаха да я съзерцават, независимо какво правеше, но давайки им основание да я гледат, тя си оставяше малко гордост и малко контрол. Сам не отмести погледа си. Гледаше я, неспокоен и с чувство на болка, докато Мейлийн бавно преминаваше между редиците от богати и известни лица в Хонконг. Веднага след като срещна всички, с които трябваше да се срещне, Сам я спаси.

— Трябва да говоря насаме с моя архитект — обясни той, преди да я отведе.

След като я изведе през най-близката врата на терасата, обрасла с цветя, той тихичко прошепна.

— Успя.

— Разбира се.

Тонът ѝ бе рязък, чувствителен, раните на сърцето ѝ отворени и неутешимо ридаещи.

— Аз не съм като тях, Мейлийн. Аз съм твой приятел. Искам да бъда такъв.

Думите му я смутиха или по-скоро неговата нежност.

— Имаше ли нещо, което искаше да обсъдим, Сам? Проблем с проекта за хотела ли?

— Не — усмихна се Сам. — Сантиментална разходка.

— Моля?

— Чудех се къде си, защо кара сама, вместо да дойдеш с нас. Безпокоях се за теб.

Една опасна, глупава част от нея, искаше да изповяда всичко пред него. Да, това беше едно сантиментално пътешествие. Първо мина с колата покрай апартамента, където тя и Джулиана бяха живели през онези радостни години, когато имаше толкова много обич, а през следващите, имаше само болка и лъжи. След това отиде до Маунт Кемърун Роуд, където от немного далеч, съзерцаваше очарователната викторианска къща, която гледаше към Щастливата долина — домът на Вивиан Йонг — мястото, където беше живяла майка ѝ, когато се бе

срещнала с Гарет Хуайтейкър и където самата Мейлийн се беше родила. Майка ѝ сега отново живееше там, както винаги се бе заричала, че ще бъде. Наскоро купеният от Джулиана Куан скъп имот беше доказателство, че тя все още живееше с романтичните си спомени за своята въображаема любов. Имаше само едно нещо, което беше истинско относно „любовта“ между Гарет Хуайтейкър и Джулиана Куан — тяхното дете, дъщерята от два свята... и нито един от тях не искаше да я признае.

— Джейд?

— Просто ми се караше кола. — Изнамери една лъчезарна усмивка, една красива маска и попита: — Какво ти е мнението за замъка, Каубой?

— Прекрасен е.

— Но ти се мръщиш.

— Смятам, че всичко изглежда малко самонадеяно.

— Да се самоналожиш като цар на планината ли?

— Да. Или — добави Сам мило — да вярваш, че всъщност имаш право да заслепиш дракона.

— Чувала ли си за *фън шуи*, Алисън?

Въпросът на сър Джефри Лойд-Аштън дойде между петото и шестото ястие от всичките осем по менюто. Четиридесетте гости бяха разположени на маси по осем в банкетната зала на замъка. Стените бяха украсени с репродукции на флорентински стенописи. Над главите им светеха масивни венециански полилеи, а във всеки от четирите ъгъла на стаята имаше по една мраморна статуя на скулптура Донатело. На кръглата, ръчно резбована маса от махагоново дърво, където седяха почетните гости на вечерта, заедно с техните домакини, разговорът се лееше свободно, Джефри беше изкусен разказвач. Същевременно добре умееше да подтикне другите да разказват. Изслушваше всяка случка с голям интерес, колкото и непретенциозна да беше тя.

Сега вниманието му изцяло бе насочено към Алисън, най-новата пришълка в Хонконг.

— Чела съм за *фън шуи* — отговори тя, — а и от обиколките, които направих, понаучих още нещо. Но, сър Джефри, бих искала да

чуя вашето определение.

Джефри се засмя оценявайки финеса, с който му върна въпроса. Той направи обширно, точно и забавно описание на четирихилядолетната наука за „водата и вятъра“ и завърши със следното:

— В Хонконг човек никога не трябва да забравя драконите. Това е хълмиста местност. На всеки хълм живее по един дракон. Предполагам, Алисън, че по време на обиколката ти на хълма Виктория, си чула нещичко и за Пийк Касъл? Той стои в рязко противоречие със законите на *фън шуи*. Всъщност, той пречи на гледката на един от най-почитаните дракони на Хонконг.

Алисън отговори с мила усмивка и порозовели бузи.

— Да, споменаха.

Сър Джефри Лойд-Аштън изглежда повече се забавляваше, отколкото да се притеснява, че непоправимото му присмехулно отношение към законите на *фън шуи*, все още беше тема на екскурзоводите. Десет години след завършването на замъка, както беше и очевидно, той нямаше никакви скрупули относно евентуални неприятни последици, които биха могли да сполетят дома му.

— Водата не е голям проблем тук горе, на хиляда и осемстотин фута над морето — обясни той. — А ако вятърът някога се опита да отнесе замъка от хълма Виктория, ще трябва да отнесе заедно с него и една значителна част от планината. Така че, Алисън, наистина се надявам, че посещавайки ни, ще се чувстваш добре и уютно.

— Разбира се, сър Джефри. Благодаря.

Алисън би могла да го увери, че ѝ е известна забраната да се правят снимки вътре в замъка, но вниманието на Джефри вече се бе насочило в друга посока.

— А ти, Мейлийн? — попита той. — Вярваш ли във *фън шуи*?

В гласа на сър Джефри нямаше ни най-малка заядливост. Съвършено логично бе да се запита един местен човек, който едновременно с това бе и архитект на най-големия хотел. Малко по-рано, когато беше предложил да вдигнат тост за всеки на масата, похвалите на Джефри към Мейлийн бяха много лирични. Въпреки всичко учтивият въпрос се стори на Сам Коултър като нападка. А и Сам знаеше, че точно така го бе приела и Мейлийн. Тя седеше до него. Усети я, че се стегна под блестящото злато на дрехата ѝ. Но

великолепната актриса смайващо бързо се съвзе. Със сдържана усмивка отговори леко предизвикателно:

— Само *на половина*, сър Джефри.

Ако въпросът на Джефри бе поставен като изпитание, за да види дали Мейлийн бе чувствителна към своята смесена кръв, срамуваше ли се от нея — тя го бе издържала чудесно. Искрящите ѝ нефритенозелени очи излъчваха лъчезарно сияние. Изпитанието — ако изобщо имаше такова — бе приключило. „Дали бе така?“ — чудеше се Сам. Жената до него, облечена в злато очевидно не знаеше. Усмивнатите очи на Джефри все още я преценяваха, а Сам усещаше как тя се стягаше за още въпроси, подготвяйки се да очарова и смайва, независимо колко щеше да я заболи.

Сам Коултър не искаше Мейлийн Куан да страда — никога.

С бавна, лека усмивка, последвана от провлечените думи, той каза:

— Може да съм новопристигнал в Хонконг, сър Джефри, може да съм каубой, но се случи така, че вярвам във *фън шу*.

Думите на Сам получиха очаквания резултат. Без ни най-малко да се притесни, техният любезен домакин одобрително продължи:

— Браво, Сам. И още по-точно, блазе на „Джейд Палас“. Да се надяваме, че твоята вяра ще помогне този важен за всички ни проект да има късмет.

— За всички ли ни? — попита Алисън.

Джеймс отговори на въпроса:

— Предполагам, че Джефри има предвид всички вас Алисън, Мейлийн, Сам и Тайлър.

— Точно така, Джеймс — съгласи се Джефри. — И разбира се, теб. Но има и нещо друго. Не зная дали това е *фън шу* или някакъв друг китайски идол, или изтъняването на озоновия слой, но кралската обсерватория съвсем скоро ще съобщи, че до летните дъждове има най-малко още месец, а може би и повече.

— Искате да кажете, че няма да има никакви дъждове до втората половина на юли? — попита Синтия, като се смръщи. — Това би било много необичайно, нали?

— Много — потвърди Джефри. — Но всяка година, като че ли сезоните се променят по малко. Дори тайфуните се появяват все по-

късно през есента. Сухото лято би било добре дошло за вас, нали Джеймс?

— Ще бъда един много щастлив човек, ако мога да излея основите на хотела върху твърда като скала земя.

— А за теб, Алисън? Мисля, че сухото време е по-добро за снимки?

— Да, въпреки че винаги мога да намеря какво да снимам и в дъждовен ден. Но ако въздухът остане по-дълго време такъв, би било чудесно.

— Както сега ли? Искаш да кажеш необикновено влажен?

Алисън леко се изчерви от изненадващия въпрос на Синтия.

— Предполагам, че заради влажността, снимките са искрящи, ефектът е забележителен. — Руменината ѝ се увеличи. — Както и да е, великолепно е за снимки. Мислех си, че няма да мога да започна да снимам толкова скоро, но явно, че това не е така.

— Не си смятала да правиш снимки толкова скоро ли? — повтори Синтия изненадана. За Хонконг не беше характерно да се отлага за утре това, което би могло да се направи днес — *просто не можеше*.

Алисън сви рамене.

— Възнамерявах отначало просто да се разхождам и да се запознавам с обстановката.

— Да обикаляш, пеша?

— Пеша, с ферибота, с влака... и в скоро време, надявам се със самолет. — Алисън погледна Джеймс. — Госпожа Леонг каза, че ще уреди да наема един от твоите самолети. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Разбира се. Самолетите и пилотите ми са на твое разположение.

— Благодаря. — След кратко колебание и трепет в сърцето, Алисън допълни: — Всъщност няма да ми е необходим пилот, докато не започна да снимам. Най-напред ще направя няколко опознавателни полета сама.

— Имаш разрешително за пилот ли, Алисън? — въпросът беше на Ийв. Първите ѝ думи, откакто бяха започнали да се хранят. В отговор на кимването на Алисън, тя добави: — Много впечатляващо, съгласен ли си?

Въпросът на Ийв бе отправен към Джеймс, но гласът ѝ бе толкова тих, че той изглежда не я чу. В действителност Джеймс бе много далеч, замечтан в бъдещето, което се надяваше, че ще дойде, за да не свърши. Джеймс Дрейк не знаеше, че Гарет Хуайтейкър е бил пилот по време на войната и че е рискувал живота си, за да спаси Сам Коултър от потъващата нефтена сонда в бурното море. Но това не му попречи да си представи красивата дъщеря на Хуайтейкър да полети, за да изпълнява свои собствени спасителни мисии.

— Страхувам се, че не успях особено да впечатля Джеймс с моите способности да се движа пеша — промърмори Алисън накрая, отговаряйки сама на въпроса на Ийв. — Така че, едва ли ще е особено сигурен в моите способности да летя.

— Какво нередно се е случило, Алисън? — подразни я Сам.

— Свикнала съм с колите, движещи се от дясната страна на улицата, по американски. — Тя отправи думите си към Джеймс, който се беше съсредоточил изцяло върху настоящето, върху нея. — Откакто те срещнах последния път се научих да пресичам улиците правилно.

Сивото в очите му проблесна леко, отправяйки усмивка, предназначена само за нея.

— Нито за миг не съм се съмнявал, че ще се справиш.

— Смяташ да шофираш в Хонконг ли, Алисън? — попита Синтия.

— Да шофирам ли? Аз?

— Не — намеси се енергично Мейлийн. — Смятам, че не бива да го правиш, Алисън. Дори за свикналите да карат в лявата страна на пътя е рисковано, нервно и дори опасно.

— Съгласен съм — обади се Джефри. — И не е необходимо, нали? Имаш на разположение целия парк от лимузини на „Трейд Уиндз“.

По време на разговора, виолетовите очи на Синтия бяха широко отворени и сега святкаха.

— Ще понесеш ли това, Алисън? Вярвам, че след като можеш да се справиш с натовареното небесно пространство над Хонконг, то разбира се, ще можеш да се справиш и с претоварените пътища. — Синтия наклони глава към Джеймс. — А ти, Джеймс? Всички знаем, че тази вечер Мейлийн дойде тук с твоята кола. Ще се довериш ли и на Алисън?

Когато Джеймс отклони поглед към несигурните изумрудени очи на Алисън, той разбра, че тя все още се чувстваше неловко и че за нея беше важно той да повярва в способностите ѝ.

— Напълно съм спокоен за колата си, ако пожелаеш да я караш, Алисън — каза Джеймс и думите му бяха напълно достатъчни, за да изчезне нейната несигурност. — Всъщност, бих искал да съм твой спътник, когато шофираш.

— О! И аз бих искала.

— Е тогава, това е определяне на среща. Ще я отпразнуваме.

— Можеш да разчиташ на това, Алисън — обади се Джефри. — Това е джентълменско обещание, а тук има и толкова много свидетели. Междувременно, разкажи ни нещо повече за плановете си да летиш над Хонконг. Непременно ли трябва да бъдеш сама при тези разузнавателни полети?

— Желаете да ме придружите ли, сър Джефри? Ще съм доволна, още повече че ще мога да ви използвам като водач.

— Благодаря, Алисън. Много е изкушаващо. Но, всъщност не мислех за себе си. — Тогава Джефри погледна към красивата си съпруга, а очите му се изпълниха с много нежност. — Сигурно ще ти е приятно да се издигнеш заедно с Алисън над Хонконг, нали любов моя?

— Да — отговори бързо Ийв просто защото трябваше, защото това бе изисканият отговор. Лейди Лойд-Аштън дори се усмихна: — Да, ще ми бъде много, много приятно.

Само след миг, галещият поглед на Джефри напусна неговата принцеса.

— Каква вечер! — каза екзалтирано Синтия докато двамата с Тайлър вървяха към главния вход на жилищната сграда на Арбътнот Роуд.

Въпросът съвсем не беше риторичен и когато Синтия чу отговора му разбра, че той нито бе забравил, нито ѝ бе простил.

— Не всеки миг, Синтия.

— Предполагам, че не трябваше да повдигам въпроса за шофьорските умения на Алисън, но...

— Знаеш, че нямам предвид това.

Синтия наистина знаеше и сега виолетовите очи святкаха предизвикателно.

— Не мога да повярвам, че си все още ядосан. Всичко, което казах на лейди Лойд-Аштън бяха само факти. И откровено казано, мислех, че ще бъде *поласкана*. Тя знае, че е принцесата на Пийк Касъл, Тайлър. Това е, което тя самата *иска* да бъде.

Дали наистина Ийв желаше точно това, чудеше се Тайлър. Животът, който водеше ли бе всичко, за което бе мечтала? Изглеждаше приказно съвършен и все пак...

— Единствената й цел в живота е да бъде украшение — разсъждаваше Синтия. — Тя прекарва по една сутрин в седмицата като доброволка в детската болница, но това е само показност и зад нея няма нищо друго.

Непреклонността се бе върнала на лицето на Тайлър и тогава Синтия видя студения гняв в леденосините му очи.

— Няма да се качиш с мен, нали?

— Не.

Синтия усети гнева си от това, че той така очебийно бе омагьосан от лъжливата принцеса. Утешаваше се от интимната среща, която бе имала със сър Джефри. Той бе казал, че трябва да се срещнат и пийнат по нещо. Поводът за срещата бе нейната работа, шансът да научава новините за Хонконг от неговия най-влиятелен гражданин. Но разбира се имаше и подтекст в изкусителните тъмни очи на тайпана. Сър Джефри можеше да цени своята принцеса, но скромността на предлаганото от бледото, слабо тяло на Ийв едва ли можеше да го задоволява.

— Надявам се, че не си казваме довиждане, Тайлър, нали?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Очите на дракона

Неделя, 19 юни 1993

Беше към два часа през нощта. Принцесата бе сама в замъка. Вторият член на приказната двойка на Хонконг бе отишъл да прекара остатъка от нощта с една от любовниците си. Ийв предполагаше, че Джефри ще бъде мил с нея. Сексуалното му насилие бе вече изразходвано върху нея.

Още преди да започне вечерта Ийв знаеше, че каквото и да направи, колкото и добре да се държи, вечерта щеше да завърши с брутална страст. Вечери като тази винаги завършваха така. Джефри обичаше да излага на показ своята принцеса, да показва на света прелестното съкровище, което му принадлежеше. После следваше това, което обичаше най-много — да напомня на Ийв за тази негова собственост.

Джефри си бе поиграл с нея тази вечер, включвайки я в игра, която само той можеше да спечели.

По време на вечерята пред свидетели и с любеща нежност Джефри я бе попитал дали би желала да се повози на самолет заедно с Алисън. Ийв *трябваше* да каже да, учтивостта го изискваше, а знаеше, че Джефри никога няма да ѝ го разреши, особено с толкова симпатичен човек като Алисън. Ийв се чудеше дали Джефри наистина мислеше, че тя би споделила своя срам с Алисън или с който и да е? Дали той наистина мислеше, че тя би приобщила някого към опит за бягство, обречен на провал?

Разбира се, че не мислеше. Човекът, който фактически притежаваше Хонконг бе направил съпругата си толкова известна, че всяко нейно движение се следеше от пет милиона очи. Той най-малко се тревожеше, че Ийв ще се опита да избяга. Просто се наслаждаваше на тормоза, който упражняваше върху нея. Това бе всичко.

Тази вечер, след като всичките им гости бяха напуснали замъка, тъмните му очи заблестяха от победата и той я попита:

— Много ли си разочарована, че няма да можеш да летиш заедно с Алисън, моя принцесо?

— Не — прошепна Ийв, точно когато устните му се притиснаха към нейните.

Не, не, не, молеше се нежното ѝ тяло, когато с нараняваща грубост Джефри предяви правото си върху неговата най-скъпо ценена собственост. Но Ийв едва чу обезумялата молба на тялото си. Както винаги, в момента, в който Джефри я докоснеше съзнанието ѝ отплуваше надалеч. И сега, след неговата насилствена страст, наранената ѝ плът все още плачеше и все така оставаше нечута. Ийв мислеше за младата жена, която бе толкова сляпа за своята собствена красота и толкова отчаяно искаше да бъде обичана, че не бе разбрала най-голямата истина — сър Джефри Лойд-Аштън бе пожелал само нейната красива обвивка и нищо друго...

Ийв прекара по-голяма част от детството си, желаейки да е мъртва. Въобще не се съмняваше, че е неизмеримо грозна и напълно не заслужава да бъде обичана. Никога не се бе поглеждала, но дори и да го беше направила, нямаше да забележи колко е красива.

— Махнете се от ръба! Моля! Можете да паднете! Ужасеният глас идваше зад нея от някакво човешко същество и бе толкова принуждаващ с желанието си да не ѝ се случи нещо, колкото бе и призивът на морето, което я молеше да скочи. Това бе само един глас и със сигурност, неговата елегантна и красива притежателка нямаше да има нито куража, нито склонността да се втурне към скалата. В този момент Ийв чу шума на бързо приближаващи се стъпки. Те я подтикваха да скочи — *бързо!* Вместо да скочи, тя се обърна и видя протегнатите ръце на лейди Гуенет Сейнт Джон.

Много пъти, за да се забавлява, Гуенет Франсиз Сейнт Джон яздеше по крайбрежието. Съдейки по облеклото ѝ можеше да бъде дъщеря на конегледач. Но Ийв разбра, без да пита, че това момиче, което беше приблизително на нейната възраст, е от висшата класа. От нея се излъчваше толкова много елегантност и благосклонност.

— Моля те, ела при мен — каза Гуенет. Тя спря своя собствен устрем към скалата не поради страх за себе си, заради това, което прочете в забележителните сини очи. Момичето бе решило да скочи. Ако се приближеше повече можеше неочаквано да я принуди да направи смъртния скок. — Моля те.

Ийв беше ходила при скалата много пъти с намерението да скочи. Спирала я бе неописуемата красота, която я заобикаляше.

И днес небето и морето бяха великолепни, но Ийв не ги видя. Тя бе насочила вниманието си към тъмнината и отчаянието. Но сега очите ѝ видяха едно изобилие, което не бе виждала до този миг — необятната щедрост на човешкото сърце.

Тя тръгна към Гуенет с първата грациозна крачка на своя живот. В един удивителен момент, измършавялото ѝ тяло се изправи.

— Уплаши ме — прошепна Гуенет с облекчение, когато Ийв бе на безопасно разстояние от ръба. — Може би ти самата не се страхуваш, но аз, когато застава близко до края на такава скала, особено ако погледна надолу, ми се завива свят. Обърквам се и се страхувам, че мога да падна... или дори да скоча... и това ме ужасява.

— Аз идвам често тук — обясни Ийв, чудейки се дали Гуенет бе разбрала, че при следващия самотен удар на сърцето си, щеше да скочи. За да я увери в това, добави: — Свикнала съм да стоя до края, но днес, признавам, малко ми се зави свят.

— Но сега си добре.

— Да, благодаря.

Изглеждаше необичайно да станат приятелки. Но те станаха и това не бе едностранно приятелство. Ийв се нуждаеше и взимаше, а Гуенет беше силна и даваше. Ийв трябваше да повярва в себе си, в своите способности и достойнство. Аристократичната девойка, за която се бяха грижили от момента на раждането ѝ, притежаваше безгранично доверие. Тя се опита, но безуспешно, да даде малко от него на своята приятелка.

— Трябва да кандидатстваш в колеж, Ийв. С твоите качества лесно ще спечелиш стипендия. Би могла да станеш лекар или сестра, социален работник или да изградиш някаква кариера, в която да вложиш своето състрадание.

Но Ийв имаше различни амбиции и въпреки че изглеждаха твърде скромни на Гуенет, за Ийв те бяха огромни, повече от всичко, за което едно девойче, което почти се бе хвърлило в морето, можеше да мечтае. След завършване на училище, тя напусна завинаги дома, който бе източник на непоправима вреда върху самата ѝ същност. Намери си малък апартамент в Лондон, работеше като касиерка в банката и посвещаваше свободното си време на децата в близката болница. В един съдбовен ден сър Джефри Лойд-Аштън влезе в същата банка. Собственикът на най-голямата търговска компания в Хонконг бе в Англия по работа — купуваше три нови кораба за флота си. Преговорите бяха протекли изключително добре и той беше тръгнал към надбягванията в Аскът. Тъй като късметът бе на негова страна, реши да изтегли малко повече пари от сметката си.

Първоначално едва забеляза младата жена на касата — усещане, което за Джефри, бе далеч от приятното. Той бе почитател на красотата, а от това, което виждаше, тази бе една малка нещастница. Гъстата ѝ тъмнокестенява коса бе дълга и необузdana, почти скриваше лицето ѝ, а дрехите ѝ бяха безнадеждно обикновени. Слабичкото ѝ тяло бе изпосталяло, като че ли се опитваше да стане по-малко, вероятно да изчезне съвсем, а когато бледите ѝ ръце брояха парите му, Джефри забеляза с отвращение, че ноктите ѝ бяха изгризани до месо.

Но тогава тя проговори, за да му благодари, че бе използвал услугите на банката и въпреки че акцентът ѝ бе отчайващо обикновен, богатите, меки тонове му се сториха познати. Той се загледа в нея, желаейки кестенявата завеса да се разтвори. Когато това стана, сър Джефри Лойд-Аштън видя един призрак — *Розалинд*, единствената жена, която той някога бе желал истински, единствената, която някога се бе осмелила да му се противопостави. Розалинд бе мъртва вече шестнадесет години, но за Джефри тази смърт бе нахална, непростима. Тя бе посмяла да умре преди той да бе имал шанса да я накаже за това, че го бе напуснала.

Но сега, когато видя нейната близначка, Джефри се почувства привлечен от Ийв толкова силно, колкото бе привлечан от Розалинд. С малко повече труд, това създание щеше да разцъфне като истински карамфил. „Всъщност — разсъждаваше Джефри, — тази може би е още *по-добра*.“ Ийв бе толкова кротка, толкова несигурна, толкова приятно поддаваща се. Такова подчинение именно Джефри бе искал да

види в Розалинд, и тя щеше да го придобие, ако той бе имал време да я пречупи.

Но тази жена вече бе пречупена. Просто имаше нужда някой да я научи да ходи, да говори и да се облича като Розалинд — като принцеса — и тъмнокестенявата ѝ грива, точно същата като на Розалинд, трябваше да бъде подстригана късо, за да разкрие изящното лице... и този път, тя нямаше да избяга.

Ийв се влюби в него. Беше на двадесет и шест, болезнено стеснителна и самотна, а Джефри бе на четиридесет и две — уверен и бляскав и въпреки че изглеждаше невероятно човек като сър Джефри Лойд-Аштън да се влюби в нея, той претендираше, че беше влюбен. Само след две седмици Ийв беше в Хонконг, в апартамента на хотел „Мандарин Ориентъл“, където щеше да живее, докато станеше невероятната метаморфоза и невзрачната банкова касиерка не се превърнеше в госпожата на Пийк Касъл. Ийв не знаеше как може да стане тази трансформация, но Джефри знаеше. Той лично се грижеше за дикцията и стойката ѝ и когато акцентът и държанието ѝ бяха достатъчно аристократични, той доведе специалисти, на които даде съответни инструкции относно дрехите, грима и косата.

Ийв бе ученичка за пример, толкова благодарна, че е обичана, толкова нетърпелива да угажда. Джефри обичливо ѝ бе обещал да я направи своята „прекрасна лейди“.

В нощта след сватбата им, когато се превърнаха в съпруг и съпруга топлината беше изчезнала, нямаше го чаровният, любящ мъж, който я бе ухажвал. О, той все още съществуваше, но само пред хората.

Ийв винеше себе си. Тя се опитваше да му угажда, о, как се опитваше. Но Ийв тепърва щеше да разкрие истината и когато това станеше, щеше да бъде най-унищожителното разкритие от всичките.

— Казвам ти, Ийв, ние с Найджъл намираме, че си едно съвършено копие.

Думите бяха казани от Беатрис, съпругата на Найджъл Лойд-Аштън, братовчед на Джефри. Двойката бе дошла от Гибралтар,

където Найджъл наблюдаваше операциите в Средиземноморието на Лойд-Аштън Трейдинг Къмпъни. В този пролетен ден Ийв и Беатрис бяха на посещение в музея за порцелан във Флагстаф Хаус. Прекараха последните петнадесет минути, наслаждавайки се на един сервиз за чай от китайската провинция Джиангсу.

— Какво копие, Беатрис?

Беатрис се намръщи.

— О, господи. Найджъл ме предупреди да не го споменавам пред теб, но приликата е толкова невероятна, изглеждаш точно като нея. Предполагахме, че Джефри ти е показал нейна снимка и ти е предложил да се подстрижеш точно като нея, да носиш същите дрехи и... господи. — Тя се намръщи още повече. — Ти не знаеш ли нищо за Розалинд?

„Не. Освен това, че понякога, когато очите му потъмнеят от страст, Джефри ме нарича неговата роза.“

— Беатрис, моля те, разкажи ми.

— Беше толкова отдавна. Едва ли има някакво значение вече.

— Моля те.

Беатрис въздъхна театрално.

— Е, щом съм стигнала дотук. Този път наистина се изпуснах. Наистина няма значение, Ийв. Въпреки че на външен вид сте почти еднакви, личностите ви са съвършено различни и от предаността на Джефри към теб е очевидно, че той предпочита много повече твоята съдържаност пред необуздаността на Розалинд. Беше едно неукротимо, буйно създание, разбира се от знатно семейство. Всъщност, настояваше, че мъжът, който я бе отгледал, не бил истинският ѝ баща. Казваше, че произхожда от кралски двор и е дете на любовта на някакъв по-дребен европейски монарх или някакъв друг и тя е детронирана принцеса, съвременна Анастасия. Найджъл и аз никога не повярвахме докрай на тези приказки, но Джефри вярваше. Държанието ѝ не бе винаги толкова *въздържано*, както подобава на една принцеса, но винаги беше абсолютно повелително. Всички ѝ прощавахме, защото беше необикновена, един въртящ се дервиш, увличайки със себе си всеки, попаднал на пътя ѝ.

— Включително и Джефри.

„Джефри е бил влюбен в тази дива, пленителна, уверена принцеса“.

— Да. О, нямаше никакво съмнение, че взаимоотношенията им бяха променливи и страстни, но всички знаехме, че бяха един за друг. — Беатрис поклати глава. — Но дори и след като се сгодиха, изблиците на Розалинд към театралното не пресъхваха. Месец преди да се оженят, каза на Джефри, че го напуска, защото се влюбила в друг. — Беатрис замълча, прехапвайки замислено долната си устна и накрая призна: — Джефри всъщност няма представа, че аз зная всичко това, че въобще някой знае. По това време бяхме в лятната резиденция на Лойд-Аштън в Шотландия. Сигурна съм, че ако беше жива, щяха да се съберат отново, но...

— Тя е починала?

Беатрис кимна.

— В същия ден, само няколко минути по-късно. Втурна се навън от къщата, качи се в колата си и потегли бързо. Гледаше назад, за да се увери, че Джефри не я преследва, предполагам. Не видя трактора, който идваше по алеята. Изкрещях от прозореца. Джефри и другите викаха, но Розалинд не чу предупрежденията ни. Загина моментално пред очите ни. Беше само на двадесет и шест години. — След продължително мълчание, Беатрис продължи с очевидните факти. — Удивително е, нали? Ти беше на същата тази възраст, когато се срещнахте с Джефри. Трябва да е помислил, че вижда призрак. Наистина е доста странно. С твоя вашия външен вид, с вашата забележителна красота, ти и Розалинд бихте могли да сте близначки.

Забележителна красота. От всички унищожителни думи, които произнесе Беатрис Лойд-Аштън, тези спохождаха Ийв най-често.

Ийв смяташе, че е разбрала всичко. Тя бе желана и бе наказвана, защото приличаше на дивата и дръзка Розалинд. Но тя бъркаше. Розалинд бе забравена и цялото тъмно желание на Джефри сега бе насочено само към Ийв. Той искаше да я притежава изцяло, да я завладява и контролира; но Ийв се противопоставяше на неговото чувство за притежание по начин, по който го вбесяваше дори повече от раздразнителността на Розалинд. Тя запазваше една тайна сърцевина, която не можеше да бъде притежавана и това караше Джефри да иска още повече.

Имаше една истина, за която Ийв бе абсолютно сигурна и абсолютно права. Джефри никога нямаше да я пусне да си отиде. И за разлика от Розалинд, която, ако не беше трагичният случай, щеше да е

избягала на свобода, Ийв нямаше да може никога да избяга. Беше затворник в един тропически рай.

Лейди Лойд-Аштън не можеше просто така да изчезне сред хората на Хонконг. Красивото ѝ лице бе твърде познато. Не можеше нито да излети, нито да избяга. Лейди Лойд-Аштън би могла да направи една-единствена смъртоносна стъпка. Но тя никога нямаше да я направи. Ийв бе научила и друга уроци от детството си. Беше се научила да плува далеч от болката си, да намира тиха радост във великолепието на света около нея. И именно това, а не смъртта, щеше да бъде нейното бягство. Естествените прелести на Хонконг бяха буквално безкрайни. Ийв имаше и други радости. От самото начало, защото искаше всички да се възхищават на неговата принцеса, Джефри я бе подкрепил в желанието ѝ да работи като доброволка в детската болница. И разбира се, Гуенет. Тя живееше в един различен свят, но живите ѝ писма и телефонните им разговори продължаваха да ги сближават.

— Ще се омъжа, Ийв, можеш ли да повярваш? И двамата сме очаровани. Той е заклет ерген и ти знаеш чувствата ми по повод кариерата. Но сега ще се женим и си говорим за пълна къща с деца. Можеш ли да дойдеш на сватбата? Имам нужда от шаферка и искам да се срещнеш с Джеймс, а аз най-после да се запозная с Джефри.

Ийв не можа да присъства на сватбата на Гуенет. Джефри не искаше да отиде, нито пък разреши на Ийв да напусне Хонконг без него. Ийв се съмняваше, че някога ще види приятелката си отново. Но Джеймс и Гуенет щяха да дойдат тук. И ако Гуенет харесаше Хонконг, щеше да остане да живее тук за постоянно.

Семейство Дрейк посетиха Хонконг за две седмици по време на коледната ваканция. За Ийв всяка секунда от това време бе изпълнена с надежди. Както винаги Джефри бе зашеметяващо чаровен и любвеобилен пред хората. През тези две седмици чарът му не изчезваше, дори когато оставаха сами. Отнасяше се чудесно с нея и като че ли изглеждаше щастлив, че Джеймс и Гуенет биха могли да станат част от живота им.

Докато Джефри благосклонно представяше Джеймс на влиятелните брокери на Хонконг, Гуенет и Ийв скитаха из празнично

украсените улици. Смееха се, бърбраха си, изучаваха, пазаруваха. Независимо от световната репутация на Хонконг, като рая за купувача, Ийв знаеше много малко за красивите неща, които се предлагаха. Дрехите ѝ пристигаха с колата и шофьора в Пийк Касъл. Джефри избираше тези, които той искаше тя да носи и връщаше останалите.

А какво да се каже за дреболиите в замъка? Дребни украшения, които можеха да добавят нейния личен почерк към новата ѝ къща? Джефри посрещна първите ѝ няколко опита с такова студено презрение, че Ийв от дълго време бе спряла да пазарува дори и най-дребните неща. Но някак си Гуенет Дрейк знаеше къде трябва да се пазарува в Хонконг. Никога не постави под въпрос невежеството на Ийв, а просто водеше.

— Преди да тръгна от Лондон си уредих среща лично с Джулиана Куан — обясни Гуенет, когато пресякоха Вукс Роуд и се отправиха към Лендмарк. — Тя има бутик в Колун, в „Рийджънт“ и на океанския терминал, но тук е самата тя. Наистина ли никога не си чувала за нея, Ийв? Или за „Луна от перли“? Нейните модели ще ти отиват страхотно.

Моделите, които Гуенет искаше за себе си, бяха дрехи за бременни. Щеше да бъде в петия месец, когато заедно с Джеймс щяха да се завърнат в Хонконг, определено вече щеше да ѝ личи и щеше да има нужда от стилни и въпреки това удобни дрехи за бъдеща майка, подходящи за тропиците.

И щеше да ги има. Щяха да бъдат готови, когато дойдеше. Но Гуенет Дрейк никога не се завърна в Хонконг. Една седмица преди този радостно очакван ден, тя умря при експлозия в лятната им къща в Уелс. Ийв научи за трагедията от Джефри. В момента, когато грозната новина се появи на телетайпната машина в „Дъ Стандърд“, я съобщиха на Джефри. Той се върна незабавно в Пийк Касъл, едно неочаквано посещение в дома си посред бял ден, което изпълни Ийв със страх още преди да е заговорил. Винаги преди това, такова посещение означаваше, че я желаше, желаше я неочаквано и искаше да я притежава спешно и да я наранява.

Тъжната новина, която Джефри събщи на Ийв в този дъждовен ден на ранния март я нарани страхотно, но Джефри бе много мил. И три седмици по-късно, когато мрачният и обезумял от скръб Джеймс

Дрейк пристигна в Хонконг, именно Джефри предложи да помогнат на отчаяния съпруг на Гуенет, доколкото могат.

Но Джеймс се противопостави на предложенията им. Твърдата линия на сериозното му лице ясно предупреждаваше да стоят настрана от него и той решително отказа да говори за Гуенет или болката си. Ийв помогна на Джеймс по единствения начин, по който той ѝ разреши да го направи, без да знае. Отиде в бутика на Джулиана Куан, за да бъде сигурна, че няма да има обаждане в кабинета на Джеймс, някакво любезно напомняне, че облеклото на бременната му съпруга е готово.

Джулиана поздрави Ийв, една приветлива усмивка, която бързо изчезна, когато видя тревогата в очите ѝ.

— Влезте — покани я бързо Джулиана, повеждайки Ийв към една от пробните. Когато останаха сами, тихо попита:

— Какво е станало?

— Гуенет... е мъртва.

Гуенет Дрейк бе мъртва, но остави неизличими спомени у Ийв с щедрото си сърце. И заради Гуенет, Ийв имаше вече двама приятели в Хонконг, Джулиана и Джеймс. Независимо от това, колко далече бе Джеймс, колко не желаше да споделя болката си, очите му винаги ставаха по-нежни за най-добрата приятелка на любимата му съпруга и Ийв и Джеймс знаеха, че ще бъдат свързани завинаги чрез своята огромна обич към Гуенет.

Приятелството на Ийв с Джулиана започна, както и приятелството ѝ с Гуенет, в момент на голяма нужда. И тук, нуждата бе реципрочна голяма. И Ийв и Джулиана имаха заровена тъга дълбоко в сърцата си. Те споделяха мъката на Ийв по Гуенет и тревогите ѝ за Джеймс, а Джулиана споделяше с Ийв мъката по дъще ря си, която бе загубила. И въпреки че Ийв никога не разкри най-грозните истини на своя брак, тя призна пред Джулиана, че независимо от фасадата, която поддържаше, бракът ѝ с Джефри не е такъв, какъвто цял Хонконг вярва, че е. Джулиана Куан никога не бе изпращала пакет с дрехи за Пийк Касъл, отказвайки по принцип да участва в такова състезание. Но заради Гуенет Дрейк, Джулиана стана изключителна дизайнерка на лейди Лойд-Аштън. В деня, след като бяха посетили „Луна от перли“,

Гуенет се върна в бутика с друга молба — рокля — нежна, романтична и изпълнена с надежди за нейната приятелка, подарък, който Гуенет смяташе да направи на Ийв, когато се върнеше в Хонконг. Когато Ийв показа на Джефри роклята, която Джулиана ѝ бе направила по молба на Гуенет, очите му потъмняха от удоволствие. Разбра, че изборът на дрехите ѝ не бе сполучлив. Беше избирал такива, каквито носеше Розалин — изпъкващи, вибриращи и лъскави, но романтичните модели на Джулиана Куан бяха много по-добри, творения на истинската надежда за принцесата, която се надяваше. Джефри обичаше да заповядва на Ийв да се съблича пред него. Тя винаги внимаваше да не повреди дрехите, които Джулиана ѝ шиеше, като че ли внимавайки да опази романтичните дрехи, можеше да опази своя романтизъм и надеждата си.

Сапфирената копринена рокля, която Ийв носеше на вечерята в чест на „Джейд Палас“ лежеше на шезлонга в големия апартамент. Беше се запазила доста, беше свидетел на яростната страст на нощта, но не и нейна жертва. Когато Ийв стана от леглото, за да сложи роклята на закачалката, тялото ѝ крещеше от болка. Както винаги, Ийв не обърна никакво внимание на писъците. Тя вече не се отнасяше покровителствено към тялото си.

Наистина, сега то бе свършено отделно нещо, което тя мразеше. Тялото ѝ я бе предало, защото притежаваше красота, която тя не можеше да види. И всичките рани по алабастровата ѝ кожа бяха съвсем тривиални, ако се сравняваха с писъците на раненото ѝ сърце.

Съвсем неочаквано и съвсем стряскащо, мислите на Ийв се върнаха на спомена за тази вечерната брутална страст. Защо? С отговора дойде и споменът за нежността, а не за насилието, и тя отново видя образа, към който съзнанието ѝ бе отпътувало, докато Джефри бе беснял. Обикновено тези образи бяха просто потоци от цветове, меки пастели, които танцуваха, въртяха се, бяха свободни; в редки случаи, когато си представяше конкретни форми, виждаше природни картини — залез, цвете, луната, звездите. Но тази вечер образът бе на един мъж. Беше запомнила този образ, учудваща памет. Ийв знаеше неговата репутация разбира се, неговата страст по бързите коли и бързите жени. И въпреки това, когато сините му очи бяха

отправили поглед към нейните, там имаше неспокойство. Те изглежда се радваха на възможността да се реят в пространството и като че ли й казваха, че той вижда през нежната ѝ обвивка право в най-тъмните дълбини на сърцето ѝ, разбира болката ѝ и я обича.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Детска болница в залива Козуей

Понеделник, 21 юни 1993

— Лейди Лойд-Аштън?

Гласът принадлежеше на една от сестрите в отделение три. Когато Ийв чу колко внимателен и специален бе тонът на сестрата стомахът ѝ се сви. Вече седем години тя прекарваше всеки понеделник в това отделение. Работеше безропотно, беше благодарна за възможността да помогне, и се възхищаваше на сестрите и лекарите. Но заради това, че знаеха коя е тя, за кого е омъжена, към нея се отнасяха различно от другите доброволки.

Ийв се усмихна на сестрата.

— Да?

— Лили Кай имаше разрешение за посещение в събота и неделя. Вече е добре и този следобед ще се прибере в къщи, но знае, че понеделник е вашият ден и ме помоли да ви предам, че е тук. Знам, че времето ви за дежурство изтича скоро, но тя бе в радиологията цяла сутрин и току-що се е прибрала в стаята си. Ако нямате време, ще ѝ кажа...

— Разбира се, че имам време.

— О, това е прекрасно. Тя е в своята стая.

Докато вървеше към стаята на Лили, Ийв си мислеше за смелото малко момиченце. Бяха се срещнали точно преди една година, два дни преди четвъртия рожден ден на Лили...

— *Не, не, не! Моля!* — Плачът бе тих, отчаян и уплашен и Ийв, без да се замисли, се втурна в стаята.

— Лейди Лойд-Аштън!

— Съжалявам — извини се Ийв. — Чух я да плаче и... мога ли да помогна с нещо?

— Мисля, че не. Но ви благодаря. — Въздъхвайки, сестрата обясни: — Иглата излезе навън, а тя има нужда от лекарството си. Родителите ѝ винаги са тук, когато ѝ правим инжекция, но случаят е извънреден. Току-що се канех да им позвъня в службата.

— *Опитвам се да бъда смела* — Лили погледна Ийв. Блестящите ѝ черни очи едновременно молеха и убеждаваха. — *Но, боли.* Винаги ми казват, че не боли, а наистина боли.

— Сигурна съм, че боли — отговори тихо Ийв, след като приклекна, за да бъде на една височина с детето. — Здравей, аз съм Ийв. Искаш ли да ти кажа какво правя аз, когато нещо ме боли? Първо, приемам, че боли. После мислено бягам от болката. Представям си нещо, което обичам, което ме прави щастлива.

Всъщност, техниката на Ийв вероятно не проработи при Лили. Когато сестрата вкара иглата за венозна инжекция очите на Лили блеснаха и устните ѝ започнаха да треперят, а пръстите на другата ѝ ръка се забиха дълбоко в дланта на Ийв.

— Ох, ох, ох.

Но този път Лили не се дръпна.

Тази нощ сър Джефри Лойд-Аштън и неговата принцеса бяха на официална галавечеря в Дома на правителството. Неудоволствието на Джефри от очевидните следи, останали по кожата на съпругата му от тазсутрешното ѝ пребиваване в болницата бе голямо. Като че ли само той имаше право да насилва деликатната ѝ плът, да ѝ причинява болка и да оставя видими следи. Но по време на вечерята, Джефри гордо показваше синините на Ийв, които бяха малки следи от смелото състрадание на любимата му принцеса. Те щяха да избледнеят до незначителни, но той не бе усетил началото на едно много по-специално взаимоотношение между Ийв и малкото китайско момиченце.

Лейди Лойд-Аштън винаги молеше, дори и при най-случайни запознанства, да я наричат Ийв. В Детската болница Лили Кай бе единствената, която бе уважила молбата на Ийв, защото бе твърде малка, за да разбере имотните въпроси. Ийв научи от сестрата, че момиченцето страда от вродена аномалия на сърцето, която изисква хирургическа намеса. Операцията на Лили бе определена за декември.

Днес Лили бе отново в болница. Седеше на края на болничното си легло, краката ѝ удряха върху рамката и когато видя Ийв, малкото ѝ личице светна от щастие.

— Ийв!

— Здравей, Лили. — Най-сетне Ийв пое спокойно въздух. Една въздишка на облекчение и радост. Когато стигна до своята малка

приятелка, седна до нея на леглото и я запита: — Как си?

— Добре — Лили сви рамене. — Кашлям, но не лошо.

— Какво става с операцията ти?

Най-напред отговори краката на Лили.

— Чудех се...

„Чудиш се дали можеш да умреш?“ — Сърцето на Ийв почти замря при тази мисъл. Скривайки страха си, тя се усмихна и я насърчи.

— За какво се чудиш, Лили?

— Би ли могла... ако... — Лили спря и Ийв не бе сигурна, че ще продължи, нито пък се досещаше какво можеха да означават думичките, на които беше запънала. Най-последно ги изрече много бързо: — Знам, че ако можеше да бъдеш тук в този ден, ако можеш да поговоря с теб, преди да заспя, всичко ще бъде чудесно!

— О, Лили — прошепна Ийв. — Разбира се, че ще бъда тук през този ден.

Тогава копринената черна главица се надигна.

— Ще бъдеш ли?

— Разбира се, че ще бъда. Ще те видя, преди да заспиш и ще бъда пак тук, когато се събудиш.

— Но мен ще ме оперират чак през декември. Ще бъдеш ли още в Хонконг?

— Разбира се, че ще бъда. Аз живея в Хонконг. Помислила си си, че ще се преместя някъде?

За голямо учудване на Ийв, Лили кимна с глава.

— Никъде няма да ходя, Лили. Ще бъда тук, заедно с теб в деня на твоята операция.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Сега бе почти обяд. Джулиана седна в ресторанта на „Екселсиор“, изчаквайки Ийв. Имаше най-малко още половин час, докато тя дойде, а Джулиана знаеше, че може и да закъснее. Приятелката ѝ никога не напускате болницата рано, а понякога имаше самотно или уплашено дете, заради което трябваше да остане по-дълго.

Тогава Обедното оръдие даде изстрел. Близко вековната традиция все още продължаваше. Все още Жарден Майтъсън обявяваше времето на обяд с топовния гърмеж. За повечето от жителите на Хонконг, Обедното оръдие сигнализираше бъдещето, напомняше с гръм колко дни оставаха до 1997 и че тук, на това място, с толкова много блестящи съкровища, времето е най-ценното от всички тях. Като стартов сигнал, изстрелът на обяд насърчаваше всички, които го чуеха да се забързат напред, да хванат мечтите си, преди да изчезнат като дим във въздуха. Но за Джулиана, която видя само изчезващия бял облак, днешният залп породил спомени от миналото, когато имаше мечти, толкова бели и толкова чисти, които бяха изчезнали пред очите ѝ...

Осем дни след като Джулиана се бе обадила на Гарет, защото той така отчаяно имаше нужда от нея, съдбата изпрати своето отмъщение за нетърпението ѝ. Вивиан получи втори удар, този път фатален. Джулиана се опитваше да се справи с огромната загуба. Предстояха и нови беди. Независимо, че успехът на Вивиан Йонг бе дошъл много след смъртта на мъжа ѝ и парите бяха спечелени от нейния труд, семейството на съпруга, който бе починал преди около четиридесет години, предяви претенции към цялото ѝ имущество.

Всичко бе тяхно по право. Нищо не трябва да бъде оставено на младата жена, която нямаше никакви кръвни връзки нито с Вивиан, нито със съпруга ѝ.

Те твърдяха, че Джулиана Куан иска нейното богатство, че е неспособна и проста. И не толкова непокуарена, поправяха се те бързо. Току-що бе родила момиченце с тъмнозелени очи. Срамно доказателство за това, което всъщност беше. Имаше още по-утежняващо доказателство. Джулиана е била заедно с любовника си, а не до леглото на Вивиан преди девет месеца, когато е било съставено това противоречащо на логиката завещание. Ясно било, че неблагонадеждното и неморално момиче се е възползвало от слабата и умираща жена. Убедила я да пристъпи вековната китайска традиция, като дари земните си блага на външен човек, а не на семейството си.

Тъй като богатството на Вивиан Йонг бе значително, семейството, което тя не бе виждала десетилетия, го преследваше отмъстително. Те се ползваха от услугите на Майлс Бъртън, скъпо

платен и високо уважаван английски адвокат. Бяха го помолили да се погрижи въпросът да бъде уреден бързо, *преди* настъпването на новата лунна година. По древна китайска традиция началото на новата година — първият ден на първата луна, след като слънцето влезе в съзвездието Водолей бе времето на прераждането и новото начало. Всички го посрещаха с нещо ново, нови дрехи, почистена къща и съвършено чиста съвест. Всички дългове трябваше да бъдат изплатени преди започването на новата година. Всички кавги и спорове трябваше да бъдат решени. По време на едноседмичните празненства, Хонконг щеше да е брилянтен букет от символични цветя на благоденствието. Празнуващите щяха да се гощават със семки от пъпеш, печени на дървени въглища, шоколадови монети, захаросани плодове и лотосови цветове; яркочервени пликове, изпълнени с щастливи нари щяха да се раздават на семейството, колегите и приятелите; и всеки щеше да вижда и чува познатото заклинание „*Kung Hei Fat Choy*“ — „Радвай се и богатей!“

През седмиците преди честването, хората в Хонконг се стремяха да си осигурят благоденствие, като търсеха подкрепата на Тсао Куан, Кухненският бог. Тъй като кухнята бе центърът на семейния живот, там живееше и Тсао Куан. Присъствието му там се почиташе със специален олтар — вещ, която можеше да е обикновена, като името му, написано със златни букви, прикрепени към червена хартия или изтънчено, като малка статуетка от порцелан или нефрит.

Задължението на Кухненския бог бе да следи своето семейство, да отбелязва тяхното държание и дела и да подготвя отчет, който представя на Нефритения император в рая. Заради неблагоприятния отчет на Кухненския бог, можеше да последва още една година без късмет, а добрият — можеше да донесе щедро благоденствие, така че се полагаха големи грижи, за да могат думите му да бъдат много добри.

Пътуването на Кухненския бог към рая започваше на двадесет и четвъртия ден на дванадесетия месец. Преди отпътуването му, на олтара се слагаха обикновено бонбони, с надеждата думите му да бъдат сладки. В краката му се полагаше захарна тръстика. Понякога неговото неизбежно пътуване бе подсилвано и с опиум, за да се замъглят и все пак да бъдат приятни спомените му за неговото семейство. Присъствието на Кухненския бог в къщата на Вивиан Йонг,

която гледаше към Щастливата долина, бе почетено с нежна порцеланова фигурка. През цялата година Вивиан поставяше свежи, уханни цветя на олтара му. С приближаването на новата години тя изгаряше уханни свещички и пълнеше вазите със символичните цветя на благоденствието и щастието. Но никога не слагаше захар върху устните му. „Той знае, че сме били добри — обясняваше тя на Джулиана. Знае колко много обич има в това семейство.“

Джулиана не наруши традицията, положена от Вивиан, нито я забрави. Независимо от скръбта ѝ тя правеше красиви букети от цветовете на праскови, кичести нарциси и хризантеми. Джулиана никога не знаеше дали цветята бяха достатъчни. Когато Кухненският бог бе само на половината на пътя си към рая, магистратът обяви решението си. Завещанието на Вивиан Йонг бе анулирано и стана невалидно. Всичко трябваше да отиде при роднините на починалия ѝ съпруг.

— Госпожице Куан. — Джулиана позна гласа веднага. Беше на Майлс Бъртън — човекът, който я бе описал убедително като безскрупулна изкусителка. Благодарение на това, решението на съда бе против нея. Заради умния адвокат, по времето, когато в Хонконг щеше да се празнува най-веселия празник тя и нейното семейство, нейната обична дъщеричка нямаха дом, пари, храна. Решението на съда бе взето само преди десет минути, а Джулиана вече залиташе по Харкорт Роуд. Краката ѝ бяха така нестабилни, както краката на онова дете на морето, което за първи път бе стъпило на твърдата земя. Тя отново бе в чужда територия, виеше ѝ се свят и не можеше да пази равновесие. Сега човекът, чиито умни думи бяха така унищожителни, както тайфуна някога, я викаше.

Джулиана притисна едномесечната си дъщеря още по-близко до себе си и продължи да върви. Но след няколко минути Майлс Бъртън бе пред нея.

— Аз не съм ваш враг, госпожице Куан. Съдът на Хонконг е правно задължен да следва принципите на общия закон. Той няма избор. Дори ако бяхте представлявана от най-добрия адвокат на цялата колония, дори ако бяхте представлявана от мен семейството на Вивиан Йонг щеше да спечели.

— Но Вивиан не искаше това — Джулиана присви очите си. — Знаете, че не го искаше, нали?

— Вероятно знам. Именно затова, Джулиана, ти предлагам моята помощ.

Джулиана бе поразена от предложението му да ѝ помогне.

— Никога — процеди през зъби тя. — Никога няма да приема вашата помощ.

Никога, никога, никога. Клетвата звучеше в мозъка ѝ, който умираше от глад. Тя вървеше към офиса му на улица „Виндам“ и въпреки че бяха изминали почти четири седмици, равновесието ѝ все още не се бе възстановило. Този път от глад. Февруари бе необичайно студен и непрекъснато влажен. Беше наистина учудващо, че младата майка бе оживяла толкова дълго. Беше успяла да спечели някакви пари като продаде малкото дрехи, които ѝ бяха разрешили да вземе със себе си. Сумата, която бе получила за тях бе смешна, като се има предвид качеството им, но бе достатъчна, за да купи топли дрехи и одеялце за Мейлийн. Спяха на открито, намирайки подслон в алеите между сградите и понякога в парка Виктория, а през деня Джулиана търсеше работа. Но никой не искаше да наеме младата майка с малкото бебенце, което държеше с такава загриженост и любов.

Беше минало много време откакто Джулиана бе усещала топлина и се бе хранила. Но не заради себе си сега вървеше към бюрото на Майлс Бъртън, а заради Мейлийн.

През четирите седмици Джулиана бе успяла да държи на топло безценната си дъщеричка, да я храни и подсушава. Независимо, че тя самата не ядеше нищо, все още имаше богато, хранително мляко за Мейлийн. Допълнителните килограми, които бе натрупала по време на бременността, бяха ефикасно превърнати в храна за бебето ѝ. Всяка клетка от тялото на Джулиана даваше всичко, на каквото бе способна, за нейната дъщеря. Но много скоро нямаше да има какво да даде.

Заради Мейлийн, заради самото съществуване на Дъщерята на най-голямата любов Джулиана се нуждаеше от помощта на Майлс Бъртън.

— Госпожице Куан. Вие дойдохте.

— Да.

— Отслабнала сте. Много сте слаба.

Като че ли я преценяваше дали я намира по-привлекателна пълничка и сочна или измършавяла и слаба.

Джулиана почувства интимното оглеждане и се опита да се бори с неочаквано обхваналата я паника.

— Това е теглото, което предпочитам, господин Бъртън. Потрудох се доста, за да загубя теглото, което бях наддала по време на бременността.

— Значи няма нужда да ви предлагам бисквити и чай.

— Не. — Джулиана леко кимна с глава, за да наблегне на отговора си. Тя трябваше да се храни отново и щеше да го направи заради Мейлийн, но сега трябваше да говори и то бързо, преди изтощеният ѝ от глад мозък да забрави това, което беше репетирала много пъти. — Дойдох, за да приема предложението ви за помощ. Бих искала да заема малко пари.

— Да заемете?

— Да. Ще ги върна, разбира се с лихва, и ако работата ми потръгне добре, ще бъда готова да делея част от печалбите с вас.

— Каква работа, Джулиана?

— Бих искала да подновя работата си като шивачка. Надявам се, че някои от клиентите на Вивиан ще поискат аз да създавам моделите за дрехите им. — Джулиана не беше се обаждала на нито един от клиентите на Вивиан все още и разбира се, не се бе подслонявала под покривите на богатите им къщи мокра и гладна. Подходът към елегантните жени на Хонконг трябваше да бъде съответстващ на положението им — чрез официални писма, написани с перфектен почерк на фино платно. Преди да започне, Джулиана имаше нужда от адрес и телефон, от материи и пайети, игли и конци.

Майлс Бъртън се усмихна. Тъмните му очи се смееха и сърцето на Джулиана, вече изтощено от глад, подскочи с надежда. Той считаше нейните идеи за глупави може би, но *щеше* да ѝ помогне.

— Страхувам се, че погрешно си разбрала моето предложение за помощ. Интересувам се не от възможност за инвестиране, Джулиана. Интересувам се от любовница.

През 1966, в Хонконг, това не бе неприлично предложение. Заможните англичани често имаха китайки за любовници. Това бе

прието от обществото като напълно коректно. Договорка, която бе полезна за всички заинтересовани — мъжът, любовницата му.

— Това ще бъде само за девет месеца. След това се връщам в Англия за постоянно. До тогава обаче и за четири месеца след това, ще ти осигуря жилище от две стаи, храна и дрехи. И ако това не пречи да бъдеш с мен, когато пожелаеш и разходите са разумни, съм готов да ти помогна и за твоята работа.

Препускащото сърце на Джулиана спря да бие, крещящият от глад мозък нададе отчаян вой и в следващия момент, тя щеше да умре.

Но тя не можеше да умре. Трябваше да живее заради Мейлийн, да дава хранително мляко на бебето си.

Джулиана Куан бе отново в чужда територия, но разбра с кристална яснота езика, на който говореше Майлс Бъртън.

Той искаше да продаде душата си.

— Приемливи ли са тези условия за теб, Джулиана?

„Не! Никога!“ — крещеше мозъкът ѝ.

„Да — отговаряше сърцето ѝ. — Да, заради моята дъщеря ще продам и душата си.“

Момент по-късно, Джулиана се чу да дава отговора си. Гласът ѝ бе спокоен и уверен, както сърцето ѝ.

— Не съвсем.

— Е? — попита той с интерес. Това се очакваше: Любовницата винаги отчиташе условията според нейните *изисквания* — скъпоценностите, които желаше, дрехите, от които щеше да има нужда, появяването в най-добрите салони на Хонконг веднъж седмично. — Какво друго би желала?

— Английски паспорт за дъщеря ми.

— Само за нея? Не и за теб?

— Само за нея. — Дори тогава Джулиана знаеше, че никога няма да напусне Хонконг. Тук беше нейният дом, тук се бе влюбила...

Сега не можеше да мисли за Гарет, не сега. Не можеше да си напомня, че ако той знаеше положението, в което се намираще, веднага щеше да ѝ изпрати цяло състояние. Трябваше само да вземе телефона и да се обади.

Но тя никога нямаше да го направи. Не можеше да го направи, защото не знаеше каква цена ще поиска съдбата, ако го стори? Животът на Мейлийн или на Алисън?

Двустайният апартамент бе луксозен. Тя и Мейлийн бяха в безопасност и на топло. Майлс Бъртън не я нараняваше. Сексуалните му вкусове не бяха нито перверзни, нито жестоки. Дори планираше срещите си, когато Мейлийн спеше.

Всичко беше цивилизовано. Но... тялото ѝ бе любовен подарък само за Гарет, винаги и когато той си отиде, то принадлежеше на скъпоценната им дъщеря — да я храни, да я люлее и пази. Джулиана се опитваше да се убеди, че това, което продаваше на най-брилянтния адвокат на Хонконг, не се различаваше от това, което продаваше на неговите най-богати жени. На него продаваше тялото си, а на тях — таланта си. Повече или по-малко и двете бяха търговски сделки. Но всеки път, когато лягаше с него, губеше по малко от себе си, от надеждите си, духа и душата си. Тя не го мразеше. Как можеше да го мрази? Той бе спасил живота на дъщеря ѝ. Цената, която трябваше да плати беше много голяма... но беше и много малка... защото Мейлийн бе всичко за нея. Най-после деветте месеца изминаха. В навечерието на отпътуването си за Англия, Майлс Бъртън ѝ даде договорения английски паспорт за Мейлийн. Напомни ѝ и за другото обещание, което бе дал. Можеше да остане в апартаментата още четири месеца.

Джулиана не прие предложението. Дребната търговия вървеше добре и бе достатъчно доходоносна за двете, за да живеят. Тя отчаяно искаше да се премести с дъщеря си в тяхно собствено жилище, неин личен свят на обич, неопетнявана от спомена за това, което бе извършила.

Дълго преди да бе станала достатъчно голяма, за да си спомня съзнателно, Мейлийн знаеше всичко за своята майка.

— Обичам те, Мей-Мей — тези дума звучаха постоянно и когато Мейлийн порасна достатъчно, за да попита за баща си, първите думи, които чу от устните на Джулиана бяха: — И той те обича.

— Къде е той.

— На небето. Не можем да го видим, моя любов, но той е с нас, винаги, обича ни, пази ни, усмихва ни се.

Мейлийн искаше да знае всичко за баща си и обичаше да слуша майка си да ѝ разказва за него, защото красивото ѝ лице се озаряваше от щастие, когато говореше.

Джулиана разказа на Мейлийн всички истини, които можеше да ѝ каже — къде и кога са се срещнали, колко много са се обичали и колко много той щял да обича своето малко момиченце. И за да можеше той да бъде колкото се може по-реален за Мейлийн, Джулиана бе казала на дъщеря си името на Гарет.

Останалите нейни думи бяха лъжа. „Гарет Хуайтейкър е англичанин — беше ѝ казала тя — и въпреки че е трябвало да се върне в Англия скоро след като са се запознали, той бил на път за Хонконг, когато починал.“

Мейлийн знаеше всички романтични места на любовта на нейните родители и когато двете с Джулиана отиваха на хълма Виктория, на онова специално място на околоръстния път или когато пътуваха с ферибота за Колун Мейлийн чувстваше неговото присъствие. Когато се разхождаше по улиците на Хонконг с майка си Мейлийн вярваше, че баща ѝ държеше другата ѝ ръка.

Колкото повече порастваше Мейлийн, толкова повече имаше нужда от невидимото присъствие на баща си. Тя бе живо доказателство за неговата любов, но чудесните подаръци, които ѝ бе дал, ставала обект на подигравка от страна на съучениците ѝ. Очите ѝ бяха с цвета на нефрит, беше висока и кожата ѝ имаше цвят на алабастр. Дългата ѝ черна коса бе на вълни и чертите ѝ бяха поразително красиви. За съучениците ѝ бе очевидно, че майка ѝ бе проститутка и че баща ѝ е бил моряк, вероятно пияница, който не е търсел нищо повече от вечерно забавление. Подигравките пронизваха сърцето на Мейлийн. От началото, тя отчаяно се противопоставяше на подигравките.

— Той е бил англичанин и ни е обичал.

Но това променяше само обидите към майка ѝ — от курва на моряк, ставаше любовница на англичанин. Мейлийн разбра, че това не променяше *нейното* положение. Кръвта ѝ бе нечиста и това като че ли даваше право на всеки да я гледа втренчено и да се опитва да я накара да се срамува. Мейлийн нямаше приятели, но това нямаше значение. Имаше своята майка и знаеше истината — беше Дъщерята на най-голямата любов.

Мейлийн стана добра актриса, скриваше болката си от всички, особено от майка си, която обичаше толкова много.

— Ти ме излъга! — Списанието се тресеше в треперещата ръка на Мейлийн. — Това е той, нали? Това е моят баща.

При думите на Мейлийн Джулиана отправи поглед от опустошеното девическо лице на дъщеря си към снимката, която Мейлийн ѝ показваше. Беше Гарет, тринадесет години по-възрастен от мъжа, който тя познаваше.

— Да — отговори тихо Джулиана. — Той е твоят баща. Мей-Мей, нека да ти обясня.

— Няма нужда! Всичко е казано в статията. Бил е морски пилот във Виетнам, един от хилядите моряци, които са идвали в Хонконг, за да търсят курви.

— Не, въобще не беше така.

— Наистина ли? Мисля, че е било *точно* така... точно както казват всички други.

— Всички? Какво искаш да кажеш?

— *Всички*, майко. Аз съм отхвърлена от всички, мразена заради смесената ми кръв, не знаеше ли това? — Мейлийн видя стреснатите очи на майка си и заговори: — Нямах представа как ме мразят всички, така ли? *Твоята* кръв е чиста, чертите ти са свършени и очите ти не са зелени.

— О, мила моя — прошепна Джулиана с тихо отчаяние. — Ти си толкова красива, Мей-Мей. Приличаш на баща си, спомняш ли си?

— *Не искам* повече да приличам на баща си. Не виждаш ли, майко? *Мразя* своя образ.

— О, Мей-Мей. Аз те обичам толкова много и той те обича, имаш приятели...

— *Аз нямам* приятели. Само се преструвах, че имам, но ти не трябва да се безпокоиш за мен. Знаеш ли какво правя след училище? Плувам, докато се уморя толкова, че вече не мога, после отивам в книжарниците. Чета за други места, за всякъде другаде, но не и за Хонконг, разглеждам списания и мечтая да замина оттук. Така намерих тази статия за моя предполагаем мъртъв баща. О, как бих искала да е мъртъв!

— Не, не искаш, моя любов, нека да ти кажа истината.

— Истината, майко? — проехтя гласът на Мейлийн, изпълнен с недоверие. — Как мога да знам, че това е истината?

— Моля те — повтаряше тихо Джулиана. — Моля те, нека да ти обясня.

Мейлийн като че ли се страхуваше да научи други истини, но накрая кимна. Един въздържан жест, който накара плачещото сърце на Джулиана да зариде още по-силно. Джулиана не каза на дъщеря си за завещанието на Вивиан, нито за студения и дъждовен февруари на бездомност в Хонконг, нито за Майлс Бъртън. Разказа ѝ истината за времето преди това време — дълбоката ѝ любов към Гарет Хуайтейкър; нейната страшна убеденост, че шестте дни, които прекарвали заедно, щели да бъдат всичко, което някога са щели да имат; трагедиите, които са се случили на Блейк и Вивиан, докато тя и Гарет са изживявали любовта си; причината за неговата женитба за Бет; раждането на Алисън и смъртта на Бет; предложението на Гарет да се грижи за тях и нейния отказ; и на края смъртта на Вивиан Йонг само осем дни след нейния последен, забранен телефонен разговор с него.

— Вярваш, че съдбата ти е определила да прекарате живота си разделени?

— Да.

— Това е една илюзия, майко, едно романтично възприятие. Не *съдбата* е била тази, която ви е разделила, а *изборът*. Той не е избрал да живее с теб, с нас, защото никога не е имало любов!

— Това не е истина.

— Разбира се, че е истина. Ти може би дори не знаеш. Може би си успяла да убедиш себе си, че твоята версия е истината. Но не е така. Искам никога да не бях се раждала. Не си ли могла да *направиш* нещо?

— Мейлийн, *не*. Обичала съм те с цялото си сърце от момента, в който узнах, че живееш под сърцето ми. Знаеш ли кога стана това, моя любов? Само часове след като си била зачената, преди още баща ти да напусне Хонконг.

— О, майко, чуваш ли се какво говориш? Това е невъзможно. Това е само една от твоите илюзии. Истината е *една* — аз съм дете със смесен произход благодарение на сладта.

— Не, моя Мей-Мей, ти си моето скъпо дете на любовта, Дъщерята на най-голямата любов и някой ден, моя мила, ще разбереш.

Някой ден, когато се влюбиш...

— Никога няма да се влюбя. И мога да те уверя, че никога никой няма да се влюби в мен. — Дори тогава, на тринадесет години, Мейлийн Куан знаеше своята съдба. Евроазиатките бяха желани — да, но за любовници, като екзотични трофеи, но не се считаха достойни за обич. Това бе реалността за евроазиатките в Хонконг. А и в други места по света? В далечните земи, за които бе чела. Дали имаше някъде място, където хората нямаше така да я гледат, място, на което тя вероятно, принадлежеше.

— Трябва да се махна оттук, далеч от Хонконг, завинаги!

— О, Мей-Мей — прошепна Джулиана на тринадесетгодишната си дъщеря, която толкова приличаше на момичето Спокойно море, което бе точно на нейните години, разкъсвана между два свята, без да знае на кого принадлежи, но търсеца — мечтаеща.

Когато Джулиана напусна своя дом на тринадесет години, тя нямаше друг избор. Животът, който познаваше в морето беше изчезнал, беше унищожен, без да остави и следа. Мейлийн вярваше, че нейният живот, светът на обич, в който живееше с майка си, бе напълно разтърсен. „Но това не беше истина — мислеше Джулиана. — Аз съм все още тук, обичам те и не мога да те пусна, Мей-Мей, не сега, все още не, толкова си млада и толкова опустошена.“

Лъжите на Джулиана Куан бяха причинили толкова мъка и въпреки това, тя започна новия живот с дъщеря си с друга лъжа:

— Вивиан ти остави наследство под мое попечителство. Ще стане твое, когато навършиш осемнадесет години и тогава ще бъде една значителна сума. Уреди също така, да ти издадат английски паспорт. Така че, когато станеш, мила моя, на осемнадесет години, ако все още искаш, можеш да напуснеш Хонконг. Дотогава ще се опитам да те убедя колко много те обичаме аз и баща ти и дори и да не вярваш на думите ми, може би ще ги запомниш и някой ден, може би ще разбереш и ще ми простиш.

Мейлийн помнеше думите на Джулиана. През петте години, преди да замине за Англия, тя ги бе усвоила до съвършенство чрез своята гневна и мъчителна интерпретация на „любовта“ на своите родители. Нанасящите вреда думи изтичаха от сърце, което бе така

дълбоко наранено, че понякога трябваше да изкрещи необятната си болка, да я сподели и въпреки че подигравките на Мейлийн караха Джулиана да страда, тя бе готова с радост да ги понася, ако можеха да помогнат на Мейлийн. Но Джулиана знаеше, че чувствителната ѝ дъщеря още повече намразва себе си, заради своята собствена жестокост.

Когато Мейлийн замина Джулиана разбра, че е за добро. Любимата ѝ дъщеря имаше нужда да избяга надалеч, както от Хонконг, така и от нея. Джулиана се молеше Мейлийн да намери своето щастие в новия си дом. Най-после щеше да може да живее добре. През последните пет години Джулиана бе работила неуморно, за да направи истина лъжата за наследството. В резултат на това, някогашното мнимо наследство бе станало едно малко богатство. Тогава Дъщерята на най-голямата любов замина, може би завинаги. Джулиана, която през последните осемнадесет години се бе грижила само за детето си, запълни огромната празнота с една мечта. Мечтата бе на Вивиан, но Джулиана стана неин пазител. През следващите девет, самотни години успехът на „Луна от перли“ бе надминал и най-невероятните представи.

Промяната на звуците около нея изтръгна Джулиана от спомените ѝ. Приглушеният шепот обявяваше пристигането на лейди Лойд-Аштън.

— Съжалявам, че закъснях. Но едно малко момиченце, имаше нужда да си поговорим.

Джулиана се усмихна леко. Току-що си бе спомнила за едно малко момиче, което бе тормозено от съучениците си и бе имало отчаяна нужда да си поговори с някой. Което, за да запази майка си, бе крило собствената си тъга от нея. Това храбро момиченце бе станало голяма жена. „Дали Мейлийн бе намерила някой, с който можеше да споделя тайната си болка?“ — чудеше се Джулиана.

Ийв видя надеждата и тревогата, изписани по лицето на Джулиана. Нежно и искрено ѝ каза:

— Както си си представяла мисля, че завръщането на Мейлийн в Хонконг е някак си трудно. Но, Джулиана, няма съмнение, че докато е тук, ще работи с хора, които я уважават и обичат много.

— Наистина ли? Имаш предвид Джеймс Дрейк?

— Да, Джеймс, разбира се. Но и всички, наистина всички, които работят за „Джейд Палас“ — Ийв размисли за минута, после добави: — Особено строителят Сам Коултър. Струва ми се, че той я обича дълбоко.

— А Мейлийн по същия начин ли се отнася към него?

— Така мисля, но... е малко трудно да се каже.

— Защото тя е такава добра актриса.

— Да — съгласи се тихо Ийв. — Наистина.

— Добре ли изглежда, Ийв? Здрава ли е?

Ийв се усмихна.

— Здрава е и изключително красива. Пристигането ѝ предизвика истинска сензация. — Ийв наклони замислено глава и после нежно отговори на незададения въпрос на Джулиана: — Не беше облечена в твой тоалет, Джулиана, но вероятно е знаела, че не трябва. Може да я е нямало девет години, но тя знае, че в Хонконг има неписан протокол. Сигурна съм, че е проверила и ѝ е било казано, че всяка друга марка, но не и „Луна от перли“ е приемлива за Пийк Касъл.

Това бе една от добре познатите заповеди на Джефри — в присъствието на неговата принцеса, никоя друга не можеше да носи моделите на Джулиана Куан. „Луна от перли“ бе личният етикет на Ийв. Заповедта, разбира се, не вредеше на търговията на Джулиана. Появяването на лейди Лойд-Аштън на официалните вечери бе внимателно ограничено до два пъти в седмицата. Така че имаше достатъчно възможности за останалите красиви жени да показват най-хубавите си тоалети от „Луна от перли“.

— Хората все още ли се придържат към това?

— Абсолютно и ти знаеш, че Мейлийн със сигурност ще е проверила — Ийв се засмя. — Алисън Хуайтейкър обаче...

Думите на Ийв бяха прекъснати от неочакван удар на порцелан в порцелан, когато чашата на Джулиана се удари в чинийката, разсипвайки съдържанието ѝ върху розовата ленена покривка.

— Колко съм невнимателна — промърмори Джулиана, намирайки някак си какво да каже.

Един от келнерите се появи на минутата и веднага се зае да почисти това, което беше само едно малко невнимание.

Само за миг покривката бе сменена, и въпреки че нищо не бе счупено, топла пара се вдигаше от току-що донесената друга чаша.

— Добре ли си?

— Да, разбира се — Джулиана можеше да обвини пръстите си за разлятия чай. Някога елегантни, но сега бяха очевидно доказателство за многогодишната ѝ работа с трудната бродерия. Ставите ѝ я боляха. Имаше дни, когато леко се подуваха, но както Джулиана, така и Ийв знаеха, че пръстите ѝ съвсем не бяха несръчни. Все още можеха да играят, да създават очарования от магия върху блестящата коприна. Усмиввайки се Джулиана каза:

— Просто обърнах повече внимание на теб, отколкото на чашката. Каза нещо, за някой с името Алисън?

— Алисън Хуайтейкър — фотографката, която Джеймс е взел за паната в „Джейд Палас“. Тя носеше една от твоите рокли на партито. Бяха пайети с цвета на дъгата върху коприна с цвят на слонова кост. Стоеше ѝ много добре, като че ли си я направила специално за нея.

„Обичайки Мейлийн, ще обичам и Алисън. Дали и двете любими дъщери бяха в Хонконг?“ Да, Джулиана знаеше, че това бе истина. И повече, за да поддържа разговора, отколкото се нуждаеше от друго доказателство, тя каза:

— Тази рокля създадох за Неймън Маркус. Алисън Хуайтейкър трябва да е американка.

— Да, и тя е от Тексас, както Сам. Той е от Сан Антонио, а тя от Далас, но той очевидно познава баща ѝ.

Колко се радваше Джулиана, че никога не бе споменавала пред приятелката си името на Гарет или името на другата дъщеря, или дори, че те живеят в Далас. Разбира се, тя не поставяше под въпрос вярата си в Ийв, но веднъж вече бе направила ужасната грешка да спомене името на мъжа, който обичаше.

— Заради Сам ли Алисън ще направи снимките за „Джейд Палас“? Той ли я е препоръчал на Джеймс? *Гарет ли го е помолил за това?*

— Не. Просто съвпадение, Джеймс сам открил една книга на Алисън, доста случайно.

Съвпадение. Шанс. Думите ехтяха в съзнанието на Джулиана все още, часове след като се бяха разделили с Ийв. Нито тя, нито Гарет се бяха договаряли да съберат дъщерите си заедно. И въпреки това, по невероятен начин Алисън и Мейлийн бяха заедно в Хонконг, обединени чрез „Джейд Палас“. Тя не знаеше докъде щеше да се стигне. Знаеше само, че не трябва да се намесва.

Трябваше някак си да опази сърцето си от опасни, забранени пожелания. Джулиана знаеше, че желанията съществуваха — бяха великолепни мечти, но тя не смееше да им разреши да се раздвижат, да се завъртят дори и само за момент.

Но пък беше вече безопасно да мисли за двете дъщери, които случаят беше събрала заедно. Дали присъствието на Алисън щеше да направи по-трудно завръщането ѝ в Хонконг? Или чрез някаква магия, дали сестрите биха станали приятелки?

Джулиана се надяваше и се тревожеше. Но никога, нито веднъж, тя не изпита страх, че Мейлийн може да разкрие истината на Алисън. Нямахше значение, че чувствителното сърце на красивата ѝ дъщеря щеше да плаче от болка, Джулиана знаеше, че този път Мейлийн ще задържи всичката си мъка дълбоко в себе си.

„О, моя любима Мей-Мей.“

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Джейд Палас“

Четвъртък, 8 юли 1993

— Здравей! — с грейнала усмивка Сам поздрави Мейлийн, когато влезе в канцеларията му на строителния обект. Не беше я виждал от празненството в Пийк Касъл. Всъщност нямаше никаква необходимост да се среща с нея във връзка с работата. За изкопните работи не се изискваше намесата на архитекта. Днес Мей Лийн нямаше работа на обекта, но Сам я беше помолил да дойде. Беше я уверил, че няма нищо тревожно, но все пак първите й думи след милия отговор на неговия поздрав изразяваха безпокойство.

— Има ли някакъв проблем?

— Не. Смятах, че би трябвало да видиш докъде сме стигнали.

— О, да. Благодаря. — Мейлийн отиде до прозорец и въпреки че знаеше отговора, тя попита: — Значи изпреварвате графика?

— Доста сме напреднали. Точно както и ти.

— Опитвам се да вървя в крак с вас.

— Много време ще мине, докато ми потрябват подробните планове, които ми изпрати вчера — каза Сам мило, загрижен за нея. — И така, Мейлийн, освен че работиш денонощно, как си напоследък?

— Чудесно — излъга тя, без да поглежда към него вперила очи в огромната дупка изгоряла земя.

В действителност Мейлийн никога не бе изпитвала по-противоречиви, мъчителни и разкъсващи чувства. Беше се върнала в Хонконг с надеждата, че ще събере кураж да се срещне отново с майка си. Веднъж само да построят „Джейд Палас“ и тя щеше да тържествува.

Сега обаче трябваше да се справя с други трудности. Понякога, когато се събудеше посред нощ, объркана от сънища, които не можеше да си спомни, чувстваше почти непреодолимо желание да прекоси коридора по нощница и халат, за да побъбри със сестра си. А понякога, нещо много силно и много дълбоко й нашепваше да открие каубоя, да види дали е буден, неспокоен и самотен.

Години наред Мейлийн се беше страхувала от обидните думи, които може би щеше да изрече, когато сърцето ѝ виеше от болка. Но сега, дори още по-ужасяващи бяха думите на отчаяние, които можеха да бликнат, отприщени от сърцето, което бленуваше за любов.

Мейлийн никога повече не постави под въпрос способността си да не позволява на болезнените викове да се изтръгнат от устата ѝ. Но тъй като не можеше да се довери на себе си и да съдържа отчаяните желания на самотното си сърце, тя внимателно избягваше както лъчезарните очи с цвят на изумруд, така и съблазнителните сини очи.

Рано тази сутрин съвсем случайно срещна Алисън. Мейлийн отиваше към „Дрейк Тауърз“, а Алисън — с блеснали от очакване очи — се беше запътила към вълнолома Блейк, за да наблюдава един от най-изящните ритуали в Хонконг — древното изкуство тай чи, което се практикуваше при изгрев-слънце от по-възрастни китайци в тревистите паркове и край водата. Разговорът им бе напорист, но неловък. Избликът на думи се редуваше от внезапно мълчание. Говориха си за времето, колко е подходящо за строежа на „Джейд Палас“, колко заети са и двете около него, как почти не стигат часовете на деня. Като че ли и двете търсеха думи за оправдание или може би се извиняваха, че не могат да бъдат заедно. И тогава, точно преди всяка да тръгне в различна посоки по Чартър Роуд Мейлийн изведнъж забеляза решителното изражение в очите на Алисън. След още миг може би Алисън щеше да предложи най-после да прекарат известно време заедно, независимо от претовареното им ежедневие.

Мейлийн никога нямаше да разбере. Точно когато сърцето ѝ смело и решително обещаващо да каже „да“ на това, което Алисън щеше да предложи рязкото предупреждение съкруши очакваното обещание. „*Знаеш* за какво ще си говорите, нали? За любящия баща на Алисън или може би за щастливото ѝ детство. А може би Алисън ще сподели с теб философията за живота, твърдото ѝ убеждение, че човек трябва *винаги* да бъде мил, никога злобен, никога жесток...“

Преди Алисън да успее да проговори Мейлийн бързо каза, че трябва да върви да нахвърля идеите, които ѝ бяха хрумнали преди сутрешното заседание при Джеймс. Тогава сестрите се разделиха, но Мейлийн продължаваше няколко часа по-късно все още да изживява случайната им среща, когато Сам я бе повикал със загадъчната си молба да отиде при него на обекта. Сега беше тук. Изпитваше

едновременно желание и страх, разбирайки, че Сам Коултър изведнъж се бе превърнал в разковничето за оцеляване на сърцето ѝ... и най-сигурният път за неговото цялостно разрушаване.

Мейлийн пое глътка въздух, без да знае кое щеше да победи — желанието или страха, но след като усети познатия аромат, спечели страхът.

Като извърна очи от обгорялата пръст към Сам, тя се взря в цигарата, която държеше.

— Очевидно не те е грижа особено много за твоите собствени бели дробове, но за моите? Има достатъчно убедителни данни за вредата от пушека за пасивните пушачи.

Ако не беше толкова запленил от нея, толкова заинтригуван от играта на чувства в красивите ѝ очи, щеше да изгаси цигарата си в мига, в който тя влезе. Но той бе увлечен и независимо от увеличаващото се парене по пръстите му, което значеше, че цигарата почти догаряше, той я бе забравил. Вниманието му бе изцяло насочено към една друга топлина — от мекия, чист блясък на лъскавия нефрит. Бяха му разрешили само бегъл поглед, преди тя да се запъти към прозореца и се загледа навън. Сега прекрасните ѝ очи бяха потъмнели, блестящи и все пак странни. Топлият отблясък бе заменен от трепкащ зелен лед.

— Предлагам ти сделка, Джейд — каза той нежно. — Ако се откажеш от един от твоите саморазрушителни навици, аз ще оставя пушенето още днес — завинаги.

Мейлийн повтори като ехо:

— Един от моите самоунищожителни навици? — защото прекалено добре знаеше, че ги притежава. Освен това беше очевидно, че и Сам Коултър знаеше за тях.

— Няма нужда да ми казваш кой от тях имаш намерение да изоставиш — провлече той бавно думите си, като че ли ни най-малко не се притесняваше за жарта на цигарата, която гореше кожата му. — Би било наистина добре, ако и аз можех да извлека някаква полза, каквато ще имаш ти.

— Полза ли? — попита Мейлийн, този път на глас, но бързо, тъй като беше съвсем очевидно, че Сам нямаше да изгаси цигарата, докато не сключе сделката.

— Бих искал да ми се усмихваш повече, отколкото да се въсиш. Така че, ако се откажеш от това — каквото и да е то — което те кара да ме гледаш заплашително дори когато не пуша, ще бъда много доволен.

На всеки друг мъж, Мейлийн щеше да вдигне брадичка и да каже укорително: „Значи смяташ, че у мен има нещо саморазрушително, което ме кара да те гледам гневно? Не е ли малко нахално? Не мислиш ли, че е възможно причината за моето мръщение да си ти самият?“ Но, разбира се, тя не можеше да му зададе тези предизвикателни въпроси. Тя го гледаше гневно, защото нещо дълбоко в нея я караше да се чуди как ли щеше да се чувства, ако той я докоснеше, обичаше — но прекалено много се страхуваше, за да си позволи да разбере всичко това.

Нямаше и следа от безпокойство в изкусителните сини очи, но със сигурност плътта му започваше да гори...

— Добре! — възкликна тя. — Съгласна съм.

Сам Коултър все пак не изгаси цигарата. Вместо това, бавно, спокойно, той изкомандва:

— Усмихни се... моля те.

Мейлийн се подчини с една несигурна усмивка, която постепенно прерасна в лъчезарна и спокойна и най-сетне той изгаси цигарата.

— Сега е много по-добре — одобри Сам нежно.

Докато говореше, той не сваляше очи от нея, без дори да хвърли любопитен поглед към изгорялото място на пръста си. Можеше да го погледне по-късно, да го гледа до края на живота си. Щеше да остане белег, знаеше това, който постоянно да му напомня за този ден, когато заради нея, беше изтръгнал от собствените си демони на разрушението техния единствен порок. Сам вече усещаше гнева и закана им — на тях не можеше да се отказва. Щяха да намерят други начини, за да причиняват неприятности. Наистина дори сега, те препускаха от дробовете към сърцето му, където щяха да се стоят и да изчакат разрушението, което щеше да последва в резултат на неговата обич към Мейлийн Куан.

— Взех ти... — Сам замълча насред думите си при внезапното появяване на Чан Пенг.

Майсторът строител на „Джейд Палас“ влезе, подкрепян от двамата си сина, които също работеха тук. Преди по-малко от час,

бащата изглеждаше точно като синовете си — с бронзов загар, як, непоклатим. Но сега трепереше, беше изтощен, а под бронзовия му тен избиваше жълто-зеленикава бледност.

След като синовете помогнаха на баща си да седне на стола, Сам и Мейлийн се приближиха до него.

— Пенг? — попита Сам. — Какво се случи?

— Не знам. — Той поклати озадачено клюмналата си напред глава. — Трябва да е хранително отравяне.

Сам искаше да извика линейка, но Чан Пенг решително отказа. Синовете му щели да го заведат в къщи, а жена му имала билки за всякакви болки.

Сам не се пазари дълго с треперещия човек и се обърна към синовете му:

— Ако не се оправи бързо, трябва да отиде на лекар.

— Ще отиде — обеща по-големият брат, помагайки на баща си да стане.

Преди да тръгнат, добре познатата тънка усмивка се появи върху пребледнялото, посърнало лице на Чан Пенг.

— Ще можеш ли да се справиш без мен, Сам?

Сам му отговори с усмивка.

— Много зле. Смятам обаче, че дори аз мога да контролирам изливането на бетона. Ще ми трябваш по-късно, Пенг.

— Ще съм на линия — поклони се той.

След като болният баща си тръгна, нежно поддържан от двамата си сина, Мейлийн каза:

— Мисля, че е по-добре да си вървя. Трябва да изливаш бетона.

— Все още го бъркат. Освен това, не можеш да си тръгнеш, преди да ти кажа истинската причина, поради която те извиках тук.

— Истинската причина ли?

— Имам подарък за теб. Не е нещо кой знае какво — увери я той мило като забеляза внезапното ѝ безпокойство. — Всъщност, по-скоро представлява необходимост, отколкото подарък. Ще ти трябва, щом като започна да имам нужда от теб през цялото време тук.

„Нужда от теб през цялото време.“ Сам говореше за работата, за нуждата на строителя от неговия архитект, но нежният му тон издаваше скрития замисъл, който далеч надхвърляше нуждите на „Джейд Палас“.

Докато Сам наблюдаваше реакцията ѝ, видя искриците надежда. Като че ли ѝ се искаше той да се нуждае от нея по всички други начини... и тогава изведнъж, видя отчаяние, като че ли Мейлийн вярваше, че е обречена да носи разочарование. Сам се въздържа да ѝ каже, че тя никога няма да го разочарова, никога не би могла, само като си припомнеше обета, който беше дал — в това най-важно творение на своя живот трябваше да строи бавно, внимателно, да не би да я уплаши и тя да си отиде.

Като се усмихваше мило, той измъкна подаръка ѝ изпод бюрото:
— Взех кутията от Хонконг, но съдържанието е от Сан Антонио.

Когато Сам ѝ подаде светло червената картонена кутия, Мейлийн попита тихо:

— Чел ли си за китайските обичаи, Каубой?

— Да, госпожо — потвърди той с облекчение, че изглеждаше поласкана, а не обидена, че си е направил труда да понаучи нещо за китайската традиция за поднасяне на подаръци, въпреки че беше само наполовина китаяка. — В моите книги пише, че подаръците трябва да бъдат опаковани в червена хартия, защото това е символ на щастие и късмет.

— Да... благодаря.

— Моля. В моите книги пише още, че обикновено получаващият подаръка не го отваря пред този, който го поднася, избягвайки неудобството в случай на разочарование. Допуска се обаче, поднасящият подаръка да поиска той да бъде отворен в негово присъствие, ако предпочита така. Вярно ли е?

— Четеш добре.

— И така, Джейд, моля те отвори кутията и ги погледни.

— Да ги погледна?

Безпокойството се връщаше в погледа ѝ, обземаше я притеснение от това, какво ѝ подарява и несигурност за това, че наблюдаваше реакцията ѝ. Сам предварително намекна:

— Един подходящ комплект, ръчно изработен, традиционен и абсолютно важен за придвижване из калта, имайки предвид дъждовете по време на мусона и задължителния елемент катерене по стоманени греди. Откъм септември двамата ще трябва да правим това през цялото време, всеки ден, докато „Джейд Палас“ стане това, което искаме да бъде. И така... отвори кутията.

Разбира се, бяха чифт каубойски ботуши. Бронзови на цвят, като неговите, но нови.

— Красиви са, Сам.

— По-важното е, че са функционални. И надявам се, точния размер. Позволих си да измеря отпечатъка от стъпките ти първия ден, когато беше тук.

— Наистина ли?

— Да. Вътре има и чорапи, специално пригодени да гарантират очакваното удобство при носене, както от мъжете, така и от жените каубой.

— Смяташ ли, че имам данни за жена каубой?

— Разбира се — отговори Сам тихичко. — *Можеш да бъдеш моето момиче каубой по всяко време. Ако искаш.*

— Да, много искам.

Когато Тайлър я видя за първи път се чудеше дали е видение. През изминалите няколко седмици често си мислеше за нея, безпокоеше се. Надяваше се, че женитбата ѝ бе чудесна — и все пак се опасяваше, че не беше така.

„Въз основа на какво? — питаше се хиляди пъти. — Нито един съпруг не би могъл да бъде по-грижовен от сър Джефри. Всички виждаха колко много обича жена си, как *милее* за нея. Тогава защо Тайлър бе забелязал такава непреодолима тъга у Ийв?“

Беше се надявал, безпокоил и чудил дали някога ще я види отново. И сега лейди Лойд-Аштън беше тук, далече от нейния замък. Стоеше на ръба на кея в живописната част на пристанището.

В знойните часове на деня кеят обикновено бе доста пуст и независимо от часа. С изключение на Тайлър, който живееше в „Рийджънт“ и отиваше на работа пеша, почти никой не вървеше до най-отдалечените промишлени райони. Но в този топъл юлски следобед лейди Лойд-Аштън бе тук, съвсем сама, далеч от любопитните очи, освен неговите.

— Лейди Лойд-Аштън.

Ийв се обърна.

— Господин Ван.

— Мислите как да избягате ли? — Вече по-меко и без да се шегува, той попита: — Често ли идвате тук?

— Не, за първи път. Днес обядвах в „Пенинсюла“, после се спрях покрай строителната площадка и след това... просто продължих да вървя. — Звучеше като нещо обичайно, но изобщо не бе така. Нещо много дълбоко я бе принудило да се разходи до тук. И Ийв знаеше, че това не беше отдавна забравената мечта за бягство. Беше нещо далеч по-опасно и по-чудато. Като срещна неговия нежен, опасен, удивителен поглед, тя тихо помоли: — Моля, наричайте ме Ийв.

— А аз съм Тайлър. Ийв съкратеното име от Ивенджълийн, ли е?

— Не, просто Ийв. — Прекрасните ѝ очи се изпълниха с надежда. — Въпреки че Ивенджълийн ми харесва.

— И на мен. Приляга ви.

— Благодаря — отвърна тя тихо:

Думите му отново я смутиха и въпреки че идеята да се казва Ивенджълийн бе изпълнила сапфирените ѝ очи с надежда, бе почти невъзможно да си представи, че е някоя друга, а не Ийв.

— Днес не сте ли в болницата?

— Не. Там ходя само в понеделник сутрин.

Като си спомни хапливата забележка на Синтия, че доброволната работа на лейди Лойд-Аштън в болницата била само за показ, в което той не вярваше, Тайлър подхвърли:

— Работата там доставя ли ви удоволствие?

— О, да. — Цялото ѝ смущение изведнъж изчезна и забележителните сини очи светнаха от щастие. — Бих работила там всеки ден, ако... — тя спря рязко.

„Ако какво? — чудеше се Тайлър. — Ако дните ти не бяха запълнени с по-важни неща като чайове и обеда. Не“ — реши той, след като погледна към блестящите ѝ очи. Светналите сини очи ясно и красноречиво му казаха, че за нея нямаше по-важен ангажимент от нейните сутрини в болницата.

„Ако какво, тогава? Ако *Джефри ти позволи, ли?*“ Това бе изключително необичайна мисъл и бе последвана от друга, още по-изненадваща. „Ако беше моя съпруга, Ивенджълийн и ако знаех, че нещо ще накара очите ти да блестят от щастие щях да разместя земята и небето, за да ти го дам. *Моя съпруга.*“ До този момент тази фраза от

две думи не беше съществувала в речника на Тайлър Ван. Но сега, тук с нея, заради нея, тя се появи. С много нежност той попита:

— Ако какво, Ийв?

Може би поради нежността в гласа му тя бе разгадала забранена мисъл. Тя *трябваше* да погледне встрани, защото неочаквано и неудържимо пожела да изповяда пред него всичките си болезнени и срамни истини.

„И какво от това, ако го направеше? — размишляваше тя. Какво от това, ако признаеше пред Тайлър, че Джефри я бе поискал само защото приличаше на красив и предизвикателен призрак? И че той никога не бе се вълнувал от нейните чувства?“

— Късно е — каза тя тихо. „Твърде късно за мен, за нас.“ Без да срещне искрящите му очи тя добави: — По-добре да тръгвам. Много се радвам, че отново те видях, Тайлър.

— И на мен ми бе много приятно, Ийв.

Тогава Ийв пое по дългия път назад към нейния замък... при мъжа, който не се вълнуваше от нейното щастие.

Държеше високо вдигнатата си красива глава, стойката ѝ бе съвършена, стройна, изправена, царствена.

„Ивенджълийн.“

За миг от секундата всичко замря. Златистите вълни, топлия бриз, тупкащото му сърце. После тя се обърна. За Тайлър движението бе забавено, грациозно завъртане на балерина... като че ли разцъфна нежно цвете под палещата милувка на златното слънце.

— Хайде да отплуваме заедно.

„Как бих могла? — питаше се тя. — А защо да не мога?“

— Кога?

— Веднага, когато поискаш — отвърна Тайлър. — Днес, утре, вдругиден. Винаги, когато поискаш.

Като видя вълнението в очите ѝ Тайлър разбра, че бе видял нещо подобно в Пийк Касъл по време на вечерята.

— Ти не се страхуваш да летиш, нали?

— Не.

— Той просто не ти разрешава?

— Не, не ми разрешава.

— Ела с мен, Ивенджълийн. Ще летим над вълните.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Луна от перли“

Четвъртък, 15 юли 1993

— Моля те внимавай, Ийв.

— Благодарение на теб, Джулиана, никой няма да ме разпознае.
— Ийв се усмихна с благодарност и огледа дрехите, които носеше.

Беше напълно преобразена, една истинска туристка. Свежите цветове, толкова типични за облеклото на туристите в Хонконг и вместо да привличат вниманието, щяха да помогнат на Ийв да се слее с тълпата. Тениската в наситен син цвят имаше изобразена плоскодънна китайска лодка с разпънати платна. Джулиана се бе погрижила да намери подходящи на цвят къси панталонки. За да скрие познатото лице на приятелката си, бе купила широкопола шапка и огромни слънчеви очила. Ансамбълът се допълваше от пурпурночервена плажна чанта на райета. Тъй като беше голяма, чантата събираше обикновеното облекло на лейди Лойд-Аштън. В късния следобед, преди да се върне в Пийк Касъл, пъстро облечената туристка, щеше да влезе в дамската тоалетна на хотел Хилтън на Гардън Роуд и няколко минути по-късно щеше да се появи добре познатия образ на една потисната елегантна жена.

— Никой няма да ме познае, Джулиана — повтори Ийв. — Никой няма дори да ме забележи.

— Не се безпокоя за това.

Лицето на Ийв остана замислено.

— Не трябва да се безпокоиш за Тайлър. Когато съм с него, съм... — тя заекна обърквана, изгубена в едно напълно непознато и чудесно чувство.

— В безопасност ли? — попита плахо Джулиана.

— Да — отговори Ийв доста изненадана. — Наистина в безопасност.

Джулиана се усмихна, когато спомените ѝ се върнаха много години назад, когато тя самата се бе чувствала „в безопасност“ с Гарет.

Сега, точно както Вивиан ѝ бе казала в онази далечна вечер, тя каза на Ийв:

— Тогава няма да се безпокоя за теб.

Яхтата „Седемте морета“ на Тайлър се намираше в залива Козуей. Блестящият махагонов нос леко се поклащаше, приветствайки пристигането на Ийв.

После всичко бе една безкрайна нежност...

— Здравей — поздрави я той тихо. — Толкова се радвам, че успя.

— И аз също — отговори Ийв, все още невярваща.

Беше му се обадила в понеделник следобед по частната линия на Джулиана. До тази сутрин не знаеше дали този четвъртък Джефри не ѝ е предвидил някаква програма извън замъка. Не ѝ беше казал нищо и Ийв не бе могла да диша до този момент.

— Да се махаме оттук — каза Тайлър. Искайки да я види, но знаеше, че за нея е твърде рисковано.

Отплуваха на изток от пристанището Виктория. Най-накрая стигнаха синьо-зелените води на Южното Китайско море. Когато топлият морски бриз прокара нежните си пръсти през косата на Ийв, тя свали шапката и се усмихна. После, въпреки че лятното слънце грееше ярко, свали очилата си, защото и двамата искаха да се гледат в очите.

— Разкажи ми всичко за себе си, Ийв, от момента, в който си била родена.

Ийв смело се подчини на нежната команда. Разказа му истината за своето детство, за онова самотно, никога непознато обичта малко момиче, за отчаянието, което го бе отвело до варовитите скали на Уеймаут и че щеше да намери смъртта си там, ако не бе лейди Гуенет Сейнт Джон. Тайлър приемаше най-болезнената ѝ изповед с нежност и загриженост и Ийв се почувства още по-спокойна и по-сигурна.

После усмивката ѝ изчезна, като че ли историята на живота ѝ бе свършила... като че ли всичко бе свършило в Лондон преди седем години.

— Там ли срещна Джефри? — попита Тайлър накрая.

— Да. В банката. Разказах ти как изглеждах тогава — смачкана и опърпана. Дългата ми коса почти скриваше лицето, а ноктите ми бяха

изгризани до кожичките...

Ийв се бе постарала така подробно да разкаже как е изглеждала, като че ли искаше да разбере коя бе тя всъщност. Но Тайлър вече знаеше. От онзи първи миг в Пийк Касъл той бе видял истинската Ийв — една свенлива и неуверена жена, която бе проникната от тъга и която въпреки впечатляващата си красота, желаше да остане незабелязана, чиято най-необикновена хубост живееше вътре в красивото ѝ сърце.

Тайлър се страхуваше да чуе, че Джефри се бе влюбил в нея, защото бе видял красотата на сърцето ѝ.

— Какво се случи?

— Независимо от начина, по който изглеждах, Джефри забелязал необичайната ми прилика с друга жена на име Розалинд. Тя починала един месец преди двамата да се венчаят. Приликата, разбира се, е само външна. Тя била елегантна и изтънчена аристократка. С много усилия и пълно преобразяване на външността ми...

— Ти се превърна в Розалинд.

Тя се срамуваше най-много от това, че в отчаяното си желание да бъде обичана, бе затворила очи за истината. Но сега, пред човека, който така безрезервно бе приел всичките ѝ срамни изповеди, Ийв повтори:

— Да, аз станах Розалинд.

Изразът на красивото ѝ лице говореше, че приема всички обвинения.

Тайлър попита много нежно:

— Ти не знаеше за нея, нали? *Нямаше представа какво прави Джефри с теб... с Ийв?*

Очите ѝ се изпълниха с благодарност за това, че по някакъв начин той бе разбрал истината.

— Не — отговори тя тихо. — Не знаех, разбрах го много по-късно. *Твърде късно.* — Ийв леко сви рамене и се усмихна. — Харесвам начина, по който говоря сега. Когато чувам гласа си, акцента и думите си, все едно че чувам Гуенет. Така се чувствам много по-добре.

— А косата ти?

— Предпочитам я дълга. — Ийв отново трепна с рамене и пак се усмихна добавяйки: — Сега ти ми разкажи всичко за себе си, Тайлър.

От момента в който си се родил.

Тайлър разбра, че тя няма да говори повече за брака си. Какво още можеше да се каже. През последните седем години тя е била лейди Лойд-Аштън — една съвършена представа за принцеса, *но не и Ийв*.

„*Но аз те открих, Ийв. Знам, че си толкова красива...*“ Тайлър искаше да каже тези думи сега, но бе твърде рано, а и тя очакваше да чуе разказа му, да научи нещо за него, така както той бе научил за нея. Тайлър започна историята на неговия собствен живот.

— От малък не ме сдържа на едно място. Напуснах училище, намерих си работа като монтьор на една бензиностанция. Всичко, което спечелех, давах вкъщи. Допълнителният доход не помогна. По-скоро наливаше масло в огъня и обикновено го пропилявах. Не можех да издържам повече. Напуснах дома си, прекосих страната на стоп и си намерих работа като механик на една състезателна писта. След няколко години, успях да ги убедя да ме пуснат да се състезавам.

— И спечели всички награди, които можеха да се спечелят.

Тайлър се усмихна. Истината бе почти такава. Беше поставил рекорди, които никой никога нямаше да може да достигне.

— Спечелих доста състезания.

— Но вече не се състезаваш, нали?

— Не.

— Радвам се, че си преустановил — прошепна тя. — Изглежда ужасно опасно.

Повечето жени, които Тайлър бе познавал, всъщност *всичките*, се вълнуваха от неговата състезателна дейност. Тайлър често се бе чудил дали с еднакво удоволствие очакваха трагедията на една огнена катастрофа или възторжената слава от победата. Но сега Ийв беше тук. Въпреки че вече не се състезаваше, тя се тревожеше за миналото, за ужасните неща, които е могло да му се случат.

— Всъщност не е толкова опасно — увери я той нежно. — Особено ако си уверен и решителен.

— Но... ако някой пред теб катастрофира?

— Ако си добър, винаги можеш да минеш отстрани или направо. — Върху устните му се появи кисела усмивка. — Разбира се, понякога такива действия водят до сериозни последици. В моя случай, последициите се проявиха като търговски флот „Гранд При“.

— Така ли? Какво се случи?

— Състезавах се в Монте Карло и бях сред първите, но пред мен имаше коли, които задминавах. Един новак загуби контрол. За да го избегна, трябваше да изляза извън пистата на един доста стръмен участък.

— А ако не беше взел такова решение?

— Той щеше да бъде убит и аз никога нямаше да намеря покой.

— Ти пострада ли много?

— Няколко счупени ребра — призна Тайлър, омаловажавайки телесните повреди, които почти щяха да му костват живота. — Лежах в болнична стая в Марсилия с изглед към пристанището и безкрайни часове наблюдавах товаро-разтоварните докове. Познай какво стана? Колкото повече гледах, толкова повече виждах как да се подобри работата. Имаше една средиземноморска флотилия, която бе особено неефективна. За да се занимавам с нещо, започнах да мисля какво бих променил, ако беше моя. Идеята бе толкова привлекателна, че направих малки проучвания. Не се изненадах, когато открих, че компанията имаше сериозни финансови затруднения.

— Така че ти я купи?

— Накрая. Никой banker с разсъдък не би финансирал един автомобилен състезател без опит в бизнеса. Обещах на собствениците да им я изплащам от печалбите. За щастие имаше печалби.

Ийв се усмихна на забележката. „Гранд При“ имаше невероятен успех. Под ръководството на Тайлър малката средиземноморска флотилия бе станала реномиран световен превозвач по море.

След секунда усмивката ѝ изчезна и тя повтори тихо:

— Толкова се радвам, че не се състезавах повече.

— Какво искаш да си пожелаеш, Ийв?

Бяха плавали вече пет часа обвити от галещата топлина на летния ден и от още по-топлите милувки, които идваха от самата им същност. Намираха се на запад от остров Лантау, но скоро трябваше да се връщат, за да можеше тя да има достатъчно време и се превърне още веднъж в принцесата на сър Джефри.

Сега Тайлър я питаше какво иска да си пожелае. Когато видя изненадата ѝ, разбра, че никой преди не бе питал Ийв какво иска тя...

и че жената, чиято личност бе поругана от момента на раждането ѝ, никога преди не бе изявявала свои собствени желания.

— Не мисли за това, просто ми кажи нещо, което ти идва на ум.

— Бих желала Гуенет да е жива.

— И аз също — отвърна Тайлър мило. Придвижваха се мълчаливо преди Тайлър, да проговори отново:

— Пожелай още нещо, Ийв.

Тайлър Ван бе достатъчно голям идеалист, за да повярва, че при един неопределен списък от желания за здраве, щастие и мир за всички, специалните пожелания за щастие към Джулиана и Джеймс и за малкото момиченце на име Лили, списъкът на Ийв завършваше. Когато най-сетне привърши, очите ѝ блестяха с проникновение за всеобщ мир и радост. Тайлър я подтикна:

— Кажи ми едно лично желание, просто нещо за теб, нещо лично, ако можеш.

За момент му се стори, че Ийв едва ли можеше да изрече такова желание. Но накрая, насърчавана от ласкавата му усмивка, тя прошепна:

— *Бих искала завинаги да се носим по вълните както сега.*

Това бе и негово желание. Защото сега Тайлър знаеше истината — неговото беспокойство бе имало своята причина. Сърцето му бе търсило, а той дори не бе разбрал... но сега я бе открил и за първи път в своя неспокоен живот, Тайлър се почувства спокоен.

— Можем, Ивенджълийн — промълви той тихо. Сините му очи бяха сериозни и изпълнени от любов. — Можем да плуваме, докато косата ти стане толкова дълга, колкото ти би пожелала да бъде. Можем да тръгнем още сега.

Ийв пое леко въздух, изненадана от собствените си думи, от истината в тях, от смелостта на своята изповед и неговата. Това бе една мечта. В този прекрасен ден, когато небето бе с цвета на нейните очи и морският бриз галеше кожата ѝ като нашепващи целувки, тя живееше в своята мечта — една чудесна, прекрасна, но невъзможна мечта. Ийв знаеше, че мечтата ѝ бе неосъществима, но все пак, в този ден, дори когато леко поклати глава, казвайки не, имаше едно радостно да, като че ли косата, която милващият вятър подхвърляше нагоре-надолу, бе вече дълга и свободно се развяваше.

Невъзможно е.

Тайлър видя как мечтата се появи в блестящите сапфирени очи и после, как бързо изчезна. Ийв беше видяла мечтата си в продължение на няколко великолепни мига.

Но блясъкът бе изчезнал и сега тя бе свела замъглените си очи, взирайки се в бледите ръце, сплетени здраво в скута ѝ.

— Не трябваше да казвам това.

— Да, трябваше — потвърди Тайлър, а гласът му бе мил и силен. — Това е нещо, което и аз искам. Обичам...

Ийв изведнъж погледна нагоре, прекъсвайки думите му на обич... и почти спирайки сърцето му. Сините ѝ очи не светнаха отново при нежното му признание в любов. Вместо това бяха замъглени, уплашени.

През по-голямата част от този прелестен следобед, тя бе Ийв, а когато Тайлър бе различил мечтата на нейната любов в очите ѝ, тя стана Ивенджълийн. Сега отново бе лейди Лойд-Аштън, отново Розалинд, прикована към този живот, неспособна да погледне отвъд него. Нейните красиви очи бяха слепи за толкова много неща. Тайлър знаеше, че по пътя към бъдещето им имаше пречки. Съществуваше Джефри, но дори най-могъщият тайпан на Хонконг бе лесно преодолим, веднъж само Ийв да повярва в неговата любов. Това обаче щеше да отнеме време. От самото ѝ раждане ѝ бяха казвали, че е нищо и напълно незаслужаваща обич. А Джефри, единственият мъж, който бе казал, че я иска, я бе предал. На Ийв ѝ трябваше време, за да повярва в неговата любов и Тайлър го знаеше, защото най-напред Ийв трябваше да повярва на себе си. А докато оценеше собствената си значимост? Докато прогледнеше? Тайлър щеше да бъде нейните очи. Ийв щеше да вижда своята хубост чрез него, така както той я виждаше... ако му позволише. Само преди няколко мига, за първи път в неспокойния си живот, Тайлър се бе почувствал спокоен. А сега, независимо от многото си почти фатални съприкосновения със смъртта, за първи път Тайлър чувства страх. Никога не бе изпитвал такъв страх.

Страхът да изживее живота си без Ийв. Като пое леко дъх, дори мекият морски бриз му се стори студен.

— Защо тогава да не поплуваме и някой друг ден? — попита той мило. — Винаги, когато поискаш, винаги, когато си свободна. — И

някой ден, моя Ийв, моя Ивенджълийн, когато повярваш в моята любов ще отплуваме завинаги.

Тайлър се чудеше дали го е чула. Но тя го бе чула, тъй като при нежните му думи.

Свободна? Думата прониза самата ѝ душа. Никога нямаше да бъде свободна и сега щеше да сложи край на това мъчение...

— Ивенджълийн? Ще плаваме ли отново?

Не беше за вярване, но тя като че ли бе усетила страха в нежния му глас, като че ли той се страхуваше, че тя ще каже не, като че ли не бе сигурен в любовта ѝ. Тогава Ийв трябваше да се обърне към него и трябваше нежно да прошепне на любимите и тревожни очи:

— Да, ще се носим по вълните с теб, винаги, когато мога.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хотел „Трейд Уиндз“

Четвъртък, 20 юли 1993

— Госпожо Леонг, обажда се Алисън Хуайтейкър. Току-що получих вашето съобщение.

Съобщението да се обади на секретарката на Джеймс Дрейк бе предадено на рецепцията в хотела в 11.00 часа и оттогава червената лампичка за съобщения в апартамента на Алисън светеше. Тя се бе върнала в два часа следобед, но бе толкова съсредоточена в подготовката си за срещата с Джеймс, че едва в три и половина забеляза мигащата светлина.

— О, госпожице Хуайтейкър, добре че се обадохте. Съжалявам, но трябва да ви кажа, че господин Дрейк няма да може да се срещне с вас в четири часа днес.

— Добре, няма значение — измърмори Алисън. — Както ви казах, когато се обадох за срещата, не е спешно. Искам само да му покажа някои от снимките, които направих. Ако ги оставя при вас, може би по-късно ще ми кажете дали ги одобрява или не.

Пенелопе Леонг изчака любезно Алисън да привърши и после добави:

— Господин Дрейк се интересува дали сте свободна да вечеряте с него днес? Надява се, че ще бъде удобно да дойде при вас към седем часа, за да разгледа снимките и след това да вечеряте в Блу Лантърн^[1] в осем.

— Чудесни са, Алисън — повтори Джеймс няколко пъти, след като прехвърли малката купчинка снимки, които тя бе решила да му покаже.

— Благодаря — отговори тя най-накрая успокоена. — Искан само да съм сигурна, че съм на прав път.

Очите на пантерата, които напрегнато сезираха в снимките, сега насочиха цялото си внимание, пълната сила на святкащата стомана към нея.

— На прав път си, Алисън — каза той мило. — Наистина са прекрасни.

Джеймс Дрейк току-що бе казал, че снимките ѝ са великолепни, но сега напрегнатият му поглед изглежда говореше за нещо друго — гледайки нея, а не снимките, той виждаше нещо още по-прекрасно. Алисън не можеше да види собствените си искрящи изумрудени очи или къдриците от огън и лунна светлина, които танцуваха около лицето ѝ, нежната, топла усмивка, която пробягваше по устните ѝ. Усещаше само сърцето си, което трептеше, както винаги, когато беше с него.

— Тук са само малка част от всичките снимки, може би останалите са ужасни.

Джеймс се усмихна.

— Съмнявам се.

Но за да намали безпокойството на Алисън и защото чувстваше необикновен и неосъществим порив нежно да докосне красивото ѝ лице с ръцете, готови да убиват, Джеймс откъсна очи от нея и се върна към снимките, които бяха впечатляващо доказателство за образите на надежда, видени от блестящите зелени очи. Снимките изобразяваха познати места от Хонконг и все пак, бяха почти уникални — чувствени и изпълнени с богато въображение. Силно възбуждащи аромати на тамян, парфюмирани китайски пръчици и солено море се носеха от гладката повърхност на хартията. Човек почти можеше да усети сладостта на кокосовите сладкиши и нежния аромат на жасминовия чай; да чуе острия звук на почукването върху плочите маджонг по задните улици на Колун и мелодиите, които се носеха от хилядите пеещи птички играчки по улица Хонг Лок; да докосне изобилието от стоки по сергиите, лъскавите коприни, драконите, изработени от нефрит. На всяка снимка се усещаше вълшебството на Хонконг, пленителното разнообразие от контрасти.

На една, направена по улица Ма Ва, съдържателят на малкото магазинче пресмяташе бързо със сметалото си, а другата, направена само няколко пресечки по-нататък, показваше помещението на Стоковата борса Ханг Сенг, оборудвано с ултрамодерна техника. После следваше портрет на жена от Хака, която с много любов се грижеше за скъпоценния акър обработваема земя в Новите територии, докато отвъд водната шир на остров Хонконг, конярите се грижеха за

състезателните коне в просторните конюшни с климатична инсталация.

Една от последните снимки, които Алисън бе подбрала, за да покаже на Джеймс, бе забавен колаж на фериботите „Стар“ и представляваше нагледен образ на уелото съчетаване на духа и енергията на пристанището Виктория.

— Много е хубава.

— Вероятно ще е прекалено странна за хотела — отбеляза Алисън. — Но когато открих имената, не можах да устоя. Трябваше да намеря начин да увековеча всичките.

— Взимаш ми акъла.

Това бе изненадващо признание за мъж като Джеймс, но той изглежда не се притесняваше от това. Наистина очите, които срещнаха нейните, нямаха нищо против да бъдат превзети от нея.

— Фериботите... — промърмори тя накрая. — Имената им са толкова очарователни.

Сега тя се бе изгубила в неясните обещания на струящото сребро от неговите очи. Изгуби се и някак си се намери.

Джеймс се опиваше вече твърде дълго от чара на Алисън Хуайтейкър. Той се бе върнал в Хонконг с една-единствена цел, да намери и унищожи човека, който бе откраднал мечтите му. През изминалите четири години, смъртоносните му ръце нетърпеливо бяха чакали възможността да убият, а не да обичат и сърцето му бе отдадено единствено и тържествено на смъртното отмъщение. Но сега, в този момент, сърцето, което беше копняло така дълго за смъртта на едно чудовище, болезнено се свиваше от напълно различен копнеж.

Джеймс се насили да наруши този очарователен миг. Когато отново погледна снимката, мълчаливо прочете имената, изписани със златни букви върху зелените носове на известните фериботи. Очарователни имена, както бе казала Алисън, всички завършващи със звезда:

Проблясваща, Утринна, Сребърна, Блестяща, Северна, Самотна, Златна, Небесна.

Когато свърши да ги изброява, Джеймс тихо каза:

— Бях забравил имената им.

Някога ги знаеше. Като момче знаеше всички имена, като че ли му бяха приятели и всеки един от корабите имаше свой собствен образ.

След убийството на Гуенет представата на Джеймс за Хонконг, който той обичаше, бе обвита в тъмно було, засенчвана от пушечната мъгла на собствения му яростен гняв. Но сега тук бе Алисън. Дали духовете на Хонконг не крояха заговор, за да го спасят отново? Дали като използваша Алисън, едно невинно създание, те не се опитваха да го извадят от неговата самота и гняв? Джеймс не можеше да отрече, че би било чудесно да види Хонконг наново през искрящите изумрудени очи.

Прекрасно... но невъзможно.

Еlegantните ръце, които бяха обучени да убиват, *нетърпеливи* да убиват, внимателно оставиха настрана колажа с фериботите Стар и пред него се оказа последната снимка, която Алисън искаше да му покаже. Виждайки я, Джеймс се втрени мълчаливо в нея, цялото му тяло бе като вцепенено, въпреки че мисълта му препускаше лудо.

Как можеше тя да знае? Никой, дори Гуенет, не беше узнала. Това беше нещо, което той искаше да сподели с Гуенет, когато се завърнеха в Хонконг, една радост, която ги очакваше.

Алисън с тревога забеляза неодобрителното смръщване, което засенчи лицето му и в безмълвната тишина, почувства още по-голяма тревога. Какво бе направила? Вярваше, че Джеймс ще хареса тази снимка и я беше оставила за последна, тъй като ѝ беше любимата.

— Изгледът ми се стори уникален — започна тя на пресекулки. — Толкова е различна от всички други гледки на града и пристанището.

— По-скоро от погледа на дракон, отколкото от птичи поглед?

— Да — отговори Алисън тихо. — Ходил ли си там?

— На По Шан Роуд в Мид Левълз? Скалистият риф, близо до първата отбивка, нали? Да, ходил съм, но още когато бях малко момче. — Джеймс замълча, все още смаян, все още взиращ се в снимката. Гласът му бе пропит от спомена. — Прекарвах часове на този риф. На осем години ме пратиха в пансион в Шотландия. Не исках да заминавам, да напускам Хонконг, но вековна традиция е младите аристократи да се обучават в студени, спартански училища със сурова дисциплина.

„Но не и *твоят* син — помисли Алисън, долавяйки леките нотки на гняв в гласа му. — Ти никога не би изпратил своя син там.“

— Рифът на По Шан Роуд винаги беше последното място, където отивах, преди да се върна в училище. Запомнях гледката, заклевайки се

да я съхранявам в съзнанието си, докато се върна. — Тогава Джеймс я погледна, очите му бяха напрегнати и светеха, призна с леко учудване: — По някакъв начин, Алисън Хуайтейкър, ти си открила моето най-любимо място в Хонконг.

В „Синия фенер“ усамотени в отдалечен ъгъл, осветен от свещ и светлините на града, Алисън се оказа в необикновено положение. Цялото внимание на Джеймс Дрейк бе само към нея. Беше изключил пейджъра си, нямаше никакви служебни разговори и нито веднъж като че ли мисълта му не се затормози с големите отговорности за огромната империя от сгради и земя.

Алисън бе център на вниманието, сама на сцената, точно там, където Джеймс искаше тя да бъде. А сценарият на това задължително представление? Джеймс искаше да чуе историята на нейния живот, с каквито думи тя избере, само придържайки се към обещанието да говори честно, било то глупаво или наивно. Алисън му разказа всичко, което той искаше да знае. Смело и без извинения, описа обикновения живот, който бе водила в родното гнездо, сигурна и защитена с любов.

— Кога откри дарбата си да снимаш?

Алисън дори не се опита да промени *дарба* със *склонност* или *влечение*. Знаеше, че Джеймс не би ѝ разрешил.

— Когато бях десетгодишна, се разболях от остър ставен ревматизъм.

Джеймс напрегна паметта си.

— Остър ставен ревматизъм? По това време в Далас ли живееше?

— Да, считаше се за много необичайно. Поради рутинното лечение на възпалено гърло от стрептококи с пеницилин, острият ставен ревматизъм бе станал рядкост в Съединените Щати. Имах възпалено гърло, но...

— Но не си се оплакала — довърши Джеймс тихо. — Нито си искала да безпокоиш семейството си.

— Не беше чак толкова зле. — Като повдигна раменете си, отблясъци от светлината на свещите просветнаха в червеникаво златните къдрици на Алисън. — Разбира се, като не им казах, им причиних много повече неприятности.

Алисън бе вече разказала на Джеймс за крехкото бебе, което едва оживяло при раждането си, а също и за осемнадесетгодишната девойка, чиято реакция при кръвопреливане била почти фатална. За една нежна пеперуда, отгледана в защитения пашкул, тихият живот на Алисън бе сполетяван от твърде много драматични моменти. Джеймс предполагаше, че ще чуе и още.

— Ревматизмът ти май не е бил в лека форма?

— Не, но не получих никакви неврологични усложнения. — Гласът на Алисън изразяваше предизвикателна нотка на гордост. После, с притеснена и мила усмивка, допълни: — Но наистина успях да се сдобия с артрит и кардит.

— Което означава, че си била на легло?

— Да, почти осем месеца.

— Сигурно ти е било много трудно — усмихна се Джеймс. — Но си представям, че си била изпълнителна пациентка.

— Предполагам. Разбирах колко нужно е това, а и през първите месеци бях толкова изтощена, че исках само да спя. След това станах по-силна, прекарвах дните в четене и различни игри със семейството си. Накрая, лекарите казаха, че мога да излизам на кратки разходки в имението ни. Тогава баща ми ми купи фотоапарат. Веднага ми хареса. Беше чудесна, съзидателна и развлекателна терапия. Забравях колко много ми липсваха конете, които яздех, играта на дама, която може би никога нямаше да играя отново.

— Но вероятно отново си яздила, нали? И на дама си играла, научила си се да управляваш самолет. *И си била сгодена, щяла си да се омъжиш.*

— Да.

— А сега добре ли си? Има ли никакви сериозни последствия?

— Добре съм. — Ръката със сребърната гривна и червен надпис, грациозно се изви. — Понякога ставите ми поскърцват, когато дълго време не променя положението си или се пренатоваря.

— И когато по-цял ден обикаляш Хонконг пеша?

Светлината от свещта танцуваше в блестящите смарагдови очи на Алисън. Но истинският блясък, впечатляващото златисто сияние, което осветяваше искрящото зелено, идваше отвътре.

— Може би щеше да е проблем, ако бях накъде другаде, а не в Хонконг. Тук, в тази тропическа топлина е много лесно.

— А сърцето ти?

Сърцето на Алисън бе далеч по-силно, отколкото той си представяше. Беше тупкало развълнувано целия ден, само при мисълта, че ще види Джеймс и когато най-сетне този момент настъпи, то се бе извисило още по-високо, замаяно и тържествуващо. Ударите на възвисеното ѝ сърце бяха чести, но учудващо силни... особено като се имаше предвид нежността, с която го изучаваха. Сърцето на Алисън бе подлагано на такива интимни изпитания и преди. За да се убедят, че нямаше да има никакви последствия заради ревматичния кардит, лекарите бяха прекарвали тънки пластмасови катетри през четирите камери, търсейки някакви пролуки, които не се откриха. Тези медицински заключения бяха особено важни за Алисън, но бледнееха в сравнение с това, което тя самата бе открила, че дължи на Джеймс — радост, трептяща и преливаща от фонтана на дълбоко щастие.

— Сърцето ми е съвършено добре — отговори тя накрая. — Няма никакви следи от каквито и да било увреждания на сърдечните клапи.

— Очакваш ли годеника ти да се появи скоро?

— Не — отговори бързо Алисън, стресната. След това, като се засмя тихо, добави: — Попита ме, защото темата на разговор беше сърцето ми, нали?

— Предполагам.

— Той няма да дойде, Джеймс, и нито сърцето ми, нито аз го искаме.

— Сигурна ли си, Алисън? — нежно попита Джеймс, след като сянка премина по лицето ѝ. — Не изглеждаш убедена.

— Не е за това — прехапа долната си устна. После, решително, спазвайки обещанието да бъде искрена, добави: — Джеймс, има нещо, което смятам, че трябва да знаеш.

Когато Джеймс разбра какво я тревожи, изпита смесени чувства на съжаление и облекчение. Тя трябваше да знае и той смяташе да ѝ каже, но се страхуваше от откровението, съзнавайки, че то щеше да я натъжи.

Сега Джеймс видя тъгата ѝ и разбра, че Алисън вече знаеше.

— Знаеш за Гуенет, нали?

— Да.

— Ийв ли ти каза?

— Не. Мейлийн.

Джеймс изруга.

— Чудя се защо.

— Беше заради нещо, което казах. Предполагах, че между вас двамата има нещо.

— И какво каза Мейлийн?

— Че сте приятели. — Трептенето на сърцето ѝ досега бе бавно и спокойно, с обикновените бавни и равномерни удари. Алисън се опита да поеме дълбоко въздух, но внезапното лудо разтуптяване, не ѝ позволи. — И че си отдаден на работата си... и на спомена за Гуенет.

— Така е, Алисън — потвърди тихо Джеймс. — „Нямам какво да ти предложа, прекрасна пеперудке. Имам само моите кошмари, моя гняв и смъртния си враг, който един ден може да се появи от сенките и отново да нападне.“ — Така съм решил да живея живота си.

Както нейните, така и неговите очи се осветяваха от свещта, среброто бе изпъстрено със злато. И както и при нея, истинската светлина идваше някъде от дълбоко... а сега дори блестящото злато на танцуващите пламъчета не можеше да осветли внезапното помръкване на среброто. Джеймс знаеше как изглеждаха очите му в този момент. Бяха леденостудени, изоставени и пусти, както би било и сърцето му, ако не беше Хонконг. Той бе сивоока пантера, настроена да унищожава и бе сигурно, че нежната пеперуда, изправена срещу такава свирепост, грациозно и с благодарност, би отлетяла.

Но тя не отлетя. Очите ѝ срещнаха неговите, без да трепнат и изненадващо, зеленото като че ли блестеше още по-ярко, откогато ѝ да било.

„Не ме обичай, Алисън. Това бе безмълвна заповед, безмълвно предупреждение, подсилвано с най-отявлена жестокост, когато Джеймс позволи на съзнанието и сърцето си да се изпълнят с огнените образи на онази нощ в Уелс. Би било опасно да ме обичаш... и съвсем безсмислено.“

И все пак изумрудените очи не трепнаха. Те почти светеха, срамежливо и все пак така решително и така безстрашно. Дори Джеймс да бе имал някакви мисли, че Алисън е в мистериозно съдружие с духовете на Хонконг, сега тези мисли бяха изчезнали веднъж завинаги. Изправени пред страховития му поглед, дори и най-смелите призраци биха изчезнали веднага.

Алисън Париш Хуайтейкър действаше сама и сега блестящите ѝ очи излъчваха своите безстрашни послания.

„Разбирам правилата, Джеймс. Женен си и ще останеш винаги женен за Гуенет. Но все пак бихме могли да бъдем приятели... нали?“

[1] Синия фенер (англ.). — Бел.пр. ↑

ЧАСТ ПЕТА

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Център Лойд-Аштън

Сряда, 1 септември 1993

Когато сър Джефри Лойд-Аштън се завърна в кабинета си след обръщението към Законодателния съвет в 13.00 часа, веднага забеляза мигащата зелена светлина на едно малко черно приспособление. Обикновено съоръжението беше безмълвно. Но понеже сега сигнализираше някаква дейност Джефри пресече килима. Мина по посока на шкафа от единадесети век. И двете бяха произведения на изкуството, ценна собственост на древни императори. Шкафът бе нещо много повече от декоративно украшение. Зад ръчно гравирани и украсени врати, се намираше най-съвременното оборудване за видеонаблюдение. От кабинета си, Джефри можеше да види на екран всеки квадратен инч от Пийк Касъл и площадките му. Телефонните разговори естествено, се записваха непрекъснато. Оборудването в шкафа бе умалено копие на съществуващото в замъка. Тук имаше само един видео екран и видео касетофон, но там, в съседна стая на кабинета му — скрита зад стена с книги, имаше достатъчно апаратура, която му даваше възможност да записва едновременно всичко, което ставаше в целия замък.

Системата бе инсталирана още при строежа, преди Джефри да срещне бъдещата си съпруга. Най-влиятелният жител на Хонконг знаеше, че ще има враждебно настроени хора срещу тази територия на местния елит. Искаше да има достъп до най-интимните разговори на своите гости, да знае какво си говореха шепнешком, като си мислеха, че никой не ги чува — интригуващи подробности за неизбежни уедрявания на компании и лични скандали. След пристигането на губернатора Патен, тайното събиране на информация бе още по-важно. Бизнесът и политиката бяха станали близнаци и трябваше да се взима една или друга страна. Някои считаха, че дългосрочният икономически подем на Хонконг можеше да се осигури само чрез бърза демократична реформа, докато други бяха направили вече изгодни сделки с правителството в Пекин. С течение на годините,

наблюдателната система на Джефри се бе оказал безценна, осигурявайки му изключително преимущество в безброй търговски сделки. Но откакто се ожени за Ийв, личното наблюдение му доставяше най-голямо удоволствие. Ако пожелаеше, можеше да вижда жена си във всеки момент на деня, наблюдавайки я, когато тя си мислеше, че е сама, нахлувайки във всеки неин интимен момент. Тя никога не бе правила нещо вълнуващо. Почти не се хранеше, пиеше само малко чай, а хапчетата, които взимаше всекидневно бяха само аспирин, опитвайки се да намали страхотното главоболие, което ѝ причиняваха взиманите през устата контрацептивни препарати, за които той настояваше. Карайки Ийв да взима тези хапчета, Джефри можеше да обладава съпругата си, където и когато реши и без никакво отлагане; хапчетата бяха най-надеждният начин да се предотврати едно постоянно и нежелано смесване на гените на синята му кръв с нейната много обикновена. Ийв беше много често олицетворение на неподвижност. И наистина, понякога бе почти застинала до такава степен, че електронната система, реагираща бързо на всякакъв вид движение в дадено помещение, не можеше дори да регистрира присъствието ѝ. Джефри трябваше да я търси от един екран на друг, за да я намери. Откриваше я или в голямата стая да чете или навън, неподвижна на края на скалата, загледана в пространството.

Имаше случаи, макар и редки, когато изразът на лицето ѝ бе почти щастлив, почти спокоен. Като че ли бе отпътувала до някоя далечна своя мечта. Тогава Джефри отменяше ангажиментите си и бързаше към къщи.

Нарушаваше спокойствието ѝ и напомняше за груба си сила, че тя му принадлежи и винаги щеше да му принадлежи.

Сър Джефри Лойд-Аштън не бе станал най-богатият тайпан на Хонконг, наблюдавайки неподвижността на жена си. Нито пък считаше за нужно да програмира камерите в замъка така, че да регистрират всяко нейно движение, докато го нямаше. Малкото черно устройство върху бюрото му, го алармираше за всяка необичайна дейност.

Сега, когато отключваше вратичките на шкафа, видя, че светят две лампички. Едната, която премигваше по два пъти през интервал, показваше, че има записани два телефонни разговора. Другата

посочваше, че в замъка има външен човек, глас, който предварително програмираните електронни сензори не различаваха като принадлежащ на Ийв или прислужниците.

Наличието на посетител при Ийв в замъка бе от най-голямо значение за Джефри. Когато образът бе фокусиран, той разкри днешната гостенка. Беше Алисън Хуайтейкър, появила се точно, когато я бе поканил самият той — моментът, в който небето над Хонконг най-накрая се променеше от светлосиньо в сиво. Джефри си мислеше, че записаните телефонни разговори са точно между Ийв и Алисън, но кипна от гняв, когато това не се оказа така. Това означава, че двете жени бяха разговаряли в понеделник, когато Ийв излизаше от замъка и използваше телефон, който не можеше да бъде контролиран.

Първият разговор бе с мъж, лекарят, който се бе представил като кардиолога на Лили Кай.

— Току-що приключих прегледа на Лили.

— Добре ли е?

— Моля? О, да. Беше една рутинна визитация. Страхувам се, обаче, че се е създала неудобна ситуация и мисля, че трябва да ви уведомя. Като че ли малката Лили си е въобразила, че сте ѝ обещали да я посетите в болницата в деня на нейната операция. Не виждам нищо странно за едно петгодишно дете да пожелае такова нещо, но...

— Лили не си е въобразила нищо, докторе. Обещах ѝ, че ще бъде там.

— Наистина ли?

— Да. Споменах обещанието си на сестрите в Трето отделение и те трябваше да ми съобщят, колкото се може по-скоро деня, за който е определена операцията.

— Днес я определихме. Планираме я за понеделник, 13 декември.

— Има ли точен час? Казах на Лили, че ще я видя точно преди да отиде в операционната.

— Планирана е втора за деня. Хирурзите смятат, че ще я извикат към десет сутринта.

— Значи, ако пристигна в болницата към осем, ще мога да я видя?

— Разбира се.

— А след това? Казах и още, че ще дойда да я видя отново, когато се събуди.

— Ако всичко мине добре, трябва да се събуди в късния следобед.

— Ако всичко мине добре... очаквате ли някакви проблеми?

— Не, всъщност, не. Но операцията на сърце е сериозно нещо. Винаги има възможност за следоперативни усложнения. Самата процедура е доста ясна — поставяне на малко парченце върху дефекта и това би трябвало да излекува Лили.

— Значи веднъж излязла от операционната, би трябвало да е добре.

— Би трябвало. Но, аз ви отнех много време. Благодаря отново, лейди Лойд-Аштън. Наистина е много мило от ваша страна и това очевидно означава много за Лили и нейните родители.

„Лили — разсъждаваше Джефри. Малкото китайско момиченце, заради което Ийв се бе подложила на многобройни инжекции. Той се чудеше кога ли Ийв щеше да му каже какво бе обещала да направи. Може би никога. Чиста случайност бе това, че операцията на Лили бе планирана за понеделник, денят, в който Ийв обикновено посещаваше болницата, и ако щастие то останеше на нейна страна, той нямаше да ѝ планира нищо друго за този ден. Щеше да може да види Лили преди и след операцията и той никога нямаше да знае за това.

Но сега знаеше.“

Джефри искаше Ийв да удържи на обещанието си, разбира се. Независимо от изхода на операцията, състраданието показано от Принцесата на Пийк Касъл щеше да е завладяваща тема в местния печат. „Една история с истински хуманен интерес за Синтия“ — забавляваше се Джефри, като знаеше Синтия колко много мрази тези новини, но щеше да го направи заради него. Синтия щеше да отиде в болницата през този ден, както и самият той, за да подкрепи своята принцеса, независимо дали тя щеше да му каже за обещанието си или не.

Вторият записан телефонен разговор бе изходящ, проведен само преди двадесет минути. Ийв се бе обадила на Джулиана Куан в бутика „Луна от перли“.

— Аз съм Ийв, Джулиана. Спомняш ли си, че ти споменах за Алисън Хуайтейкър? Фотографката за „Джейд Палас“, която

притежава твоя рокля с пайети, изобразяващи дъга.

— Разбира се, че си спомням.

— Сега е при мен, надява се, че в „Луна от перли“ ще намери рокля, която да облече при официалното откриване на хотела. Помислих си, че ще бъде добре да се срещнете. Възможно ли е?

— Разбира се, че е възможно. Ще се радвам. Моля, предай ѝ, че ще бъде щастлива да направя проект за модел, специално за тази нощ.

— Колко мило. Тогава може ли да се срещнете?

— Нека погледна в календара си. — Настъпи кратко мълчание преди Джулиана да продължи: — Имам свободен час в единадесет в петък. Ще ѝ бъде ли удобно?

Докато Джефри слушаше разсеяно как Ийв уточнява датата и времето с Алисън, преди да каже довиждане на Джулиана, мислите му се отклониха към телефонния разговор между Ийв и Джулиана, който бе записан през юни и интригуващата новина, че Джулиана и Мейлийн са майка и дъщеря.

„О, какви тайни криеш от мен, моя принцесо. — Но Джефри се поправи с усмивка. — Но от мен нямаш тайни, моя любов.“

После Джефри се съсредоточи върху видеоекрана, увеличавайки звука така, че да може да чува това, което се говореше сега в Пийк Касъл. Алисън се възхищаваше от неотдавнашното си посещение в манастира По Лин на остров Лантау, една заразителна радост, която очевидно се бе предала на Ийв. Сапфирените ѝ очи грееха и тя изглеждаше толкова млада, толкова щастлива и толкова свободна.

— Какъв хубав следобед, Ийв — говореше с ентузиазъм Алисън, когато застана на вратата на замъка. — Много ти благодаря.

— Благодаря ти за това, че дойде, Алисън. Беше ми много приятно. Сигурна ли си, че не искаш да намеря някого да те закара обратно в „Трейд Уиндз“?

— О, не — усмихна се Алисън. — Ще се забавлявам като се разходя малко в мъглата.

„Мъглата и тайната“ — разсъждаваше Алисън безмълвно, докато вървеше по Маунт Остин Роуд към спирката на трамвая, намираща се на Пийк Тауър.

От неделя над Хонконг се стелеха тъмни облаци. Днес бе станало мъгливо и най-после заваля. Но точно сега върхът Виктория бе една омагьосана драма, написана в сребристо и черно, мъгла и магия, като

че ли големите бухнали кълба дим излизаха от огромните челюсти на някакъв сляп дракон.

Както си вървеше, мислите на Алисън се насочиха към друг така драматичен портрет в черно и сребърно и... към вълшебните вечери на свещи, които бяха прекарвали с Джеймс от юли насам. Виждаха се по веднъж седмично. Това бяха внимателно дозирани срещи, които започнаха с неговата висока оценка за последните ѝ снимки, последвана от вечеря и понякога — в спираци дъха моменти — оценяващото му преследване на нея самата.

През по-голямата част от времето, очите му бяха предпазливи — учтиви и заинтересовани, както един приятел би могъл да бъде, но и малко отдалечени, малко отнесени. А силните му ръце ставаха топли от огньовете, които избухваха дълбоко в него, докосвайки я само за да я предпазят, да я насочат безопасно, когато влизаха или излизаха отнякъде или когато пресичаха улицата. Но имаше дни, в които Джеймс забравяше своите собствени правила и тогава, само за един-единствен момент, Алисън виждаше нещо като жажда по нея. Но наистина ли безпомощно обикновената Алисън Париш Хуайтейкър беше обекта на неговата жажда? Или това беше, защото поради някакво случайно съвпадение, тя му напомняше Гуенет?

Алисън нямаше и представа, че самата Ийв бе желана само поради нейната прилика с друга жена. Осъзнаваше това само когато молеше Ийв да ѝ разказва за Гуенет. Като че ли Ийв разбираше какво точно иска от нея.

Алисън и с голямо внимание я уверяваше, че наистина не съществува никаква прилика между двете. Което означаваше, че магията е истинска. Силното желание, което Алисън виждаше в сребърните очи на пантерата, гладът, копнежът и необходимостта, изненадващо бяха насочени към нея.

Въпреки че беше само шест часа и Алисън бе разбрала от Джеймс, че талантливата архитектка на „Джейд Палас“ обикновено работеше в „Дрейк Тауърз“ до късно през нощта, великолепно облечената фигура, която вървеше пред нея по Чартър Роуд, несъмнено беше на Мейлийн. Съвършената ѝ стойка на модел, грациозната походка, независимо от много високите ѝ токчета и високо вдигнатия

кок от блестяща черна коса, не можеха да се сбъркат. И все пак, Алисън се поколеба, преди да извика. Спря се при спомена за противоречивите и объркващи думи, които бе чула от Мейлийн. Тихата, малка пеперуда, която бе прекарала живота си плътно обвита в своята обвивка от любов, не бе привикнала с реакциите, които предизвикваше у чужди хора. Когато обаче ѝ се бе случвало такова нещо, хората винаги бяха реагирали така мило, каквато бе и самата тя, с утвърждаваща, топла усмивка, приветлив поздрав, но никога с тъмна ярост, като че ли тя самата представляваше някаква *заплаха*. Но от самото начало, чувствата, които пораждаше у Мейлийн бяха всичко друго, но не и мили. Бяха някак си крайни, насочени в две различни посоки. През целия си живот, Алисън не се беше чувствала така добре приета, както при посрещането на летището. Като че ли Мейлийн бе чакала цял живот, за да я види, като че ли вече имаха някаква връзка помежду си, бяха стари приятелки, най-сетне срещнали се отново. Но после, в апартамента, тя улови тревожните смарагдовозелени очи на Мейлийн да я гледат втренчено... и въпреки че по-късно Мейлийн се извини с тревогата си за работата, Алисън не можеше да се отърве от чувството, че съсредоточеният поглед на Мейлийн бе причинен от лични чувства, като че ли Алисън бе направила нещо, с което я бе наранила. Беше го почувствала като личен проблем и през онази юлска утрин, точно когато бе решила да предложи да се видят и Мейлийн неочаквано я прекъсна. Много пъти, когато Алисън прехвърляше в съзнанието си тези объркващи сцени, си напомняше истината — че Мейлийн бе в центъра на един необикновен и изключително предизвикателен строителен обект. Нейните настроения бяха нормални. Беше необичайно, да не кажем *предизвикателно*, една мила, малка пеперуда, абсолютно непозната, да предизвиква някаква реакция, още по-малко силно отрицателна.

„Или силно положителна — помисли Алисън, когато отново си спомни тези първи, незабравими моменти на летището. — Дали щастиято, което бе видяла в очите на Мейлийн, не бе чиста илюзия? Дали нейните розови представи не бяха оцветили всичко в един победоносен, добронамерен розов цвят?“

Съществуваха и чувства — странни и принудителни. Няколко пъти през лятото, Алисън се бе събуждавала от дълбок сън, без да се чувства уморена и с почти завладяващо я желание да се обади на

Мейлийн, да види дали и тя не бе будна и в настроение за среднощен разговор.

Алисън винаги бе потискала тези неочаквани пориви. Но сега, през този мъглив и вълшебен следобед, тя извика:

— Мейлийн?

Гласът на Алисън бе тих, но Мейлийн я чу, и докато Алисън се приближаваше към нея, сестрите почувстваха промените, които бяха настъпили от деня на тяхната среща през юли. Промените, които Мейлийн видя у златокосата си сестра вдъхваха увереност. Косата на Алисън бе дълга, разкошен сноп от лунни лъчи и огън, богато накъдрени от влажната мъгла, лицето ѝ бе леко загоряло и нежно покрито с лунички, сапфирените ѝ очи блестяха по-ярко и от преди.

Промените, които Алисън забеляза у Мейлийн бяха очевидни, бяха великолепни и тревожни. Мъглата бе обвила черната лъскава коса с някаква тайнственост, изпъстряйки я с хиляди мънички диаманти и красотата ѝ бе поразителна, но леко поразена. Смарагдовозелените ѝ очи бяха заобиколени от тъмни кръгове, а самите ѝ очи бяха ужасно неспокойни. Алисън разбираше умората ѝ, неотстъпчивостта, с която както Сам, така и Мейлийн, работеха на строежа и това бе обяснимо, но не можеше да си обясни нейното безпокойство. Според Джеймс, всичко по строителството на „Джейд Палас“ вървеше безпроблемно.

След като размениха поздрави, Алисън попита:

— Свърши ли работа за днес, Мейлийн?

Мейлийн кимна — един танц на диамантите сред черната коприна на нощта — и после сви рамене.

— Не можах да свърша много работа днес. А ти?

— Аз приключих. Всъщност, днес имах свободен ден. Сутринта пазарувах, а следобед бях при Ийв. — Алисън бе решила да прекара вечерта в тъмната си стаичка, но тези планове вече нямаха значение. Сега Мейлийн беше по-важна. — Мисля си, дали, след като и двете сме приключили деня, не би вечеряла с мен? — Когато в отговор Мейлийн се смръщи, Алисън тихо добави: — Или вероятно имаш други планове?

— Не, нямам. — И тогава Мейлийн добави с глас, който прозвуча на Алисън повече като на човек, осмелил се да направи нещо забранено: — Бих искала да вечерям с теб, Алисън.

— Искаш ли да бъде неофициално? Например, да ни сервират в моя апартамент.

— Да, това е добре.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Моля да ме извиниш заради безредието — каза Алисън, вървейки с Мейлийн към трапезарията, — но подготвям колет за семейството си.

Разхвърляните вещи бяха многоцветен избор от предлаганите в Хонконг сувенири — нежни порцеланови фигурки, вазички с формата на цветна пъпка, украсени с фазани, дракони, цветя и пеперуди, копринени шалове и кашмирени блузи. Бяха красиви подаръци, подбрани с обич и гледайки ги, Мейлийн научи по нещо за получателите им. Едната баба обичаше пастелните тонове, бе мълчалива и нежна, а другата бе жизнена, весела и смела и от тримата мъже в семейството на Алисън, поне един имаше желание да се отдава на рисковете на модата.

Посочвайки към една особено предизвикателна копринена връзка, Мейлийн попита:

— За кого е? За баща ти ли?

— Не. За бащата на моята майка. — Алисън се усмихна критично и призна: — Може би ще е твърде ярка дори за него.

В отговор на думите на Алисън, Мейлийн си разреши да докосне с нежните си пръсти коприната на една от строгите връзки. Разреши им? Не, глупавите ѝ пръсти се движеха като че ли сами, като че ли неочаквано бяха пожелали, имаха нужда да докоснат нещо, което щеше да бъде носено от Гарет Хуайтейкър или, може би от другия дядо.

Мисълта за нейния дядо изненада Мейлийн. Беше чувствала нуждата от родителите на Джулиана, нейните баба и дядо, които бяха погълнати от вълните на бушуващото море. Но до този момент, никога не бе помисляла за бабата и дядото, които бяха живи. Нейният дядо щеше да носи една от връзките, които сега тя докосваше. А баба ѝ? Ръцете ѝ замислено се прехвърлиха върху кашмирени блузи. И като че ли пръстите ѝ знаеха отговора, преди още да бе попитала и се спряха на бледорозовата, а не огненочервената.

— Майката на майка ти ли носи тези ярки цветове?

— Хуайтейкъррови са по-традиционни от Паришови.

Традиционни. Думата прониза сърцето на Мейлийн, като острие на нож, забивайки се дълбоко, прониквайки в нежната ѝ плът. Когато раните ѝ прокървиха от новата болка, мислите които я измъчваха затанцуваха в съзнанието ѝ. „Незаконородената дъщеря, полукитайка, всъщност не отговаряше на описанието за традиционност. Признай си честно, мислиш ли, че Хуайтейкъррови щяха да бъдат щастливи, ако узнаеха, че ти бе галила така глупаво и с толкова обич нещата, които щяха да носят един ден? *Продължавай да мечтаеш.* Разбира се, че щяха да ги носят, та това бяха подаръци от тяхната златокоса внучка, но първо щяха да ги *пречистят* от нейното докосване.“

Изведнъж пръстите ѝ усетиха меката кашмирена материя като натрошено стъкло, остриите парченца се впиваха в нежната ѝ плът и с надеждата да излекува кървящите си рани, Мейлийн посегна към малката купчинка със снимки, които лежаха до порцелановите фигурки. Първата бе странно успокояваща. Златното слънце се събуждаше над пристанището Виктория. Тя нетърпеливо се насочи към следващата. Наистина, почувства се облекчена и скоро актрисата в нея щеше отново да бъде под контрол, щеше да може да погледне Алисън в очите, щеше да се усмихва, но когато стигна до последната, крехкото спокойствие отново бе разклатено.

Наскоро Хонконг бе празнувал Фестивала на Гладния дух. Това бе времето, само в продължение на двадесет и четири часа, когато на Йен Ло — гладните духове, им бе разрешено да излязат на земята. Изобилие от подаръци, храна и дрехи се поднасяха, за да могат блуждаещите духове да останат доволни и да не предизвикват хаос на земята — палеха се благоуханни свещички, изгаряха се фалшиви пари. Фестивалът на посетителите от долния свят завършваше с пускането във вода на флотилии от „параходчета духове“. Във всяко малко корабче гореше по една свещичка и светлините на всичките осветяваха знамението, което стоеше в последната. На него пишеше: „*Укротете ветровете и спечелете.*“

Когато Мейлийн гледаше красивата снимка на осветената от пламъчета флотилия от „параходчета духове“, в нея още по-властно нахлуха гневните спомени за съдбовния ден, в който бе разбрала истината за своя баща и когато бе загинала най-хубавата част от същността ѝ. Нейните сърдити духове бяха възкръснали от пепелта — жестоки фантоми — гладни и желаещи да излязат навън, да я наранят,

когато тя самата бе наранена. Веднъж вече Мейлийн бе разрешила на духовете да вилнеят, причинявайки болка на обичната ѝ майка. Но те не бяха доволни от единствения ден, в който бяха на свобода, нито пък бяха отплували в осветения от свещички залез, за да не нараняват никого повече. Те все още бяха живи вътре в нея и тя знаеше това. Но се бе заклела, че там и ще останат. Никога повече нямаше да разреши на вратите на нейния ад да се отворят. Черпейки сила от клетвата си, Мейлийн погледна към последната снимка и каза тихо и искрено на златокосата си сестра:

— Наистина са прекрасни, Алисън. Бих искал да видя и други. Или са долу в касата?

— Не, там няма нищо — сви рамене Алисън. — Пазя негативите в специалните чекмеджета, но дори и това мисля, че е прекалена предпазливост. Така че, ако искаш да видиш някои от тях...

— Разбира се, че бих искала.

Прекараха почти цял час в работната стая на Алисън и въпреки че някои от снимките, които Алисън бе направила в Хонконг предизвикаха старите ѝ спомени, Мейлийн успя да се съсредоточи върху настоящето, върху великолепния талант на сестра си... и по време на краткия път от кабинета до всекидневната, където щяха да си направят чай и да се обадят да им донесат храната, сърцето на Мейлийн се изпълваше с надежда.

„Мога да го направя. Мога да бъда заедно с Алисън, което всъщност и желая, мога да контролирам болката си и...“

Докато прекосиха краткия път до трапезарията, сиво-черното небе над Хонконг се разтвори и сега дъждът падаше тежко, замъглявайки светлините на града, размивайки цветовете.

— Какъв дъжд, погледни — възкликна Алисън. — Колко е приятно.

— *Приятно?* — отекна гласът на Мейлийн и тя се сви от тона на собствения си глас, ужасена от значението, което придаваше на думата. Беше се почувствала толкова сигурна, толкова обнадеедена и способна да се контролира. А сега? Дали все пак някой от гладните ѝ духове бе успял да се изскубне? „Не — каза си тя. — Беше нещо друго. Но тя разбра, че все пак бе успяла да нарани, когато видя неочакваното

объркване, изписано на лицето на Алисън. Напомняше ѝ объркването на Джулиана, нейното стреснато недоверие, че дъщерята, която толкова я обичаше, изведнъж бе станала толкова жестока.“ В следващия момент се чу да изрича думите, които толкова се надяваше, че ще може един ден да каже на майка си:

— Съжалявам, Алисън.

— Няма нищо.

— Не, не е нищо — намръщи се Мейлийн. — Вероятно трябваше да ти откажа да дойда тази вечер. Знаех, че ще бъде неприятна за компания.

— Защо, Мейлийн? — попита Алисън тихо. — Нещо е станало със строежа ли?

— Не. Заради мен самата. Скоро ще съм неразположена, но това не е извинение — добави тя бързо. — Знам това. Всъщност, това е моя слабост, моя вродена слабост.

— Би могло да е вроден недостатък — съгласи се Алисън с обичлива усмивка. — Но, Мейлийн, това не е слабост. Просто е нещо, което нормално се случва, нещо естествено.

— Чудя се доколко е естествено. Защото чувствата, които ме обземат са толкова — налудничави — че стигам до заключението, че всичко идва от мозъка ми. Но този следобед, когато бях решила, че последните две седмици от работата ми по детайлните проекти бяха толкова безнадеждни и бях готова да ги захвърля в коша, погледнах случайно към календара и разбрах причината.

— Сигурно си се успокоила.

— Да, но се забавих с проектите. Ще трябва да ги погледна отново след няколко дни.

— Ще видиш, че са добри.

— Надявам се. А ти, Алисън, ти имаш ли такива проблеми?

— Не, и не си спомням някога да съм имала. Още от осемнадесетгодишна възраст взимам хапчета против забременяване и мисля, че това намалява хормоналните напрежения.

Мейлийн някак си успя да прикрие учудването си, че Алисън взима такива хапчета. Въпреки че двадесет и седем годишните девственици бяха рядко явление, тя реши, че ако има някой, който е толкова невероятно невинен, толкова щастливо чист, това бе Алисън. Мейлийн вярваше, че сестра ѝ щеше да се отдаде само на мъжа, който

щеше да обича за цял живот, но очевидно представата ѝ е била погрешна. Още от времето, когато Мейлийн Куан бе напуснала Хонконг, мразейки себе си толкова много, че никога не можеше да си представи някой мъж да я докосне, сестра ѝ бе започнала да взима тези хапчета. Мъжете, разбира се, бяха поискали да докоснат Мейлийн и тя им бе разрешила, дори след като бе научила истината за себе си — колко безчувствена и колко непохватна бе и колко много разочароваше.

Всъщност сексуалните отношения ли обсъждаха сега сестрите? Дали те представляваха такова чудесно изживяване за Алисън, че тя ги желаше толкова често и понякога импулсивно, че хапчетата бяха единственото практическо решение на положението?

Мейлийн внимателно подходи към въпроса си:

— Не е ли рано да се взимат тези хапчета от осемнадесет години?

— Въпреки че в моя случай е трябвало да започна по-рано. Менструациите ми са особено обилни и тъй като не бях обсъждала въпроса с никого, не знаех, че това е необичайно. Само седмица преди да отида в колежа, припаднах.

— Тогава ли се наложи да ти преливат кръв.

Алисън кимна.

— Когато лекарите откриха, че е невъзможно да ми прелеят кръв, ми дадоха желязо и ми предписаха хапчетата. Почти не вярвах, че могат да помогнат за спиране на кръвотечението, но те помогнаха и сега ти взимам непрекъснато. И — допълни тихо Алисън, — това ще е до момента, в който реша, че ще забременея.

Мейлийн видя неочакваната решителност в очите на Алисън.

— Безопасно ли е да спреш да ги взимаш, Алисън? Би могла да почнеш много да кървиш, преди да забременееш.

— Би могло... въпреки че лекарите и семейството ми се тревожат повече за самото раждане. Не съществува доказано медицинско твърдение, че бих могла да имам същите усложнения като майка ми. Но дори да има и най-малката вероятност за това и невъзможността да ми се прави кръвопреливане, им дават основание да решат, че никога не би трябвало да имам деца.

— Но ти не си съгласна с това?

— Разбира се, не знам отговора от медицинска гледна точка, но аз искам да имам деца от мъжа, когото ще обичам.

— Но ако това може да ти струва живота?

— Така е станало и с майка ми, Мейлийн — отговори тихо Алисън. — Но тя е родила детето, което баща ми е искал.

„*Детето, което той е искал.*“ Думите разкъсаха сърцето на бебето, което Гарет Хуайтейкър не бе искал. Но Мейлийн почти не обърна внимание на тази болка. Тя ѝ бе позната, бе толкова стара, а сега усещаше и нови чувства, които я разкъсваха, когато си представеше как сестра ѝ умира при раждане, че можеше да умре *въобще*.

Алисън не може да умре. Тихата ѝ молба бе последвана от решителна клетва. Няма да *разреша* тя да умре.

Мейлийн Куан бе само наполовина Хуайтейкър, само наполовина традиционна, но когато сърцето ѝ даде тази тържествена клетва, тя си представяше нещо твърде авангардно. В ерата на забременяването *ин витро* и изкуствено осеменяване, бе възможно да се намери жена, която да пожелае да износи плода на друга — някоя, която вече е раждала или *която знаеше, че никога няма да роди свое дете*, но би желала да помогне на майка, която искаше да има деца.

Някоя като мен.

Това бе толкова възбуждаща мисъл, толкова освобождаваща и даваща надежда, но после и тя умря. Бебето ще бъде на Алисън, с гените на нейната златноруса коса, независимо, че девет месеца щеше да живее вътре в Мейлийн. Каква храна можеше да обещае тя на мъничкия живот, заобиколен от гладните духове?

Сега грешката е изцяло моя — помисли Алисън, когато за втори път тази вечер лицето на Мейлийн стана напрегнато и тревожно. Дълбоката мъка бе изписана там по-рано, когато Мейлийн гледеше снимката с флотилията от корабчета духове и сега се появи отново. На Алисън толкова ѝ се искаше да отдаде всичко това на месечните капризи на хормоните или на някаква витаеща тревога за „Джейд Палас“, но този път не можеше да има никакво съмнение. Беше нещо лично, нещо, което тя бе казала. Само няколко секунди преди това, Алисън бе попитала дали несъзнателно бе нарушила някакво неписано правило, което ѝ забраняваше да снима малките корабчета в морето, когато нефритенозелената буря в очите на Мейлийн изведнъж бе затихнала. И сега, точно когато Алисън набра смелост да попита какво

бе направила, за да причини такова безпокойство у Мейлийн, то бе изчезнало отново.

Бяха привършили вечерята си и пиеха току-що направения жасминов чай, когато Мейлийн се върна към разговора им за времето. Гласът ѝ като че ли се опитваше да се извини, като че ли искаше да даде възможност за провеждане на един културен разговор именно на тази тема.

— Кажи ми, защо обичаш толкова много дъжда?

— Защото, наистина се чувствам уютно, когато вали.

„Но и на мен ми е приятно, установи Мейлийн. Защо е така, по дяволите?“ Каквато и да беше причината, тя определено нямаше нищо общо с живота ѝ в Лондон. Дребният дъждец там бе толкова студен, депресиращ и неприятен. Тогава трябваше да има нещо хубаво в тропическите дъждове на Хонконг? Разбира се. Мейлийн не можеше да си спомни какво я караше да се чувства така, но учудващо, чувстваше се като че ли в безопасност, като че ли беше обичана.

— Обичам да се разхождам в дъжда — продължи Алисън, насърчена от неочакваната нежност в изражението на Мейлийн. — Косата ми става ужасна, но дъждовната вода я прави необикновено мека.

— Никога не съм опитвала.

— Наистина ли? Такива силни дъждове са типични за Хонконг, нали? От разговора в Пийк Касъл разбрах, че си родена тук?

— Да — отговори Мейлийн, свивайки рамене. После, усмихната, добави: — Мисля, че винаги съм носила чадър.

— Семейството ти тук ли е? Имаш ли братя, сестри?

— Имам сестра — призна Мейлийн, загледана в чашата си, така че Алисън не можеше да прочете неизказаните ѝ думи: *И тя е тук сега*. — Но тя не знае нищо за мен.

— Не знае? Защо?

— Баща ми, нашият баща, е американец. Останал е достатъчно време в Хонконг, за да забременее майка ми. Казал ѝ е, че я обича, разбира се, но това е било очевидна лъжа. Върнал се в Америка и никога повече не се обадил.

— Знаел ли е, че майка ти е бременна?

— О, да. Последният ѝ разговор с него бил два дни след като съм се родила.

— О, Мейлийн — каза тихо Алисън, — съжалявам.

Мейлийн вдигна погледа си от порцелановата чашка към състрадателното, изпъстрено с лунички, лице на сестра си.

— Какво би си помислила за такъв човек, Алисън?

— Аз... А *ти* какво мислиш?

— Че е жалък, непочтен, не заслужава дори презрение. — Този танц на болката бе толкова опасна игра. Мейлийн се бе заклела да държи затворени вратите на подземния си свят завинаги и тя щеше да удържи на клетвата си, но имаше въпроси, на които сърцето ѝ се нуждаеше от отговор. — Можеш ли да си представиш твоят баща да направи нещо такова, Алисън?

— Моят баща? Не. Никога. — Енергичният жест на главата ѝ подчертаваше сигурността на думите, изречени от Алисън.

— Ти каза, че той има и друга дъщеря... твоята сестра.

— Да — смелите очи на Мейлийн срещнаха нетърпеливите зелени очи на сестра ѝ. — Тя не знае нищо за мен, няма представа, че съществувам.

— Мислила ли си някога да се опиташ да се свържеш с нея?

— Много съм мислила за това — призна Мейлийн, после замълча, имайки нужда от паузата. Но Мейлийн Куан имаше нужда от отговори много повече, отколкото от това да успокои препускащото си сърце. — Какво мислиш, Алисън? Дали тя би поискала да узнае за мен?

— Разбира се! Защо да не иска? Ти си нейна сестра.

— Да... но и двамата ѝ родители са американци. Мислиш ли, че ще бъде шокиращо за нея да открие, че има сестра, която е полукитайка? Не мислиш ли, че това е нещо, което ще предпочете да не знае?

Алисън отново поклати златокосата си глава, този път по-бавно, но още по-решително и нейните блестящи очи грееха убедително тържествени.

— Сигурна съм, че тя ще иска.

„В нея няма никакви предразсъдъци за цветовете — помисли си Мейлийн. — Никакви предразсъдъци за цветове, раса, за каквото и да е.“

*Каж*и ѝ, шепнеше сърцето на Мейлийн. Няма никаква опасност. Знаеш, че е така. Алисън никога няма да се отвърне с отвращение.

Знаеш думите. Репетирала си го хиляди пъти, отново и отново, нощем. Кажи ги сега. — *„Ти си моя сестра, Алисън, моя сестра! И аз толкова много се гордея с теб и... Не! Да не си посмяла да изречеш тези думи на обич!“*

Мейлийн очакваше, че неочакваният и мощен протест ще дойде от някой от гладните духове, който щеше да се разсърди, че е бил затворен толкова дълго от техния единствен пазач. Мейлийн, върху която трябваше да се изсипе жестокият хаос. Тя очакваше грубо напомняне именно от тях. Колко различен бе цветът ѝ, колко нечиста бе кръвта ѝ и как не струваше нищо. Но горещият протест не дойде оттам, а от недрата на сърцето ѝ.

„Не можеш да кажеш истината на Алисън, не и сега, нито когато ѝ да било. Разкриването на истината би било пагубно. О, да, тя щеше да спечели сестра си на нейна страна и защото това бе Алисън, тя щеше да погледне благородно на най-големите ти тежнениа, но правейки това, щеше да загуби бащата, когото обичаше, на когото вярваше и когато считаше за човек на честта. Не можеш да разбереш илюзиите на Алисън. Ти, която от всички най-добре познаваш мъката от откриването на горчивите истини за родителя, когото обичаш. Не можеш и няма да го направиш, няма да причиниш болка на Алисън. Не си толкова жестока“.

— Мейлийн?

„*Не си толкова жестока*“ — храбрата мисъл, на която гладните духове не се бяха противопоставили, пееше в сърцето ѝ. Нямахше значение каква бе причината за това или просто защото в момента те бяха онемели. Цялото ѝ същество се тресеше от надежда и когато нефритените очи срещнаха изумрудените, те бяха кристално ясни и блестяха. *Не беше сега времето да ѝ разкрива тайната.*

Алисън кимна безмълвно. Светлината в очите на Мейлийн блещукащата в тях надежда — ѝ напомни за онези първи моменти на Кай Тай. „Това са само моите розови илюзии“ — помисли си Алисън. Пътуването към приятелството щеше да бъде трудно, объркващо, каквото бе досега... но щеше да бъде такова, което ѝ двете желяеха.

С обичлива усмивка и с очи, които също искряха, Алисън смело навлезе малко по-навътре в територията на чувствата, където нежните коренчета на тяхното приятелство се опитваха да намерят благодатна почва.

— А майка ти, Мейлийн? В Хонконг ли е?

— Да — отговори Мейлийн тихо. — Тук е, но не съм я виждала. Разделихме се преди години.

— Знаеш ли как е?

— О, да. Добре е. Дори много добре. Постигнала е големи успехи.

— Но не си говорила с нея?

— Не, вече в продължение на девет години — каза Мейлийн тъжно на сестра си, която цял живот бе мечтала да има майка. — Не всички взаимоотношения между родители и деца са толкова прекрасни, както твоите с баща ти. Майка ми ме излъга, което не можах да понеса и аз ѝ казах неща, които не мога да очаквам, че някога ще ми прости. И за двете беше най-добре всяка да поеме своя път.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Абсолютно съм сигурна, че тя се чувства по-добре без мен. *Но на мен ми липсва.*

На Сам му трябваха няколко минути, за да осъзнае двата различни шума, които идваха от плискаща се вода в хотел „Ийдън Хелф Спа“ — поройният дъжд, който се лееше върху прозорците в преддверието и по-далечните ритмични плясъци, които идваха от басейна. Беше един часа през нощта и въпреки че знаеше колко много бизнесмените на деветдесетте години държаха на своето физическо състояние, той си представяше, че ще бъде сам. Не, той не беше там, за да плува. Тялото му все още беше стройно и силно, такова, каквото се бе появило на тази земя. Не че беше толкова любопитен, но понеже беше тук, за да разгледа оформянето на пространството около басейна, Сам с учудване погледна по посока на меките, ритмични плясъци. При вида на жената в басейна, той пое дълбоко въздух в дробовете, които вече не бяха опушвани от цигарения дим, а изяждани от глад, тъй като вече месеци мъничките демони в него предявяваха претенции да бъдат хранени с всекидневната доза опустошения.

Беше Мейлийн. Сам бе сигурен, въпреки че лицето бе скрито от водата. Плуваше с формата и бързината на шампион и целият ѝ бански костюм потвърждаваше това. Само косата си не носеше като шампионите. Вместо плътно прибрана под шапката, тя се носеше след

нея, дълга черна опашка, плъзгаща се, както и тялото ѝ във водата с цвят на аквамарин.

Сам разпозна плитката. Мейлийн я носеше всеки път, когато идваше на строежа от средата на юли насам. Беше една копринена каубойка: сини джинси, каубойски ботуши, черна копринена плитка и мека копринена блуза. Сам я бе насърчавал да идва поне веднъж в седмицата и тя с желание бе откликнала, но посещенията ѝ едва ли бяха необходими. Той все още не бе имал истинска нужда от нея в процеса на изграждане на конструкцията от блестяща стомана. Но от следващата седмица, щеше да има нужда от нея почти всеки ден. Щеше да има нужда от нея, да я иска... всеки ден. Дотук всичко с „Джейд Палас“ вървеше прекрасно, изпреварваха сроковете, наложило се бе да направят много по-малко изменения, отколкото Сам бе очаквал. Но все още не можеха да бъдат спокойни и това щеше да продължи още дълго. Най-трудната част от работата предстоеше — полагането на облицовката от алабастр върху металната конструкция. Трудното време за Сам и Мейлийн също предстоеше. Щяха ли да могат да работят заедно, да се споразумяват за трудните решения и да не разрешават на неизбежните професионални трудности да се намесват в личните им взаимоотношения? Сам се надяваше да успеят.

— О, това си ти.

— Здравей — поздрави той нежно.

Тя беше в средата на басейна, точно там, където падаше дългата тъмна сянка на Сам.

— Защо си тук, Каубой?

— Искях да погледна преддверието. Мисля си, че някакъв вариант на това, ще е много подходящ за „Джейд Палас“. Ти какво мислиш?

— Да — намръщи се Мейлийн. — От кога си тук?

— Достатъчно дълго, за да видя как плуваш. Състезавала ли си се някога?

— Не.

— Защо тогава плуваш така добре?

— Предполагам, защото се научих да плувам, преди да мога да ходя. — Докато плуваше, Мейлийн се чудеше дали далечният спомен за уютност, предизвикан от тропическия дъжд не беше просто спомен за това, как бе попаднала в топлите води на плувния басейн. Реши, че

не е. Да, когато плуваше, се чувстваше в безопасност, влагаше дори любов, но това бе различно от чувството, предизвикано от поройния дъжд. — Майка ми настояваше.

— Тя състезавала ли се е?

— Не. Въобще не може да плува, въпреки че е прекарала първите тринадесет години от живота си на лодка в пристанището Абърдийн.

— Слязла е на брега, когато е била на тринадесет години?

— Имало е тайфун. Цялото ѝ семейство е загинало.

— А тя е бил спасена?

— Сама се е спасила — отговори тихо Мейлийн. Такава бе истината, въпреки че, помисли си тя, Джулиана никога не го бе споменавала. Според спомените, които Джулиана ѝ бе разказвала за нейния живот, някакво парче от „Луна от перли“ я бе спасило, после Вивиан я бе спасила и после, пет години по-късно, се бе появил най-важният спасител — Гарет Хуайтейкър.

Все още се намираше в средата на басейна, движейки се във водата, а аквамаринените капчици вода блестяха като диаманти по дългите ѝ, черни като нощта, мигли. Но Сам видя това, което бе скрито зад блещукащите диаманти — неочакваните тъмни сенки, появили се в нефритенозелените ѝ очи.

— Ще ти дам няколкостотин американски долара за тази идея, Мейлийн.

— Не струва толкова.

— Нека аз да преценя.

— Не струва толкова.

— Добре — усмихва се Сам. — Тогава двадесет хонконгски долара.

Мейлийн поклати отрицателно глава, едно леко притеснено кимване, което бе повече молба, отколкото защита и тогава диамантите от ресниците се разпръснаха по бузите ѝ като проблясващи сълзи.

— Добре — увери я Сам много нежно. — Мисълта си остава за теб. Просто исках да се уверя, че не е мисъл на рецидивист.

— Рецидивист?

— Знам, че това е сложна дума за един каубой. Просто исках да бъда сигурен, че не си се върнала към някой от своите саморазрушаващи се навици, от които се отказа преди шест седмици.

— О ти?

— Нито една цигара.

— Сигурно си бил заклет пушач.

— Е, не толкова заклет, Джейд. Но много сериозно се отнасям към сделката, която сключихме.

Тя затвори очи, разпръсквайки още диаманти. Сам проследи блестящата им пътечка до устните ѝ, но не по-надолу. Под кристалната синя вода, тялото ѝ като че ли бе обвито с лек воал, но Мейлийн не бе поканила очите му натам. Така че той се спря на сочните ѝ устни, които понякога сами изпращаха замайващи покани, вероятно без нейно разрешение. Сега трепереха и бяха посинели.

— Студено ти е — каза Сам, — а сигурно няма да излезеш, докато стоя тук, вярно ли е?

Мейлийн го погледна, а върху посинелите ѝ устни се появи лека усмивка.

— Ще поплувам още малко и ще се стопля.

— Добре. Лека нощ, Джейд.

— Лека нощ, Каубой.

Сам си тръгна, но се спря за един последен, импулсивен въпрос.

— Какво мислиш за дъжда?

— Мисля, че е уютен, но не знам защо.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Четвъртък, 2 септември 1993

Мейлийн вървеше по стъпките на своето детство. Проливният дъжд се стичаше по дългата ѝ, разпусната коса. Предполагаше, че прилича на луда, един призрак в каубойски ботуши и дънки, който вървеше в бурята, вместо да потърси подслон. Лицето ѝ бе мокро, нефритенозелените ѝ очи търсеха истини, скрити в дъждовните капки.

Привличаше погледите, но не ги забелязваше. Взираше се в паметта си — въображаема и невидима — и все пак ужасно важна и реална. Пътешествието ѝ в бурята я водеше до местата, които през първите тринадесет години, в които живееха заедно, майка ѝ бе превърнала във вълшебни приказки — от вълните със сребристи върхове в пристанището до тучната свежа зеленина на парка Виктория и най-високата точка на самия хълм. Точно на мястото, където под априлската луна, се бяха срещнали майка ѝ и баща ѝ, Мейлийн прекара най-дълго време, обливана от поройния дъжд. Двете с Джулиана бяха идвали тук толкова много пъти. Но никога в такъв ден, когато се лееше дъжд и бушуваше вятър. Тук имаше толкова много спомени, но нито един, който можеше да обясни уюта на дъжда.

Пътешествието на Мейлийн в дъжда започна призори и приключи пет часа по-късно, без да намери своите отговори, без да намери спомен за любов и дъжд. Беше решила, че е призрак. Или може би просто желанието да сподели нещо със сестра си и като Алисън да изпита същото радостно чувство на учудване.

Споменът, който търсеше Мейлийн реална съществуваше, въпреки че съзнателният ѝ разсъдък никога нямаше да си го спомни. Той винаги щеше да остане чувство, а не мисъл, спомен за усещанията на едно малко детенце, което нежно се бе сгушило в ръцете на майка си през един дъждовен февруари преди двадесет и осем години. Майката бе млада, гладна, беше ѝ студено и се страхуваше, но всичко, което усещаше малката ѝ дъщеричка, беше топлина, независимо от дъжда... и обич, независимо от страха на нейната майка.

— Днес не можем да се разходим в морето, Ийв — каза Тайлър, когато му се обади по телефона. — Наех апартамент в Мид Левълз, където да се срещаме в дни като този.

Не можеха да отидат в апартамента му в „Рийджънт“. В елегантното фоайе на хотела ярките цветове на прикриващото я облекло, щяха да привлекат твърде много погледи. А апартаментът в зданието на Робинсън Роуд бе доста по-безопасен. Другите наематели в сградата щяха да отсъстват, защото работеха в центъра от ранна сутрин до мрак.

Сега, три часа по-късно, докато Тайлър чакаше Ийв да дойде, се чудеше и безпокоеше за предстоящия следобед. От средата на юли почти всяка седмица излизаха в морето — прекрасни следобеди, изпълнени с нежни думи и още по-нежни усмивки.

Ийв и Тайлър се възхищаваха на великолепието около тях, но най-възхитително бе това, което Тайлър виждаше у Ийв. С всеки изминал миг, той вярваше, че прекрасните ѝ сини очи като че ли по-ясно виждаха неговата любов... и тяхната мечта. И все пак, въпреки че се бяха обичали с очи и усмивки, никога не се бяха целували. Наистина, единственият път, когато се бяха докоснали бе, когато ѝ помогна да стъпи на люлеещия се нос на *Севън сийз*... и Ийв винаги изглеждаше притеснена от нежната му прегръдка, като че ли изобщо не би могла да я почувства, като че ли нежната ѝ плът беше доста безчувствена или като че ли, вероятно, принадлежеше изцяло на някой друг.

Толкова много се боеше. Нямаше да я насили, разбира се. Въпреки че щяха да бъдат в апартамента, а не в открито море, Тайлър щеше да я изчака тя да направи първата крачка.

Ийв не можеше да му каже защо толкова много се страхуваше от близост с него, не можеше да му признае, че единствената ѝ представа за любене се свързваха с насилие. Трябваше да скрие от Тайлър сексуалната бруталност на Джефри. Щеше да опише брака си лишен от любов, но търпим. В момента едно такова описание би било по-истинско, отколкото лъжливо. Сега животът ѝ с Джефри бе поносим. Той изглеждаше странно възбуден, странно енергичен и не се беше

доближавал до нея от седмици. Ийв беше сигурна, че се вижда със Синтия Андриюз, но не вярваше, че новата любовница е причина за неговата възбуда. Вероятно беше някаква сделка и несъмнено той бе на ръба на голяма финансова печалба. Блясъкът, който виждаше в очите му, бе характерен за хищника, готов да скочи, за да убие. Ийв познаваше твърде добре блясъка на предстоящото завоевание. Точно по такъв начин гледаха тъмните очи на Джефри преди насилствено да пожелаеше крехкото ѝ тяло.

Ами ако очите на Тайлър, излъчващи желание, предизвикат ужасните спомени за Джефри?

Трябваше да прикрие страха си.

Трябваше да го направи.

Като наближи жилищната сграда на Робинсън Роуд, Ийв го видя да стои на проливния дъжд и да я чака. Беше мокър до кости, но сините му очи се усмихваха с любов и я приветстваха... и тогава, Ийв започна да чува най-забележителния звук. Нямахше абсолютно никаква представа какво беше, само усещаше, че идва някъде от дълбоко и ставаше по-силно, докато с Тайлър се качваха с асансьора към апартамента. После влязоха вътре, очите му намериха нейните и желанието, което Ийв видя в тях бе чиста обич, без отблясък на завоевание, а фантастичният звук изведнъж зазвуча възхитително отчетливо.

Най-напред Ийв разбра молбата просто като желание за промяна на властта — да премине от Джефри у Тайлър. Но това не бе вярно. Тялото, от което толкова отдавна се бе отчуждила, искаше да принадлежи на нея. Тогава, след като се слееше с него, престанеше да бъде невидима, тя щеше да може да се отдаде изцяло на мъжа, когото обичаше.

— О, Ийв — каза Тайлър с нежна тъга, когато видя в очите ѝ внезапни сълзи. — Мила, тук сме само защото вали. Ще направя чай и ще разговаряме точно както в лодката.

Ийв отговори с мила усмивка, а сините ѝ очи блестяха през сълзите.

— Люби ме, Тайлър.

— Ивенджълийн — прошепна той, когато и у него зазвъня забележителният звук. Сега това бе дует и дори преди устните му нежно да докоснат нейните и дори преди любящите им тела радостно да се слоят в едно, техните ръце пееха в свършена хармония.

Както напоителните дъждовни капки се лееха от тъмните небеса навън, така сълзи на чиста радост напиха отвътре. *Обичам те*. Те шептяха чудните думи сред целувки, нежен смях и смаяни въздишки, обвиваха с нежни милувки очите, ръцете и устните.

Но сега, когато Ийв прошепна думите, Тайлър долови тъжна нотка на отчаяние и забеляза, че блясъкът в ясните ѝ сапфирени очи започваше да избледнява, както ставаше винаги към края на следобедните им разходки.

Сега, както и тогава, Ийв се опита да прогони тъгата, насилвайки се да внесе веселост в гласа си.

— Предполагам, че е време да сложа перата.

— Пера ли?

С мила усмивка, Ийв му разказа за Фестивала на девойките — празник, на който момичетата от Хонконг устройват тържества в чест на своята надежда за добра женитба. Както при всички китайски чествания, обясняваше тя, Фестивалът на девойките се основава на легенда. В този случай, на една древна приказка за любовта, за влюбените, осъдени от боговете завинаги да живеят разделени, всеки един на различна звезда. Райските птици се съжалили над влюбената двойка и веднъж в годината летели заедно толкова близко, че крилете им се докосвали, като по този начин създавали огромен мост от пера, за да свържат далечните звезди.

— Ние сме като тези злочести влюбени — каза Ийв! — Мостът от прекрасни пера, който ни помага да бъдем заедно е гардеробът от живописните костюми на Джулиана. Тя използва цветове от пера на птици, пауни, канарчета и...

— Ние не сме злочести, Ивенджълийн.

Тайлър говореше тихо, но остро. При тези негови думи веселостта, която Ийв се опитваше да си наложи, бързо изчезна, така както и останалия блясък в очите ѝ.

— Да, злочести сме — прошепна Ийв тихо и също остро.

— Не. — Тайлър взе лицето ѝ в длани, нежно заставяйки тъжните ѝ очи да го погледнат. — Обичам те, Ийв и вярвам, че и ти ме обичаш. Нашата любов не е осъдена да съществува с помощта на мост от пера. Искам да прекарам живота си с теб, всеки ден от живота си, до края на моите дни.

— О, Тайлър. И аз искам същото. Но...

— Освен ако не обичаш Джефри повече от мен, няма никакво но.

Тогава замъглените ѝ очи светнаха, внезапна искрица за живот, за любов към него.

— Изобщо не обичам Джефри! Не можеш ли да повярваш в това?

Тайлър се усмихна нежно.

— Тогава остани с мен още сега, веднага. Ще бъда повече от щастлив да обясня ситуацията на Джефри или можем да го направим заедно.

— Не е така лесно.

— Да, лесно е. Не му дължиш нищо, Ийв. Нищо.

— О, аз дължа много на Джефри. Ако не беше той, ако не ме бе довел в Хонконг и затворил в този затвор, ти и аз никога нямаше да се срещнем.

— Щяхме да се срещнем — заяви Тайлър сериозно и убедено. После с учудване, добави: — Прекарах целия си живот да те търся и щях да продължа, докато те намеря. Но сега, те намерих, моя любов, ние се намерихме. Мисля, че е време да започнем да правим плановете си за нашия съвместен живот.

От седем години, заради Джефри, кафяво-черната коса на Ийв бе подстригана късо, излагайки лицето ѝ на показ, карайки я да се чувства разголена и уязвима. Същото това лице сега бе обгърнато от нежните любещи ръце и Ийв не се чувстваше повече гола, а само обичана, само силна. След няколко секунди, отстрани ръцете му, но ги задържа, изправяйки се.

Сърцето на Тайлър не примря, когато Ийв се отдръпна. В сапфиреносините ѝ очи имаше решителен блясък, трепкаше светлина, като че ли някъде златен фар дълбоко в нея най-сетне ѝ помагаше да прозре пътя към тяхното бъдеще.

— Джефри държи особено много на представителността — започна Ийв, говорейки мило за тяхната мечта. — Той се радва на

нашият статут като кралска двойка на Хонконг. Не бих могла да го напусна и да остана в Хонконг.

— Тогава ще напуснем Хонконг. Ще отплуваме, докато намерим място, където искаме да живеем. Или, любов моя, ще пътуваме по вълните завинаги.

„Наистина ли можеше да стане това? — чудеше се тя. — Наистина ли правеше планове за щастие, за любов? Да — пееше сърцето ѝ. — Да, това е истината.“

Точно както направи Розалинд. Внезапната ледена мисъл я накара да занемее и изстине. Ийв никога не бе изпитвала и най-малка близост с жената, с която споделяше външната обвивка. Но сега това ѝ се случи. Розалинд също несъмнено бе открила бруталните истини за Джефри. Тя също бе запланувала да го напусне, заради другото, когото истински е обичала.

Пеело ли е сърцето на Розалинд от радост, когато е правела плановете си да напусне Джефри? Толкова ли е била обзета от своето собствено щастие, че е станала невнимателна и лекомислено е разказала на Джефри за тези свои радостни планове, като че ли той би я разбрал? Да. И Джефри не я е разбрал, не е искал тя да бъде щастлива. Разгневил се е, преследвал я е... и по време на нейния безумен полет, Розалинд е умряла.

— Ийв, любима, изглеждаш толкова уплашена.

— Просто... мислех за Джефри. Той няма да има милост за нас, Тайлър. Той не обича да губи, не знае как да губи.

— Това е твърде лошо. Може би е време да се научи.

Тогава Ийв успя да му се усмихне, заради него самия, дори прогони заради него страха от очите си. Но той се задържа в сърцето ѝ. Ийв се опита да потисне страха в гласа си, като каза:

— Джефри не трябва да знае или дори да подозира каквото и да било за нас, докато не заминем.

— Добре — съгласи се Тайлър, въпреки че такава потайност не би била по негов избор, но очевидно бе много важна за Ийв. Той не искаше никакво безпокойство, никакви страхове да замъгляват представата ѝ за тяхното бъдеще.

— Кога ще заминем, Ивенджълийн? Кога ще отплуваме в нашата мечта?

Тайлър разбра отговора преди тя да го изрече:

— През декември.

— След операцията на Лили?

— Да.

Тайлър се усмихна с любов на жената, която беше дала тържествено обещание на едно малко момиченце и която никога не би нарушила това обещание, дори ако това означаваше отлагане на нейната собствена мечта. Щяха да заминат след три месеца, толкова скоро наистина, сравнено с щастието за цял живот и той никога не би се опитал да я убеждава да наруши даденото обещание. Но все пак...

— Ненавиждам мисълта да живееш с него до тогава.

— Това няма значение — каза Ийв тихо и наистина за нея нямаше. Би могла да понесе всичко за три месеца. *Каквото и да е*. Но ако Тайлър разбереше истината за нейния живот с Джефри... Ийв пое дълбоко въздух и тогава тя излъга човека, когото обичаше. — С изключение появата ни в обществото, с Джефри живеем напълно отделно.

Един час по-късно, точно преди да излезе от дамската тоалетна на Хилтън, където се бе преоблякла от туристка с ярко цветно облекло в лейди Лойд-Аштън, Ийв хвърли поглед към огледалото. Погледът бе рутинен, за да се увери, че косата и грима ѝ са както трябва, но когато видя образа, който я гледаше, очите на Ийв се отвориха широко от учудване.

Не беше красотата, която видя и вероятно това бе нещо, което никога нямаше да види. Нито пък имаше значение. Защото това, което Ийв видя, бе далеч по-прекрасно — *щастие*, лъчезарно и сияйно, там, където винаги преди това бе виждала само отчаяние.

Ако Тайлър Ван бе застанал пред огледалото в апартамента на Робинсън Роуд, той също щеше да види за първи път в живота си как изглежда щастието на красивото му лице. Тайлър обаче стоеше пред прозореца и като се взираше навън, щастието му излетя и той се смръщи. Как бе копнял за този ден, когато Ийв щеше да повярва в себе си и в неговата любов и ще може да види ясно пътя към тяхното бъдеще. И сега тя го направи... но той не успя.

Преди да си тръгне, с тиха радост Ийв бе описала деня в средата на декември, когато щяха да отплуват. Щеше да бъде славен ден, заяви

тя. Небето щеше да е яркосиньо, а тропическите ветрове ще бъдат топли и сухи, лъчите на зимното слънце ще блестят като старо злато върху аквамаринените вълни. Образът на този ден в сапфир и злато, танцуваше във въображението на Тайлър от месец юли. Но сега, в деня, когато трябваше да блести по-ярко от когато и да било, образът се спотайваше, забулен от мистериозна тъмнина, която беше толкова непрогледна и толкова злокобна, каквито бяха буреносните облаци, които сега обвиваха Хонконг.

„Двамата с Ийв ще отплуваме в нашата мечта — закле се Тайлър като извика към сиво-черното небе, което му отговори почти равностойно. — Нищо няма да ни спре по нашия път. *Няма да го позволя.*“

Най-после със своята силна любов и силна воля успя да принуди злокобните сиво-черни небеса да се разделят... и когато това стана, той повече не виждаше познатия образ на синьо и златно, а един нов образ, една искряща жива картина от звезди и луна. Смръщването му трая няколко секунди, но след като небесната сцена дойде на фокус, той се усмихна. Най-сетне видя морето и прескачайки по тъмните, като нощта вълни, луната сипеше среброто си по лунната пътека, която щяха да следват до края на хоризонта и отвъд... до тяхната мечта.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Хотел „Трейд Уиндз“

Четвъртък, 2 септември 1993

Вече втори ден поред Мейлийн и Алисън се завръщаха в хотела по едно и също време. И днес, както и вчера, Мейлийн изглеждаше като съвършен манекен, независимо от дъжда. И днес, както и вчера, златисточервеникавата коса на Алисън бе барометър за времето в Хонконг — вчера бе само навлажнена, а днес от нея направо течеше вода.

— Трябваше да бягам като луда от улица „Кет“ насам — обясни Алисън, когато вървяха през фойето на хотела към асансьорите. — Можеш спокойно да се направиш, че не ме познаваш.

Мейлийн се усмихна.

— Тази сутрин направих дълга разходка под дъжда. Касиерката не особено дискретно ми показа, че нарочно поглежда настрана, когато се върнах. — Поклащайки замислено черната си блестяща коса, тя добави: — Права си за дъждовната вода, Алисън, косата става много мека.

Когато стигнаха до техния етаж и лъснатите до блясък бронзови врати на асансьора се отвориха, те неочаквано се намериха лице в лице с шефа на охраната на хотела. Разтревоженото му изражение стана още по-сериозно, когато видя Алисън. Изоставяйки веднага решението си да се качи в асансьора, той поздрави:

— Госпожице Хуайтейкър.

— Какво се е случило? — попита бързо Мейлийн, когато погледна надолу в коридора и видя, че вратата на апартамента на Алисън е широко отворена. — Какво се е случило?

— Страхувам се, че е извършено вандалско нападение в апартамента на госпожица Хуайтейкър — обясни шефът на сигурността, когато бяха вече на площадката на етажа. — Разкрито е преди два часа, когато икономът е искал да зареди кухненския бокс. Той ми съобщи и аз се обадох на господин Дрейк и на полицията.

— На полицията?

— Да, но те не намериха нищо, което да им помогне. Нападателят е работил с ръкавици. — Той се обърна към Алисън. — Вие сигурно не сте се прибирали от сутринта, когато апартаментът е бил почистен към девет часа.

— Да, не съм се прибирала. Какво са направили?

Тихият въпрос на Алисън получи тих отговор от Джеймс. Той се появи на вратата на апартаента ѝ — образец на елегантност и безпокойство, облечен в черния си копринен фрак.

— Снимките ти, Алисън.

— О, не — прошепна тя, промъквайки се край него и насочвайки се към всекидневната.

Многоцветните дреболии вече ги нямаше, красивите подаръци за нейното семейство бяха заминали тази сутрин и на тяхното място сега навсякъде се въргаляха отпадъци от опаковки, парчета филми, негативи и снимки. Разхвърляните парченца на нейния талант бяха старателно нарязани, бяха станали жертва на бръснещи остриета — един студено пресметнат акт на вандализъм, а не горещ импулс на чувства.

Парчетата, разхвърляни във всекидневната бяха само края на следата, водеща към кабинета ѝ. Алисън вървеше по следата, търсейки поне едно оцеляло нещо. Но всичко бе унищожено. Чекмеджетата на обезопасения срещу огън шкаф, където внимателно беше подреждала негативите, бяха широко отворени и празни, като че ли изпаднали в шок от извършеното целенасочено опустошение.

— О, Алисън — прошепна Мейлийн отчаяно, но после с неочаквана надежда, напомни: — Ти нали изпрати снимки на семейството си?

— Да, но само няколко и без оригиналните негативи ще е невъзможно да се направят качествени увеличения. — Изведнъж Алисън започна да трепери. Това бе естествена реакция на мократа ѝ кожа, изложена на хладния полъх на климатичната инсталация, както и естествен отговор на едно сърце, изложено на емоционалния студ на такова тотално разрушение.

— Ще замръзнеш — каза нежно Джеймс. — Защо не вземеш топъл душ? Полицията почти си свърши работата и веднага след като си тръгнат, ще се обадя да дойдат да почистят. Докато се изкъпеш, всичко ще бъде разтребено.

— Не — изрече бързо думата през треперещите си устни. —
Благодаря, Джеймс, но предпочитам да прибера сама.

— След като вземеш душ.

Алисън кимна — жест, който разпръсна наоколо капки дъжд като най-студените сълзи, които потекоха по бузите ѝ от намокрената от бурята коса. Притеснена, тя го погледна и очите ѝ се спряха върху фрака му. Спомни си това, което ѝ бе съобщил по време на вечерята на свещи.

— Тази вечер трябва да говориш в Търговската камара. По-добре върви. Може би вече си закъснял. Веднага като се стопля, ще се оправя — каза Алисън.

— Ще остана с теб — предложи Мейлийн. — Мога да приготвя чай.

Треперещите устни на Алисън едва се усмигнаха.

— Благодаря ти, Мейлийн. Това ще бъде чудесно.

Когато Мейлийн се върна във всекидневната всички си бяха отишли. В стаята бе тихо и доста тъмно. Бурята навън бе довела рано тъмнината в Хонконг и сега стаята бе изпълнена със сенки. И въпреки това Мейлийн виждаше остатъците от великолепно изкуство на сестра си и сърцето я прободеше отново при вида на опустошенията. Кой можеше да извърши това безнравствено разрушение, тази безсрамна жестокост?

Тогава Мейлийн разбра, че не е сама. Джеймс стоеше до прозореца абсолютно неподвижен, загледан навън. Беше като среднощна сянка, дълга, тъмна и студена. Само катраненочерната му коса имаше цвят, отразяващ блясъка на светлините отвън. Мейлийн не можеше да различи лицето му, но тялото му очебиешко показваше гнева му. Дори в своята неподвижност, силата му бе огромна. Пантерата бе готова за скок... за да унищожава.

— Помислих, че си тръгнал — каза тя тихо, чудедейки се дали гласът ѝ няма да го стресне.

Но Джеймс Дрейк не бе човек, който се стряска лесно. Изминаха минути преди да се размърда и когато го направи, бавно се обърна с лице към нея, движението му бе изпълнено с невероятна елегантност, въпреки яростта му. Гневните огънове, които той винаги внимателно бе

прикривал в себе си, сега горяха, силни и ярки, един пълен с отблясъци пожар в сребристите му очи.

— Трябва да говоря нещо с Алисън — каза той. Независимо от яростта, която излъчваше разтопеното сребро, гласът му бе студен, спокоен и толкова опасен, колкото и силното му тяло. — Нещо лично.

Мейлийн разбираше яростта му, усещаше я, но защо Джеймс трябваше да говори с Алисън лично? Защо я отпращаше?

„*Защото мисли, че ти си виновна, разбира се.*“ Вътрешният ѝ глас принадлежеше на гладния дух. Отмъстителните фантоми бяха тревожили Мейлийн през целия ден, присмивайки се на глупавия ѝ стремеж да открие уют в смразяващия дъжд и за още по-голямата ѝ глупост, зародила се снощи — надеждата, че биха могли да станат приятелки с Алисън. „*Можем, бореше се тя отчаяно с преследващите я духове. И двете искаме точно това.*“

Мейлийн бе прекарала целия ден във вътрешна борба. Пронизващото напомняне за това, че не струваше нищо се биеше, гърмеше срещу смелите напъни на надеждата, тъмните сили ги превъзхождаха, но за сега поне, те оставаха *победителите*. Сега нейните духове намирисваха кръв и страх и нямаше да я оставят намира, докато всичките ѝ глупави стремежи не бъдеха унищожени завинаги. Нямаше съмнение. Те предупреждаваха, че Джеймс си спомня упоритото ѝ несъгласие с избора му на Алисън да направи снимките за „Джейд Палас“. „*Как можеше да не си спомня сцена като тази? И проницателните очи на Джеймс Дрейк не можеха да не забележат колко целенасочено, последователно и съвършено бе извършено унищожаването на снимките на Алисън, точно каквато си и ти. Извършено като че ли със специалния нож, с който си служеха архитектите. Знаеше също така, че бе почти обяд, когато пристигна в «Дрейк Тауърз», защото точно в този ден, той бе оставил съобщение в девет часа, че иска да те види веднага, след като дойдеш. И най-вече този мъж, който сам добре познаваше гнева и жестокостта, които можеха да се изтръгнат от него, бе усетил гнева и жестокостта, които се криеха у нея. Джеймс смята, че ти си отговорна за тази постъпка. На теб, нищо неструваща и глупава Дъщеря номер едно, ще ти бъде много трудно да му докажеш обратното.*“

Винаги изтънчената Мейлийн Куан бе прекарала цялата сутрин навън в бурята, преследвайки илюзорните спомени на любовта. Да,

касиерката я бе видяла да се връща, но това не доказваше нищо. Само няколко минути в днешния проливен дъжд — толкова време, колкото бе необходимо, за да се напусне хотела и да се вземат нож и ръкавици — и тя щеше да е цялата мокра. И ако някой в Хонконг, който случайно я беше мярнал тази сутрин — този свидетел, несъмнено щеше да реши, че тя е ненормална и затова, съвсем естествено, можеше да извърши такъв акт на съзнателно и целенасочено разрушение.

Сега Мейлийн трепереше, вкочанена до кости от страх. Но може би тя е сбъркала. *Моля*. През онази юнска вечер Джеймс бе изразил изненадващо такава вяра в нея, беше повярвал, че е напълно способна да контролира и може би, да победи своите собствени демони. Разклатена ли бе тази вяра сега? Мейлийн видя блестящия сребърен гняв. Но той не бе отправен към нея или към безименния вандал. Не можеше да бъде абсолютно сигурна. Трябваше да види по-ясно лицето му, скрито в тъмнината. С треперещи пръсти запали близката лампа.

Но внезапната светлина бе твърде ярка. Тя я ослепи, като че ли беше заподозряната номер едно, която разпитваха на силната светлина в малката стая за разпити.

— Не съм го направила аз, Джеймс — умоляваше тя тихо, сякаш в тъмнината. — Действително, в началото се противопоставих на това Алисън да бъде част от „Джейд Палас“. Но това бе *преди* да я срещна. Смятах, че фотографът трябва да бъде или англичанин или китаец, това е всичко. Нямахте нищо общо с нея самата. Трябва да ми повярваш — Мейлийн замълча рязко, усещайки присъствието и на друг. Тя обърна гръб на Джеймс и сенките в стаята се преместиха към вратата. Но там нямаше никакви сенки, само сестра ѝ, ярко осветена от лампата. — *Алисън*.

Широката хавлия бе пристегната на тънкия ѝ кръст, а златисточервената ѝ коса бе все още влажна, красивото ѝ лице бе токущо измито. Изглеждаше нежно, много младо и тя можеше да бъде невинното момиче от приказката, ако не бяха очите ѝ. Великолепните ѝ зелени очи бяха поразени — от разрушението, което бе видяла преди малко и от още по-голямото разрушение, на което беше свидетел сега.

— Мейлийн няма нищо общо с унищожаването на моите снимки, Джеймс. Може и да не е искала аз да бъда фотографа за Джейд, но... — тя запъна, разтърсена и обърквана от това, което бе чула. *В края на краищата е била права*. Имало е нещо лично в

тъмните отблясъци на изумруденозелените очи. Това се беше потвърдило сега. Но снощи бяха поставили началото на крехкото им приятелство, нали? Да, и сега Мейлийн я гледаше с такава надежда и такава благодарност, че тя незабавно ѝ се притече на помощ. Когато проговори отново, гласът ѝ бе силен: — Мейлийн *не* е направила това.

— Знам — каза Джеймс тихо, излизайки от сянката на светло.

В очите му сега нямаше ярост, а само нежност, отправена към двете жени, които стояха пред него. Разбира се, Джеймс бе обсъдил възможността Мейлийн да бъде виновна за унищожаването на снимките на Алисън. При съществуващите факти, това бе неизбежно. Но той бе отхвърлил възможността и това бе решение на сърцето му в полза на Мейлийн; но решение, което имаше голямо значение за Алисън, както бе разбрал сега.

— Никога не съм казвал, че тя го е направила — каза Джеймс на Алисън, после се обърна към Мейлийн и добави: — И никога нямаше да го кажа.

— Благодаря ти.

Гласът на Мейлийн бе шепот на облекчение, на благодарност към Джеймс и Алисън. Джеймс ѝ отвърна с мила усмивка, както и Алисън, която добави:

— Недей да бъдеш толкова глупава! — После най-тържествено, искайки да затвори плътно вратата и то завинаги и на най-малкото съмнение, че Мейлийн би могла да бъде обвинена, тя каза: — Докато се къпех, разсъждавах за това кой би могъл да го стори.

— И — попита Джеймс, — имаш ли някаква представа?

— Не точно, но очевидно съм снимала нещо, което не е трябвало да бъде заснето. Може би неволно съм заснела някоя двойка, обвързана в таен съюз или някой престъпник, който се крие.

— Казвала си ми, че винаги искаш разрешение, преди да снимаш някого.

— Да, но някъде в дъното може да е имало някой друг, който всъщност не би могъл да бъде различен, но е помислил, че ще бъде. Това е единственото смислено нещо и може би е точно така.

— С изключение на това, че е унищожено всичко, а не само една или две снимки.

— Този, който го е направил, очевидно е бил ядосан, искал е да ми намекне за това, да ми даде урок. И сега вече научих този урок. В

бъдеще ще бъда още по-внимателна за хора, които биха попаднали в кадър и ще пазя копия от негативите долу в касата. — Алисън спря потрепервайки. Нещо, което бе казала промени внезапно погледа на Джеймс. Цялата нежност изчезна и там остана само мрака, така мъчителен... че тя потрепери отново. — Предполагам, че още ми е студено. Чаят ще помогне.

Мейлийн също видя застрашителната промяна в среброто и си спомни тона му, когато ѝ казваше, че иска да разговаря лично с Алисън. Мейлийн не искаше да си отиде. Тя също искаше да остане насаме с Алисън и отново да ѝ даде пояснения за това, което бе чула, да се увери, че Алисън вярва в това, че тя никога не би извършила нещо толкова жестоко.

Но Мейлийн дължеше много на човека, който от самото начало бе имал такава силна вяра в нея и който не бе разрешил на тази вяра да се разклати, дори когато можеше да го направи. И сега чу гласа си да казва:

— Ще ви оставя сами. Но, Алисън, ще бъда в апартамента си цялата вечер, така че, ако искаш да ти помогна да разчистиш тук...

Джеймс изпрати Мейлийн до вратата и когато се върна в хола, намери Алисън сред останките. Тя отново осмисляше — и този път окончателно — размера на загубата, невъзвратимите образи на уникалното лято, през което влажния въздух бе проблясвал в продължение на месеци с неизплакани сълзи.

Тогава Алисън заплака и се сви в прегръдката му. Въпреки че бе обгърната от плътната хавлия, усети сърцето и силата му. Джеймс също почувства топлината ѝ и притискайки я още по-силно, усети ударите на сърцето ѝ.

— О, Алисън — промълви той, а устните му меко галеха току-що измитата коса.

Никога до сега Алисън не бе чувала такъв шепот — изпълнен с толкова силен копнеж, че сърцето ѝ го разпозна веднага. Когато го погледна и видя силното желание да проблясва в сребристоривите му очи, устните ѝ се разтрепериха от радост, очаквайки да усетят неговите.

Но Джеймс не я целуна. Пред очите ѝ, желанието му се стопи, заменено от мъка, която бе още по-силна и от копнежа му. Той проговори с пресипнал глас.

— Трябва да напуснеш Хонконг.

Алисън не си спомняше точно какво се случи в този момент — дали той я пусна или тя се бе отдръпнала назад шокирана, но сега стояха разделени.

— Да напусна Хонконг, Джеймс? Да напусна теб?

— Който и да го е направил, който и да е отговорен за това студено пресметнато насилие, той е още тук. Трябва да си отидеш, Алисън. Твърде опасно е за теб да останеш тук.

— Опасността свърши. Всичко е унищожено.

Джеймс като че ли не чуваше думите ѝ и очите му се изпълниха с черен дим.

— Трябва да си отидеш, Алисън — повтори той тихо. После още по-тихо, като че ли на себе си, добави: — Ако нещо се случи с теб...

Когато Алисън видя мъката му, тя отново изпита невероятното усещане, че е затворен в клетка. Но как можеше да затвориш човек като Джеймс? Наистина, сърцето му може би, можеше да бъде пленено от спомените за любовта, която беше загубил. Но този плен щеше да бъде една нежна тъга, а това, което сега се излъчваше от жестоките му сиви очи, приличаше на дива ярост.

Тогаваше разбра причината за неговия затвор и тихо попита:

— Ти се обвиняваш за смъртта на Гуенет, нали? Обвиняваш се, че не си могъл да я спасиш?

— Да. — Гласът му бе невероятно нежен. — Обвинявам се.

— Но не бива, Джеймс. Не си могъл да направиш абсолютно нищо...

— Смъртта на Гуенет не е нещастен случай, Алисън. Тя бе убита. Не тя трябваше да бъде жертвата, но умря тя.

— О, Джеймс — прошепна Алисън. — Не знаех. Нито Мейлийн, нито Йив...

— Те не знаят.

— Убиецът не бе заловен, нали? — попита тя с внезапно прозрение. Затворената в клетка пантера бе гладна за отмъщение, търсеше го, щеше да крачи неспокойно, да се терзае непрестанно,

докато дойдеше нейният ден. — Мислиш, че е в Хонконг, нали? Затова си тук?

— Да, Алисън. — Нежността, но не и опасността, си бе отишла от гласа му. Сега беше груб и празен като смъртта. — Затова съм тук.

— Кой е той, Джеймс? Знаеш ли?

Безизходицата, която Алисън видя ѝ даде отговора, преди той да проговори.

— Не, не знам. Предполагам, че е някой предприемач на земя, който се чувства заплашен от перспективата да се преместя в Хонконг. Прекарах четири години, опитвайки се да различа лицето му, но той остана скрит.

Алисън замислено прехапа долната си устна.

— Може би не е тук.

— Тук е — отговори тихо Джеймс и думите му се насочиха зад нея, върху жертвата му. Изразът на лицето му бе красноречив. Толкова заплашителен и толкова съсредоточен.

— Затова ли искаш да си отида, Джеймс? — попита Алисън тихо отплувалите надалеч страшни очи. — Защото смяташ, че той е унищожил моите снимки?

Тихият въпрос на Алисън извади Джеймс от бъдещата гледка на смърт, но въпреки това, минаха няколко секунди, докато той отговори. Когато бе влязъл в апартамента ѝ и бе видял разпилените остатъци от великолепно то ѝ изкуство, той почувства сърцето си като прободено с острието на нож. И сега, за пръв път Джеймс си помисли, че всъщност, през онази нощ в Уелс, Гуенет е била нарочената жертва. Защото убивайки я, убиецът бе унищожил и него и то по начин още по-мъчителен, отколкото би била неговата собствена смърт. Дали най-после чудовището не изпълзяваше от сянката, за да навреди още веднъж на жената, която той обичаше?

„Но — реши Джеймс, никой не знаеше, че той се бе влюбил в Алисън.“ И това бе истина, той се бе опитал да го скрие дори от себе си.

Но това бе истината.

И накрая Джеймс отговори на жената, която обичаше и на която трябваше да каже сбогом:

— Предполагам, че не е той. Но въпреки това, Алисън, за теб е твърде опасно да останеш тук.

— Аз не се страхувам, Джеймс.

Именно тогава Джеймс забеляза доказателството за куража на Алисън. Тя не се страхуваше. Но това бе само една обикновена победа над страха в сравнение с останалото. Тя не се страхуваше от Джеймс, от неговото ледено сърце, от неговия бурен гняв, от смъртоносните му ръце.

— О, Алисън — прошепна той.

Джеймс си мислеше, че никой в Хонконг не знаеше, че се е влюбил в Алисън. Но сега разбра, че това не бе истина. Тя знаеше. И сега блестящите ѝ изумрудени очи смело признаваха и своята любов към него, светеха от щастие, предвкусвайки радостта, която двамата щяха да споделят.

Само за един великолепен момент, той отстъпи и си разреши да погледне радостното бъдеще чрез нейните изпълнени с надежда очи. И когато проговори отново, гласът му бе лишен от всякакви емоции.

— Госпожа Леонг ще уреди да заминеш утре сутринта в единадесет часа за Сан Франциско.

— Съжалявам, Джеймс — възрази Алисън с мека решителност. — Но утре сутринта имам много важна среща в единадесет часа. И тъй като няма нищо, ще започна отначало. Този път ще правя копия от негативите и ще ги държа в сейфа на рецепцията.

— Няма да излагам снимките ти в „Джейд Палас“, Алисън. Всички сутрешни вестници ще носят това заглавие и фактът, че повече нямаш нищо общо с този хотел.

„Или с теб — крещеше сърцето ѝ, когато разбра, че дори да остане в Хонконг, всичко ще бъде различно. За да я запази и да изключи възможността вандалският акт да е свързан по някакъв начин с него или неговият хотел, той прекъсваше и договорните им взаимоотношения. А личните?“

Ледената решителност в забулените му в мъгла очи, казваше на Алисън с унищожителна яснота, че магията също свърши.

Джеймс стоеше пред нея, един възвишаващ се монолит от гранит и стомана. Очите му бяха леденостудени, но както винаги, една аура от топлина ги заобикаляше. Алисън познаваше източника на тази топлина — яростните огньове на гнева, които горяха вътре в него.

„Какво ще се случи, ако посегнеш към него? Можеше ли да премине през невидимата стена от огън?“

Не, разбра тя, когато гледаше суровите сенки на решимост по красивото му лице. Не и сега. Не още.“

— Не е необходимо да използваш снимките ми, Джеймс. Но ти ще ги имаш на единадесети декември, точно както се договорихме. Аз ще спазя поетия към теб ангажимент, както ще спазя договорката, с моя издател.

Лицето му бе твърдо, очите толкова тъмни, че Алисън се чудеше дали я бе чул въобще.

Но той я чу, защото точно преди да си тръгне, за да произнесе важната реч, която бе съвсем забравена, промълви много тихо:

— Моля те, внимавай.

След като Джеймс си тръгна Алисън се загледа в това, което бе останало от нейните два месеца престой в Хонконг — старателно нарязани лентички, нищо повече.

Не, не можеше да е истина. Може би това бе шансът на старата Алисън — тази, която бе само един наблюдател — жената, която бе гледала на света от удобната позиция на собствената си изолация. Снимките ѝ просто бяха правили това разстояние официално. О, да, лещите на нейния фотоапарат бяха оцветени в розово и тя бе най-заинтересованият и изпълнен с надежда хроникьор на сцените, които виждаше. От доста време, снимките ѝ бяха доста по-ярки, по-жизнени и стремителни, отколкото бе самата Алисън. Те, а не тя, бяха доказателство за нейната страст — доказателство за самата нея.

И сега всичко това бе унищожено. Но... нейните вълшебни спомени бяха все още ярки, жизнени и стремителни. Имаше и още нещо — причината, поради която бе дошла в Хонконг. Алисън Париш Хуайтейкър бе намерила своите крила. Наистина, беше ги открила, заради Джеймс и усилията ѝ бяха толкова безболезнени именно благодарение на него. А сега, когато си бе отишъл? Трябваше ли нежната пеперуда да се втурне и забие в земята?

Не, закле се Алисън. Беше толкова смела клетва и новата Алисън бе уверена, че това бе обещание, което щеше да изпълни, защото знаеше — не само нейните крила се бяха разтворили за полет през това лято. Тези мощни чувства, събудени най-сетне и пърхащи с такава смелост, търсеха своя шанс да живеят... да летят.

Джеймс си беше отишъл, но тя щеше да се бори. Един самотен борец, който щеше да става все по-силен с всеки изминат ден... докато крилата ѝ станеха толкова силни, така непобедими, че да можеше да проникне през невидимата стена на пламъците. Тогава щеше да пропътува пътя до неговото сърце, към клетката, изпълнена с ярост, в която то живееше и когато стигнеше там, щеше да намери начин да превърне този затвор на гняв в гнездо на любовта. Алисън можеше да изчисти остатъците от нейното изкуство и да прекара остатъка от вечерта загледана в светлините на Хонконг, замъглени от дъжда, утвърждавайки своето тържествено обещание към пърхащите крила дълбоко в себе си. Изглеждаше като нощ, в която трябва да бъдеш сам, да започнеш да откриваш своята самотна сила. Но Алисън не можеше да забрави израза в очите на Мейлийн точно преди да си тръгне. Изглеждаше толкова несигурна, почти уплашена, като че ли се страхуваше, че Алисън би могла да има някакви неясни съмнения за нейната невинност. Нито пък можеше да забрави своето собствено желание двете с Мейлийн да станат приятелки.

Така че Алисън ѝ се обади по телефона и когато внимателният глас отговори при първото позвъняване, тя възкликна:

— Мейлийн, Алисън е. Би ли дошла да ми помогнеш?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пийк Касъл

Петък, 3 септември 1993

— Току-що научих нещо доста неприятно — каза сър Джефри Лойд-Аштън на жена си малко преди да излезе. Все още нямаше осем часа, но времето от шест сутринта до момента беше прекарал в кабинета, пиейки кафе. Той преглеждаше сутрешните вестници от цял свят.

— О? — възкликна Ийв, потискайки страха си. Тя се молеше да не би някой да му бе споменал за срещите в дъждовно време между фрапантно облечена загадъчна жена и известния в Хонконг автомобилен състезател, превърнал се в корабен магнат.

За каквото и да ставаше дума, Джефри го бе прочел в „Саут Чайна Дейли Поуст“. Джефри подаде въпросната страница на Ийв, като ѝ обясни:

— Била е извършена кражба с взлом в „Трейд Уиндз“. Разбит и ограбен е апартаментът на Алисън Хуайтейкър.

— О, не. Тя била ли е там? Пострадала ли е?

— Не е била там, но явно всичките ѝ снимки са били там, включително негативите. Очевидно всичко, което е направила през последните два месеца, е било унищожено.

— Но защо?

— Моето предположение е, че несъзнателно е направила снимка, която не е трябвало да прави, някоя тайна среща или нещо такова.

— Сигурно е съсипана.

— Предполагам, че ще си замине от Хонконг.

— Наистина ли?

— По-скоро смятам, че Джеймс ще настоява за това. Всъщност, вече го е направил. Според статията, Джеймс е решил да не използва нейния снимков материал за „Джейд Палас“. Защо не ѝ се обадиш, Ийв? Да ѝ кажеш довиждане.

— Не, Ийв, няма да замина! Знам, че в статията пише, че повече нямам нищо общо с „Джейд Палас“, но това е идея на Джеймс, който е

много предпазлив, в случай, че актът на вандализъм е бил извършен в знак на протест, че един абсолютен чужденец е избран да прави снимките. Ще си припомня стъпка по стъпка всичко, за да се уверя, че случайно не съм снимала някой, който не иска. Следващата серия ще бъде малко по-дъждовна.

— Толкова много работа, Алисън. Беше казала, че ще работиш почти всеки ден, както и беше, за да ги предадеш до декември.

— Сега ще трябва да променя това почти с *абсолютно всеки ден*. Независимо от всичко — добави весело Алисън, — все още смятам, че ще намеря време да обядвам с теб, Ийв. Но преди да направя каквото и да било, ще проведем тазсутрешната си среща с Джулиана Куан.

Един час по-късно двама от най-влиятелните мъже на Хонконг имаха срещи при закрити врати в кабинетите си, високо в небостъргачите, където се намираха офисите им. Целта и на двете срещи беше почти еднаква: да наемат експерти, които не биха загубили следите на своите обекти, дори в бързоходните тълпи на Хонконг. Въпреки че бяха наети за еднакви задачи, на въпросните експерти бяха дадени доста различни препоръки. Робърт Макларън беше бивше ченге, детектив, който след огнестрелна рана, бе принуден да се пенсионира от Кралската полиция на Хонконг. Имаше добра пенсия, но обичаше да работи и сега изкарваше прилични пари, осигурявайки охрана на елита в Хонконг.

Другият мъж, Джон Ву, бе преуспяващ бизнесмен. Беше натрупал скромно богатство чрез няколко законни сделки и огромно от голям брой незаконни. Джон Ву командваше малка армия от престъпници, които изпълняваха заповедите му, когато се наложеше, срещу добра цена. Бойците му бяха добре платени, дискретни и абсолютно лоялни.

— Името ѝ е Алисън Хуайтейкър — каза Джеймс на мъжа, който беше служил достойно и почтено в Кралската полиция на Хонконг.

Робърт разгледа снимката на Алисън върху корицата на „Лоун Стар Серенейд“.

— Снощи, когато говорихме, ти каза, че искаш да я наблюдавам двадесет и четири часа, седем дни в седмицата.

— Точно така — потвърди Джеймс. — Имаш екип от хора, които работят за теб, нали?

— Разбира се. Какви писмени доклади искаш? По минути? По часове?

— Не искам никакви доклади. Не ме интересува какво прави. Просто искам да я пазите, да е в безопасност.

— Смяташ, че още е в опасност ли?

— Честно казано, не зная. Ако трябва да си играем на предположения, бих казал, че това, което се случи вчера е изолиран случай. Но тъй като не мога да бъда сигурен, искам да съм спокоен, че е защитена по всяко време.

Инструкциите, дадени на Джон Ву бяха доста различни.

— Трябва да я следиш всеки понеделник и четвъртък. В тези дни искам да не я изпускаш от погледа си нито за миг и искам подробен отчет за всичко, което прави.

— Няма проблем, сър Джефри — увери го Джон Ву, прикривайки самодоволството си. Това бяха наистина лесни пари. Лейди Лойд-Аштън се открояваше като вдигнат нагоре палец. Не можеше да се скрие, дори и да искаше. Щеше да възложи тази задача на младите си племенници. Това ще им помогне да се научат на дисциплина и търпение, защото работата щеше да бъде изключително отегчителна.

— Нещо друго?

— Да. Искам да ме информираш веднага, ако тръгне за летището или реши да се качи на самолет, дори и на малък и да я задържите.

Докато се обличаше за срещата си с Джулиана, Алисън направи откритие, което сериозно я уплаши. Копринената рокля с цвят на слонова кост, с блестящата дъга върху нея, също бе станала жертва на вчерашния нашественик. Един обичаен поглед в гардероба, какъвто без съмнение беше направила полицията, не би разкрил унищоженото. Роклята все още висеше на закачалката си и в своята неподвижност, изглеждаше цяла. Но когато я докосна, докато изваждаше друга дреха, истината блесна. Копринената рокля беше безмилостно нацепена на тънки лентички, като разкъсана плът, както и снимките й. Алисън потрепери, после прекара ръка по дрехите в гардероба, търсейки и

други жертви. Но не откри нищо повече. Беше избрана красивата рокля с многоцветните небесни дъги. Но защо? Не можеше да разбере смисъла на деянието, не можеше да намери връзката между вечерната рокля на „Луна от перли“, купена в Далас и направените в Хонконг снимки. Тогава тя се сети: нямаше никаква връзка. Широкият гардероб просто бе мястото, където вандалът се беше скрил, докато излезе камериерката и докато е чакал, се е забавлявал, нацепвайки коприната на тесни тънки лентички. Алисън отново потрепери, но поне загадката беше разгадана.

Или поне така мислеше тя...

През юни, когато госпожа Леонг я бе свързала със Сюзън Куан от туристическата асоциация на Хонконг, Алисън вече знаеше, че името Куан бе едно от най-често срещаните в страната. Въпреки това, съвсем неангажиращо, тя се бе питала дали Сюзън и Мейлийн са роднини. До септември Алисън бе попадала на толкова много хора с името Куан, че когато Ийв ѝ каза името на талантливата дизайнерка на „Луна от перли“, дори не ѝ мина и през ум, че можеше да има някаква родствена връзка между Джулиана и Мейлийн.

Но само няколко секунди от срещата с Джулиана бяха достатъчни, Алисън да разбере, че току-що се бе запознала с майката на Мейлийн. Разбра го със сърцето си. Независимо от необикновената красота и на двете, между майката и дъщерята нямаше никаква физическа прилика. Хубостта на Джулиана Куан бе класически китайска, фина и спокойна, докато Мейлийн бе абсолютно уникална, впечатляваща, страстна и чувствена.

Как можеше Алисън да е толкова сигурна? Заради начина, по който Джулиана я погледна, една любяща майчина милувка. Сякаш Алисън бе нейната отдавна изгубена дъщеря. Погледът, разбира се, бе предназначен за Мейлийн. Джулиана търсеше собствената си дъщеря, несигурна дали ще я намери и все пак с надежда, че Алисън би могла да помогне. През целия си живот Алисън бе усещала липсата на майка си. Знаеше, че майчинския поглед на Джулиана беше предназначен за Мейлийн, а не за нея, но въпреки това, почувства чудесната му топлина. Топлината я обгръщаше, като прекрасно наметало, докато обсъждаха роклята, която Джулиана щеше да ѝ изработи за

новогодишната нощ. Алисън се чувстваше все така приласкана дори след като си тръгна от бутика. Но след това, съвсем внезапно, почувства студ. Той нямаше нищо общо с хладния, мокър вятър, който я посрещна навън. Тази натрапчива студена буря бушуваше вътре в нея. И сега като гръм я връхлетя вихрушката от спомени от последните два дни.

В сряда Мейлийн бе споделила, че се чувства толкова емоционално разстроена, че изпитва желание да руши и унищожава. Почти две седмици беше склонна да къса проектите си на парчета. Същата нощ бе говорила и за майка си, от която бе безвъзвратно и загадъчно отчуждена. В четвъртък, всички снимки на Алисън бяха педантично унищожени, *накъсани на парчета*, както й романтичната рокля с небесните дъги на Джулиана Куан. Същата вечер Алисън бе научила смайващата истина, че Мейлийн се бе противопоставила на нейния избор за фотограф на „Джейд Палас“.

В края на краищата, Мейлийн ли беше отговорна за случилото се? Тя ли бе унищожила както снимките, така и роклята съзнателно и с такава хладнокръвно пресметната ярост. Изглеждаше невъзможно, но...

Ако тя го бе направила, причината сигурно се криеше в отчаяната й тъга. И с основание — Мейлийн бе изоставена от баща си, отделена от майка си и въпреки че искаше да се доближи до своята отдавна изгубена сестра, се опасяваше да не бъде отблъсната. Мейлийн Куан имаше нужда от приятелка и Алисън искаше да бъде тази приятелка. „Аз съм тази приятелка — казваше си Алисън. — Нищо друго няма значение.“ Мислеше си, че не може да направи нищо за бащата или сестрата на Мейлийн, но щеше да намери някакъв начин да сближи Мейлийн с майка й, на която тя очевидно толкова много липсваше.

— Добър вечер. Аз съм Синтия Андрюз. Добре дошли в предаването „Новинарско интервю“. Моя гостенка тази вечер е Джулиана Куан.

Мейлийн се завъртя по посока на телевизора. Слушайки новините в единадесет, се приготвяше да си легне, когато изведнъж на екрана се появи майка й. Не беше я виждала повече от девет години.

Докато Синтия накратко представяше Джулиана Куан, коренячка от Хонконг, известна дизайнерка, изявена защитничка на бързото демократизиране на страната, Мейлийн се взираше в образа на екрана. Беше забравила изящните черти на майка си. Джулиана приличаше на порцеланова кукла, крехка и горда, с изправен гръб, сплела ръце, скромно скръстила стройните си крака в глезените. Носеше тъмносин костюм, изкусно подчертаващ нейния стил и елегантност. Мейлийн имаше същия костюм в бледолилаво. В Лондон, където никой не знаеше за роднинската им връзка и практически не съществувахе възможност Джулиана да разбере за глупавата сантименталност на дъщеря си, Мейлийн винаги си купуваше и носеше дрехи от „Луна от перли“.

След като свърши с представянето, Синтия се обърна към своята събеседничка:

— Много от най-влиятелните представители на деловите среди в Хонконг се противопоставят на опитите на губернатора Патен да въведе демокрацията в Хонконг по-бързо, отколкото се предвижда в Основния закон. Вие, обаче, не считате, че предложенията на губернатора са достатъчно настъпателни. Така ли е?

— Да, вие правилно формулирахте моето разбиране — отвърна Джулиана с любезен, царствен и грациозен глас и все пак с твърда нотка в него. — Но не съм сигурна за точността на вашето твърдение, че много от най-влиятелните хора в Хонконг се противопоставят на губернатора.

— Ами, да бъда по-конкретна тогава. Сър Джефри Лойд-Аштън, безспорно най-влиятелният човек в Хонконг, е доста изявен негов противник.

— Да, така е. Но има други, такива като Джеймс Дрейк и Тайлър Ван, които определено се изказват в негова подкрепа.

— Истина е — съгласи се Синтия. — Но бяха квалифицирани като идеалисти.

— Но ние би *трябвало* да се стремим към идеала за Хонконг и неговото бъдеще, нали?

— Искате да кажете, че тези, които се противопоставят на бързото демократизиране, не се вълнуват за Хонконг?

— Искам да кажа, че тяхното нежелание да провокират Пекин, се диктува от собствения им интерес, а не от загриженост за Хонконг,

защото като цяло, те не са постоянни жители на Хонконг. Те са емигранти или с пълноправни английски паспорти и като такива, могат да напуснат страната, когато пожелаят, да се преместят със семействата и бизнеса си другаде. Нещо повече, много от тях имат вече съществени инвестиции в Китай и значително ще спечелят, ако взаимоотношенията с Пекин останат приятелски. Такива хора ще оцелеят без демокрация, госпожице Андрюз, но самият Хонконг не би могъл.

Синтия Андрюз беше явно доволна от това, че сериозната ѝ гостенка така добре се изразяваше. Надявайки се на повече смели разсъждения, тя продължи:

— Основният закон предоставя общо избирателно право до 2007 година, както и законодателство, свобода на печата, независима съдебна власт и страна с две системи. Това е сериозно споразумение между Великобритания и Китай. Искате да кажете, че не му се доверявате ли?

— Казвам, че колкото по-скоро въведем пълна демокрация в Хонконг, толкова по-безопасно и сигурно ще бъде за всеки от нас.

— Чух, че смятате да се кандидатируете за място в Законодателния съвет при следващите избори. Истина ли е?

— Така смятам.

— Има предложения Пекин да не разреши на никой, който се противопоставя на условията на Основния закон, да работи в Законодателния съвет след 1997 г. Дори е било предложено такива хора, като вас, да бъдат класифицирани като контрареволуционери.

— И да бъдат хвърлени в затвора, заради свободно изразените си мисли? Това не говори добре за правителство, което зачита демокрацията, нали?

Синтия Андрюз не трябваше да отговаря на въпроса на Джулиана. Времето, определено за предаването, бе изтекло. Обръщайки виолетовите си очи обратно към камерата, тя каза:

— Боя се, че времето ни изтече за тази вечер. Следващият петък ще разговаряме със сър Джефри Лойд-Аштън, който както вече бе споменато, е на коренно различно мнение от току-що изразеното от госпожица Куан.

Образът на Джулиана изчезна от телевизионния екран, но Мейлийн все още виждаше майка си. Беше забравила нейното

изящество и смелостта ѝ. Момичето, което се беше спасило от морето, все още беше живо у Джулиана, обсебено от възвишени идеали, придържащо се така силно към тях, както се бе вкопчило в дъската от „Луна от перли“ по време на бушуващия тайфун. Мейлийн не беше изненадана. Майката, която беше познавала и обичала, си беше една мечтателна. Джулиана в края на краищата, беше превърнала една долна връзка с моряк във фантастична приказка за безгранична любов.

Много отдавна, поради нейната собствена огромна болка, Мейлийн се бе присмяла на прекрасния романтизъм на майка си. Но сега, учудващо, Мейлийн установи, че тя самата си представяше неин собствен фантастичен сценарий. Представи си едно семейство борци за свобода — майка, баща и две сестри. Стояха заедно, обединени от любовта, докато се бореха отчаяно за демокрацията на един бъдещ Хонконг, който все още ярко блестеше.

„Фантазии“ — крещеше един вътрешен глас, разбивайки величествените образи на семейството и на свободата, оставяйки Мейлийн да се изправи срещу натрошените късчета от това, което бе действителността — нейната жестокост към майка ѝ. Джулиана трябва да е изпитала огромно облекчение, когато Мейлийн напусна Хонконг. Колко много бе направила през деветте години без своята лоша дъщеря.

Сърцето на Мейлийн се изпълни с гордост за смелото сираче на морето, което беше постигнало толкова много и после се сви от страх. Изявената всеотдайност на Джулиана към демокрацията беше възхитителна, но много опасна. Тази вечер, всъщност, пред милиони, Джулиана Куан бе заявила, че в действителност не вярва на правителството на Пекин — същото правителство, което след по-малко от четири години щеше да управлява Хонконг... и което вече, без съмнение, водеше на отчет неговите потенциални бунтарски настроени жители. Не си ли спомняше Джулиана площада Тянанмън?

— О, майко — прошепна Мейлийн тихо. — Моля те, бъди внимателна.

Алисън не гледа предаването. Трийсетте минути от единадесет до единадесет и тридесет, прекара в разговор по телефона с баща си. Разговорите в петък вечер не бяха единствените за седмицата, които

Алисън водеше със семейството си в Далас, но само в този ден баща и дъщеря можеха да говорят, без да бъдат прекъсвани от нейните любящи и загрижени баба и дядо.

Алисън пристъпи предпазливо към тазвечерния си разговор. Разбира се, нямаше да лъже баща си. Само щеше да отмине няколко събития от изминалата седмица, пропускайки не само най-маловажното от тях — унищожаването на снимките — но също така и наистина значителните: как Джеймс я бе прегърнал със светещи от желание очи, преди да ѝ нареди да напусне Хонконг; смелото ѝ държание и съпротива при тази сурова заповед; безпокойството от това, че обърканата жена, с която вероятно започваше да гради приятелство, може би беше унищожила снимките и нарязала на парчета копринената ѝ рокля; твърдото убеждение, че Мейлийн беше дъщеря на Джулиана Куан.

Алисън се притесняваше, че гласът ѝ може да я издаде, тъй като звучеше изненадващо колебливо или прекалено весело, но това, което чу, беше нейната собствена сила, твърдата ѝ убеденост, че независимо от всичко, Хонконг бе мястото, към което принадлежеше.

По време на разговора се почувства колебание, но то дойде от Далас, а не от Хонконг. Когато Алисън сподели с баща си надеждата, че тя и надарената архитектка на „Джейд Палас“ могат да станат приятелки, изтекоха няколко секунди повече, отколкото очакваше, докато го чу да казва, че и той се надява да стане така, а когато му разказа за романтичната рокля от зелена коприна, която Джулиана Куан щеше да изработи за нея за новогодишната вечер, последва още една пауза!

— Изглежда, че гласовете ни се препредават от няколко допълнителни сателита тази вечер — отбеляза Алисън накрая.

Гарет я чу веднага, но изкача няколко секунди преди да отговори:

— Предполагам, че е така.

— Ами тогава, ще те оставя като ти задам един въпрос, чийто отговор зная, ще искаш да забавиш. Мислил ли си отново кога ще дойдеш в Хонконг. Би било чудесно да дойдеш по всяко време, но след като си предам работите на единадесети декември, ще бъда много по-свободна.

Дълго време след като приключи разговора Гарет все още продължаваше да седи на бюрото в кабинета си, преповтаряйки разговора на ум. Мейлийн и Алисън се сприятеляваха, Алисън и Джулиана се бяха срещнали. И двете открития бяха предизвикали прилив на чувства, които потискаха думите. Но това, което почти накара сърцето му да спре, бяха думите на Алисън, от които не се разбираше, че архитектката, с която се сприятеляваше и дизайнерката, която шиеше роклята ѝ, бяха майка и дъщеря.

Защо Алисън не знаеше това? Имаше очевиден, болезнен отговор: Мейлийн и Джулиана бяха отчуждени една от друга. Нещо беше прекъснало връзката между Дъщерята на най-голямата любов и жената, която той винаги щеше да обича. Тогава Гарет започна да пише писмо до Джулиана, въпреки че го съставяше със сърцето си още от юни. Много по-лесно беше да го напише на това нежно място на любовта, отколкото върху бездушната белота на хартията. Дори началният поздрав беше труден. Думите, които искаше да напише — *моя скъпа Джулиана, мила моя любов* — бяха безнадеждно самонадеяни. Доколкото знаеше, Джулиана беше щастливо омъжена. Но нали това беше неговото пожелание за нея. Щастие и обич. Разбира се.

Скъпа Джулиана, реши той и след това се захвана с невъзможната задача да напише останалото. Написа страници с прочувствени думи, които знаеше, че никога не би могъл да изпрати. Писа за своята любов, за своя копнеж и твърдата си вяра, че техните съдби са предопределени отново да се вплетат сега, като че ли съдбата ги възнаграждаваше най-сетне за доброто им поведение. Гарет не можеше да изпрати такива емоционални думи. Нито пък бяха необходими. Жената, която обичаше, вече ги знаеше.

Накрая написа просто:

„Скъпа Джулиана,

Обещах ти, че никога няма да се върна в Хонконг. Но обстоятелствата се промениха. Бих искал да дойда през декември, да те видя на десети и да изненадам Алисън на следващия ден. Но мога да дойда винаги, когато поискаш.

Джулиана, няма да направя нищо без твое разрешение.
Моля те, пиши ми.

Гарет.“

Писмото на Гарет, надписано лично и поверително, пристигна в бутика „Луна от перли“ по време на най-красивия празник в Хонконг — Чънг Чуй, фестивала на луната. Празник, по време на който се честваха чудесата на природата и се изказваха благодарности за изобилен есенен урожай. Тази нощ, като че ли в чест на луната, тъмните облаци, които бяха обгърнали Хонконг през изминалата седмица, се разнесоха, за да разкрият златистото ѝ великолепие.

Хиляди книжни фенери украсяваха страната. Ярκο осветени, фенерите се ветрееха в калейдоскоп от форми — пеперуди, цветя, дракони и риби. Със залеза на слънцето и появата на луната, празнуващи тълпи, всички с фенер в ръка, пъплеха към плажовете и парковете на Хонконг.

Алисън и Мейлийн бяха сред тези, които отидоха на плажа в Станли. Седнаха на снежнобелия пясък всред изкусните пясъчни замъци, осветени от свещите. Те търсеха образите на Чънг О и Заяка Джейд в луната над тях.

Тогава, докато техните дъщери се възхищаваха на блестящия кехлибарен цвят на есенната луна и споделяха сладостта на месечината, Джулиана започна да пише своя отговор. Беше прочела писмото на Гарет хиляди пъти, представяйки си понякога безграничност от величествени думи на обич и възхищение. Джулиана искаше да изпрати безкрайно много чудесни думи, но накрая отговорът ѝ всъщност бе като неговия. Беше още по-делови, тъй като мястото, което предложи за обедната им среща, беше любимото заведение на най-известните предприемачи в света.

„Скъпи Гарет,

Да, моля те ела. Ще те чакам в един часа на десети декември в капитанския бар на хотел «Мандарин Ориентъл».

Джулиана“

ЧАСТ ШЕСТА

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Дрейк Тауърз

Сряда, 27 октомври 1993

— Вашата госпожа е наистина необикновена.

Непроницаемите, с цвят на гранит очи на Джеймс изучаваха Робърт Макларън, докато размишляваше върху изявлението на бившия полицаи. Че Алисън Хуайтейкър беше необикновена, не подлежеше на съмнение. Но едва ли бе негова госпожа, въпреки че мечтаеше за нея всяка нощ. Заради Алисън образите, които събуждаха задъхващия се Джеймс, сега бяха изпълнени с нови ужаси. Кошмарът с горящите пламъци заедно с Гуенет и техния син все още беше в него, обгаряше го ярко и жестоко, но беше станал още по-мъчителен. Сега, когато тичаше навътре в огъня, го чакаха два горящи силуета, които молеха за помощта му и... за неговата любов. Отивайки да спаси единия, той обричаше другия на сигурна смърт, а ако останеше на място и двете любими жени щяха да загинат. Джеймс винаги се събуждаше, преди да вземе решение, но разкъсващата мъка оставаше у него, докато тялото му прекарваше останалата част от нощта упражнявайки своите смъртоносни движения срещу невидимия враг, който беше унищожил толкова много неща. Старият кошмар ставаше още по-страшен сега, но от септември се бе появил и нов. Алисън бе сама в пламъците, красивото ѝ лице бе объркано, когато наблюдаваше как кръвта ѝ изтича от напълно разкъсаната ѝ плът. Огънят не му пречеше да стигне до нея. Той успяваше да я вземе в безопасния рай на ръцете си, молейки да му разреши да я закара в болницата. Но в отговор на нежната му молба, главата ѝ — в златни пламъци — винаги се поклащаше отрицателно, разпръсквайки розови капки кръв върху него. Тогава с бавно движение, тя повдигаше една от тънките си, покрити с вадички кръв ръце и той биваше заслепен от блестящата сребърна гривна, която обещаваше смърт за нея, ако някой се опиташе да ѝ даде от кръвта си.

Джеймс спеше по-малко от всякога, но понякога бе награждаван от съня — плуващ образ на изумрудени очи и зачервени бузи и приканващи устни. Мечтата му по Алисън го оставяше бездиханен,

както и кошмарът му, но с различно терзание — дълбока, силна болка на копнеж и любов.

Освен в мечтите си, Джеймс не бе виждал Алисън откакто любезно бе отклонила строгата му заповед да напусне Хонконг. От Робърт Макларън и от екипа по сигурността в хотела знаеше, че е в достатъчна безопасност. Полицията на Хонконг бе достигнала до същото заключение, до което бе стигнала и Алисън — изолиран акт на вандализъм, но Джеймс все пак се безпокоеше. Въпреки че разговаряше често с Робърт по телефона, днес, искаше да се срещне лично с него за повече подробности.

— Знам, че е необикновена — отговори най-сетне Джеймс. — Но какво те кара да кажеш това.

— Абсолютно неуморна е. Напуска хотела всеки ден в зори и не се завръща, докато не се стъмни. Откровено казано, както моите хора, така и аз се радваме, че с всеки изминат ден се стъмва по-рано. Когато бях принуден да се пенсионирам, заради простреляния си крак, си мислех, че решението ми е смешно. Но след като вървах след Алисън по всеки хълм на Хонконг, разбрах, че кракът ми все пак не е какъвто е бил. Разбира се, тя също има някаква стара травма.

— Какво искаш да кажеш?

— В края на деня куца. Това не я спира за дълго, въпреки че понякога застава неподвижна, като че ли чудейки се дали да продължи или не. Но винаги продължава.

Джеймс си спомни блясъка на осветените ѝ от свещта очи, когато му разказваше какъв облекчаващ балсам за нейните скърцащи стави бе тропическата горещина на Хонконг. Небесата си бяха все още сини, но изпускащата пара влага вече я нямаше, а Алисън се натоварваше все повече и повече.

Джеймс искаше да отиде при нея, да я притисне близо до себе си, за да може огънят, който гореше в него, да обхване и нея, да я стопли, да успокои болката в ставите ѝ... и сърцето ѝ. Джеймс Дрейк искаше това за себе си, а за нея? Все още искаше тя да напусне Хонконг. Дори и вече да не съществуваше опасност от някой неизвестен вандал, имаше все по-нарастваща опасност от *него*. С всеки изминал ден му ставаше все по-трудно да стои настрана.

„Но какво можеше той да предложи на красивата Алисън? — питаше се безмилостно Джеймс. — Неговата любов — да, и толкова

много още — кошмарите му... яростта му и неговия смъртен враг.“

— Никога ли не си почива?

— Не много. Почти всяка вечер прекарва в апартамента си, вероятно в тъмната стаичка, защото всяка сутрин — преди да напусне хотела — оставя нова пачка негативи в сейфа. Веднъж или два пъти в седмицата прекарва вечерите си с Мейлийн Куан, обикновено в хотела и освен това, няколко пъти е обядвала с други приятели.

Джеймс се бе закълел да не шпионира Алисън. Но сега, все още търсейки следи за заплашваща я опасност, той попита:

— Нейните други приятели?

— Най-добрите ѝ приятели в Хонконг — лейди Лойд-Аштън и Джулиана Куан.

Мускулите на брадичката му подскочиха при споменаване името на Джулиана. Той я уважаваше много и през последните няколко месеца, когато тя стана още по-пряма в изказванията си, той специално се бе изказал публично в защита на всеки от опасните ѝ политически коментари. С цялото си сърце одобряваше възгледите на Джулиана и се надяваше да сподели трудностите с нея. Но никога нямаше да може. Той бе англичанин и затова с имунитет срещу отмъщението. Нямаше значение колко открити бяха думите му. Затова че не беше китаец, Джеймс Дрейк никога нямаше да бъде считан за именник на Китай. Но Джулиана можеше.

— Джулиана Куан — повтори той тихо.

Робърт Макларън правилно изтълкува загрижеността на Джеймс.

— Считам, че отношенията на Алисън с Джулиана имат много малко общо с политиката. Джулиана е най-добрата моделиерка в Хонконг в края на краищата, както и най-смелата революционерка. Вчера Алисън напусна „Луна от перли“ с голям пакет — вероятно рокля. Когато се срещат с Джулиана за обяд, разговорът изглежда личен. Почти съм сигурен, че не съчиняват нова формулировка на Основния закон.

— Следят ли Джулиана?

— Определено не. И защо да я следят. Тя не крие нищо. Както нейните възгледи, така и желанието ѝ да ги изкаже са налице. Когато присъства обаче лейди Лойд-Аштън, има още един чифт, понякога два чифта очи.

— Ийв е следена?

— Хващаш ли се на бас? Но в това няма нищо чудно, нали? Тя е толкова очевиден обект за отвличане. Можеш ли да си представиш откупа? Сър Джефри ще го плати, но мисля, че е по-разумно да се опита да предотврати всяко нещо, отколкото то да се случи на неговата принцеса.

Ако не бяха синове на сестра му, Джон Ву щеше да убие племенниците си. Почти шест седмици го бяха лъгали, представяйки отчети за действията на лейди Лойд-Аштън, които в най-добрия случай бяха умно съчинени истории.

Разкриването на лъжите на племенниците му, бе истински късмет за Джон Ву. На 8 октомври, той преглеждаше седмичния доклад, преди да го представи на сър Джефри и очите му попаднаха на тричасов обяд, който Ийв бе имала с Джулиана Куан предния ден. Името на Джулиана се срещаше често в докладите, както и това на Алисън Хуайтейкър. Наистина, с редки изключения, изглежда лейди Лойд-Аштън пазаруваше само в „Луна от перли“, работеше в болницата и обядваше с Алисън или Джулиана.

Но в сутрешния „Стандард“ май имаше статия за обръщението, което е направила Джулиана Куан вчера на друг обяд. Като че ли революционно настроената модистка бе изразила мнението пред група банкери в „Плюм“, а не беше обядвала с принцесата на Пийк Касъл в „О Троя Норманд“. Джон Ву намери статията и я показа на племенниците си, които веднага си признаха. Имало дни, казаха те, поне веднъж в седмицата, когато лейди Лойд-Аштън просто изчезвала. Отивала в болницата или в „Луна от перли“ и просто не излизала оттам. Ужасени, те прекарвали целия ден на спирката на Гардън Роуд, криейки се зад вестниците си, молейки се тя да се появи отново и когато се появявала, те я проследявали обратно до замъка. После си измисляли разни случки за часовете, през които я загубвали, базирани върху това, което правила през следобедите, в които не я бяха загубвали.

Племенниците на Джон Ву бяха щастливи, че той не ги уби и той самият бе щастлив, че измамата бе разкрита преди сър Джефри да я бе открил, а най-големият късмет от всички бе, че когато лейди Лойд-Аштън бе изчезвала, очевидно не бе отивала на летището. Джон Ву

реши, че тя всъщност не е изчезвала истински. Племенниците му бяха мързеливи и невнимателни. Когато постави най-добрите си хора на поста, лейди Лойд-Аштън успя да заблуди и тях и през седмиците, започващи на 11 и на 18 октомври, и той самият бе принуден да измисли фиктивни обеда с Алисън и Джулиана. Най-накрая, в понеделник, на 25, хората му успяха да проследят преоблечената принцеса до жилищна сграда в Мид Левълз, където бе посрещната от Тайлър Ван.

Облекчението на Джон Ву бе незабавно затъмнено от това, което предстоеше — уведомяването на най-властния и силен тайпан на Хонконг за прелюбодеянието на неговата обична съпруга.

— Сигурно има някакъв проблем — каза сър Джефри Лойд-Аштън, поздравявайки Джон Ву. — Докладите ти обикновено пристигат по куриера. Дойде, за да поискаш още пари, защото задачата да се следи моята съпруга се оказа много трудна, така ли е?

— Открихме нещо.

— Разкажи ми — обичайното държание на Джефри бе далеч по-различно от изгарящото нетърпение, което изпитваше. — Би ли желал да пийнеш нещо, Джон.

— Не, благодаря.

— Добре, продължавай. Разказвай.

Джон Ву използва повече думи, отколкото трябваше, като че ли излишните приказки щяха да омекотят шока и намалят яростта му. Най-напред разказа за обичайните събития в понеделник сутринта — за пристигането на лейди Лойд-Аштън точно навреме в болницата и четирите часа прекарани с децата в отделение три. После, като че ли бе нещо нормално, описа изчезването ѝ в дамската тоалетна на болницата и появяването ѝ няколко минути по-късно добре дегизирана. Даде образно описание за подробностите на яркия ѝ костюм и със съответна педантичност описа пътуването ѝ от Ванчай до Мид Левълз, изброявайки старателно всички улици, по които бе минала. Подробното описание даде възможност на сър Джефри да предвиди какво щеше да последва и да осъзнае, че това не бе започнало само преди два дни. Откакто Ийв бе следена, той беше придобил навика да я разпитва за дните, прекарани извън замъка. Беше споменала само за

два обяда с Алисън и въпреки че разказваше за ежеседмичните си посещения в „Луна от перли“, само веднъж спомена да е обядвала с Джулиана. Джефри бе приемал несъответствията между думите на Ийв и докладите на Джон Ву, считайки, че Ийв лъже, за да скрива приятелството си с двете жени и особено с американката. Но сега, когато усещаше накъде бият думите на Джон Ву, разбра, че докладите бяха давали невярна информация. Когато разбра името на мъжа, заради когото съпругата му преминаваше през такава сложна игра, сър Джефри Лойд-Аштън вече се бе овладял и всъщност, се усмихваше.

— Е, стари приятелю, време беше — усмивката му бе станала глуповата. — Страхувам се, че стана неволна жертва на един бас между съпруг и съпруга.

— Бас?

— Моята принцеса може да не е китайка, но обича да залага. Обзаложи се с мен, че може да стане невидима в Хонконг, дори да наема най-добрите специалисти да я следят. Каза, че ще успее да се измъкне незабелязана. Разбира се, не вярвах, че това е възможно и реших да се пошегувам с нея. Но тя успя да се справи много добре, не е ли така?

— Да, много добре — промърмори Джон Ву, потвърждавайки това, което сър Джефри вече бе предположил — независимо, че любовната афера на Ийв бе разкрита в понеделник, бе ясно, че е продължавала през цялото това време.

Джефри се засмя.

— Добре си е прекарала. Била е два пъти на летището, никой не я е забелязал в храма на десетте хиляди Буда и дори това не е първият случай, когато Тайлър се включва в шегата. Не се притеснявай, приятелю! Твоята тайна е на сигурно място при мен. Твоите хора са все още най-добрите в Хонконг. Няма да спомена пред никого, че моята разглезена принцеса ги е метнала. Но, разбира се, ще трябва да й купя онази специална огърлица с диаманти и нефрити, която поиска. — Джефри махна с ръка. — Е, защо не? Тя си я спечели.

— Разбира се, вие няма за какво да ми плащате, сър Джефри.

— Глупости! — каза Джефри, при което извади чековата си книжка и написа чек за щедра сума. Подавайки му го, каза: — Благодаря, Джон. Това приключение бе наистина важно за лейди Лойд-Аштън и затова и за мен. Тя е разглезена, но кой не би я глезил? Сега

ще ме извиниш, трябва да се обадя на моята преобразена любима, за да ѝ кажа, че шегата свърши и че ще тръгна към замъка с нейната огърлица.

Веднага след като Джон Ву си тръгна, всякакви следи от хумор изчезнаха от лицето на Джефри. Той отключи шкафа, натисна бутоните, чрез които претърсваше мълчаливата къща и най-сетне я намери. Беше на прозореца, загледана надолу към покривите на високите сгради в низината. „Дали бе втренчила своя поглед в сградата, където се срещаше с Тайлър Ван?“ — чудеше се Джефри. Това място на греха, където бе извършила своя неппростим акт на предателство.

„Каква грешка направи ти, моя принцесо.“

Първата истинска усмивка през този следобед докосна лицето на Джефри. Колко голямо ще бъде удоволствието му от нейната болка. С малко повече планиране, той ще намери начин Ийв да стане свидетел на смъртта на Тайлър. Нещо по-добро — още по-добро — точно бледите, тънки пръсти на Ийв ще натиснат спусъка, който ще изпрати куршума в сърцето на нейния любовник. Образът изпълни Джефри със силно желание. Скоро, много скоро, той щеше да се върне в Пейк Касъл, изваждайки Ийв от предателската ѝ замечтаност и после щеше да я обладае с такава страст, че да не може да забележи, че той бе разкрил истината.

„Лошо, твърде лошо е — размишляваше Джефри, — че Ийв ще трябва да умре. Щеше да е особено забавно да я наблюдава как страда след смъртта на Тайлър.“ Той знаеше, съвсем случайно, колко забавна можеше да бъде такава скръб.

Но Ийв щеше да умре. Трябваше да изтърпи страданията си преди това. Това поне беше лесно. Имаше още достатъчно време, за да изпита болката си. Джефри бе сигурен, че безнадеждно състрадателната му съпруга нямаше никога да наруши обещанието, дадено на малкото китайско момиченце. Винаги преди това, бе изпитвал презрение към това състрадание. Но сега то го накара да се усмихне. Заради болното сърце на Лили Кай, той разполагаше с шест седмици, през които щеше да причинява болка на невярната си съпруга. Шест величествени седмици на изтезание и мъчение. И ако го

направеше добре, независимо от нейното страдание, Ийв щеше да се надява на блещукащата надежда — фантазиите ѝ за бягство — до самия край. А Джефри щеше да го направи добре. Този път добре.

„Ще платиш за своето предателство, принцесо моя... роза моя.

Как ще платиш.“

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хотел „Трейд Уиндз“

Сряда, 27 октомври 1993

— Ти куцаш!

Алисън се усмихна на Мейлийн.

— Нищо друго, освен почивка, не би ми помогнало. — Тя посочи канапето във всекидневната, където щяха да седнат да си говорят. — Имам намерение да се излеждавам цяла вечер.

— Кога започваш? — подразни я Мейлийн, докато Алисън, накуцвайки, мина покрай канапето на път за кухнята.

— Трябва ни чай, нали?

— Аз ще го направя. Седни.

— След секунда. Има нещо, което искам да ти покажа преди това, в спалнята е.

Мейлийн щеше да хвърли поглед на топла привързаност към сестра си, ако изражението на Алисън не бе станало толкова сериозно.

— Защо да не отида и да го взема, каквото и да е?

— Не — възрази Алисън твърдо. — Да отидем заедно.

Казвайки това, тя се обърна и тръгна напред, като се опитваше да не куца и въпреки това вървеше с несигурна походка, която бе нищо в сравнение с притеснителното неудобство, обзело сърцето ѝ.

Вечерната рокля беше на леглото, където Алисън я бе оставила в очакване на този забележителен момент. Едно изящно творение от коприна с цвета на нефрит, горната част на което бе украсена с пеперуди от изумрудени и сребристи мъниста, а широката пола бе изпъстрена с още сребристи мъниста, дребни пайети, които блещукаха като звездички на тъмнозеленото небе.

— Спомняш ли си роклята, която носех в Пийк Касъл? — попита Алисън тихо, молейки се Мейлийн да не погледне крадешком към гардероба, където беше нарязаната рокля с небесните дъги. *И тя не погледна.* Мейлийн едва кимна, не сваляйки очи от роклята, която лежеше на леглото. — Беше изработена от една дизайнерка от Хонконг,

а през последните два месеца, тя ми направи тази, за да я облека на официалното откриване на „Джейд Палас“.

Мислите препусаха лудо в главата на Мейлийн. Дали майка ѝ се бе свързала с Алисън? Толкова ли нетърпелива бе Джулиана да види любимата дъщеря на човека, когото обичаше, че беше инсценирала тази случайна среща? Говорейки на пеперудата в зелено и сребристо, нежно избродирана върху коприната, тя попита:

— Как го уреди?

— Ийв ми помогна. А ти, Мейлийн? Реши ли какво ще облечеш тази вечер?

— Черен костюм на Шанел от атлаз — отговори Мейлийн.

— Сигурна съм, че ще е поразителен тоалет, но защо не помолиш дизайнерката на „Луна от перли“ да ти ушие нещо друго? Все още има време и би било хубаво да носиш нещо, което е създадено в Хонконг, нали? Пък и аз знам, че тя ще се зарадва. — Мейлийн вдигна поглед и изразът на лицето на Алисън потвърждаваше факта, че тя отдавна беше предполагала истината: — Джулиана Куан е твоя майка, нали?

— Тя ли ти каза?

Алисън искаше да излъже. Мейлийн изглеждаше толкова обнадеедена.

Но тя каза истината.

— Не, не с думи. Но в момента, в който се срещнахме, аз разбрах. Като че ли търсеше теб, опитваше се чрез мен да стигне до теб. Знаем, каза ми, че сте се отчуждили и че това е най-доброто и за двете, но аз не съм съгласна с теб. Не ти ли се иска да я видиш отново, Мейлийн? Знаем, че тя иска да те види.

— Ти не знаеш това, Алисън — отговори Мейлийн бързо. — Ти каза, че тя никога не е признала родствената ни връзка.

— Но аз наистина зная, Мейлийн. Тя винаги е толкова заинтригувана, щом като спомена името ти. Мислех си, че бихме могли, може би да прием чай заедно, трите или все пак по-добре, само вие двете. По един чай... в Пенинсюла... не би ли било чудесно?

Изумрудените очи на Алисън светнаха, като си представи срещата на майката и дъщерята; независимо от случилото се преди двадесет и осем години в този солиден хотел. Мейлийн отклони поглед от блестящите очи на сестра си и погледна към зелената рокля,

изработена от майка ѝ, а ръката ѝ нежно докосна една сребриста искричка. След секунда Алисън я последва, докосвайки друго, подалечно мънисто... и докато сестрите говореха, ръцете им все повече се приближаваха, пътуваха от звезда до звезда из коприненото нефритено зелено небе.

— Имаш време за един следобеден чай сега, нали? — попита Алисън мило. — Вчера се отбих на строителната площадка и Сам изглеждаше толкова доволен. Илюзията ще се окаже чудесна — съвършена.

— *Вероятно* ще е така. Но няма да знаем със сигурност, докато не махнем предпазните мрежи.

— Все пак наистина имаш време за един чай. Майка ти е чудесна, Мейлийн. Такава късметлийка си.

Късметлийка. Ръката на Мейлийн се беше спряла върху едно блестящо мънисто. В действителност, никога не се бе чувствала щастлива, с късмет. През последните два месеца се бе радвала на едно фантастично приятелство с Алисън... а имаше и нещо, напълно различно, през дългите часове на работа със Сам.

Мейлийн се почувства толкова щастлива. Същевременно смяташе, че тя самата не заслужава толкова много щастие и се почувства много несигурна и зависима.

— *Ще* се срещнеш с майка си, нали? По някое време?

— Не зная, Алисън. Смятах, може би, след като свършим „Джейд Палас“ и то успешно, да се видя с нея.

— О, Мейлийн — прошепна Алисън. — Тя не се интересува от това. Няма нужда да се доказваш пред майка си.

Мейлийн сви рамене.

— Имам чувството, че трябва. Нещата, които ѝ наговорих бяха много жестоки, неппростимо жестоки.

— Каквито и да са били, Мейлийн, зная, че ще ти прости. Всъщност, сигурна съм, че вече ти е простила. — Алисън замълча, после промърмори: — Чудя се дали...

Мейлийн вдигна поглед от ръката, застинала върху една сребърна звезда към неуверените и все пак блестящи изумрудени очи на сестра си.

— За какво се чудиш, Алисън? — *„Чудиш се, след като не поддържам никаква връзка с моята прекрасна майка и тъй като ти*

отдавна си загубила своята, дали Джулиана би могла да бъде твоя майка? Ако е така, отговорът е да. Да! Това е, което тя иска, което винаги е искала... дъщеря, която е мила и много обичана от Гарет Хуайтейкър.“ — Каж ми!

Това бе заповед, сурова и изстрадана, а внезапната мъка в гласа на Мейлийн се отрази в красивите ѝ очи. През изминалите два месеца такива бури в нефритенозелените очи се появяваха все по-рядко, но не бяха отминали напълно и когато се зададяха, Алисън се бе научила да ги отминава с мълчание. Ами сега?

„Сега — реши Алисън, — ще кажа на Мейлийн какво ме учудва, независимо от факта, че е нахално, като че ли сме най-добрите приятелки, като че ли сме свободни да кажем една на друга толкова лични неща...“

Пътешествието на пръстите на Алисън по зелената коприна се прекъсна на разстояние пет искрящи сребърни звезди от Мейлийн и щеше да стигне тази вечер дотам. Но с дръзките и нежни думи, изречени от Алисън, сърцата на сестрите се приближиха много повече.

— Чудя се, Мейлийн, дали не си ти тази, която има нужда да прости сама на себе си.

— Добро утро, любов моя — плътният глас на Джефри беше обвит в нежност, когато поздрави жена си в момента, в който се събуждаше.

Ийв лежеше гола и обезобразена в леглото им с атлазени чаршафи. Джефри, напълно облечен, се наведе над нея. Светът извън спалнята им беше тъмносив, бледите лъчи на есенната зора току-що започваха да се сливат с тъмнината на нощта.

Беше най-черната нощ от всички нощи в Окото на Дракона. Джефри я беше пожелал. И беше я имал. Неговото желание да обладае Ийв никога не бе било по-мрачно, страстта му към нея никога не бе била по-напрегната. Беше се извинил за ненаситната си нужда от нея и затова, че бе я пренебрегвал последните няколко месеца.

В гласа му все още се чувстваше извинение:

— Изглеждаш изтощена, мила моя. Защо не останеш тук днес, в замъка и да си полежиш? Не се безпокой, няма да те изненадам следобед. Но внимавай, Ийв. Ще имаш нужда от почивка. Сега, когато

отново те открих, принцесо моя, не мога да ти се наситя. — Усмиваше се нежно, а очите му тъмнееха от желание. — Нямах нищо важно днес, нали?

— Среща в „Луна от перли“.

„Един цял ден любов с Тайлър.“

— Е, можеш лесно да я отмениш. В момента най-малко се вълнувам дали отново ще те видя облечена. — Наведе се, а ръката му се плъзна под чаршафа, за да обхване гърдата ѝ, докато устата му се впиваше в нейната, все още подута от суровата му нежност. След това, обещанието му прозвуча като зловещо предупреждение, когато прошепна: — Ще се видим довечера.

Ийв беше предположила, че евентуално Джефри щеше да я пожелае отново. Поради това отдавна беше спряла да взима аспирин за главоболието си. Лекарството караше кожата ѝ лесно да посинява и от опит знаеше, че дори Джефри да я докосваше през чаршафите от атлаз, бруталната му страст винаги оставаше белези. Искаше ѝ се следите от неговото свирепо желание да бяха по-малки и лесно обясними: като препъване в градината, може би стъпване накриво с високия ток в пухкавия килим — нищо, което би подсказало на Тайлър истината за брака ѝ.

Но сега, дори без аспирин, синините от „любовта“ през последната нощ бяха по-големи, откогато ѝ да било, огромни червени и морави петна върху снежнобялата ѝ кожа. Много време щеше да мине, докато изчезнеха, време през което нямаше да посмее да се люби с Тайлър.

Тялото на Ийв я болеше навсякъде, но това бяха нищожни рани, несъществени, в сравнение с виковете на сърцето ѝ. През септември, сърцето и тялото ѝ щастливо се свързаха в едно цяло и оттогава, се беше научила да чувства, да вярва, да дава и да обича. Сега отново беше разделена на две, непоправимо разкъсана, а мечтата, която предстоеше да се сбъдне само след шест седмици, изглеждаше направо невъзможна.

„Замини днес, сега“ — молеше обезобразеното ѝ тяло. Смяташ, че си твърде немошна да отидеш до Маунт Остин Роуд, но не си. Освен това, Тайлър ще дойде да те вземе и ще те закара до дома на Лили Кай и ти мило ще обясниш на малкото момиченце, че учудващо е била права; че по някакъв начин, от месец юни насам е знаела, че няма да

бъдеш в Хонконг през декември. Ще ѝ кажеш, че ще се справи чудесно и без теб, операцията ще бъде невероятно успешна и че независимо от това, че няма да бъдеш с нея в този толкова важен ден, сърцето ти ще бъде... ще доплува до нея, където и да си.

Лили ще оцелее, знаеш, *трябва* да оцелее, но ти може и да не оцелееш, ако не тръгнеш *сега*.

„Но аз *ще* оцелея — обеща си храбро Ийв. — Ще изпълня обещанието си пред Лили и след като я оперират, двама с Тайлър ще отплуваме в нашата мечта.“

Чувстваше се много странно, че трябва да телефонира на Тайлър от замъка. Ийв рядко водеше лични разговори от мястото, което се предполагаше, че е неин дом. Пийк Касъл беше на Джефри, не неин и дори когато беше сама, се чувстваше неудобно. Наистина понякога имаше чувството, че я наблюдават, което предполагаше, че се прави. Всеки миг можеше изведнъж да се появи готвача или домакинята. Появяването им беше непредсказуемо, разбъркано, като че ли Джефри искаше тя винаги да бъде нащрек, винаги да се страхува да не направи нещо, което можеше да бъде чуто или видно.

— Няма да можем да се видим днес — каза тя на Тайлър, свивайки се от безизразността на гласа си. Отменяше техния ден на любов със същия любезен, делови тон, с който би отменила уговорен ангажимент.

— Какво се е случило, Ийв?

— Нищо. Болна съм от грип, това е всичко.

— Тогава нека се погрижа за теб. Ще дойда де те взема, ще те пхна в нашето легло, ще ти направя супа и...

— Не — прекъсна го тя. После мило добави: — Благодаря ти. Но трябва да съм тук. Джефри знае, че съм болна и вероятно ще се обади. Трябва да си легна. Мисля, че чувам готвача да идва.

— Обичам те.

— И... аз също.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Джейд Палас“

Петък, 29 октомври 1993

Бамбуковото скеле и смарагдовозелената мрежа щяха да останат върху „Джейд Палас“ до началото на декември. Едва тогава Хонконг щеше да разбере дали най-амбициозният проект на Джеймс Дрейк представлява едно блестящо съкровище или отчайваща глупост. Но Сам Коултър знаеше още сега. Така, както го виждаше още преди да бе направена и първата копка, така и сега можеше да направи невидими скелето и мрежата и това, което виждаше бе по-великолепно и от най-смелите му мечти. Но и най-великолепната мечта бледнееше пред видението, което влезе влизайки в ремаркетото през този петъчен следобед — неговото момиче-каубой, обуто в джинси и ботуши, с дълга плитка, се бе загледало през прозореца, а красивото ѝ лице грееше от щастие.

Мейлийн не го чу да влиза, нито пък усети крадливите му стъпки.

— Направихме го? — каза той тихо, когато бе съвсем близо до нея.

Тя се сепна и обръщайки се, видя засмените му тъмносини очи и каза:

— Знаем. Успяхме.

Лицето ѝ продължаваше да грее, но тя сви рамене.

— И все пак, няма да съм абсолютно сигурна, докато не свалим всичко от него.

— Е, аз пък съм сигурен още сега. Поради което мисля, че е време да започнем да празнуваме. — Лицето му бе сериозно и напрегнато, изразяващо близост. Когато красивите ѝ очи заблестяха смело, подканящо, той нежно отстрани от светещите нефрити един блестящ кичур черна коприна. — Искахме да направим това отдавна, нали.

— Да махнеш косата от очите ми? — попита Мейлийн, останала без дъх и трепереща цялата от необикновената нежност на ласката му.

— Да те докосна — тихичко поясни Сам. После целуна мястото, където бе стояла черната като нощта коприна и продължи да я целува, стигна зад ухото ѝ, за да прошепне: — И да те целуна.

— И аз исках.

Дори когато устните му правеха своите невероятни открития по нежния сатен на грациозния ѝ врат, Сам някак си се насили да вземе бързо решение. Щеше да си тръгне от тук веднага след десет. Двадесет и пет минути по-късно, щеше да стигне в апартамента си в „Трейд Уиндз“, където щеше да вземе душ, да се преоблече, така че...

— Покани ме в твоя апартамент, Джейд, тази вечер към единадесет и петнадесет.

Мейлийн застина в отговор на думите му и когато Сам я погледна в очите, видя тъмните сенки на безпокойството да пробягват през искрящото желание.

— Покани ме в твоя апартамент, Каубой.

Сам никога не бе играл така. Винаги той отиваше при жената. По този начин, можеше да си тръгне точно тогава, когато пожелаеше, преди някой да предявеше каквито и да е искания към сърцето му. Сега Мейлийн го молеше да промени изцяло правилата, да играе по нейната мрачна диктовка. Сам не искаше да играе с нея, никакви игри въобще.

— Добре, Джейд — рече той тихо. — Каня те.

Може би Мейлийн нямаше никога да реши какво да облече, ако още в началото на съмненията един вътрешен глас не бе ѝ се присмял. „Няма никакво значение в какво си облечена! Той не се интересува от дрехите ти. Просто облечи нещо, което може да се съблече по-лесно и още по-лесно да се облече. Никакви малки копченца, които биха могли да те забавят, след като всичко свърши. Ще искаш да избягаш бързо от заглушаващата тишина на неговото разочарование.“

„Но — шептеше сърцето ѝ, — може би няма да го разочароваш.“

Моля? Та къде беше през целия си живот на голяма жена? Нали си спомняш, че си сексапилна като лед?

Да, но когато Сам ме докосна, почувствах топлина, беше прекрасно...

Защото той е толкова чувствен, явна причина за неговото ужасно разочарование, когато открие истината за *теб*.

— Донесох шампанско — каза тя, когато Сам отвори вратата на апартамента си точно в 11.15. — Знам, че не обичаш да пиеш особено.

— Не пия въобще — поправи я Сам тихо. Взе шампанското от ръцете ѝ, изчака да срещне погледа ѝ и добави нежно: — И ти нямаш нужда от това, поне тази вечер.

После, защото тя като че ли не повярва, Сам остави шампанското, освобождавайки ръцете си, за да я докосне. Обхвана ласкаво лицето ѝ и повтори: — Не и тази вечер.

С докосването му вълшебният танц на желанието започна отново, като че ли не бе изминала и секунда, а камо ли цели часове. Топлите, прекрасни усещания вътре в нея реагираха моментално и с такава радост на нежната му ласка, че запрепускаха, без да могат да спрат. Сам целуваше очите ѝ, челото, страните, наслаждавайки се на места, които други мъже никога не бяха докосвали. Докато те бяха търсили само страстното обещание на устните ѝ, Сам Коултър като че ли желаше всичко, всяка малка частица от копринената ѝ плът. Като че ли се опитваше да научи всичко за нея, като че ли наистина я обичаше и дори нещо повече — нежността му като че ли ѝ казваше, че той ще пази съкровено всяко свое откритие, всяка тайна, независимо колко срамна бе тя.

Ледът бе изчезнал отдавна, стопен от танцуващия огън, запален между тях. И въпреки това, само момент преди устните му да се срещнат с нейните, тя потръпна.

— От какво се страхуваш? — попита тихо Сам, когато срещна очите ѝ и видя сенките на страх сред блестящото тъмнозелено желание.

— От нищо. — „От всичко.“ Но в този момент Мейлийн се страхуваше най-много, че може да проиграе шанса си, за да почувства какво значи да бъдеш обичан. Желанието на Сам към всяка частичка от нея, а не само към провокиращото ѝ тяло, бе само една илюзия. Тя знаеше това. Но все пак можеше да се остави на преструвката. Само за малко, само толкова, колкото да си разреши този шанс, това най-прекрасно па де дьо.

Сам видя нетърпеливото ѝ желание и съзнаваше силата на своето собствено. Желаше я толкова много и толкова отдавна, но искаше интимното откриване на всеки от тях да бъде спокойно, внимателно и свободно, една непоклатима основа, която те щяха дълго да градят.

— Бързаме ли?

— Да.

Тя изглеждаше толкова притеснена, като че ли вълшебството можеше внезапно да изчезне и въпреки че не вярваше това да е истина, я хвана за ръката и я поведе към спалнята си.

Когато Сам посегна да запали лампата, Мейлийн прошепна.

Тревожни тръпки пролазиха по тялото му. Тя искаше да се любят на тъмно. Така бе предпочитал и той преди, когато сексът бе само за удоволствие, а не от любов.

Но тази вечер бе различно.

— Искам да те виждам, когато те любя, Джейд.

— Не, Каубой.

Гласът ѝ бе нежен, изпълнен със съжаление и с толкова страх, че Сам още веднъж се съгласи с молбата ѝ. Бързината на желанието у Мейлийн бе породена от страх, а у Сам от истинска необходимост и въпреки това, той не бързаше. У него имаше увереност, каквато липсваше на Мейлийн и една абсолютна сигурност, че тяхното съединение бе една чудесна реалност, а не далечен мираж.

Събличаше я бавно, целувайки всяко свое откритие в сенките, научавайки всичко, което можеше, без знанието на очите си. Мейлийн го бе заслепила така, както без съмнение, сър Джефри Лойд-Аштън бе заслепил най-уважаваният дракон на Хонконг, но среднощната тъмнина само изостряше всички останали сетива на Сам. Цялото ѝ същество бе благоуханен, опияняващ, трептящ атлаз; и дълго време, единствените звуци, които достигаха до него, бяха леките, нежни възклицания на нейното желание, когато с изненада и бездиханен шепот, тя попита:

— Какво правиш?

„Любя те.“

— Разплитам плитката ти. А ти какво правиш?

— Събличам те.

Когато пръстите ѝ посегнаха към копчетата на ризата му, Сам с изблик на нежност разбра, че тя нямаше никакъв опит. Учудващата несигурност на нейните докосвания, го накараха да я пожелае още повече, искаше да я обича, да я защитава, да я пази. Смелите, но несръчни милувки на фините ѝ пръсти заговорничеха, усилвайки желанието му, намалявайки въздържанието му, когато накрая Сам

престана да се бори. Първият път щяха да се любят с бързината на своите желания, а следващия или може би и дълго след това, нямаше да са така нетърпеливи. Желанието на Мейлийн бе толкова мощно и така бурно, толкова изискващо и смело, както и неговото. И въпреки това, в онзи удивителен момент, в който се сляха в едно, дори тяхното останало без дъх желание спря да диша, замряло в благоговееен възторг, когато се бяха съединили в най-великолепното от всички творения.

Сам търсеше очите ѝ в сенките, искаше да види радостта в блестящите смарагди, които със сигурност отразяваха неговата собствена радост, но тъмнината бе непрогледна. Вместо това, намери очите ѝ с устни, нежно галейки угълчетата им, когато се отваряха и клепачите ѝ, когато се плъзгаха надолу. И дори когато огънят на тяхната страст ги накара да подновят танца на любовта, дори когато пламъците лумваха в блестящи фойерверки от злато, Сам продължаваше да целува нефритенозелените очи, които не можеше да види.

Ръцете му — ласкави и силни — я бяха обвили. Главата ѝ нежно опираше в гърдите му, тя все още чуваше силните удари на сърцето му, породени от силата на страстта.

Но тя чу друг удар вътре в себе си. Странната тишина на радостта от любовната игра досега го бе заглушавала, но сега бе достатъчно силен.

„Ти наистина успя да го изиграеш! — прозвуча гласът. — Поне *изглеждаше* доволен. Не забравяй, той непрекъснато те преследваше цели четири месеца. Това бе дълъг период на въздържание за мъж, толкова сексуален, какъвто бе Сам Коултър. *Всяка* жена можеше да свърши работа. Дори и не можа да го разочароваш. Но сега всичко свърши. И независимо, че за теб това бе толкова чудесно, колкото не бе си представяла, когато той размисли, несъмнено ще си спомни грешките, които си направила, колко несръчна си била, колко трепереца и несигурна... и въпреки това, толкова безсрамна и отчаяна в своето желание. Чуй сърцето му. Вече се успокоява, много по-бързо от твоето собствено. За разлика от теб, той очевидно е свикнал с такава страст. За него това е нещо рутинно, една предпочитана форма на физическо упражнение. Много скоро, неговото добре тренирано

любовно сърце ще започне своя нормален ход, бавно и спокойно като провлачения тексаски говор. Ще се освободи от теб и вероятно ще посегне към цигарата. О, ти забрави ли, че се отказа да пуши? Заради теб! Не се съмнявай, тази вечер ще си запали. Вече бе негова. Прелъстяването свърши.

Всеки момент ще почувстваш как се отдръпва, като всички мъже преди него. Ако беше в твоя апартамент, той щеше да си е отишъл. Та нали затова си тук, не помниш ли? За да можеш първа да направиш крачката. По-добре побързай. Ударите на сърцето му се успокояват, стават още по-бавни.“

Тя не искаше да се отдръпне от него! Искаше да прекара остатъка от живота си точно по този начин, прегърната в ръцете му, мислейки си, че нежността на прегръдката му бе доказателство за неговата любов, а не породена от неговата опитност. Но тази вечер си бе позволила прекалено амбициозни мечти. Сега трябваше да напусне свещената прегръдка, преди той да я пусне. Това бе единствената ѝ надежда да запази илюзията, че и за него, както и за нея, това бе един необикновен и разкошен танц на любовта, а не едно обикновено съединение на похотта.

В момента, когато Сам усети желанието на Мейлийн да бъде пусната, я освободи. Знаеше, че беше я държал твърде силно притисната до него. Искаше тя да бъде колкото е възможно по-близо до него, но силната му, макар и нежна прегръдка, несъмнено бе затруднила дишането ѝ, което се възстановяваше от бурното им любене.

Сам очакваше, че тя ще си поеме въздух, ще се протегне и после ще се върне в ръцете му. Щяха да лежат спокойно прегърнати, да си шепнат между целувките... докато отново отчаяно пожелаеха да станат едно.

Но Мейлийн стана от леглото и в тъмнината, която бе изпълнена с тихите възгласи на желание, Сам разбра, че тя се облича.

После последва друг звук, звукът на собствения му глас, който питаше нещо, което той бе чувал много пъти, но никога не бе задавал. Винаги преди бяха питали него, неговите любовници бяха задавали този въпрос, когато той се подготвяше да си тръгне, но никога толкова бързо.

— Тръгваш ли?

— Да.

„*Моля те, остани*“. Молбата звучеше в съзнанието на Сам, но никога не достигна до устните му. Мейлийн искаше да си отиде сега, точно така, както в миналото той винаги бе искал да си тръгне. Точно както него, досега, тя бе пожелала само удоволствието, нищо повече и сега бе нетърпелива да се уедини, да остане сама, да изчезне.

Дали жените, чиито легла бе напускарал толкова безмилостно, бяха изпитвали такава ярост? Разбира се, никога не бе показвал нищо повече от страст. Но той разбра, че и Мейлийн бе правила същото. Точно така, нейното настояване да се срещнат при него, да се любят на тъмно, бе точно същото, което той обикновено правеше.

Сега, доста очевидно, доста бързо, тя искаше да си тръгне. Именно тя бе по-нетърпеливата да увеличи разстоянието между акта и чувствата, дори повече и от него на времето. Беше ясно, че Мейлийн не искаше нищо повече от него, освен удоволствие, полов акт без любов, близост без чувства, бурно, настоятелно желание без нежната нужда на сърцето.

Сам бе търсил такава страстна и безстрастна любовница през целия си живот.

И накрая я бе намерил.

Но когато Мейлийн изчезна в тишината, Сам не можеше да си представи, че би могъл да я докосне отново.

Рецидивизъм. Мейлийн си спомни страстния блясък в тъмните му, сини очи, когато той си призна, че тази дума е твърде сложна за един каубой. Тогава той я бе прелъстявал, бе я приближавал все повече към леглото си.

И сега тя бе лежала в него и той ѝ бе позволил да си тръгне, без дори да се сбогува. Споменът бе така мъчителен, крехките илюзии така разбити, че ѝ се искаше нощта, в която си бе мислила, че е обичана, да не беше се случвала никога. Мейлийн Куан се бе предала напълно — тотално отдаване на рецидивизма. Всеки саморазрушителен импулс, който беше вътре в нея бе нащрек, търсеше начини да я накаже, дори и само заради нейната глупост. Нямаше защо да отива на строителната площадка на „Джейд Палас“, нито днес, нито когато и да било. Решенията, които трябваше да вземат там строителят

и архитектът принадлежаха на миналото. С мъка си помисли, че Сам бе избрал точното време за нейното върховно прелъстяване, така че, ако решеха, пътеките им нямаше да се пресекат никога. Неговите ангажименти по хотела щяха да приключат в дните преди началото на декември и свалянето на скелето и мрежата — няколко седмици преди официалното откриване. Това, което оставаше да се свърши, бе само козметика, а не нещо съществено и вече бе в ръцете на добрия дизайнер, който бе аранжирал елегантната украса на „Трейд Уиндз“. Беше дори съмнително, че Сам ще остане за официалното откриване. Пред него бяха други сгради, които щеше да строи, предстояха му нови предизвикателства, други жени, които щеше да прелъстява. След шест седмици, щеше да си замине. И от този момент дотогава, Мейлийн би могла да му изпрати последните разработки за разкошния интериор на хотела по куриер. Но в понеделника след краткотрайното съединяване на страстите им, Мейлийн все пак отиде на обекта. Беше облечена точно по същия начин, преди да бъде прелъстена — с копринения костюм на Диор и подходящите обувки с висок ток, блестящата ѝ черна коса бе вдигната в стегнат кок високо на главата ѝ.

Сам стоеше пред главния вход на хотела и говореше с Чан Пенг, когато Мейлийн пристигна. Стоеше с гръб към нея, но после се обърна с лице, почувствал присъствието ѝ, независимо от дългата пътека, постлана с бял мрамор. Мейлийн усещаше очите му, които я следяха, докато стигна до фургона и знаеше, че ще дойде, когато приключеше разговора си с Пенг. Не мина много време и той се появи. В първия момент, като че ли в очите му се мярнаха пламъчета на безпокойство. Те обаче бързо изчезнаха, за да бъдат заменени с подигравателна нотка в безцеремонния му поглед, бавно оценяващ облеклото ѝ.

— Виждам, че си планирала да се качваш с мен по скелето днес.

„Ако поискаш, ще го направя“ — викът идваше направо от сърцето ѝ, от това глупаво място, което все още се хващаше в надеждата за любов. Мейлийн бързо прекърши тази глупава мисъл или поне така си мислеше. Но тя се върна веднага, напомни ѝ за друга изгубена обич. И като че придобила вече смелостта да приеме плана на Алисън за одобряването тя излъга:

— Имам среща в „Пенинсюла“. Малко съм подранила, така че...

— Така че реши да се отбиеш, за да попиташ как прекарах края на седмицата?

Мейлийн вдигна брадичката си в отчаяна защита и срещна изпълнените му с презрение очи.

— Да.

— Ами, нека да видим. Всъщност, започна доста обещаващо. Но, за съжаление, провалът дойде доста бързо, доста разочароващо. Ти какво прави, Мейлийн? Напълно доволна? Всичко, което си мечтала да бъде?

Сам бе разочарован, както знаеше, че ще бъде. Въпреки че сърцето му бе изпълнено със страст, дори не бе доволен от нея. Все пак гордо, тя отговори:

— Беше добре.

— И това бе всичко, което ти искаше?

— А ти искаше ли повече?

— Разбира се. — Сега мързеливата му, каубойска усмивка бе изкусителна и хищна. — Не бях приключил с теб, все още не.

„Какво искаше да каже? Че искаше да я види отново? Да я докосва, да я целува и да ѝ даде още един шанс, въпреки цялото му разочарование? И ако Сам искаше това, тя *щеше* ли да се съгласи?“

Разбира се, че ще се съгласи. Всяка саморазрушителна клетка в тялото ѝ все още търсеше други начини да се наранява, но това мъничко място, изпълнено с надежда в нейното сърце все още съществуваше и все още търсеше любов.

— Искаш ли да бъдем отново заедно, Сам?

Гласът ѝ бе така уязвим, както и очите ѝ. Сам оценяваше положително таланта ѝ на актриса и безпогрешната ѝ преценка за него. Сигурно е разбрала, че внезапното ѝ тръгване го е вбесило и сега, защото искаше още удоволствие от него, се опитваше да го омагьоса, съзнавайки добре, че той бе очарован много повече от нейната роля на несигурна куртизанка, отколкото на уверена изкусителка. Беше много добра, трябваше да го признае. Когато се приближи към нея, успя дори да хвърли сянката на тревогата във вече тъй уязвимите смарагди. След като Мейлийн Куан бе напуснала леглото му, Сам не можеше да си представи, че би могъл дори да я докосне. Но сега не можеше да устои. Обхващайки с ръце лицето ѝ, той нежно я галеше с очи, докато не видя там да се появяват несигурната надежда и проблясващото желание.

И точно тогава, когато красивите ѝ очи толкова красноречиво признаваха, че желаят още бездиханна, но безчувствена страст, Сам

промълви тихо, много тихо:

— Не, Джейд, не искам никога повече да бъда с теб.

ЧАСТ СЕДМА

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

*„Джейд Палас“
6 декември, 1993*

Всички на „Джейд Палас“ работиха цялата нощ, за да свалят обвивката от бамбук и мрежа. Когато първите бледожълтеникави лъчи на зимната зора се протегнаха над пристанището Виктория, той се появи, напълно открит, един блестящ скъпоценен камък, облян в мека светлина.

В този понеделник, времето спря. Финансистите в Центъра оставиха недовършени сделките си за милиарди долари, за да се присъединят към безделниците по вълнолома Блейк. Някои по-свободни, се качваха на ферибота „Стар“ до Колун, за да погледнат по-отблизо. Новината бързо пропътува по цялата територия. Въпреки че хотелът щеше да си стои там винаги, всеки искаше сега да види това забележително творение на изкуството.

Оживеното пристанище бе по-пренатоварено от когато и да било. Всички биваха омагьосвани от илюзията в нефрит и алабастр, отразяваща се в крайбрежните води.

Находчиви фотографи непрекъснато заснемаха пощенски картички на новопоявилата се заслепяваща сграда на брега. Налудничавият интерес нарастваше с всеки изминал ден. Прииждаха нови посетители, а онези, които вече го бяха видели, идваха повторно. Желанието да му се любуват се превръщаше във всекидневен ритуал. Хонконг имаше нов храм — блестяща светиня — подхождащ на неговото великолепие, на неговия кураж, неговата душа. Изглеждаше невъзможно този искрящ блясък някога да помръкне.

В четвъртък сутринта времето рязко се промени. До настъпването на полумрака в четвъртък вечер, „Джейд Палас“ бе най-омразното нещо.

Мечтата започна да загива. Същия ден около два часа следобед Джеймс проведе един телефонен разговор, последван незабавно от

факсови копия. В два и двадесет той нареди на госпожа Леонг да му уреди среща в кабинета за три и тридесет.

— Ако някой от тях не може да бъде открит за толкова кратко време?

— Такава вероятност не съществува. И двамата трябва да бъдат тук. Ако има проблеми, обади ми се.

Сам леко настръхна от съобщението, което прозвуча като заповед, въпреки че бе предадено чрез учтивия глас на госпожа Леонг. Той току-що си тръгваше за последен път от строителната площадка, след като успешно бе приключил работата си.

Тайлър обаче настръхна много повече. Беше в апартамента, където чакаше Ийв.

— Госпожа Леонг каза, че трябва да бъдете там — събщи секретарката му.

— Каза ли защо?

— Не, нямаше дори и намек.

Лицето му потъмня, когато постави слушалката. Ийв непрекъснато имаше някакви ангажименти, обеда и чайове, които Джефри ѝ планираше. През септември и октомври, заедно бяха правили радостни планове за новия живот, кога щяха да се оженят, децата, които щяха да имат. Но през последния месец Ийв бе обсебена от идеята за самото бягство, като че ли някакво шесто чувство я предупреждаваше за някаква скрита, фатална пукнатина в старателно обмислените ѝ планове. Неизказаният, но очевиден страх на Ийв, че нещо ще им попречи да отплуват към своята мечта, нямаше нищо общо с операцията на Лили. Самата тя, както и Лили, вярваха, че ако е там и обещанието бъде спазено, всичко ще е наред. Ако всичко минеше добре, в понеделник вечерта Лили трябваше да е във от опасност и те биха могли веднага да напуснат Хонконг. Ийв бе толкова изкушена от това предложение, че предпочете да изчака. Тя щеше да остави бележка на Джефри — едно учтиво съобщение, че е заминала за Англия и че адвокатите ѝ ще се свържат с него за развода. Не искаше нищо друго от него, освен свободата си. Моменти преди да отплават, щеше да се обади на Джулиана. Тя щеше да откаже всички ангажименти, които Джефри ѝ бе уредил за този ден, а следващия понеделник щеше да уведоми директора на доброволците в болницата, както и родителите на Лили. Щеше да им събщи, че поради

неочаквани лични причини, лейди Лойд-Аштън е трябвало да се върне в Лондон за неопределено време.

Всичко бе планирано внимателно. Когато Джефри узнаеше липсата ѝ тя вече щеше да бъде далече. Но все пак Ийв се тревожеше. Изпитваше паника, заради паспорта си или по-скоро заради липсата му.

— Ти не си престъпничка, Ийв. Няма да има никакъв проблем — обясняваше ѝ с обич Тайлър.

Тайлър често нежно се опитваше да убеди Ийв да се премести при него, докато напуснат Хонконг. Но днес бе решил да издаде любовна заповед. Щяха да имат един час на разположение. През този час Тайлър щеше да ѝ каже, че ще напуснат Хонконг в понеделник вечерта, веднага след като Лили се събуди и Ийв ѝ каже думите, предназначени за нейната малка приятелка.

Сега Джеймс свикваше тази загадъчна среща... и Тайлър реши да му се обади.

— Госпожо Леонг, обажда се Тайлър Ван. Трябва да говоря с него.

— Един момент, моля.

Безизразният глас, който поздрави Тайлър секунди по-късно, красноречиво подсказваше сериозността на предложената среща. Въпреки това със съответно уважение, Тайлър каза:

— Три и половина не ми е удобно, Джеймс.

— Направи го удобно.

На студената заповед Тайлър отговори също така студено:

— За какво става въпрос?

— Ако наистина не знаеш за какво става въпрос, тогава е още по-добре да бъдеш тук!

— Здравей, любов моя — поздрави Тайлър само момент по-късно.

Ийв забеляза обичта и... тревогата му.

— Какво има, Тайлър?

— Джеймс иска да ме види след половин час. Не знам причината, но се страхувам, че трябва да отида. Искам обаче най-напред да ти кажа нещо. — Тайлър взе тънките ѝ, студени ръце в

своите силни и топли, гледайки с обич загрижените ѝ очи и допълни:
— Искам да напуснем Хонконг веднага след като Лили излезе от операционната и ти успееш да говориш с нея.

— Ще отплуваме през нощта?

— Да. — Тайлър разсъждаваше с тих възторг: — Ще следваме луната и звездите. Ще ги оставим да ни поведат към нашата мечта.

— Ивенджълийн?

— Да. — Чу се шепот, изпълнен със светла радост. — Ще напуснем Хонконг този понеделник през нощта.

Съвсем импулсивно Мейлийн се отправи от своята стая към кабинета на Джеймс, а това значеше, че трябва бързо да вземе решение. Реши, че ще поиска Джеймс да вечеря с нея. Ще отидат на „Верандата“, където веднага щяха да ги познаят — собственикът и архитектката на новата светиня на Хонконг. Заради многобройните погледи, отправени към тях, Джеймс щеше да бъде принуден да води разговора усмихнат, дори когато тя внимателно насочеше разговора към Алисън. Преди седмица, Алисън притеснено бе споделила с нея чувствата си към Джеймс. Мейлийн бе слушала сестра си да описва великолепните вечери, през които бе вечеряла с Джеймс на светлината на свещите, тя осъзна, че и Джеймс бе дълбоко свързан с Алисън. Мейлийн беше свидетел на неговото щастие през цялото лято, както и на вечно мрачните му терзания. Алисън бе поверила смелата тайна на сърцето си на Мейлийн и тя нямаше да направи нищо, с което да я издаде. Щеше да подхване внимателно и като че ли съвсем случайно разговор за Алисън. Може би съвсем невинно щеше да запита Джеймс, кога щеше да изпълни обещанието, дадено в Пийк Касъл на Алисън, че е съгласен тя да го заведе на вечеря в някой от плуващите ресторанти в Абърдийн. Споменът за обещанието, дадено от Джеймс на Алисън, предизвика собствените ѝ спомени за тази вечер. Сам я бе спасил от неудобство два пъти, като че ли знаеше нещо за нейните тайни, за притесненията, срама ѝ, за нея самата.

„Но, всичко беше едно умело прелъстяване! — напомни си Мейлийн. — Просто една илюзия, която временно забавляваше Сам, докато започне да гради следващата.“

Мейлийн не бе виждала Сам дори и през четирите дни, когато Хонконг празнуваше своя триумф. Според Джеймс, Сам щеше скоро да си замине и не планираше да се връща за официалното откриване. Може би, когато той си заминеше, сърцето ѝ щеше да престане с глупавите си мечти, със спомените си, като че ли както за Сам, така и за нея, бе имало нещо повече, освен разочарования.

Точно в този момент, когато Мейлийн си мислеше за мечтите на сърцето си, влизайки в приемната пред кабинета на Джеймс, тя се изправи лице в лице със самия каубой.

— О!

— Здравей, Мейлийн — поздрави тихо Сам.

— Здравей — промърмори тя. После, когато осъзна, че Сам не се изненада от присъствието ѝ, а и Тайлър бе там, тя попита:

— Какво има?

— Не знаем повече от теб, Мейлийн — отговори Тайлър. — Беше ни заповядано да се явим.

— Заповядано? — повтори Мейлийн точно когато вратата зад нея се отвори.

Тя се обърна и видя едно каменно изражение — очите, лицето, слабото му и изискано тяло — всичко излъчваше студ, бяха непроницаеми и неиздаващи се като камък.

— Джеймс? — промълви тихо тя. — Какво се е случило?

Само за секунда, стоманеното сребро на очите му леко омекна — само за нея. Мейлийн бе невинна жертва. Той възнамеряваше да ѝ съобщи унищожителната новина след срещата си с Тайлър и Сам. Джеймс осъзнаваше, че това не би било справедливо. Тя заслужаваше да чуе всичко от източника.

— Защо не влезеш и ти, Мейлийн?

— Имаме проблем — започна Джеймс. Гласът му бе спокоен и както винаги се владееше. — Преди час и половина ми се обади комисарят по строителството. Каза, че е получил писма, оспорващи качеството на материалите, използвани при строителството на „Джейд Палас“.

— Какви материали? — попита Тайлър.

— Бетонът, стоманата, стъклата.

— Това стига, нали? — подхвърли с насмешка Сам. — Значи сме се постарали проклетата сграда да хвъркне при първия силен вятър, така ли? О, да не забравяме зелените стъкла, които ще се разпилеят по целия Колун. Позволи ми да изкажа едно предположение. Писмата са анонимни, нали?

— Всъщност не са, въпреки че в този момент, никой не пожела да ми ги събщи. И двамата автори са били интервюирани и са отстоявали казаното. Не се познават, а и като че ли нямат никаква обща връзка. Никой от тях няма криминално минало. Единият е работник при нас, а другият в доковете на Гранд При.

— Значи ние с Тайлър сме престъпници? — Сам зададе собствения си въпрос с отвращение, не вярвайки на думите си. — Дори нещо повече, може би, защото специално помолих „Гранд При“ да достави всичките материали за хотела?

— Наистина ли искаш да кажеш това, Джеймс? — гласът на Тайлър бе тих, студен и гневен. — Всъщност, искаш да кажеш, че ние със Сам сме заговорници и измамници и че съм те накарал да платиш за най-висококачествени материали, но вместо тях, съм ти доставил боклуци? Но защо? За няколко милиона долара?

— За малко повече.

— С каква цел? Алчност, ли?

— Мотив, стар като света.

— *Не можеш* да повярваш на това, Джеймс.

Само мускулите на здраво стиснатите челюсти потрепваха на каменното лице на Джеймс, но както леденостудените му очи, така и гласът му не се промениха.

— Едва ли има значение на какво вярвам — отговори той с равен глас. — Но поради нещастията, станали в Хонконг заради строителни измами, комисията по строителството не може да направи нищо друго, освен да спре всякаква по-нататъшна работа. Били са уведомени за едно и също нещо от два отделни, независими един от друг източника, че основите на „Джейд Палас“ не са по-устойчиви от плаващи пясъци.

— Плаващи пясъци? — отекна гласът на Сам. Тонът му бе свиреп, но и свирепо овладян. — Някой говорил ли е с Чанг Пенг? Защото ние с Тайлър сме чужденци, могат да ни заподозря в измама, но Пенг е местен човек. Неговата посветеност към хората на Хонконг

не подлежи на съмнение. Попитай него, Джеймс. Ще ти каже, че сме построили „Джейд Палас“ така, че да пребъде за вечни времена.

— Питали са го. Отговорил е, че не е бил там, когато са се изливали основите. — Джеймс говореше със Сам, но с крайчеца на окото си, видя реакцията на Мейлийн.

— Какво, Мейлийн?

— Пенг не беше там — потвърди тя тихо, поглеждайки към Сам, защото някак си той я бе принудил да го погледне. — Беше болен.

— И аз му казах да си върви в къщи — допълни Сам със заплашително спокоен глас. — Уверих го, че мога да се справя с изливането на бетона. — После замълча, позволявайки на тъмносините си очи да напомнят на Мейлийн какво се бе случило по-късно този ден — каубойските ботуши, които ѝ бе подарил, неговата многостранна изповед за онова, колко много имаше нужда от нея; нежното му уверение, че ако тя желаше, можеше да бъде неговото момиче каубой. Когато се увери, че Мейлийн си бе спомнила всички интимни обещания през този летен ден, той я попита тихо:

— Вярваш ли, че съм го отровил, Джейд?

„Вярваш ли, че аз съвсем съзнателно разруших твоята необикновена мечта?“

„Не, разбира се, че е вярвам! — извика сърцето на Мейлийн.“

Но тя само сви рамене, за да намери кураж и накара този мъж, който само я бе поиграл с нея да осъзнае истината за нейната любов. В нефритенозелените ѝ очи имаше тъмни сенки на несигурност и за Сам тези сенки бяха толкова осъдителни, колкото би била и недвусмислената ѝ вяра в неговата вина.

В този момент, единственото нещо, което Сам Коултър желаше, бе да изчезне от тази проклетата страна и точно това щеше да направи, колкото е възможно по-скоро, но изражението му с нищо не показваше тази ранимост. Очите му бавно, прелъстително и подигравателно оглеждаха Мейлийн и когато нейната уязвимост — тази най-необикновена от всички илюзии — му напомни за глупавите му желаниа, той бавно отстрани погледа си от нея.

— И сега, Джеймс? — попита той.

— Какво предлагаш?

— Нещо друго, освен тайфун ли? Мисля, че би трябвало да се отсече част от сградата — която и да е — и добре да се огледа.

Качеството е еднакво навсякъде.

— Ще направя такова предложение на комисията по строителството — каза Джеймс. — Но може би ще мине време, докато това стане. В момента никак не са заинтересовани от моите идеи. Презумпцията е, че ние тримата сме били в заговор, за да измамим банката, да не говорим за хората на Хонконг.

— Значи, всички сме в общия кюп?

— Така изглежда.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Алисън неохотно отговори на настоятелното позвъняване. 11 декември беше само след два дни и тя работеше в тъмната стаичка. Но когато Алисън видя лицето на Мейлийн, съжали за минутното си колебание.

— Какво има, Мейлийн? Какво се е случило?

Панорамният прозорец във всекидневната на Алисън осигуряваше видимост през пристанището към „Джейд Палас“. Мейлийн застана с гръб към прозореца, без дори да погледне натам. Хотелът блестеше ярко, независимо от тъмносивото декемврийско небе, като че ли нямаше нищо общо с облаците, които покриваха Хонконг и с тъмния скандал, който в този момент бе единственото му печално облекло.

— Някой друг е виновен — каза тихо Алисън, когато Мейлийн завърши разказа си. — Всъщност, не познавам Тайлър, но той не би могъл да направи нищо без помощта на Сам, а Сам никога не би направил нещо толкова безчестно, толкова разрушително. Ти вярваш в това, нали?

— Да — призна Мейлийн, желаяйки отчаяно да бе имала смелостта да покаже пред Сам абсолютната си убеденост в неговата невинност. Ами ако той се бе забавлявал с нейните глупави мисли за любов? Един спомен за бляскави сини очи щеше да е много по-добър, отколкото споменът, който тя бе запазила — незаличимият спомен за презрението на Сам.

— А Джеймс? Той не може да повярва, че Сам и Тайлър са способни на това.

— Не знам в какво вярва Джеймс. Сигурно беше много ядосан, вбесен, но както винаги се контролираше. *Всички* се държаха така — Мейлийн се намръщи. — „Джейд Палас“ значи *толкова много* за Джеймс.

Алисън изпита дълбок гняв към този, независимо кой бе той, който така коравосърдечно бе очернил блестящия триумф на Джеймс и Мейлийн; но доста неочаквано и силно, гневът ѝ се обърна към

Джеймс и Мейлийн, които бяха отдали толкова много — сърцата си, страстта си и мечтите си на нещо толкова нелогично като стоманата и камъка.

— Всъщност, наистина няма особено значение дали „Джейд Палас“ ще бъде открит някога или не.

— Какво? Алисън, какво говориш?

— Чела ли си някога „Вълшебникът от Оз“?

Ядосаното и стреснато изражение на лицето на Мейлийн се задълбочи още повече при тази непоследователност.

— Да, разбира се, но...

— Е, тогава ще си спомниш защо Дороти, Плашилото, Тенекиеният дървар и Страхливият лъв пътуват до Изумрудения град. Те вярват, че вълшебникът ще им даде това, което липсва в живота на всеки от тях. Но вълшебникът е просто една илюзия. Той няма сила, за да им даде каквото и да е. Тази сила е в самите тях. „Джейд Палас“ е само една илюзия, Мейлийн, просто символ. За Джеймс, той представлява обещанието, дадено на Гуенет. Той е, предполагам като Дърваря. Смята, че няма сърце, че хотелът е неговото сърце. И, въпреки че когато пристигнах в Хонконг се чувствах като Дороти, реших, че в същност приличам повече на Льва, търсейки смелост да бъде това, което съм. *И да се боря за това, в което вярвам и за хората, които обичам.* — Сега Алисън се бореше за хората, които обичаше и когато замълча, зачервена и останала без дъх, очите ѝ блестяха така, както блестеше и Изумруденият град на Оз. Може би смарагдът бе твърде ярък, заслепяващо нетърпелив или може би безпристрастните ѝ думи, произнесени почти без дъх, бяха тласнали твърде опасно границите на тяхното приятелство, но Мейлийн рязко се извърна от тях към илюзорната конструкция от нефрит отвъд залива.

Алисън не смееше да си поеме дъх, както не смееше да изрече и извинението, надявайки се, чакайки...

Най-накрая Мейлийн зададе деликатния си въпрос, изпълнен с изненада и надежда:

— А аз съм Дороти, нали?

— Така мисля — отговори Алисън с подobaваща деликатност и надежда. — Ти търсиш своя дом, мястото на което принадлежиш. „Джейд Палас“ е само извинение за завръщането ти в Хонконг.

Истинската причина, поради която си се върнала е майка ти, не е ли така?

— Да. Предполагам. — След което Мейлийн загърби разпадналата се мечта отвъд пристанището и застана с лице към сестра си, която познаваше истинската мечта, тази — която имаше значение. — Мислех си да отида да я видя, поне от разстояние, утре вечер.

— О, Мейлийн, това е чудесно. Толкова се радвам. От разстояние ли?

— Утре вечер има открито събиране в Колизеума — обясни тя с любяща гордост. — Майка ми, революционерката, ще бъде на сцената. Това не е най-подходящото място за сдобряване, там ще има хиляди хора, но...

— Но е първа стъпка. Би ли искала някой да те придружи?

— Не, благодаря. — Смарагдовозелените очи на Мейлийн искряха от благодарност. — Но мога ли да взема на заем малко от твоята смелост?

— Здравейте, госпожо Леонг, обажда се Алисън Хуайтейкър. Сигурна съм, че господин Дрейк точно сега е твърде зает с разговори, но се питам дали бих могла да оставя съобщение за него?

— Разбира се.

— Бихте ли го попитали дали ще е свободен да вечеря с мен днес? Смятам да се обадя в „Дьо Морие“ да донесат нещо в апартамента ми, но независимо, че няма да сме навън, бих искала облеклото да е официално.

Госпожа Леонг обеща да предаде съобщението на Алисън веднага след като Джеймс приключи с разговора си и да се обади, за да съобщи за неговия отговор. През следващите тридесет минути, Алисън крачеше като лъвица нагоре-надолу, но вече не страхливо. Тя знаеше коя е и в какво вярва... и щеше да се бори за хората, които обичаше.

Накрая, телефонът иззвъня, но не беше госпожа Леонг.

— Ти просто не се страхуваш от мен, така ли? — поздрави той тихо.

— Джеймс? Да се страхувам от теб?

— В Хонконг няма много хора, с изключение на няколко репортера, които биха искали да прекарат тази вечер с мен.

— Аз не се страхувам.

— Може ли да бъде питие преди сън, а не вечеря? Може би няма да мога да бъда там преди полунощ.

— Да, разбира се... само питие, добре, и посред нощ.

— Госпожа Леонг спомена нещо за официално облекло.

— Да, но ако не ти се иска...

— Не ми се иска.

В 23.30 часа Ийв се измъкна от гостите си, за да проведе краткия, наложителен телефонен разговор. Той бе в офиса на „Гранд При“. Провеждаше нетърпеливи и ядосани разговори с целия свят, но Ийв успя да се свърже веднага на частния му номер, който той държеше свободен само за нея.

— Ийв?

— О, Тайлър — прошепна тя. — Съжалявам.

— Няма нищо. Поне половината от хората, с които говорих, все още вярват и разчитат на „Гранд При“, с отстъпка, разбира се.

— Изглеждаш уморен.

— Добре съм. — Умората изчезна от гласа му, когато добави нежно: — Всичко, което има значение е, в понеделник Лили да е в безопасност след операцията и двамата да заминем за Австралия.

Ийв бе прекарала вечерта, слушайки Джефри и гостите, които бяха поканили, да обсъждат скандала с „Джейд Палас“ и тъмното бъдеще на Джеймс Дрейк, Тайлър Ван и Сам Коултър. На Джефри трябваше да му се признае, че предано бе защитил и тримата, но бе добавил, че от сега нататък, всяка тяхна стъпка щеше да бъде наблюдавана. Държанието им трябваше да бъде безупречно. Той добави, че Сам незабавно трябва да се върне в неговия офис в Сан Антонио, за да гаси пожарите там. Джеймс и Тайлър трябва да останат в Хонконг и да продължат дейността си. Да убеждават кредиторите и клиентите си, че техният бизнес е силен, платежоспособен и не подлежи на съмнение. Ийв знаеше, че Тайлър не може да напусне Хонконг в понеделник вечерта заедно със съпругата на най-влиятелния *тайпан*. „Гранд При“ никога нямаше да се съвземе. Той със сигурност знаеше това също. И въпреки всичко в гласа му имаше само любов.

— Ето какво мисля аз — беше възразила тя. — От понеделник вечерта, ще живея тайно в нашето жилище с теб.

— Като се криеш, Ийв?

— Не го приемам като криене, Тайлър, а като любов. Моля те. Можем да отплуваме за Австралия по всяко време по-късно.

— Сигурна ли си, че искаш точно това?

— Да.

— Обичам те, Ивенджълийн.

— И аз те обичам, Тайлър — прошепна тя. — Ще те видя в понеделник.

Точно в полунощ, Алисън отвори вратата на човека, който обичаше. Събитията през деня бяха оставили тъмни сенки върху лицето му и пантерата изглеждаше още по-здроаво затворена от когато и да било, много по-отмъстителна и бясна, но Алисън не се страхуваше.

— Изглеждаш ужасно — каза нежно тя.

— А ти си направо поразителна.

— Джулиана Куан изработи тази рокля специално за мен за Новогодишната вечер.

— Не говорех за роклята ти, Алисън — добави Джеймс. — Говорех за теб.

Шампанското ги чакаше в трапезарията. Веднага след като Джеймс напълни високите кристални чаши, Алисън вдигна своята и произнесе тоста си:

— За „Джейд Палас“.

След като всеки отпи по глътка от меденожълтата, изпълнена с мехурчета течност, Алисън пое дълбоко въздух и започна:

— Мейлийн ми каза, че в края на срещата този следобед, си казал „Ако аз съм причината за всичко това, моля ви да знаете, че страшно съжалявам“. Тя не е разбрала какво си имал предвид, но аз се чудех дали не смяташ, че човекът, който е отговорен за смъртта на Гуенет, не е виновен и за саботажа срещу хотела?

Доста дълго Джеймс просто я гледаше. Колко смела беше тя, мислеше си той. Колко красива.

— Ти затова ме покани тук тази вечер, нали? — попита той с мек глас. — Знаеш, че няма друг, с който бих могъл да обсъдя това и си счела, че това е нещо, за което непременно ще искам да говоря.

Кимването на Алисън накара къдриците на златисточервената ѝ коса да погаят лицето ѝ, като че ли бяха танцуващи пламъци, а страните ѝ бяха порозовели, когато отговори:

— Това е нещо, което можеше да обсъдиш с инспектора от Скотланд Ярд, нали?

— Да.

Дъхът на Алисън замря.

— Смяташ ли, че нейното... убийство... има връзка?

— Мисля, че е възможно. Но, Алисън, има толкова предприемачи в Хонконг, които биха искали да бъдат дискредитирани, дори и само временно, за да могат да бъдат сключени някои изгодни договори. Както има и много *тайпани*, които ще бъдат доволни да видят как Тайлър се проваля, поради същата причина. Това, което знам обаче е, че който е организирал това, го е направил много внимателно. Вероятно подготовката е започнала още преди започването на „Джейд Палас“. Мейлийн ми каза за заболяването на Чанг Пенг през юли. Мислиш ли, че е бил отровен?

— Да. Но отстраняването на Пенг по време на изливането на бетона е било относително лесно в сравнение с намирането на двамата мъже, които са написали проклетите писма. По всичко личи, че са солидни граждани. Никой от тях не може да е бил изкушен от подкуп. В името на фамилната чест обаче, за да запазят някой, когото обичат от скандал, те са били принудени да лъжесвидетелстват.

— Има ли доказателства за скандал в семействата им?

— Все още не — отговори мрачно Джеймс. — Но преди около час, започнах тайно проучване. — Усмивката изчезна от лицето му. — Дори и да разкрием, че са били принудени, пътят до основния организатор няма да е лесен. Той вероятно се е подсигурил с много посредници. Единствената надежда е да се разкрие целият сценарий.

— Целият сценарий?

— Банката вече си поиска дълга. Вместо да го плащам, ще им дам хотела. Те ще го предложат на търг и някой ще го купи много евтино.

— И този някой ще е убиецът? — Дори когато задаваше въпроса с надежда, Алисън се намръщи. Изглеждаше невероятно, смъртният и умен враг, да се открие по такъв очебиен начин.

— Ако имаме голям късмет — каза Джеймс с тон, който подсказваше нещо, което Алисън вече знаеше — нямаше да имат такъв голям късмет.

Дори и ако убиецът на Гуенет стоеше зад схемата за дискредитиране на „Джейд Палас“, а от там и Джеймс, той нямаше да поиска хотела като плячка. Краят на властта на Джеймс Дрейк върху най-добрата земя в Хонконг щеше да е достатъчна награда. Чудовището, доволно от последната си плячка, вероятно вече се бе прибрало в леговището си в сенките. Веднъж вече Джеймс Дрейк бе сериозно нараняван. Но научавайки истината за смъртта на съпругата и неродения си син, той се бе възстановил по чудо, получил бе сили от глада си за отмъщение. Сега отново бе ранен или по-точно неговата империя. Той можеше да се възстанови и след няколко години убиецът можеше отново да се почувства застрашен и щеше да се появи отново, за да причини беди, после отново щеше да изчезне и...

— Така ли ще прекараш целия си живот — в очакване на злодея, за да отмъстиш? Той може никога да не се появи?

— Не — отговори бързо Джеймс. — Няма.

— Наистина ли?

— Да. — Джеймс се усмихна на ясните, любящи очи. Алисън не разбра напълно смисъла на думите му, но се почувства обнадеждена заради него. Само след миг, той продължи сериозно: — Искам да бъде заловен и наказан за това, което извърши. Никога няма да спра да искам това, Алисън, никога. Но ще спра да предвиждам моето участие в това наказание.

— Винаги си искал ти самият да го убиеш — каза тихо Алисън, изказвайки по-скоро съждение, а не задавайки въпрос, защото знаеше, че това бе истината. — Радвам се, че ще изоставиш този план, Джеймс. Въпреки че той е неизказано зъл, мисля, че би било твърде трудно за теб... от емоционална гледна точка, да го направиш.

— Може би — съгласи се той, но знаеше, че можеше да убие чудовището, без дори да му мигне окото и без никакви угризения. — Но не заради себе си обещавам да се откажа, а заради теб, Алисън... заради нас.

Гласът му бе нежен, чувственото сиво в очите му излъчваше любов и когато най-накрая Алисън започна да разбира какво бе казал, смарагдовите ѝ очи заблестяха от щастие.

— Нас, Джеймс?

— Обичам те, Алисън. Не вярвах, че е възможно да се влюбя отново, но се влюбих в теб.

— И аз те обичам, Джеймс. — Сега сърцето я болеше, а трябваше да полети от истинската радост, но... — През септември ти искаше да напусна Хонконг?

— Считах, че не е безопасно да останеш тук.

— А сега е безопасно? Заради това, което се случи с „Джейд Палас“. Ами ако...

Джеймс спря тревогата ѝ с усмивка.

— Нямахте да те пусна да си заминеш, без да ти кажа за моята любов и за плановете ми да те опазя. Много преди днес бях решил да се откажа, да спра да го предизвиквам. — Джеймс я гледаше, гледаше жената, която никога не се бе страхувала да го обича, дори и тогава, когато грубо искаше да я отстрани от пътя си. Само след момент, голите ръце, които толкова дълго бяха искали само да убиват, нежно докоснаха любимото лице. Сега се бяха заклели тържествено в любов. — Ще се ожениш ли за мен, Алисън? Ще бъде ли моята булка?

— О, Джеймс — прошепна тя. — О, да.

Тя бе крехка и нежна пеперуда. А той бе силна и мощна пантера.

Заради него, тя бе намерила крилата си и се бе научила да лети.

Заради нея, той вече не беше затворник в клетка.

Но Джеймс все още беше гладен, *отмъстителен*, заради нея.

Нефритенозелената рокля със сребърни звезди и смарагдови пеперуди бе внимателно поставена на близкия стол, черният му смокинг бе захвърлен някъде в сенките и те бяха в леглото, целуваха се, докосваха се, мълвяха си любовни слова. Очите им, блестящи от любов, бяха съвършени огледала, отразяващи сребърното и зеленото, докато, доста неочаквано, Джеймс видя проблясъци на несигурност.

— Алисън?

— Никога не съм се любила преди. Просто си мислех, че трябва да ти кажа.

Откритието бе поразяващо, едновременно радостно и сериозно. Алисън е била сгодена и е щяла да се омъжи, така че той бе предполагал... С изключителна нежност, някога носещите смърт ръце, леко отместиха от красивите ѝ очи една завита от любов къдрица, пламнала в огън от целувката на луната.

— Чакала си нощта на своята сватба, нали? — попита той нежно. После, още по-нежно, предложи: — Защо не изчакаме дотогава?

— Не — прошепна Алисън. Всички проблясъци на несигурност бяха изчезнали и смарагдовите ѝ очи никога не бяха блестели така. — Не съм чакала нощта на сватбата си, чакала съм теб, Джеймс, теб.

Мейлийн се върна в „Трейд Уиндз“ малко след един през нощта. Беше вървяла с часове в студения вятър и сега щеше да плува с часове в топлата синьо-зелена вода на басейна в хотела. Може би въобще нямаше да си ляга. Цялото ѝ същество бе в очакване, беше нащрек, неспокойно и нетърпеливо. Планът ѝ да бъде част от хилядната публика утре вечер, близко до майка си и едновременно с това твърде далеч, бе достатъчна причина да я кара да се чувства така. И въпреки това, на Мейлийн ѝ се струваше, че ѝ предстои нещо друго, нещо, което звучеше невероятно и все пак, беше някак си по-съществено. Гарет Хуайтейкър бе също нащрек, когато влизаше в хотел „Пенинсюла“. Беше отново тук, най-накрая и точно навреме. Бурята, която се зараждаше в южното Китайско море не беше единствената ненавременна за сезона. Наводнителни дъждове и свирепи ветрове нападаха също и Сан Франциско, затваряйки пътища и причинявайки дълги закъснения. Цели шест часа бе съществувала вероятност полетът му до Хонконг да бъде отменен.

Но сега бе тук и само след дванадесет часа щеше да види Джулиана. Гарет знаеше, че няма да спи тази нощ. И неговото неспокойно сърце предчувстваше същото, каквото и неговата дъщеря — че нещо наистина страхотно предстоеше да се случи.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Капитанският бар

Хотел „Мандарин Ориентъл“

Петък, 10 декември 1993

Ръцете ѝ трепереха. Сърцето ѝ трептеше. Трепетни мисли изпълваха съзнанието ѝ. Щеше да види Гарет отново след всичките тези години и въпреки че въодушевлението ѝ не можеше да се опише с думи, Джулиана изпитваше най-вече страх.

Тяхната любов бе най-голямата истина на живота ѝ. Тя беше самата ѝ същност, бе самата тя и това, което искаше да бъде — жената, която бе обичана от Гарет Хуайтейкър. Шестте дни на тяхната любов бяха осветила душата ѝ и яркото ѝ отражение бе все още в нея — златна светлина, която я бе поддържала през всичките тези години.

Какво щеше да стане, ако този пламък загаснеше, ако узнаеше, че Гарет отдавна считаше тези очарователни дни просто като едно налудничаво увлечение или приятна случка, без никакви съществени последици. Може би като едно страстно бягство на моряка от ужасите на войната?

Джулиана не искаше да знае. Но като че ли нямаше сили да накара въображението си да спре да си представя сцената, която можеше да се разиграе днес, съвсем *скоро* — тъмнозелените очи, които тя обичаше да заблестят забавно, когато той си спомнеше безразсъдството на тяхната страст и отчаяно глупавите им думи за любов. Мислейки си за това, Джулиана почувства дълбоко в себе си мигновени изблици на тъмнина и отчаяние. Това бяха трезви сигнали от златните пламъци, че щяха да загинат, ако тя направеше това разкритие.

Не беше нужно Гарет все още да я обича. Това беше твърде много дори и за една мечта. Джулиана се молеше единствено да не би той да разруши спомена за това, което бе тяхната любов.

А какво щеше да стане, ако молитвите ѝ бъдат чути, ако споменът на Гарет за онези дни бе спомен за истинско вълшебство, какъвто бе нейният? Дори тази възможност изпълваше Джулиана със

страх, защото неговите спомени щяха да бъдат за едно осемнадесетгодишно момиче, а не за четиридесет и шестгодишна жена.

Сега Джулиана погледна тази четиридесет и шестгодишна жена. Трябваше да я погледне. Краткото разстояние между „Луна от перли“ и „Мандарина“ трябваше да измине в силен вятър и тя знаеше, че ще е така. Ето защо трябваше да пристигне по-рано, за да оправи прическата си. И сега, когато приглаждаше непокорни кичурчета от черна и сребърно сива коса към кока на тила си, тя видя леките бръчици под очите и осъзна горчивата истина, че ръцете ѝ трепереха. Деликатните ѝ някога пръсти, леко подути от годините, прекарани в създаване на очарования от пайети и мъниста, ѝ изглеждаха доста гротескни, грозни и обезформени и много различни от ръцете, които Гарет си спомняше. О, какви ръце бяха. *Танцуващи* ръце. Срамежливи и все пак смели, те го бяха галили грациозно и с радост. И когато докосвайки го и обичайки го, го бяха открили, талантливите ръце на Джулиана бяха сътворили тяхното най-велико очарование.

„Не мога да се срещна с него. *Не мога.*“

„*Но трябва.* Заради твоята дъщеря. Тръгвай. Все още е рано. Можеш да убедиш управителя на салона да те настани на масата, можеш да проучиш предварително менюто и дълго преди Гарет да дойде, можеш да поставиш очилата си за четене в чантата. По времето на този обяд, през който едва ли ще можеш да сложиш нещо в уста, ще си играеш с храната с лявата ръка, защото в сравнение с дясната, тя е по-малко грозната, по-малко деформираната и по-младата.“

Сърцето на Гарет Хуайтейкър също трептеше, както от въодушевление, така и от страх. Месеци наред бе дал воля на въображението си за най-великолепните фантазии — как се завръща в техния Хонконг, към това лично тяхно вълшебно място и към тяхната любов. Но с изключение на хотел „Пенинсюла“ и ферибота Стар, градът отпреди двадесет и осем години просто бе изчезнал. На времето бе изглеждал толкова шумен, толкова модерен, но сравнен с новия Хонконг, старият бе една спяща и чаровна старина.

Пресичайки пристанището Виктория с ферибота „Туинклинг стар“, Гарет бе наблюдавал втръчено непознатите небесни силуети.

Небостъргачи от чисто злато блестяха, като гигантски кюлчета забити в стоманеносивото небе и дори хълма Виктория бе украсен с нова перлено бяла корона.

„Къде са Джулиана и Гарет? — чудеше се той. — Какво е станало от невинното осемнадесетгодишно момиче и двадесет и четиригодишния пилот със смарагдово зелените очи, който благодарение на нея, бе открил радостната невинност на любовта? И къде, къде са вълшебните места на тяхната любов?“

Нямаше ги. Нито едно от тях — момичето, пилотът и местата, които бяха обичали. Като този нов Хонконг, Гарет и Джулиана бяха станали възрастни хора. И двамата бяха постигнали много в живота и мястото за срещата им бе повече от подходящо.

Наближавайки хотел „Мандарин“, Гарет се чувстваше много тъжен. Той не искаше Джулиана и Гарет да умрат. Те винаги щяха да живеят в сърцето му, весели и млади. Винаги, когато си помислеше за нея, той отново ставаше млад и целият свят му се струваше изпълнен с осъществими дела.

Неочаквано, Гарет забави крачките си. Дали нямаше да направи ужасна грешка? Няма ли да е по-добре цял живот да остане само със спомените си и представата за това, което е могло да бъде? Той бе повярвал, сърцето му го бе убедило, че учудващите съвпадения през последните няколко месеца бяха подредени от съдбата, че той и Джулиана най-накрая бяха платили всичките си дългове и последния, последният...

Но съдбата никога не бе благосклонна към любовта на Гарет и Джулиана. Какво щеше да стане, ако тази стъпка се окажеше най-жестоката от всички?

Тя вече бе в ресторанта, седнала на канапе, тапицирано с плюш в ръждив и златен брукат, отделена от другите в салона чрез междинна стъклена стена с невероятни орнаменти. Не беше сама. Елегантно облечена жена бе спряла да си поприказва с нея, което даде възможност на Гарет да я погледне за миг, преди тя да разбере, че той е там.

Това бе неговата Джулиана, жената, която обичаше. Черната кадифена коса, която преди нежно докосваше раменете ѝ, сега бе по-

дълга и бе завита в свободен кок. И както и неговата, бе изпъстрена със сребърни нишки. Около очите ѝ имаше леки бръчици, както и около неговите. Когато видя красивия жест на ръцете ѝ, докато говореше, Гарет забеляза, че тънките пръсти, които го бяха любили с такава нежност, все още бяха деликатни, но леко подути.

Но тя бе Джулиана и сега го гледаше и въпреки че се опитваше да скрие радостта си, от очите ѝ струеше победоносна светлина.

Гарет си спомняше тази светлина.

Никога не бе я забравял и никога нямаше да я забрави.

— Джулиана — поздрави той мило.

— Здравей, Гарет. — „*Моя любов, моя обич!*“ Не се бе променил, само бе станал по-красив. Тъмнозелените му очи бяха още по-наситено зелени и той ѝ се усмихваше... като че ли нищо не се бе променило... като че ли тя никога не бе продавала душата си или загубвала скъпоценния дар на любовта, който той бе предал на нейните грижи.

После Джулиана се намръщи и Гарет се молеше единствената причина да беше това, че си бе спомнила къде се намират. Но дори и след като другата жена си бе отишла, Джулиана все още изглеждаше напрегната. След това някой друг се спря, за да поздрави и този път, когато Джулиана учтиво представи Гарет, името му бе разпознато, както и това, че притежаваше предприятията „Хуайтейкър“. В края на краищата момичето и пилотът бяха изчезнали... бяха умрели... *не*.

— Гладна ли си, Джулиана?

Бе очаквала хиляди различни въпроси от Гарет, но никога точно този и с мек, стреснат смях, призна:

— Никак.

— Нека тогава да вървим.

— Да вървим?

— Моля, Джулиана. Моля те, ела с мен.

Вятърът, който ги срещна на Гардън Роуд беше силен и студен. Но студеният въздух ни най-малко не разколеба Гарет. Всъщност го уверяваше, че щяха да разполагат с интимността, която той желаше, когато стигнеха на мястото. Трамваят бе почти празен, няколкото упорити туристи, които пътуваха към върха, останаха в Кулата на

върха на топло. Околовръстното шосе на Хонконг принадлежеше само на Гарет и Джулиана. През последните двадесет и осем години, Джулиана бе идвала тук безброй пъти. Беше прекарвала безкрайни часове, застанала точно на същото място, където Гарет я бе намерил да го чака, обляна от лунна светлина.

Джулиана знаеше точно къде бе стояла в онзи сребърен момент, когато целият ѝ живот се бе променил, но сега, приближавайки се към вълшебното място, най-напред Гарет забави крачките си, припомняйки си, разпознавайки го, дори и след всичките тези години. И тогава тъмнозелените му очи заблестяха от чудото, както бяха заблестели през онази априлска нощ. Когато очите на Джулиана срещнаха неговите и отразиха чудото и любовта, той тихо поздрави, точно както тогава:

— Аз съм Гарет.

В отговор, тя прошепна, както и тогава:

— Аз съм Джулиана.

И по някакъв вълшебен начин тя бе *там*. Онази нощ отново се повтори и тя отново преживяваше нейното великолепие. Дори отново почувства това, което бе почувствала тогава, че това бе съдбата, че всяко събитие от нейния осемнадесетгодишен живот, колкото и трагично да беше, бе имало една-единствена цел — да я доведе на това място, обляна от тази лунна светлина, за да срещне него. Хладината на зимния ден изчезна и Джулиана почувства топлината, дори цветът на небето над нея се промени от застрашително сиво в искрящо сребърно... и тя искаше никога да не напуска тази магия, да живее вечно в меката светлина на сребърната луна и любовната светлина на неговите тъмнозелени очи.

Гарет си спомни за тяхната любов, точно както се бе молил да стане. Спомни си любовта, магията и обещанията, които си бяха дали.

Но тогава нещо силно я блъсна в лицето, грубият повеи на зимния вятър, който със студените си пръсти сурово ѝ напомни, развявайки черната ѝ, изпъстрена със сребърни нишки коса, нашепвайки ѝ, че сега бе декември, а не април. Днешният момент не бе тогавашният, нямаше никаква сребърна луна, само сребротото в косите... и няма никакво вълшебство, а само тайни, които той не знае. Трябва да му разкриеш тези тайни, въпреки че, когато го направиш, споменът за вълшебството може да умре.

— О, Гарет — прошепна тя. — Има толкова много неща, които не знаеш.

— Разкажи ми ги, Джулиана. Разкажи ми всичко.

Той пристъпи по-близко до нея, като че ли в следващия момент ръцете му щяха да я прегърнат, запазвайки я от острия вятър, докато тя му разказваше всичките тъжни истини.

Колко много искаше той да я прегърне. Колко много тя се нуждаеше от неговия допир.

Но как щеше да умре, когато той свалеше ръцете си от нея. Колко студено щеше да ѝ бъде, когато научавайки истините, той си вземеше обратно топлината.

Джулиана се обърна, посрещайки в лице ледения вятър, когато произнасяше думите, които със сигурност щяха завинаги да замразят най-прекрасните спомени. Започна с първата лъжа, която му бе казала. Призна, че тя не бе наследница на родители, загинали със своята яхта. По-скоро, бе дете на морето и след това негово сираче, родено в бедност. После обясни истинските си връзки с Вивиан, връзка на сърцето, а не на кръвта и после му разказа за завещанието на Вивиан... за Майлс Бъртън, мъжът на когото бе продала своето тяло и душата си. Когато спря да говори, чуваше само вятъра. Сега като че ли той плачеше, виеше и мъката му бе толкова голяма, че със сигурност бе заглушила шума от стъпките на Гарет и възмутен, той бе напуснал завинаги това място на вълшебствата, на нейните спомени, самата нея. Джулиана бе сигурна, че си е отишъл и тъкмо щеше да се обърне. Не можеше да не се обърне, имаше нужда да го види, дори когато си отиваше от нея. Но тогава чу гласа му, той звучеше едновременно толкова нежно и толкова сурово, като че ли той бе застигнат някъде по средата между пролетната любовна нощ и този зимен следобед на тайни.

— Опита ли се да се свържеш с мен, Джулиана? Или си позвънила, само за да разговаряш с родителите ми, които не ти разрешиха да говориш с мен?

— Не, Гарет, не се опитах. Знаеш какво мислех за нашата любов, колко опасно беше.

— Но... Джулиана.

Сега чуваше само студа в гласа му, яростен и леден като вятъра.

— Съжалявам! Знам какво направих... и каква станах, правейки го.

— Каква?

— Продадох тялото си. Значи съм прос...

— *Това те прави майка*, Джулиана. Моля те, погледни ме. — Сега имаше само топлина и толкова нежност, че когато се обърна към него — един елегантен пирует на надеждата — тя срещна тъмнозелените му очи, изпълнени с нежна тъга. — Ти си спасила живота на нашето бебе, Джулиана. Това, което си направила, си го направила заради нея, заради нашата дъщеря. Аз съм този, който съжалява. Мразя се, че е трябвало да понесеш... всичко това.

— То... той не бе жесток, Гарет. И само след девет месеца се върна в Англия и никога не дойде повече. — О, ако само това бяха тайните, които имаше нужда да изповяда пред него. Само ако можеше да му разреши да я докосне. А той искаше, тъмните чу очи й говореха колко много иска, но... — Има още неща, Гарет, които трябва да знаеш за Мейлийн.

— Мейлийн — проехтя гласът му толкова нежно, колкото тогава, когато му бе казала, че има дъщеря... друга дъщеря. — Мейлийн?

— Нещо за детството ѝ — прошепна Джулиана, спомняйки си ясно тихата радост на Гарет, когато му бе казала за тяхното бебе... спомняйки си, също така, неговата мъка, когато го бе накарала да обещае, че никога няма да се появява в живота на своята дъщеря. Джулиана бе изключила Гарет от детството на Мейлийн и сега трябваше да му каже огромната цена, която тяхната дъщеря трябваше да плати заради това обещание. — Знаех, че бе щастлива, но тя е такава надарена актриса. Скривала е толкова много от мъката си, че дори аз не подозирах, докато не стана на тринадесет години.

— Каква мъка, Джулиана?

— Тя има твоите зелени очи, Гарет, кожата ѝ е снежнобяла и е много красива, но съучениците ѝ я измъчваха, защото бе различна от тях, само заради това, че бе полукитайка. О, аз би трябвало да знам за тези предразсъдъци срещу евроазиатците. През моето собствено детство в пристанището Абърдийн, ме учеха да мразя всички полукитайци. Дори ме учеха, че към тези китайци, които са достатъчно глупави да смесват кръвта си с чужденци, трябва да се отнасям с открито презрение. Но аз бях забравила за тези уроци по омраза. Аз се

влюбих в теб и Мейлийн бе наша дъщеря. Аз си мислех за любовта, а не за нетолерантността.

— Какъвто трябва да бъде светът — увери я ласкаво Гарет, въпреки болката, която изпитваше за дъщерята, чиято рядка красота за нея бе не доказателство за една красива истина — че е дъщеря на най-голямата любов, а по-скоро символ на голям срам. — Разкажи ми, какво стана, когато Мейлийн е била на тринадесет години.

Джулиана пое въздух, надявайки се да се успокои, но единственото нещо, което усети, бе само ледения въздух.

— В списание „Форчън“ имаше статия за теб. Бях ѝ казала, че си англичанин и че си умрял, преди тя да се роди, че си щял да я обичаш с цялото си сърце. Но ѝ бях казала твоето име. Така ставаше по-истински за нея, а тя имаше нужда да те чувства като реално съществуващ и беше толкова необичайно, толкова невъзможно, че едно малко момиченце в Хонконг...

— За какво ми говориш, Джулиана? Мейлийн знае, че аз съм жив? Знаела го е от своята тринадесетгодишнина и от тогава ме мрази?

— Мрази и двамата ни. Казах ѝ истината за нашата любов, за моите страхове, но тя не повярва, че ние наистина сме се обичали. Беше твърде млада, твърде наранена, с толкова много скрити рани. Не можа да разбере.

— И аз не разбирам, Джулиана. — Цялата нежност бе изчезнала от гласа на Гарет, цялата топлина. Беше студен като вятъра и изпълнен с обещание за силна буря. — Трябваше да ми кажеш. Щях да дойда в Хонконг. Трябвало е да знам, че дъщеря ми е научила, че съм жив.

— Страхувах се да ти кажа.

— Заради възмездието на сърдития дракон?

— Да. — Сега Джулиана се бе изправила лице в лице с разярения дракон и най-много се страхуваше от неговото възмездие. Имаше само един начин, по който Гарет можеше да я нарани — отнемайки ѝ чудните спомени за тяхната любов и точно това ставаше. Чувстваше тъмнината, когато пламъкът в нея започна да премигва. Тъничкото пламъче се бореше с отчаяни, но безплодни усилия, силата му бе само патетична, изправена срещу огромната буря в очите му. Знаеше, че много скоро златният пламък щеше да угасне и Джулиана Куан щеше да изчезне. Щеше да наблюдава как изчезва, ставайки свидетел на своята собствена смърт така, както Спокойно море бе

наблюдавала как любимите ѝ близки хора бяха загинали в морето. — Страхувах се, Гарет. *Страхувах се.*

Той не искаше да чуе за нейния страх. Беше обзет от своите собствени бурни чувства, от техния калейдоскоп, образ по образ, чувство след чувство, тревога след тревога...

— Ако Мейлийн знае, че съм неин баща, тогава знае, че Алисън е нейна сестра.

— Да. Но тя никога няма да каже на Алисън. Мейлийн не е толкова жестока... с изключение към себе си.

Гарет бе дошъл в Хонконг с планове, желания и мечти. Разбира се, че щеше да се срещне с Мейлийн, надарената архитектка, която бе приятелка на Алисън. Това по само себе си бе една осъществена мечта. Но сърцето му бе пожелало нещо повече. Трябваше да се намери начин да се разкрие истината, без да се причинява болка. Мейлийн обаче вече знаеше истината и това разкритие ѝ бе причинявало голяма болка цели петнадесет години и...

— Трябва да я видя. — Гласът му сега бе нетърпелив, пресипнал от чувства и тих от отчаяние. — Трябва да видя дъщерята, която счита, че никога не съм я обичал.

— Можеш да ѝ кажеш, че аз съм виновна, Гарет! Трябваше да ти кажа. Грешката е моя.

Най-после, най-после, Гарет чу мъката на Джулиана. Той се вгледа остро и после много нежно в красивото ѝ, опустошено лице и чувайки ехото на своята собствена грубост, разбра колко далече бе застанал от нея. Скъси разстоянието между тях, само за да я накара да се свие.

Тази жена, която той обичаше, се страхуваше от съдбата и драконите, но като че ли най-много се страхуваше от него самия.

— О, Джулиана — прошепна той. — *Обичам те.*

— Ти ме обичаш? — повтори тя. — Как е възможно да ме обичаш?

— Възможно е — отговори той тихо. — И аз наистина те обичам. Тогава, сега, завинаги.

В зелените очи сега нямаше никаква ярост, а само любов, само любов... и златното пламъче вътре в нея светеше с яркия си огън. Никога повече нямаше да се колебае, неверието бе изчезнало от очите ѝ и... там имаше любов, само любов.

— О, Гарет! И аз те обичам.

— Тогава, моя Джулиана, моя любов, мога ли да те докосна? Моля те? Мога ли да те прегърна?

И тогава тя беше в ръцете му, на които принадлежеше и в продължение на много време те просто стояха неподвижни, едва дишайки, обзети от това чудо и чувствайки отново силата на любовта, която бе толкова голяма, че можеше да не допусне света до тях.

Но сега, те не можеха да направят това, нито пък искаха. Съществуваше тяхната безценна дъщеря, която имаше нужда от тяхната любов.

Докато говореха, Гарет продължаваше да държи Джулиана в прегръдката си.

— Не отричам яда си, Джулиана, но той е насочен към мен, а не към теб. Време е за истината, Джулиана. Искам и двете ни дъщери да разберат истината. Трябва първо да се срещна с Мейлийн, да поговоря с нея, да ѝ обясня. Сам ли да отида или ще отидем двамата?

Именно тогава, в любовния олтар на ръцете му, Джулиана каза на Гарет за нейното отчуждение от Мейлийн и надеждата ѝ, че решението на Мейлийн да се завърне в Хонконг означава, че биха могли да се срещнат отново и че тя се е заклела да чака Мейлийн да направи първата крачка.

— Но снощи наруших клетвата си. Не че тя знае. Напрасно се опитвах да се свържа с нея по телефона. Но трябваше да опитам. Знам колко страшно е ядосана заради „Джейд Палас“.

— „Джейд Палас“?

Гарет не знаеше какво се бе случило с хотела. Въпреки че новините за скандала крещяха от заглавията на всички вестници през деня, той бе прекалено отдаден на спомените си и на мечтите си, за да забележи нещо.

— Познавам Сам Коултър — каза Гарет, след като Джулиана му разказа за предявените обвинения във връзка с нестандартни материали, използвани в строителството на „Джейд Палас“. — Той никога няма да се замеси в измама.

— Не познавам Сам, но съм убедена в същото за Джеймс Дрейк и Тайлър Ван. И въпреки това, докато въпросът не се реши, работата е спряна за неопределено време. Хотелът може и никога да не бъде открит.

— Чудя се дали Алисън не е вече на път за Далас.

— Не, не е. Всъщност, Гарет, тя беше в бутика тази сутрин, за да отпрати специална молба. Иска аз да създам модела на сватбената ѝ рокля.

— Сватбена рокля? Да не би да се омъжва за Джеймс? — Когато Джулиана кимна, Гарет ѝ отговори с щастлива и облекчена усмивка. — Говореше за него през лятото, а в гласа ѝ имаше много любов, но през последните няколко месеца не споменаваше и дума, имаше само тиха тъга.

— Сега любовта определено се е върнала в гласа ѝ — увери го Джулиана. И после, собственият ѝ, изпълнен с любов глас, добави: — Твърдо съм убедена, че твоята красива дъщеря предполага истината за Мейлийн и мен. Винаги, когато се срещаме, тя специално споменава за Мейлийн. И днес... мисля си, че истинската причина, поради която Алисън дойде в бутика бе, за да ми каже, че ще помоли Мейлийн да ѝ бъде шаферка, да не би аз да се притеснявам, че Мейлийн може да се завърне в Англия.

— Алисън е и *твоята* красива дъщеря, Джулиана. Това са взаимоотношения, които бих искал да станат известни, колкото е възможно по-скоро.

— О, Гарет.

— Прекарахме всичките тези години, подчинявайки се на командите на съдбата. Как да спрем сега? Съдбите ни доведоха в Хонконг и сега е време, най-после, да станем семейство.

— Звучи толкова прекрасно, но няма да е лесно, Гарет, особено с Мейлийн, а може би и с Алисън. А твоите родители? А родителите на Бет?

— В този момент и четиримата пътуват с кораб по Южния Пасифик. По разписание, трябва да пристигнат в Хонконг на двадесет и четвърти и когато дойдат, ще ги поканим да се присъединят към нашето семейство. — Гарет видя, че тя се притеснява. Той също се притесняваше, както за дъщерята, която го мразеше вече петнадесет години, така и за дъщерята, която го обичаше двадесет и осем години. Но заради Джулиана, се усмихна и добави убедено: — До тогава ще станем едно семейство, Джулиана. Обещавам. Сега, моя любов, е време да тръгваме. Тук наистина е много студено. Ще дойдеш ли с мен в Пенинсюла?

— Не мога до довечера — сви рамене Джулиана. — Следобед имам срещи в бутика. Уредих си ги, за да имам какво да правя, когато се върна там. Трябваше да има нещо, с което да запълня главата си, след като се срещнеш с теб. А тази вечер има сбирка за бъдещето на демокрацията в Хонконг, на която трябва да присъствам. — Свивайки отново леко рамене, тя призна: — Станах нещо като говорител в полза на реформите, които са по-радикални и от тези, които е имал предвид губернатора Патен.

— Не е ли опасно?

— Не толкова, колкото Хонконг без тези реформи.

— Срещата открита ли е?

— Да — отговори Джулиана с кимване на главата. — Мислиш ли, че би искал да дойдеш?

— Знам, че бих искал — усмихна се Гарет. — Това означава ли, че ще живеем в Хонконг?

— О... аз...

— Ще живеем там, където искаш, Джулиана.

— Тогава тук, на това вълшебно място, където се влюбихме и където Алисън се влюби. — Красивото ѝ лице се изпълни с тъга.

— Сигурно и Мейлийн има своите вълшебни моменти тук, Джулиана — каза мило Гарет. — Видях „Джейд Палас“. Той не е проектиран от някой, който мрази Хонконг. Да се опитам ли да се срещна с нея следобед?

Джулиана разсъждаваше доста дълго и замислено над въпроса.

— Не мисля, че е подходящо — отговори тя накрая. — Не съм сигурна, че точно сега трябва да се срещнеш с нея, но не мисля, че трябва да бъде и изненада. Нека да помисля и довечера ще решим.

— Добре — съгласи се Гарет, борейки се с нетърпението да се срещне с дъщеря си, докато Джулиана очевидно бе права. След момент, той повтори: — Довечера.

Тихата дума трептеше от толкова много скрити значения. Довечера, в самотата на неговия апартамент в „Пенинсюла“, Гарет и Джулиана щяха да бъдат родители, сериозно взимащи решения, излизащи от самите им сърца за дъщерята на тяхната любов.

Довечера, Гарет и Джулиана щяха да бъдат отново любовници, след двадесет и осем години.

— О, Гарет, как бих искала да съм на осемнадесет заради теб.

Само преди няколко часа Гарет бе стреснал Джулиана, питайки я дали е гладна. Сега тя го стресна с думи за напълно друг глад и за негово учудване, той видя, че тя говори сериозно. Гарет отговори с нежна усмивка. После прехвърли снопче черно сребърна коса от красивите, тревожни очи. Неговите станаха също сериозни, изпълнени с любов и с едно обещание. Неговият глад по нея, неговата страст и желание сега бяха по-силни отвсякога. Всъщност, наситените тъмнозелени очи бяха още по-силни, каквато бе и тяхната любов. Тогава Гарет намери ръцете, бавно и с толкова любов целуна подутите стави. Сърцето на Джулиана залудува и тя с радост разбра, че ръцете й щяха да го милват отново. Накрая, преди устните му да достигнат нейните, точно преди да се загубят отново в тяхното чудо, той каза:

— Жената, която обичам, Джулиана, жената, която искам, от която имам нужда е на четиридесет и шест години.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Хотел „Трейд Уиндз“

Петък, 10 декември 1993

— Госпожица Хуайтейкър? Обажда се Алекс, помощникът на госпожа Леонг.

— О, вие ли сте?

— Господин Дрейк би искал да знае, дали желаете да се срещнете с него в пет часа пред „Дрейкс Тауърз“. Би искал да докарате „Ягуара“ му и да отидете в Абърдийн, за да вечеряте на някой от плуващите ресторанти. Ще можете ли?

— Разбира се. — Гласът на Алисън грееше от усмивка и любов. Джеймс бе напуснал леглото ѝ на разсъмване след една нощ, в която и двамата не бяха спали, но и не бяха искали да спят. Алисън знаеше, че денят му ще бъде изпълнен с проблеми и че можеше да го види едва към полунощ. Но сега, независимо от всичко, Джеймс бе избрал този ден, за да изпълни обещанието си, дадено на вечерята в Пийк Касъл. Щеше да отиде с колата, изминавайки шестте пресечки до Тауърз, реши тя, след което щеше да го остави той да шофира. Нямахше какво да доказва на мъжа, когото обичаше. Ако Джеймс кара, щеше да е безопасно да се държат за ръце. — Това е чудесно.

— Много добре. Ще му съобщя. О, и още нещо, господин Дрейк поиска да ви напомня да закопчате предпазния колан.

Алисън излезе през въртящата се врата в 16.45 и в същия момент Мейлийн влезе в асансьора, украсен с месинг и огледала. Вътре имаше само един-единствен човек и той бе Сам Коултър. По чувствените му устни бавно и подигравателно пробягна лека усмивка.

— Хайде, Мейлийн. Все ще измислим да си кажем нещо, докато пропътуваме тези четиридесет и осем етажа.

Мейлийн знаеше, че асансьорите в хотела бяха бързи. Пътуването щеше да е кратко — просто една интимна вечност с

тъмносините очи, които я поглъщаха със смесица от съблазън и презрение.

— Мислех, че вече си в Тексас.

— Трябваше да съм там, но в Калифорния има буря и не мога да излятя до утре сутринта. — Той сви рамене по толкова естествен и равнодушен начин, че с нищо не издаде кипящото си възмущение. — Така че, Джейд, защо не прекараме тази вечер заедно? Бихме могли да се срещнем в моя апартамент.

— Звучи така, като че ли нямаш никакъв по-добър избор.

— Така е. Не мога да започна следващия си заговор за измама, преди да бъда в Тексас, а дори и тогава, ще бъде малко трудно. Никой не бърза да ме наеме точно в този момент. Всъщност, двата обекта, за които имах договорка, са анулирани.

„Съжалявам да чуя това — шепнесе сърцето ѝ. — Съжалявам и за това, че не ми вярваш за доверието, което имам в теб.“

— И така, какво ще кажеш Мейлийн? Бихме могли да прием шампанско, бих могъл да те науча да пушиш. Така едното, ще доведе до другото, дори би могла да ми кажеш, по дяволите, коя си ти, скрита зад своята маска. Бихме могли да се повеселим. Какво можеш да загубиш? След тази вечер няма да ме видиш повече.

Мейлийн се чудеше дали Сам вече бе пил, но това, което виждаше в безкрайно ясните му, несъмнено трезви сини очи, бе много по-опасно. Преди години, когато Гарет Хуайтейкър го бе спасил в морето, Сам се бе заклел да промени живота си в такъв, какъвто заслужаваше да бъде спасен. И той го бе направил. Но сега всичко, за което се бе борил толкова много, за да го постигне, му бе отнето. Яростта му бе студена и отчаяна, както бурята, в която е щял да загине.

— Плашиш ме, Каубой.

В отговор на приглушените ѝ думи, леденосинята ярост се бе приглушила само заради нея и когато Сам проговори отново, гласът му бе много мил.

— Разбери, Джейд, никога няма да те нараня.

Вратата на асансьора се отвори, влязоха други пътници и останалата част от етажите до фойето изминаха мълчаливо.

— Обичаш ли да залагаш? — попита Сам, когато двамата се отправиха към въртящата се врата на изхода.

— Не.

— Защо все пак не дойдеш довечера с мен в Макау? Ще те науча да играеш на двадесет и едно. Ще те науча и как да печелиш.

За момент Мейлийн си разреши да си представи вечерта в казиното със Сам. Тя ще седне на масата, а той ще стои изправен зад нея, ръцете му нежно ще докосват голите ѝ рамене, устните му нежно ще погалват слепоочието ѝ, когато шептейки, щеше да ѝ казва как да играе, да дублира залога си, да тегли карта, да играе с наличните си карти, без да взима допълнителни.

Щеше да залага парите на Сам, хиляди долари на всяка ръка, може би десетки хиляди. Когато спечелеше, щеше да вижда спокойното задоволство в тъмносините му очи, а когато загубеше и се обърнеше притеснена към него, щеше да види чувствената му полуусмивка, щеше да ѝ намигне, знак да не се паникьосва... защото в края на краищата, той *винаги* печелеше.

Довечера Сам Коултър щеше да бъде див, безразсъден, зареден от своята ярост.

А утре?

— Ще се опиташ ли да убеждаваш хората, които анулираха следващите ти два ангажимента?

— Ти как мислиш? Аз съм напълно сигурен, че ще опитам.

Утре Сам Коултър щеше да отправи своя тъмносин поглед към спасението на своите мечти. Но тази вечер, тези тъмни и опасни очи, ще гледат само нея, ако тя поискаше. Мейлийн знаеше, че Сам не ѝ обещава нищо повече от една нощ на чисто удоволствие и безумно желание. Знаеше също така, че за такава нощ всяка жена би била добра.

Той се бе закълел, че *никога не би я наранил* и въпреки че несдържаността му се излъчваше от стройното му тяло, Мейлийн знаеше истината. Сам никога не би я наранил физически. В тази нощ, когато мечтите му бяха се разпаднали и той отчаяно имаше нужда да запълни вътрешната празнота, той щеше да бъде пламенно и изтънчено нежен.

А на сутринта щеше да си замине и Мейлийн нямаше да го види никога повече. Беше истинско самоунищожение самата помисъл да приеме предложението му. Освен това, тя имаше други планове за тази вечер, също така самоунищожителни — да види майка си.

Мейлийн не бе мигнала през нощта, целият ден бе скитала из Хонконг, но не можеше да определи дали се чувстваше изтощена. Неспokoйствието все още я изпълваше цялата, давайки ѝ енергия, подтиквайки я към някаква особено важна посока, която все още оставаше скрита за нея.

Дали това не бе Колизеумът, чудеше се тя. Дали там щеше да бъде голямото събитие? Независимо от огромното множество, щеше ли Джулиана да я открие? И с очи, пламтящи от обич и опрощение, да помоли своята праволинейна дъщеря да се присъедини към нейното смело пътуване към свободата?

Или истинската посока бе Макау заедно със Сам, залагайки смело картата на обичта си към него за последен път?

Или пък неспokoйствието ѝ щеше да я тласне към съвършено различна посока?

Алисън се усмихна на момчето с бели ръкавици, което докара Ягуара. Той остави двигателя на колата да работи, но изтегли ръчната спирачка, изскочи бързо от колата и задържа вратата, докато Алисън се качваше.

Беше нетърпелива да тръгне, за да бъде по-скоро с Джеймс, но годините, в които бе внимавала за безопасността си заради тези, които обичаше, ѝ налагаха внимание. Безопасността ѝ бе по-важна от всякога, защото мъжът, който беше загубил любимата жена, бе разрешил на сърцето си да обикне отново. Алисън внимателно проучи таблото, действието на клаксона и заради мъгливия ден, действието на чистачките. Нагласи огледалото за обратно виждане и все още на ръчна спирачка, изпробва всичките скорости.

Беше готова да тръгне, колата също. Оставаше да изпълни последното нежно указание на Джеймс — да постави предпазния колан. Когато направи и това, посегна да освободи спирачката, когато видя Мейлийн и Сам.

Импулсивно, откачи предпазния колан и излезе от колата, тръгвайки към тях.

— Мей...

Името на сестра ѝ бе разкъсано наполовина от внезапната експлозия на блестящия Ягуар на Джеймс. Металните части

изхвърчаха нависоко, последвани от още по-високи оранжево огнени пламъци и пухкави пера от тъмносив пушек.

— *Алисън.*

Сам и Мейлийн се втурнаха към нея, към мястото, където лежеше неподвижна и опръскана в кръв. Експлозията я бе отхвърлила с безмилостна сила настрана от огъня. Само великолепните златисточервеникави къдрици искряха като пламъци.

— Алисън — прошепна Мейлийн, коленичейки на тротоара, нежно докосвайки бледото лице на Алисън. — Алисън, моля те.

В отговор на тихата молба на Мейлийн изумрудените очи на Алисън трепнаха и се отвориха, красива усмивка докосна посинелите ѝ устни.

— Мейлийн — промълви тя замечтано. — Двамата с Джеймс ще се оженим и искам ти да бъдеш моя шаферка.

Алисън изгуби съзнание, преди да чуе изпълнения с обич отговор на Мейлийн, но Мейлийн продължаваше да ѝ говори колко прекрасна ще бъде тази сватба и колко щастлив човек е Джеймс, най-щастливият на земята.

Докато Мейлийн говореше на Алисън, персоналът на хотела се бе притекъл на помощ, а Сам се мъчеше да предотврати смъртта на Алисън. Призрачната белота на лицето ѝ бе сигурно доказателство, че тя губеше кръв, много кръв. Само ако можеше да намери източника на кръвенето. Имаше само драскотини, външни охлузвания, причинени от допира на нежната кожа с бетона. Загубата на кръв, която можеше да бъде фатална за Алисън, бе вътрешен кръвоизлив, който с всеки ускорен удар на сърцето ѝ я приближаваше към смъртта.

Въздухът се разцепи от силна сирена и после се чу дълбок звук, тих, изпълнен с мъка, първичен.

— *Алисън.*

Мейлийн погледна към ужасеното лице на Джеймс, когато той коленичи и ръцете им се докоснаха. Джеймс трябваше да бъде тук, където бе тя, за да утеша жената, която обичаше, шептейки ѝ за своята любов. Мейлийн отстъпи пред нуждата на Джеймс, но продължаваше да държи ръката на сестра си, докато тихо му обясняваше:

— Беше в Ягуара, щеше да тръгне, когато ни видя, излезе и... — Мейлийн свъси вежди, все още не вярвайки на очите си, — когато колата експлодира, Джеймс. Просто избухна.

— Алисън е била в Ягуара? — Беше шепот, изпълнен с мъка и ярост.

Алисън бе в колата му, както Гуенет в леглото му и сега небето бе изпълнено с пламъци и пушек, както в Уелс. Но по някакво чудо, Алисън бе далеч от горящия метал и беше жива, едва жива.

Тя щеше да живее, крещеше сърцето на Джеймс. *Тя трябва да живее.*

— Беше в съзнание за няколко минути — добави тихо Мейлийн, а сърцето ѝ се късаше изправено пред истината, която виждаха и двамата с Джеймс — лицето на Алисън ставаше все по-бледо. — Каза ми, че ще се ожените и ме помоли да ѝ бъда шаферка. Ще бъда, Джеймс... и това ще бъде най-романтичната сватба, която *някога* е имало.

— Да, ще бъде — потвърди нежно Джеймс, откликвайки на думите на Мейлийн, но думите му бяха отправени към неговата бъдеща булка. Устните му докосваха челото на Алисън, докато говореше. Трябваше да призове цялата си любов, за да прогони страха от гласа си. Лицето ѝ бе станало студено.

— Чуваш ли ме, любов моя? Нашата сватба ще бъде най-романтичната, но тази романтика ще бъде нищо в сравнение с живота, който ще живеем двамата. Обичам те, Алисън. Бори се, моя любов, моля те, бори се.

— Сега ще я откараме в операционната — съобщи доктор Памела Лау — хирургът, само седем минути след като Алисън бе докарана в спешното отделение на болницата. — Има вътрешен кръвоизлив, вероятно от разкъсан далак. Искам да попитам дали някой от вас знае нещо за медицинското ѝ състояние. Гривната, която носи, предупреждава, че не може да ѝ се прелива кръв.

Мейлийн, Джеймс и Сам знаеха всичко за здравословното ѝ състояние. Алисън бе споделила всичко със сестра си и с човека, когото обичаше, а Гарет Хуайтейкър бе казал на Сам.

Джеймс отговори на лекарката. След като изслуша сериозните доводи, че кръвопреливането ще бъде фатално, доктор Дау му обясни с подobaваща сериозност:

— Мисля, че не може да оживее, без да ѝ се прелее кръв.

— Но нали ще спрете вътрешния кръвоизлив?

— Да, но вече е загубила много кръв и сърцето ѝ започва да отслабва. Бие колкото може по-бързо, за да изтласква малкото кръв, която ѝ е останала. *Трябва* да ѝ прелеем. Нямаме друг избор. Ще трябва да успеем да се справим с всякаква реакция, която би се появила по най-добрия възможен начин.

— Ще успеете ли?

— Можем да опитаме.

Тогава Мейлийн заговори бързо на кантонски и когато свърши, доктор Лау обясни на английски на Сам и Джеймс:

— Тя току-що предложи да даде кръв.

— Предлагам моята — намеси се бързо Сам. — Аз съм нулева група, тя е универсална и мога да дам повече, отколкото Мейлийн. — Той погледна към Мейлийн. Тъмносините му очи мълчаливо, но красноречиво ѝ предадоха най-важната причина — „няма да ти позволя да прекараш живота си, мислейки се за виновна за смъртта на твоята приятелка.“ Без да откъсва поглед от тъмните сенки в зелените очи, той изкомандва:

— Вземете моята кръв, докторе.

— Тя не може да приеме кръвта ти — допълни Джеймс тихо, разбирайки думите на кантонски и нещо повече. — Не може Сам, както и моята, както може би, би приела кръвта на Мейлийн.

— Не искам Алисън да знае за това, Джеймс — бързо каза Мейлийн вече на изискания си английски така добре, както мелодично бе произнесла думите на кантонски. — *Моля те*. Не искам никога да научи.

— Но аз трябва да знам — добави тихо Сам. — Мейлийн? Джеймс?

Тогава Мейлийн му отговори това, което той винаги би искал да научи — коя е тя.

— Алисън е моя сестра, а Гарет Хуайтейкър е мой баща.

При това разкритие Сам разбра тайните страхове и нежна уязвимост на жената със сложен характер, в която се бе влюбил. Щеше да му трябва време да подреди всичко в съзнанието си и това щеше да стане по-късно и — *надяваше се* — *заедно с нея*. Но сега, най-главното за Сам бе да опази Мейлийн от всякаква беда.

— Това е още по-основателна причина да не го правиш — каза той нежно на решителните нефритенозелени очи. Обръщайки се към лекарката, той добави: — Когато Гарет Хуайтейкър ми каза за реакцията на Алисън при кръвопреливане, поясни, че както неговата кръв, така и на бабите и дядовците ѝ е била тествана и резултатите са показали, че и тяхната кръв би предизвикала опасна реакция. Това означава, че и кръвта на Мейлийн вероятно ще е противоположна.

— Не непременно — възрази доктор Лау неочаквано така решително, както и Мейлийн. — Всъщност, като сестра на Алисън, Мейлийн е нейната последна надежда.

Джулиана се бе обадила по телефона на Гарет в хотела вече три пъти в продължение на двата часа, които бяха изминали откакто той я целуна за довиждане в „Луна от перли“. Разговорите бяха кратки, моменти на чиста радост между отделните ангажменти. За последен път бяха говорили преди десетина минути. Джулиана бе казала, че това ще е последният разговор, последните думи за обич до момента, в който щяха да се срещнат след градския митинг в Колизеума. След по-малко от пет минути, трябваше да тръгне, за да планира проявата с другите оратори.

Гарет реши да се разходи по Натан Роуд, „златната миля“ на Хонконг. Беше почти извън апартамента, когато телефонът извънтя. Той отговори с усмивка в гласа заради нея. Но не беше Джулиана, обаждаше се Сам. Телефонният секретар на Гарет в Далас му бе съобщил номера на телефона му в Хонконг.

— Имаше нещастен случай, Гарет. Алисън има вътрешни увреждания, които налагат спешна хирургическа намеса. Сега я карат към операционната. Лекарите смятат, че на всяка цена трябва да ѝ се прелее кръв.

— *Не може* да ѝ се прелее кръв, преди да се тества. Лекарите ѝ в Далас...

— Няма време за тест, Гарет. Трябва да ѝ се прелее незабавно. Мейлийн е тук. Предложи да бъде донора.

— О, Сам — изпълненият с мъка шепот, излъчваше обичта и тревогата му и за двете му дъщери.

— Мейлийн иска да направи това, Гарет, и лекарите са съгласни, че това е най-големият шанс за Алисън.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Лицето на доктор Лау бе толкова сериозно, че Мейлийн почувства приближаващата се смърт на сестра си, преди още лекарката да бе проговорила.

— Алисън прие кръвта ви като своя.

Потънала в скръб, с почти умиращо сърце, Мейлийн се нуждаеше от няколко секунди, за да може да разбере думите.

— Наистина ли? Но... беше твърде късно? Все пак не можа да издържи, така ли?

— Алисън е жива и кръвоизливът е спрял, но сърдечната дейност все още не е регулирана.

— Нуждае се от още кръв?

— Да.

Мейлийн протегна нежните си бели ръце с длани нагоре.

— Тогава *вземете* още.

— Според медицинската практика нямаме право да взимаме повече от определено количество от един и същ донор.

Дори тогава, когато лекарката с чувство на отговорност я уведомяваше за правилата, по лицето ѝ пробягна надежда. При други обстоятелства, чистокръвната лекарка китайка Памела Лау би могла да бъде една от онези съученички на Мейлийн, които я бяха измъчвали заради зелените ѝ очи и бялата ѝ кожа. Но сега Памела и Мейлийн имаха обща цел. И двете бяха решени да направят всичко, за да спасят живота на Алисън. И двете знаеха, че преливайки ѝ кръв при условието на гривната, издаваща забрана, те вече бяха нарушили правилата.

— Вземете още кръв, доктор Лау. Колкото трябва... толкова, колкото Алисън има нужда.

Без капка колебание Памела Лау подготви ръката на Мейлийн за повторното кръводаряване. Иглата, която избра бе по-дебела от обикновено използваните. Рядката кръв на Мейлийн трябваше да се събере колкото е възможно по-скоро.

След като иглата бе вкарана и червената течност бе поела пътя си, доктор Лау каза:

— Господин Дрейк и господин Коултър искат да ви видят. Мейлийн, и вашият баща е тук. Той също иска много да ви види.

— Моят баща? И той ли е тук?

— Очевидно е пристигнал снощи.

— Те не знаят къде се намирам, нали?

— Не, не знаят — отговори доктор Лау, тихомълком потвърждавайки, че бе уважила безпристрастната молба на Мейлийн да бъде сама, докато чакаше да разбере дали кръвта ѝ бе донесла смърт или живот за сестра ѝ. — Но сега вече знаем, че кръвта ви се приема от Алисън и наистина смятам, че след второто кръвопреливане, тя ще бъде вън от опасност. Така че, не е ли време да се видите с тях? Толкова са нетърпеливи да ви видят.

— Не... все още не... моля ви.

Когато доктор Лау се върна след час, се усмихваше.

— Пулсът на сестра ви се понижи значително — отбеляза тя, инстинктивно стискайки с фините си пръсти ръката на Мейлийн. — Всъщност, пулсът е по-силен и не толкова бърз като вашия.

— Ще се оправи, нали?

— Да, ще се оправи. Сега трима мъже чакат да ви видят.

Мейлийн поклати глава, жест, който ѝ причини виене на свят, едно живо напомняне за собствената ѝ загуба на кръв.

— Това са решителни мъже, Мейлийн. Досега постъпиха честно, че не ме проследиха, но следващия път?

— Няма да има следващ път — Мейлийн се изправи твърде бързо и залитна. — Аз си тръгвам.

— Не сте в състояние да отидете където ѝ да било. Загубили сте много кръв. И независимо, че това стана в болница и под контрол, за тялото ви това е от значение. Искам да останете в покой на легло тази нощ.

— Давала съм кръв и преди — възрази Мейлийн. Искаше ѝ се бледите ѝ пръсти да не треперят, когато посегна към краищата на лепенката върху вената ѝ.

Памела Лау постави златистите си пръсти върху бледите и бели пръсти на Мейлийн.

— Това не бе обикновено кръводаряване.

— Да, не беше — съгласи се с усмивка Мейлийн. Но усмивката бързо се стопи. — Трябва да си тръгна. Моля ви. Няма да бъда далеч от тук и ще ви се обадя веднага, щом стигна. Ако ми дадете хапчета с желязо — ще изпия цяла шепа и ще почивам в леглото.

Лекарката правилно усети, че Мейлийн щеше да си тръгне с или без нейна благословия.

— Къде отивате?

Мейлийн си помисли за апартамента в Трейд Уиндз, но се сети, че щяха да я потърсят там. Освен това, Хилтън беше по-близко. Ще бъде наблизко, ако Алисън има нужда от още кръв.

— Ще бъда отсреща в Хилтън — каза след кратка пауза тя, мислейки си за хубавите и решителни мъже, които може би щяха да я търсят и реши, че ѝ трябва друго име. „Вече имам друго име дадено ми от моята сестра“ — спомни си тя. Беше най-точното, най-съвършено име. Тя търсеше мястото, към което принадлежеше и като че ли се приближаваше към дома си. — Ще се регистрирам под името Дороти...

— Дороти коя?

Може би вчера, Мейлийн нямаше да се сети фамилното име на измислената героиня от „Вълшебникът от Оз“, но сега се сети. То също бе съвършено. Тази нощ, когато Хонконг бе нападат от мощните зимни ветрове и когато собственото сърце на Мейлийн бе бурно кълбо от чувства, когато усещаше, че на Дороти ѝ предстоеше да понесе още по-големи бури, преди да намери истинския си дом, какво по-добро име от това?

— Гейл^[1] — отговори тя тихо. — Дороти Гейл.

След като се обади на доктор Лау, за да ѝ съобщи, че Дороти успешно бе пресякла ветровитата Гардън Роуд и сега бе в стаята си в Хилтън, Мейлийн посегна към указателя на Хонконг. Знаеше, че на адреса на Маунт Камерун Роуд имаше записано името на Джулиана Куан. Откритието бе направено още преди месеци, скоро след като се бе завърнала в Хонконг, но Мейлийн си бе позволила само бегъл поглед върху телефонния номер на майка си. Страхуваше се, че ако го научи наизуст, преди да е дошло времето, може импулсивно да проведе

разговора, посветен на обичта. Сега Мейлийн се обаждаше именно заради обичта, но тазвечерното съобщение щеше да бъде съвсем различно от това, което щеше да предаде един ден, скоро, когато събереше кураж да се обади. Още повече, знаеше, че Джулиана нямаше дори да е вкъщи. Щеше да бъде в Колизеума. Мейлийн щеше да остави важното съобщение на телефонния секретар, приемайки, че Джулиана се бе снабдила с такъв апарат.

Електронният сигнал се чу след четвъртото позвъняване. Когато чу нежния, изпълнен с надежда глас на майка си, молещ обаждания се да бъде любезен и остави съобщение, Мейлийн се запита дали телефонният секретар бе нов. Ако беше така, сигурно бе инсталиран през юни. Ако случайно и дъщеря ѝ се обадеше, да не би дългоочакваният момент да бъде пропуснат.

Чудесната мисъл лиши Мейлийн от спокойствието, с което смяташе да произнесе внимателно подобрите думи. Сега те напиреха, изпълнени с трепетни чувства.

— Майко... аз съм. Знам, че си в Колизеума, но когато се върнеш вкъщи, ще поискаш да чуеш новините и ще разбереш за Алисън. Тя е *добре*. Беше нещастен случай, но всичко е добре сега. Е... не всичко. Гарет Хуайтейкър е в Хонконг и вероятно е много сърдит. Аз дадох кръв за Алисън и заради това, нали разбираш... Майко, той знае, че съм разбрала истината и че Алисън е моя сестра. Знам какво чувстваш към него, но... *моля те*, недей да ходиш в болницата. — Това беше в общи линии съобщението, което Мейлийн остави на майка си. Искаше да предупреди Джулиана, че Гарет Хуайтейкър е в Хонконг и несъмнено е сърдит, че тайната му е разкрита. Но тъй като все още не бе чула сигнала за прекъсване, а надеждата, която звучеше в записания глас на майка ѝ продължаваше да звъни дълбоко в нея, тя добави: — Майко, *съжалявам*.

Докато Алисън и Мейлийн спяха и събираха сили, бурята в Южнокитайско море също набираше сили. В събота до обяд хората в Хонконг бяха уведомени да се подготвят за най-мощния тайфун през последните тридесет години. Жителите на Колун получиха специално предупреждение. Според свършената система за проследяване на бурите, се очакваше тайфунът да премине през сушата преди полунощ

в най-южния край на полуострова или най-точно казано, щеше да удари „Джейд Палас“. Мейлийн се събуди в два часа след обяд в събота, без да може да се ориентира къде се намира. После разбра, че беше спала почти осемнадесет часа — дълбоко, без да сънува и без да се пробужда... Опипвайки с пръсти телефона до леглото, тя се обади в болницата и помоли да я свържат с пейджъра на доктор Лау.

— Обажда се Мейлийн — каза тя, когато лекарката се обади. — Добре ли е Алисън?

— Добре е. Чувства се малко уморена, но това се очакваше. Сега е във от опасност, *вие* как сте?

Мейлийн помисли малко. Все още се чувстваше слаба, виеше и се малко свят и беше малко уморена, въпреки дългата почивка. Реши обаче, че симптомите, свързани със загубата на кръв бяха балансирани или може би бяха избледнели в сравнение с новопоявилата се глождеца болка в резултат на хапчетата с желязо, които бе изпила на гладен стомах.

— Малко уморена, но добре — промълви тя. *„Точно както сестра ми.“*

— Тогава мога ли да им кажа, че сте добре? Те веднага се сетиха, че сте излезли от болницата и се безпокояха.

— Моля ви, кажете им да не се тревожат — добави тихо Мейлийн, чудейки се кои бяха те и кой измежду тях наистина се тревожеше за нея. Джеймс? Да, нейният зет със сигурност се притесняваше, както вероятно и Гарет Хуайтейкър, но неговото истинско безпокойство сигурно бе заради нейната тайна, а не заради нея самата. А Сам? Тогава Мейлийн се сети, че Сам не е между тези в болницата. Беше събота следобед и самолетът за Тексас бе излетял преди много часове. — Господин Коултър замина ли?

— Замина снощи, скоро след като разбраха, че не сте в болницата. Но господин Дрейк и ба...

— Моля ви, кажете им, че съм добре — прекъсна я Мейлийн, — но че имам нужда от още почивка и искам да бъда сама.

— Надявам се, че ще останете там, докато премине тайфунът.

— *Тайфунът ли?*

Когато Мейлийн разбра за опустошителните ветрове, които се носеха към Хонконг и точно къде се очакваше да бъде най-яръстната атака, цялата ѝ слабост бе забравена, както забрави и всичко останало,

което смяташе да направи, когато се почувства по-добре — да подсети майка си, сестра си, дори баща си. Семейството ѝ щеше да е в безопасност, далеко от смъртоносния път на тайфуна.

А къде щеше да бъде Дороти по време на страшната буря? Отговорът дойде с учудващо спокойствие и невероятно чувство за избор. За първи път в целия си живот, Мейлийн Куан знаеше точно къде бе мястото ѝ.

[1] gale (англ.) — буря, вихър. — Бел.пр. ↑

ЧАСТ ОСМА

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

„Джейд Палас“

Събота, 11 декември 1993

Наблюдаваше драмата на пристанището, връхлитано от ветровете. Водата с цвят на изумруд бушуваше, пристъпите на вятъра изхвърляха вълните със сребърни зайчета високо във въздуха, наподобявайки блестящ дъжд от диаманти.

Фериботите „Стар“ отдавна бяха направили последните си курсове преди бурята и бяха закотвени здраво в укрытията си. Но в пристанището все още имаше други малки лодки. Водачите им, които бяха прекратили доходните си екскурзии до „Джейд Палас“ преди четиридесет и осем часа, сега отново печелеха пари, връщайки пътниците от полуостров Колун до остров Хонконг. Силните ветрове щяха да се усетят от целия остров, но най-разрушителни щяха да бъдат в западната му част — Абърдийн, Виктория Пийк и селището Кенеди, придвижвайки се към Колун, където се очакваше да бъдат най-унищожителни.

След като бяха укрепили домовете и офисите си, много от жителите на Колун бяха пресекли бурните зелени води до остров Хонконг, за да прекарат бурята със свои приятели и семействата си. Мнозинството бе заминало с фериботите и през изминалия час, Сам бе наблюдавал последните изостанали хора да се качват в частни лодки, които се бяха наредили в редица покрай пристанищния кей. Пътеката за разходки бе вече почти празна, с изключение на разплискващите се диаманти и повечето от съдовете на малката флотилия от лодки бяха отдавна на път към прикритието Йау Ма Тей. Останала бе единаединствена лодка. Сам разсеяно бе следил пътя ѝ към пристанището, но сега тя вече приближаваше кея, като че ли с намерението да остави някой на брега... някой, толкова луд, колкото и Сам... някой, който бе избрал да прекара нощта тук, точно в смъртоносната диря на тайфуна. Тя излезе от морето като Венера, едно видение в сини джинси и каубойски ботуши. Вятърът наказваше слабичкото ѝ тяло, черната ѝ

дълга коса, която се развяваше свободно и безмилостно около лицето ѝ.

Сам наблюдаваше всичко това от имперския апартамент.

Когато стигна до фойето Мейлийн стоеше на вратата с изглед към пристанището, набирайки кода на алармената система върху белите клавиши. Тя извика с изненада, когато той отвори вратата; а и Сам стреснато пое дълбоко въздух.

Беше толкова бледа, като нежна порцеланова кукла.

„Толкова е *крехка* — помисли си той. — И толкова силна.“
Нефритенозелените ѝ очи никога не бяха светили по-ярко.

— Все пак ти си комарджийка — поздрави я той нежно. — *Имаш желание да заложиш живота си на моята честност.*

— Не си ли на път за Тексас? — промърмори Мейлийн, осъзнавайки дълбоко в, себе си, че бе знаела със сърцето си, бе усещала, че Сам Коултър щеше да бъде тук.

— Нямаше начин. Когато чух, че „Джейд Палас“ ще бъде изложен на своето най-голямо изпитание, трябваше да остана тук. — Усмивката на Сам я галеше нежно, когато добави: — Както и ти.

Мейлийн почувства, че започва да трепери, ледени тръпки я побиха внезапно.

Той отстрани един студен, мокър кичур коса от очите ѝ и каза:

— Ела, Джейд.

Решението на Комисията по строителството бе спряло работата в хотела минути след като във фойето бяха докарали пакетите с нефритенозелени хавлиени кърпи и хавлии, всяка от които носеше избродираната емблема на хотела. Сам взе няколко от кърпите, за да изсуши Мейлийн косата си и голяма, плътна хавлия, за да смени просмуканите с морска вода дрехи. После тръгнаха към имперския апартамент.

Апартаментът, който щеше да бъде най-разкошният в „Джейд Палас“, бе все още необзаведен. Малкият роял, ръчно резбованото огромно легло с балдахин, елегантният комплект канапета, фотьойли и

столове бяха в склада на „Гранд При“. Но боята по стените бе изсъхнала отдавна и плътен килим покриваше целия под.

— Имаме много пепелници — забеляза Мейлийн, когато погледът ѝ падна върху цял куп на пода — подбор от флорентински мрамор и... — Това е добре.

— Така ли? — попита Сам. — Само не ми казвай, че си започнала да пушиш.

— Не. Но... Преди две нощи ме покани да отида с теб в казиното. Каза ми, че ще прием шампанско и ще ме научиш да пуша. Мислех си, че могат да ти потрябват.

— Не пуша, Джейд. Спрях това лято, завинаги. — Тъмните очи на Сам потвърдиха думите му. — Спрях, *заради теб*. Спомняш ли си?

— Да — прошепна тя. Сърцето ѝ си спомняше всичко, без неговата помощ, но сега очите му пътуваха към устните ѝ.

— Много се радвам, че спрях — добави Сам с галещата нежност на целувка... целувка, която имаше нейния вкус, вкуса на тяхната интимност, а не на неговите цигари. Сам щеше да я целуне, искаше, красивите ѝ устни се усмихваха меко и с очакване, но сега тези очакващи устни бяха сини. — Защо не си свалиш мокрите дрехи, докато аз потършувам още малко наоколо?

Сам се върна след двадесет минути като носеше плюшени завивки, взети от палетите, наредени в коридора на приземния етаж. Там трябваше да бъде централната пералня на хотела.

Мейлийн седеше на мекия, дебел килим. Мокрите ѝ дрехи бяха внимателно подредени на пода, както и каубойските ѝ ботуши. Беше завита в голямата тъмнозелена хавлия, но в скута ѝ лежеше неразгънатата кърпа и в черната и коса все още блестяха диамантите, разпръсквани от сребристите гребени на вълните.

Почиваше си, имаше нужда от почивка, като че ли самото преобличане я бе изтощило и щеше да мине доста време преди ръцете ѝ, от които бе изтекла толкова кръв, да можеха да се заемат с подсушаването на косата ѝ.

— Нека да ти помогна — предложи Сам, като взе кърпата от бледите ѝ ръце. — Кажи ми, ако съм твърде груб.

Разбира се, Сам съвсем не беше груб. Силните му ръце, които отнемаха ледената влажност от косата ѝ, бяха невероятно внимателни. Независима от нежния допир, той усещаше изключителната ѝ слабост и как се бореше, за да остане седнала.

— Вие ти се свят, Мейлийн, нали?

Чувстваше се така от момента, в който се бе събудила в стаята си в Хилтън. Сега виенето на свят се бе увеличило. Тя бе принудила тялото си, което се нуждаеше от почивка, *молеше* за почивка, да предприеме пътуване първо до апартамента ѝ в Трейд Уиндз, където бе взела душ и се бе преоблякла, после до Блейк Пиър, където намери последната лодка преди бурята и после бе пресякла пристанището Виктория, сред ветровете, които като че ли искаха да я отнесат в морето. Да, беше замаяна, но сега чувстваше и друга, чудна слабост заради Сам. Сърцето на Мейлийн искаше да отплува към него, но тялото ѝ, което бе твърде налягано, просто заплашваше да се срути.

— Малко съм уморена — призна тя. — Снощи спях много, но въпреки това...

— Даде доста кръв — Сам нежно раздели на път черното було от коприна, което скриваше лицето ѝ. — Защо не поспиш?

— Мисля, че трябва да поспя.

— Добре. Сега ще ти приготвя легло.

Това, което Сам приготви за Мейлийн по-скоро приличаше на гнездо, отколкото на легло. Един дебел и уютен куп от чаршафи, одеяла и възглавници. Когато гнездото беше готово, Сам се върна при нея и се присегна към бледите ѝ ръце. Мейлийн залитна изправяйки се, но силната му и нежна ръка я подкрепи.

— Благодаря. Все още съм замаяна.

— Сънят ще помогне.

Сам искаше да я сложи вътре в леглото и Мейлийн не възрази. Когато се сви в разкошното гнездо и той я попита дали желае да чуе приказка за лека нощ, устните ѝ отговориха с нежна, замечтана усмивка.

— Имало едно време една красива принцеса. Очите ѝ били с цвят на нефрит, била много красива... *цялата*. И все пак... — Неговата изтощена принцеса вече спеше, но Сам — целувайки нежно бледото ѝ слепоочие, продължаваше да шепти: — И все пак, тя не разбирала колко е красива... и колко много била обичана.

Насилието вътре в Пийк Касъл започна точно, когато тъмнината падна над Хонконг. Не продължи повече от час, но бе много унищожително, както никога преди това. Този път нямаше никакви претенции за страст, само брутално наказание. И когато свърши, Ийв отчаяно се бореше да запази съзнание, да не допусне да загуби самообладание.

Дали Джефри бе удрял главата ѝ в мраморното стълбище, чудеше се тя, когато мислите ѝ плуваха в сивата мъгла. Може би. Или в синините по тялото ѝ се бе събрала толкова много кръв, че не отиваше достатъчно до мозъка ѝ. Възможно бе да има и по-голямо нараняване. Може би сърцето ѝ бе раздробено, разбрало отдавна истината, към която сега я водеха неясните ѝ мисли — Джефри щеше да я убие.

Тази нощ. *Скоро.*

Ийв беше в голямата стая, гола и наранена. Само преди момент, Джефри я бе оставил, без да каже и една дума. Но той бе някъде в замъка и щеше да се върне.

Ийв се закле, че преди той да се върне, тя щеше да избяга. „Някак си ще се кача по мраморното стълбище и после след още две стъпала, съм навън. Няма значение, че съм гола.“ Нищо нямаше значение. Само да можеше да стигне до Тайлър.

Тогава тя започна своето бягство, насиненото и премазано тяло се движеше отчаяно към обещанието на Тайлър. Искаше ѝ се треперещите ѝ крака да можеха да се движат по-бързо.

Но смехът на Джефри се чуваше все по-близо, ставаше все по-грозен и точно когато Ийв стигна до фоайето, той хвана китката на ръката ѝ и я завъртя към него.

— Не може да отидеш никъде, Ийв — Сър Джефри Лойд-Аштън се усмихваше, гласът му бе ужасяващо спокоен. — Очакваме компания. Ето, донесох ти нещо да облечеш. Не че толкова трябва...

— Какво искаш да кажеш?

Джефри се наслаждаваше на ужаса, изписан върху красивото ѝ лице.

— Защо не дойдеш да изслушаме телефонния разговор, който току-що проведех. Запис е, разбира се, както се записват всички входящи и изходящи разговори в замъка.

Когато очите на Ийв се разшириха от нарастващата тревога и уплаха, Джефри добави:

— Ти не знаеше това, нали, Ийв... или би трябвало да те нарека *Ивенджълийн!*

Джефри я стисна за ръката, притискайки нежната ѝ плът към костите, но Ийв бе обзета от страх и любов. Тя се изтръгна изненадвайки го, възхищавайки го. Той ѝ разреши да направи три ценни крачки към свободата, преди да я сграбчи отново.

— Нека да послушаме разговора, принцесо.

В стаята, скрита зад библиотеката в кабинета му, Джефри прекара пет минути, забавлявайки Ийв с чудесата на системата за наблюдение и подслушване, преди да продължи да я измъчва със записа, който бе направил.

— Ало — поздрави любимия глас, изпълнен с любов, защото само Ийв знаеше необявения номер на апартамента на Робинсън Роуд.

— Здравей, Тайлър — произнесе омразният глас. — Обажда се Джефри... Представям си, че си изненадан как съм се добрал до този номер. Разбира се, че Ийв ми го даде. Всъщност, обаждам се заради Ийв. Тя ми разказа всичко, Тайлър, и ако кажа, че съм недоволен, ще бъде недооценяване. Ийв беше доста ясна, че нямам друг избор, освен да приема положението, колкото е възможно по-елегантно. — До тук гласът на Джефри бе внимателен, но когато продължи, стана много постуден: — Откровено казано, стари приятелю, достатъчно съм ядосан, така че искам Ийв да напусне замъка тази вечер, вместо в понеделник. Сега си опакова багажа и двамата ще ти бъдем благодарни, ако можеш да дойдеш, за да я вземеш. Вятърът е вече доста силен тук, горе, но ти си професионалист в бързото каране, по-бързо и от вятъра, нали Тайлър?

— Мога ли да говоря с...

Лентата продължаваше да се върти, но не се чуваха повече думи, а само съскащ звук. След миг Джефри натисна бутона, който едновременно задействаше пренавиването и изтриването на лентата.

Вдигайки вежди към съсипаната си и все още гола съпруга, той запита:

— Аз бих нарекъл това благосклонен *фън шуи*, а ти? Телефонът прекъсна точно в момента, когато Тайлър поиска да говори с теб. Какво мислиш, Ийв? Не че има някакво значение. Сигурен съм, че нашият герой ще пристигне всеки момент, а ти?

— Какво смяташ да правиш, Джефри?

Той отговори с усмивка. Очите му блестяха застрашително в очакването, което тя познаваше толкова добре — нетърпението на нападателя да погълне жертвата си.

— Ще видиш. Ще бъде чудесно, Ийв. Двамата с твоя любовник ще получат всичко, което заслужавате. — Усмивката на Джефри изчезна и очите му застрашително погледнаха към прозрачния халат, който тя все още стискаше в ръцете си. Халатът беше предизвикателен, точно като за любовник. През прозрачната коприна можеше да се види всяка подробност на голото тяло и тази нощ, любовникът на Ийв щеше да види огромните синини, които украсяваха снежнобялата кожа. — А сега се облечи.

— Здравей, скъпа моя любов.

— Джеймс — прошепна Алисън.

В продължение на двадесет и четири часа техният разговор съдържаше само тези думи. Клепачите на Алисън трепваха и се отваряха и тя виждаше любящата му усмивка и после, усмихвайки му се леко, отново се връщаше в съня, който бе толкова необходим за изцелението на тялото ѝ. Но преди два часа, точно преди да заспи отново, Алисън бе прошепнала една дума, която накара сърцето му почти да спре.

— Предпазният колан — промълви тя, точно когато се унасяше, усмихвайки се, както всеки път, като че ли за нея думата предизвикваше спомен за обич, а не на ужас.

За Джеймс обаче, *предпазен колан* означаваше смърт. От момента на експлозията бе станало ясно, че в Ягуара е имало бомба. Полицията не се затрудни в потвърдението си, дори нещо повече, установи, че детонаторът е бил свързан с предпазния колан, програмиран така, че да изпрати смъртоносния импулс към бомбата двадесет секунди след като коланът бъде закопчан. Това бе единственият сигурен начин, бяха

заклучили те, че ще бъде убита набеязаната жертва, а не момчето от хотела.

Два часа Джеймс нетърпеливо бе чакал Алисън да се събуди и сега тя се бе събудила, но клепачите ѝ отново се затваряха.

— Алисън?

С усилие и любов тя отвори очи.

— Имаш ли сили за няколко въпроса?

— Ще се опитам.

— Добре. Въпросите може да ти изглеждат твърде очевидни, твърде лесни, но лекарите искат да проверят паметта ти. Нека да видим, спомняш ли си защо беше в Ягуара?

— Разбира се, че си спомням — отговори тя нежно. — Ти поиска да те закарам до Абърдийн... за вечеря в един от плаващите ресторанти... така, както обеща през юни.

При думите ѝ, в ръцете му, носещи смърт, нахлу неспокойна сила, сърцето му започна да изпомпва чиста ярост. Но пред Алисън, Джеймс се усмихваше. Смъртоносните му пръсти бяха невероятно нежни, когато докосваха любимото лице и с много усилия и любов той успяваше да прикрие проблясването на смъртоносните мисли в сребристите си очи.

— Аз ли ти се обадох, за да договоря всичко това?

— Не — Алисън леко се намръщи, търсейки из замъглената си памет. После се усмихна: — Обади се Алекс.

— Кой е Алекс?

Джеймс си помисли, че тя няма да отговори, независимо от отчаяните ѝ усилия, мощният магнит на съня, щеше да победи. Но тогава, тя проговори:

— Помощникът на госпожа Леонг.

— Много добре — каза тихо той. — Сега, само още един въпрос. Напомни ли ти Алекс специално да закопчаеш предпазния колан?

Когато Алисън кимна, клепачите ѝ се затвориха и закриха красивите изумрудени очи. Преди да си тръгне, Джеймс целуна устните ѝ и прошепна:

— Спи спокойно, моя любов.

„И докато ти спиш, моя обич, аз ще открия човека, който ти причини всичко това, за да го накажа.“

Осем души бяха присъствали, когато Джеймс даде обещание на Алисън за вечеря в Абърдийн през декември. Дори преди още да бе напуснал стаята ѝ, Джеймс намали на двама списъка на тези, които биха могли да направят нещо на колата — Джефри и Тайлър.

Беше доста вероятно да е Тайлър. Бившият състезател бе механик специалист и едва вчера пред Джеймс бе възникнала възможността той нарочно да бе доставил некачествени материали за „Джейд Палас“. Но Джеймс никога не бе повярвал напълно, че Тайлър е отговорен за саботажа на хотела и когато излезе от болницата на улицата, Тайлър вече не беше в краткия списък на заподозрените.

Джефри бе чудовището. Дори вятърът като че ли навяваше името му. И със злобните си напъни, той напомняше и една друга мисъл — Джефри бе не само нов, а и стар враг.

Това, което нашепваха студените ветрове, Гуенет бе знаела отдавна.

— Не го харесвам, Джеймс — беше признала тя по време на посещението им по Коледа.

— Наистина ли? Защо? Ийв ли ти каза нещо?

— Не. Но мисля, че не е щастлива с него. Надявам се да бъркам, Джеймс. Джефри изглежда толкова чаровен и може би аз просто съм твърде откровена, но...

Но Гуенет Дрейк не бе сбъркала по отношение на сър Джефри Лойд-Аштън.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Окото на дракона

Събота, 11 декември 1993

Дулото на пистолета бе опряно в слепоочието на Ийв, пръстът на Джефри бе на спусъка. С другата си ръка държеше Ийв в смазваща прегръдка, която опъваше коприната на халата върху насиненото й тяло.

— Харесват ли ти тези синини, Тайлър? — Очите на Джефри блестяха. — От моя опит, мога да ти кажа, че не си се забавлявал достатъчно с Ийв. Бил си нежен с нея, нали. Това е твърде зле. Тя обича болката, *моли* за нея. Нали, моя принцесо?

— Пусни я, Джефри. — Независимо от гнева си и страхувайки се за Ийв, Тайлър говореше със спокоен и примирен глас. Реши, че не трябва да дразни лудия, като запази спокойствие и продължи да говори. В момента, в който Джефри проявеше невнимание, Тайлър щеше да посегне към оръжието. — Ако имаш някакви проблеми, то те са с мен, а не с Ийв.

— Искаш да кажеш *Ивенджълийн* — изсъска Джефри. После, като се усмихваше, поясни: — Всъщност, Тайлър, проблемът ми е и с двамата. Ще се зарадваш, когато разбереш, че имам решение на въпроса. Това не е всичко, на което се надявах, но нещата трябваше да се ускорят, когато Ийв реши да тръгне в понеделник, независимо от фиаското на „Джейд Палас“. Честно казано, разчитах на това малко нещастие да ми даде повече време, а не да го скъси.

— Повече време за какво, Джефри?

Джефри се престори на учуден.

— *Да я накажа*, разбира се. Щеше да е доста забавно да наблюдавам как Ийв изживява неспираща серия от трагедии, които се случват с нейни приятели. Е, човек трябва да е гъвкав, нали?

Тогава на вратата се позвъни. Джефри изглеждаше заинтригуван от прекъсването, но ни най-малко не се притесни.

— Учудвам се кой може да бъде?

Отговорът на въпроса веднага стана видим на монитора в голямата стая.

— О, това е Джеймс — отбеляза Джефри. Налудничавият му поглед излъчваше задоволство. — Представям си, че нашата малка Алисън си е спомнила разговора с мистериозния човек на име Алекс, който бе провела малко преди инцидента. Джеймс е повече от добре дошъл в нашата компания, въпреки че присъствието му ще създаде малък проблем.

Джефри не спомена какъв е проблемът. Просто го разреши.

С плавно движение, той свали пистолета от слепоочието на Ийв и стреля.

Куршумът удари Тайлър в гърдите, но той не падна. Не можеше да падне.

Вместо това, тръгна към Джефри знаейки, че ще умре и мислейки само за сигурността на Ийв, като прошепна:

— Бягай, Ийв, *бягай*.

Но Ийв не можеше да побегне. Ръката на Джефри я държеше здраво. Ако беше свободна, вместо да бяга, щеше да се втурне към Тайлър. Джефри посрещна смелото приближаване на Тайлър с очакваща усмивка. Вторият куршум, изстрелян от близко, щеше да улучи сърцето на Тайлър. Но в последния момент се сети за плана си да накара насила Ийв да натисне спусъка на смъртоносния изстрел и огромното удоволствие, което щеше да му достави тази гледка. Вместо в сърцето, той стреля в левия крак на Тайлър, целейки се в средата на бедрото, за да раздроби костта му. И въпреки всичко, Тайлър се опитваше да върви. Но беше невъзможно. След няколко залитащи крачки, той падна на пода. Ийв се помъчи да се освободи, за да отиде при Тайлър и Джефри без никакво колебание я освободи. Когато Ийв коленичи до човека, когото обичаше, Тайлър посегна да погали любимото лице. В продължение на няколко удара на сърцата им, очите им се срещнаха и отпътуваха надалеч... към тяхната мечта.

Моментът свърши бързо, когато Ийв почувства топлината от кръвта на Тайлър върху студения мраморен под до нея. Но още преди да посегне да разкъса халата и му направи превръзка, Тайлър свали сакото си, за да го облече и прикрие голотата си, да се почувства достойно, дори когато животът му си отиваше.

— Патетично, както Ромео и Жулиета — подигра се Джефри. — Побързай, Ийв. Превържи му крака, но бързо. Джеймс чака.

— Остави Джеймс да си върви, Джефри.

— Ти просто не разбираш нищо, нали принцесо? Джеймс несъмнено е разбрал всичко, а ти все още нищо. Джеймс няма да си тръгне. Побързай, Ийв. Нашият гост чака.

Ийв превърза окървавения крак на Тайлър с копринената лента, нежно го целуна по устните и се върна при Джефри. Нямаше избор. Следващият куршум щеше да бъде в сърцето на Тайлър.

След като той отново я хвана и опря дулото на пистолета в посинялото ѝ слепоочие, Джефри ѝ нареди да натисне бутона за входната врата на замъка.

Джеймс не бе чул изстрелите. Яростният вятър и неговите собствени бурни мисли потопяваха всичко друго. А ако беше чул изстрелите? Това нямаше да го спре. Нищо не би могло да го спре.

Когато вратата на замъка се отвори, Джеймс влезе без ни най-малко колебание, въпреки мисълта, че може да срещне двама смъртни врагове. Ламборгинито на Тайлър Ван бе паркирано отвън, откривайки възможност инстинктът му да го бе подвел. Нямаше никакво значение дали Тайлър и Джефри бяха съдружници в престъплението. Сърцето и тялото на Джеймс Дрейк бяха напълно готови да убият и двамата.

В момента, в който Джеймс тръгна да слиза по мраморното стълбище, видя истината. В голямата зала долу го очакваше само един смъртен враг.

— Джеймс — поздрави го Джефри. Гласът му бе топъл и приятелски, абсолютно безразличен към факта, че в краката му лежеше умиращ човек, а той самият бе насочил пистолет в главата на собствената си съпруга. — Каква приятна изненада. Навън е адска нощ за разходка, нали?

Единственият отговор на поздрава на Джефри бе мисълта за смърт в сребристите очи. С елегантна и премерена сила той се придвижваше към своя враг. Спря едва когато достигна точното място на блестящия мраморен под, което считаше за необходимо разстояние между него и Джефри. Наблюдавайки готовия да убива тайпан, Джеймс мълчаливо прецени положението на дулото, опряно в

слепоочието на Ийв и своето положение. Можеше да го направи. Само с едно движение и толкова бързо, че Джефри никога нямаше да разбере какво се бе случило. Щеше да избие пистолета от ръката на Джефри и да го удари по врата.

Пантерата имаше нужда от няколко минути, за да се подготви за смъртоносния скок. Всяка клетка в тялото му трябваше да бъде мобилизирана, готова за нападение, готова да се понесе във въздуха. Джеймс бе упражнявал този полет хиляди пъти.

Но имаше ли време да се подготви добре? Да, Джеймс разбра, че сър Джефри Лойд-Аштън не бързаше да приключи смъртоносното парти. Твърде много се забавляваше и вярваше, че напълно владее положението.

— Искаш ли да ме питаш нещо, Джеймс? Хайде, сега е времето. Не би ли искал да научиш нещо за Гуенет?

— О, не — прошепна Ийв. — О, Джеймс...

— Най-накрая започваш да разбираш, нали Ийв? — подигра й се Джефри. — Нямаше начин да разреши на Гуенет Дрейк да дойде в Хонконг. И знаеш ли защо, моя любов? Заради теб. Ти беше твърде щастлива, когато Гуенет беше тук. Твърде щастлива.

— О, Джеймс. — Ийв обърна глава и цевта потъна още по-дълбоко в синината. Неочакваното движение можеше да накара Джефри да натисне спусъка. Но Ийв не се интересуваше от това. Трябваше да погледне Джеймс. — *Съжалявам.*

Джеймс се поколеба за момент, преди да проговори. Щеше да има време утре, вдругиден, колкото трябваше, за да убеди Ийв, че тя не е виновна. Но ако нямаше да има утре? Тогава тя трябваше да знае сега.

Очите му се изпълниха с нежност и обич, вместо със злоба и той каза тихо:

— Не е твоя вината, Ийв. Никога не си могла да знаеш, дори да си представиш. Не си виновна ти.

Внезапно раздразнен и нетърпелив от разменените думи между Джеймс и Ийв, Джефри се надсмя над Джеймс:

— Джеймс, *ти* си мислеше, че сам си мишена, нали? Колко нахално от твоя страна. Но ще ти кажа истината, само частично си бил прав. В Уелс трябваше да умрете и двамата с Гуенет. Беше нескоропосано свършена работа и отначало се ядосах, но пък наистина се получи

добре. — Изражението му бе самодоволно. — Много се наслаждавах като наблюдавах скръбта ти. Много забавно беше. — Внезапно самодоволството му премина в заплаха. — Но след това започна да ме дразниш. След като бях пощадил живота ти, най-малкото, което можеше да направиш, бе да построиш „Джейд Палас“ за мен, но като че ли *години* ти трябваша, за да го приключиш, така ли е?

Джефри сви рамене презрително.

— Е, имам желание да се съглася. Каквото било, било, особено сега, когато хотелът ще е мой. Бях се притеснил малко, че ще е твърде нахално да го купя, малко твърде очевидно, но... в Хонконг всички съвсем нормално ще приемат, че искам да посветя тази великолепна светиня на моята обична принцеса и добрия ми приятел Джеймс. — За момент лицето на Джефри придоби тържественост. Той си представи възхвалите, които щеше да произнесе на официалното откриване на „Джейд Палас“. Усмихна се, излъчвайки лудостта си и обяви: — Страхувам се, че ще има голяма кървава баня точно тук, върху девствено белия мрамор. Това не е точно сцената, която си бях представял, но мисля, че ще е добра.

Тогава Джефри пое ролята си на режисьор, обяснявайки на всеки един от събраните актьори мотивите за техните роли в смъртоносния сценарий.

— Ти дойде тук тази нощ Джеймс, преследвайки Тайлър. Щеше да откриеш, че той наистина те е измамил. Щеше да има бой и Ийв, нашата малка героиня, щеше смело да се намеси. — Той въздъхна драматично. — Но, за съжаление, усилията й ще са напразни. Всъщност, щеше да попадне под вашия огън, защото вие щяхте да се биете на живот и смърт. Когато се върна в моя замък, ще намеря три мъртви тела. *Великолепно*, нали?

Джеймс разбра, че беше време. Безумните очи на Джефри бяха нетърпеливи действително да *видят* кървавото клане, което той така радостно описа.

Джеймс бе готов да убива.

След осем секунди, реши той, сър Джефри Лойд-Аштън щеше да е мъртъв. Осем — за късмет. Мълчаливото броене към смъртта щеше да започне, след като Джеймс зададеше един последен въпрос.

— Защо се опита да убиеш Алисън?

Осем.

— А защо не?

Седем

— Тя беше ужасна глупачка. Можеше да напусне Хонконг без нито една драскотина, но не, храбрата малка пилотка, реши да остане.

Шест.

— Ти унищожи снимките ѝ, нали Джефри?

Пет.

Джефри се захили злобно.

— Разбира се, че бях аз.

Четири.

— Говорейки за неприятности, наистина съжалявам, че всички ще пропуснете това, което съм замислил за Джулиана Куан.

Три.

— Радвам се, че има и други след вас, разбирате ли? — обясни Джефри. — Страдания, скръб.

Две.

— И, тогава може би най-накрая зелените очи на дъщеря ѝ полукитайка, ще се насълзят.

Гъвкавото, мускулесто тяло на Джеймс Дрейк бе готово да стане смъртоносно оръжие.

Точно преди мълчаливо да отброи последната секунда, се чу необикновен звук. Беше твърде мощен, за да е човешки и въпреки че точно в този момент ветровете вѐн нададоха своя най-страшен вой, страховитият звук бе доста различен от шума на бушуващия тайфун.

Беше нещо друго. Звучеше като тътен и като че ли идваше от вътрешността на замѝка.

Тѝтенѝт се чу отново и този път стените на замѝка се разклатиха и потрепериха, после земята затрепери и пред очите на всички белият мраморен под под тях се разтвори.

Дупката бе огромна, зяпнала срещу тях, мраморните краища бяха назѝбени и остри, като масивни бели зѝби — беше толкова широка, че изведнѝж Джефри се оказа твърде далеч от Джеймс, разделени от дълбоката пропаст и за момент в безопасност. Но за Джефри се бе появила нова опасност, защото подѝт се бе разтворил точно под краката му, оставяйки го да се люлее на самия край на отворената пропаст. За да запази равновесие, той освободи Ийв от желязната хватка и за момент успя да се закрепѝ, но само за момент.

Тътенът се повтори отново, този път още по-високо, един невероятен звук, който като че ли идваше от самата дълбина. Земята пак се разтrese и този път огромните челюсти на белия мрамор започнаха да се приближават, поемайки в себе си сър Джефри Лойд-Аштън, пращайки го в пропастта, поглъщайки го.

След това настъпи тишина.

Дори ветровете навън затихнаха. В продължение на много време, никой от тях не проговори. Светът щеше да повярва, че колосалните ветрове бяха разклатили основите на замъка, както и бе станало.

Но тези, които бяха там, знаеха истината.

Заслепеният дракон бе осъществил отмъщението си.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Джейд Палас“

Събота, 11 декември 1993

Сам бе учуден от шума. Стените на „Джейд Палас“ бяха дебели и добре изолирани. Стъклата бяха специално проектирани, за да издържат и на най-свирепите бури и все пак звучеше точно така, както се предполагаше, че звучат ураганите, като че ли товарен влак навлизаше вьтре в стаята.

Още по-учудващ бе фактът, че Мейлийн спеше толкова спокойно. Сам ѝ бе приготвил леглото в изолирана ниша, далеч от стъклената стена. В най-лошия случай се предполагаше, че висококачественото стъкло трябва да се напука, но не и да се раздроби. Нямахме никакви съмнения по отношение качеството на стъклото. Но дали то бе изпитвано срещу нещо така яростно, както тайфун? Дори и стъклото да се раздроби, разсъждаваше той, леглото на Мейлийн в нишата не би трябвало да пострада. И въпреки това, за да е сигурен, бе застанал като преграда между нея и прозореца. Тогава Мейлийн се размърда, едно грациозно разтягане на дългите бледи крайници за първи път през всичките пет часа, през които бе спала. Сам смяташе, че не се е събудила, но когато я погледна, видя дългите мастиленочерни мигли да трепкат и да се отварят.

Нефритенозелените ѝ очи сега изглеждаха още по-ярки, устните ѝ леко се усмихваха, когато потърси сянката му и я откри.

— Здравей — поздрави той.

— Здравей. — Очите ѝ се уголемиха. — Какъв е този шум? Тайфунът ли?

— Прелюдията към тайфуна. Ако вече е набрал скорост по пътя, пълната му сила ще достигне Колун след около час.

— Толкова ли е късно? Почти полунощ?

— Да. Спа добре. Очевидно имаше нужда от почивка. Как се чувстваш сега?

Ярките ѝ очи проблеснаха.

— Отпочинала. И по-силна — добави тя мълчаливо. И по-смела, когато се изправи и тръгна към тялото на каубоя, което я пазеше.

Почти бе стигнала до него, когато светлината угасна.

— О, Сам, *погледни* — прошепна тя. — Погледни прозореца.

Сам смяташе, че вече знае какво ще види — потоци вода, които се стелеха хоризонтално, а не вертикално към стъклото. Ветровете на тайфуна като че ли въобще не зачитаха законите на гравитацията. Проливните дъждове, които въобще не достигаха до земята, бяха достатъчно поразителни, но ефектът бе още по-зашеметяващ заради неясните водни очертания на светлините, идващи от отсрещния остров.

Когато той се обърна, очакваше да види отново великолепната игра на вятъра, дъжда и цветовете. Но това, което видя, надминаваше всичко — самият прозорец излъчваше светлина. Стъклото се тресеше от вятъра, отдаваше своята вътрешна светлина, сияйна смесица от изумруд и нефрит.

Мейлийн вървеше благоговейно към прозореца, излъчващ светлина, без да може да устои. В края на краищата, тя беше Дороти и тази зелена стена блещукаше като изумрудения град на Оз.

— Това е най-доброто стъкло в света — каза Сам, приближавайки се към нея. — Но това може да са и най-силните ветрове, които планетата познава.

— Не се страхувам — усмихна се Мейлийн, протягайки грациозната си ръка към стъклото. — Невероятно е, нали? Виждаш ли? Двата цвята искрят в едно.

— Виждам — отговори тихо Сам. — Но това е нещо, което съм виждал и преди... нямам предвид тази нощ, докато ти спеше. Нефритът в това стъкло е точно цвета на твоите очи. Може би ти не знаеш това, както може би не знаеш, че когато си щастлива, в нефритенозелените ти очи, има искри от изумруди. Погледни ме, Джейд.

Мейлийн изпълни нежната му заповед, и се обърна от светещия прозорец към него. Когато красивите ѝ очи срещнаха неговите, Сам отново видя нефрита и изумруда, слени в едно.

— И сега виждам двата цвята. Щастлива ли си сега, Джейд? Радваш ли се, че си тук?

— Да.

„Принадлежа на това място... заедно с теб.“ Само преди миг, грациозните ръце на Мейлийн бяха посегнали към стъклото на прозореца, за да докоснат нефритено изумрудената блестяща илюзия, а сега, все така смело същите тези ръце посегнаха грациозно към него.

Сам Коултър също бе илюзия. Тя знаеше това. Но в този момент, тъмните му сини очи ѝ обещаваха най-прекрасната илюзия от всички, една любовна нощ с него.

Когато Мейлийн се приближи, за да докосне гърдите му, Сам нежно хвана ръцете ѝ, вдигайки ги нагоре, за да обвият врата му, а неговите с обич прихванаха кръста ѝ.

— Ще танцуваш ли с мен, Джейд?

Танцуваха и силуетите им се осветяваха от излъчващата се зелена лунна светлина. Навън тайфунът вилнееше още по-силно, достигаше върха на силата си с яростното си дихание. Но вътре, Сам и Мейлийн чуваха друга мелодия и танцуваха под нейния ритъм — радостната музика съединяваше сърцата им във величието на любовта. Танцувайки, те се целуваха, желанието им за танц ги водеше от меката светлина на прозореца към тъмните сенки на изолираната ниша.

— Люби ме, Сам — прошепна Мейлийн, когато неочаквано ѝ се стори, че Сам нежно я водеше към леглото, за да я остави да си почине.

— Сигурна ли си? — попита той тихо. — Не искам да те наранявам.

— Няма.

И разбира се, той не я нарани. Беше много внимателен, изключително нежен с нежната жена, която съвсем наскоро бе дала толкова много от себе си на своята сестра. Страстта на Мейлийн и нейната любов бяха много по-силни от тялото ѝ. Много бързо дори вълшебна нежната любов на Сам я изтощи и тя заспа в ръцете му, без дори да чуе думите му, изречени с много любов.

Сам слушаше виещата буря, която изпращаше страховитите си предупреждения, че скоро, много скоро, светът ще престане да съществува. Но за нас, мислеше той, светът сега започва. Щеше да остане буден цялата нощ, щеше да е на пост, докато тя спеше. Но повече от няколко пъти Мейлийн се събуждаше, пожелаваше го, имаше нужда от него, посрещаше го с меки въздишки на светла радост.

Електричеството дойде, когато зората възвести изгрева си с бледата розовина на небето. Шумът от включването на всички лампи, асансьори и други уреди бе изненадващ. Мейлийн се бе свила в него и когато почувства, че този шум я събуди, той я изчака да се обърне към него.

През нощта се бяха любили в сенките, на тъмно. Отдалечената ниша бе скрита дори от меките лъчи на светлината, идваща от греещата зелена луна. Но сега, най-последно, щяха да могат да се гледат, когато се любеха. Сам щеше да вижда красивите ѝ нефритено изумрудени очи, а Мейлийн щеше да прочете любовта му в неговите. Сам щеше да ѝ каже колко я обича, за да е сигурен, че тя знае.

Но Мейлийн не се обърна към него. Вместо това, с внимателни движения, очевидно предназначени да не го събудят, тя напусна любовното им гнездо и започна да се облича. Само след минути, тя отново бе момичето-каубой, липсваха ѝ все още ботушите и дългата черна плитка. Косата ѝ падаше като мека виеща се коприна, все още леко разбъркана от любовната нощ, но Сам разбра, че тя няма намерение да я сплита, че си взима обувките, готова е да си тръгне, без да се обади.

Сам Коултър не можеше да контролира гнева си, но този път искаше да чуе думите на Мейлийн Куан, когато напускаше леглото му.

— Къде отиваш?

Стройната фигура, която бе танцувала с него през цялата нощ, движейки се толкова грациозно, с такава любов, внезапно застина. Мейлийн не се обърна, вместо това бе втренчила поглед в прозореца. Преди часове той бе блестял, както и очите ѝ, но сега бе отново чисто и просто един прозорец.

— Все още не виждам фериботите „Стар“, но в пристанището има много лодки. Искам да отида до Джеймс и да му кажа, че „Джейд Палас“ преживя тайфуна. — Мейлийн заекна, говорейки чисти лъжи. Нямахте нужда някой да казва на Джеймс Дрейк, че хотелът му не е изграден върху движещи се пясъци. В момента, в който погледнеше през пристанището, Джеймс щеше да го види. А той щеше да погледне. Всички в Хонконг щяха да погледнат и щяха да видят веднага, че великолепната им светиня блести на мястото си.

Но какво можеше да каже Мейлийн на Сам? В сърцето ѝ имаше само една истина — *обичам те* — но само минути преди инцидента с Алисън, Сам бе казал какво точно очаква от нея. Една последна страстна нощ, нищо повече, след което нямаше да се видят повече.

— Вероятно няма да имаш проблеми със следващите си два проекта.

— Вероятно — съгласи се тихо Сам, а сърцето му беснееше.

Защо Мейлийн бе решила да прекара последната нощ в хотела? Сам се бе убеждавал, че това е така, защото му вярваше, защото го обичаше. Но сега се чудеше. Дали за нея това е било само най-висше, отчаяно удоволствие, нежна любов сред безмилостното насилие на разрушителната буря?

— Вероятно скоро ще отворят и летището — говореше Мейлийн на кристалночистото стъкло — и вероятно още днес ще си заминеш от Хонконг.

— Това мисля да направя.

Мейлийн трябваше да си тръгне *сега*, преди той да види сълзите ѝ.

— Е, — промълви тя тихо. — Довиждане, каубой.

— Довиждане, Джейд.

Сам наблюдаваше как Мейлийн се приближава към кея на пристанището, как се качва в боядисаната лодка, която кротко се поклащаше. Пристанището Виктория бе абсолютно гладко в тази бледорозова зимна утрин. Дори сребристите върхове на вълните се бяха скрили под огледално гладката повърхност.

Мейлийн не се обърна нито веднъж. Сам разпусна юмруците си, само за да сграбчи един от мраморните флорентински пепелници.

Ако беше помислил, щеше да разбере колко глупава и безсмислена бе постъпката му, но Сам не мислеше, той чувстваше.

И най-после, насилието, което бе живяло толкова години вътре в него, щеше да си разреши едно малко бягство.

Целият по-нататъшен живот на Сам щеше да бъде наказание за това, че се бе влюбил в Мейлийн Куан и той щеше да се накаже. Независимо от това колко от яростта му щеше да избие сега, още много щеше да остане вътре в него. За първи път Сам Коултър се

прицели в нещо, извън него — в кристалночистото стъкло, което само часове преди това се бе превърнало в тяхна луна.

Дори когато замахваше с мрамора към прозореца, Сам се кореше. Прозорецът щеше да остане невредим. Мраморът щеше да отскочи обратно на килима, подигравайки му се.

Мраморното парче наистина се върна назад. Всичко, което бе обещано за качеството на стъклото, бе истина. Дори и в най-екстремното насилие, което природата можеше да наложи, то можеше да се спуска, но никога нямаше да се раздроби.

Природата бе прекарала по-голямата част от нощта, опитвайки се да остави поне една тъничка резка в нефритеното стъкло и... не бе успяла. Но стихийната сила на яростта му бе надминала дори чудовищния тайфун.

Пред очите му се появи не една линия, а хиляди, гигантска паяжина, чиято деликатна мрежа блестеше в изумрудено и сапфирено срещу бледорозовото небе.

Сам изчака още един час преди да пресече пристанището. Решението му бе взето, с цел да избегне среща с Мейлийн, но то го изправи лице в лице с Джеймс. Двамата мъже се връщаха в „Трейд Уиндз“ за първи път след тайфуна. И двамата бяха небръснати, никой от тях не бе спал. Сам чувстваше опустошенията на душевната си травма, а Джеймс бе опръскан с кръв.

— Какво се е случило? — попита Сам. После, изведнъж разтревожен за двете сестри, тихо добави: — Алисън?

— Алисън е добре — увери го Джеймс. — Това е от кръвта на Тайлър.

Пресичайки фойето на път за асансьорите Джеймс накратко разказа на Сам за случилото се в Пийк Касъл.

— Беше почти четири часа тази сутрин, когато ветровете бяха намалели дотолкова, че да можем да слезем в града. Тайлър загуби доста кръв, но сега е в болницата и лекарите казват, че ще оживее. Повече време ще му трябва, преди да може да върви. Ще трябва да подменят раздробената кост с метална пластина.

— Кога ще го оперират?

— Тази вечер, ако раната в гърдите му е добре и кръвта се стабилизира.

— В съзнание ли е?

— Не е загубвал съзнание изобщо — очите и гласът на Джеймс станаха сериозни при спомена за случилото се. — Това е благодарение на силната му любов. Той не вярваше, че ще оживее и искаше да бъде колкото е възможно повече време с Ийв, да ѝ говори колко много я обича, докато беше в състояние да го прави.

— Мисля да се отбия да го видя.

— Днес ли си тръгваш, Сам?

— Ако мога да намеря място. О, Джеймс, искам да знаеш, че това, което е станало с прозореца в имперския апартамент, няма нищо общо с тайфуна и аз ще заплатя подмяната му.

Джеймс махна с ръка.

— Вече си бил в хотела?

— Прекарах нощта там. Както и Мейлийн.

— Значи си я видял тази сутрин и тя е добре.

— Мейлийн? — Сам чу горчивината в собствения си глас. — О, да, чувства се отлично.

Само моменти преди боядисаната лодка да стигне Блейк Пиър на остров Хонконг, Мейлийн импулсивно бръкна в джоба на дънките си, за да извади парите, които ѝ бяха останали след вчерашното пътуване до „Джейд Палас“. Беше очаквала, че ще бъде трудно да убеди някой да я превози в бурните води и беше взела цялата налична сума пари, с която разполагаше в апартамента си. Но независимо от разхода по пътуването ѝ, бяха останали достатъчно.

Изваждайки банкнота от сто долара, тя попита на кантонски:

— Ще ме превозите ли до пристанището Абърдийн? Ще ви платя двеста долара.

Беше добра цена, но това беше Хонконг и дори по време на тайфуни се очакваше пазарлък.

— Четиристотин — каза лодкарят.

— Триста — предложи Мейлийн.

Човекът се засмя, доволен от сделката.

— Триста.

Веднага след като Мейлийн му връчи парите, те се отправиха към Абърдийн.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пристанището Абърдийн

Неделя, 12 декември 1993

Снощният тайфун бе по-страшен от онзи, който бе унищожил света на Спокойно море преди повече от тридесет години. Но този път Тин Хау бе решила да опази тези, които живееха в плаващия град от лодки. В последния момент страшните издихания на вятъра бяха помели хълма Виктория, преди да слязат към „Джейд Палас“ и с изключение на зелената буря от палмови и евкалиптови листа, Абърдийн бе пощаден. Мейлийн не знаеше какво я бе накарало да дойде тук, но на това място някога се бе родила Джулиана и сега, когато безцелно се скиташе покрай брега, в главата ѝ започна да се промъква странната мисъл, че двете с майка ѝ имаха много обща съдба.

В продължение на много време Мейлийн устояваше на прекрасната и въпреки това невероятна мисъл. Наистина, като девойки, както Спокойно море, така и Мейлийн Куан бяха разкъсвани между два свята. Джулиана бе дете на морето, мечтаещо за сушата, а Мейлийн дете на две раси, което мечтаеше един ден, единият от двата свята, да я приеме като своя. И за двете момичета тринадесетгодишната им възраст бе променила изцяло живота им.

Но Джулиана бе толкова храбра, любвеобилна и силна. Момичето, което се бе спасило от тайфуна, бе пораснало в жена, способна на велика любов. Беше се влюбила в Гарет Хуайтейкър дълбоко и завинаги, въпреки че любовта ѝ бе самотна. Това, което Джулиана чувстваше в сърцето си, бе чудесно и истинско. Тя бе обвиняла дъщеря си със своите собствени щастливи и светли спомени за тази въображаема любов в продължение на тринадесет години. Вълшебните ѝ думи бяха представлявали невидим щит, опазващ младото сърце на Мейлийн от жестоките закачки на другите.

Лъжите на Джулиана бяха лъжи на обичта. Тя бе искала само и единствено и завинаги да защити любимата си дъщеря от тъгата и раните.

„Точно така, както аз ще защитавам моята собствена дъщеря“ — осъзна Мейлийн.

Точно сега, когато стоеше до водата, в която плуваха лодките от тиково дърво, а зад нея се възвисяваха изумрудените дракони, тя осъзна в каква поза бе застанала. Фигурата ѝ бе изваяна, както винаги изправена и стройна, но нежните ѝ ръце бяха обхванали утробата ѝ, като че ли галеха и защитаваха начеващия в нея живот.

„Обикнах те с цялото си сърце още от момента, в който узнах, че живееш в мен. Знаеш ли кога бе това, миличка моя? Само часове след като бе зачената, преди още баща ти да напусне Хонконг.“ Мейлийн Куан така жестоко бе отминала думите на майка си. Това бе само още едно доказателство, че тя бе приела с присмех романтичните илюзии на Джулиана.

Но сега... сега Мейлийн усещаше новия живот в себе си, заченат само преди няколко часа, а вече се нуждаеше от нейната защита и любов. Беше ли младият живот в нея дете на похотта? За Сам — да, но не и за нея. За Мейлийн това дете бе детето на най-голямата любов.

Какво щеше да каже на своето дете за баща му? Истината — че е бил нежен, любящ и мил. И лъжата — че е щял да прекара живота си с тях двете, обичайки ги само ако не беше умрял.

— О, майко — прошепна Мейлийн тихо на изумруденото море.
— Толкова си приличаме.

— Мей-Мей — прошепна радостно Джулиана, когато отвори вратата на дома си в Щастливата долина. Навън се беше смрачило. Зимното небе искреше в лилаво и златно и изпълненият с аромати вечерен въздух започваше да става студен. Отваряйки още по-широко вратата, посрещайки изгубената за толкова дълго време дъщеря, Джулиана прошепна отново: — Мей-Мей!

— Майко... дойдох да искам прошка.

— Аз да ти простя? — За момент радостта на Джулиана се стопи. Тя вярваше, че Мейлийн бе чула нейните думи и ги бе запомнила. — На мен трябва да простиш. Аз те излъгах. Не си ли спомняш? Последните думи, които казах, преди да напуснеш Хонконг бяха, че се надявам един ден да разбереш всичко и да ми простиш.

— Спомням си, но... ти никога не си искала да ме нараниш... аз бях жестока към теб.

— О, мила моя — Джулиана я докосна. Майчински жест, стар като света. Нежно отмести кичурите коса от скъпите очи, които трябваше да види. — Ти прекара живота си в болка, скривайки я, за да ме пощадиш и когато научи истината, за това, което бях направила, ти се почувства предадена. Исках да ме разбереш. Но как? Ти беше толкова малка, Мей-Мей, едно момиченце, едно любящо малко момиченце, което винаги бе толкова храбро. Ти никога не си била жестока, миличка, само беше дълбоко наранена.

Тя разтвори широко ръце за дъщеря си и когато Мейлийн грациозно се вмъкна в обичната прегръдка на майка си, Джулиана прошепна:

— Обичам те, моя Мей-Мей. Обичам те.

— О, майко и аз те обичам.

След дълга прегръдка Мейлийн се отдалечи мъничко, само за да може да погледне обичното лице на майка си.

— И сега — каза тя тихо — сега разбирам всичко.

Джулиана усети нежността в думите на Мейлийн и видя надежда и тъга в нефритенозелените очи на дъщеря си, но преди да попита кой бе мъжът, в който Мейлийн се бе влюбила, един друг глас проговори:

— Не си разбрала всичко.

Мейлийн Куан бе прекарала целия си живот, чудейки се как би звучал гласът на един баща, изпълнен с обич към своята дъщеря... но сега вече знаеше. Изпълнението с обич глас дойде зад гърба ѝ и заговори отново. Този път на безупречен кантонски, практикуван цели двадесет и осем години. Сега той произнасяше нейното име — името на Дъщерята на най-голямата любов. Мейлийн искаше да се обърне към него, но не можеше да се помръдне. Изглежда ѝ бе невъзможно да направи това последно пътуване към обичта.

Но Дъщерята на най-голямата любов нямаше да предприеме това пътуване сама. Джулиана бе там, държеше ръката ѝ така, както преди, когато много пъти двете се бяха разхождали из Хонконг, споделяйки заедно вълшебните спомени за любовта. Нежно насърчавана от майка си, Мейлийн се обърна към баща си и това, което видя, бяха тъмнозелените му очи, изпълнени с обич, с такава обич, с която

тъмнозелените очи на Мейлийн щяха да гледат нейното собствено дете.

— Всичко, което майка ти е разказвала за нас двамата, е истина. — Гласът на Гарет бе дълбоко развълнуван. — Ние много се обичахме и ще се обичаме завинаги. Щяхме да прекараме живота си заедно, обичайки те, ако можехме да останем заедно.

Гарет се приближи към тях и някак от само себе си, Мейлийн протегна ръката си към неговата.

В продължение на толкова много години, когато бяха вървели с майка ѝ по улиците на Хонконг, Мейлийн бе чувствала тази ръка, която я обичаше и защитаваше. Сега тази любяща ръка бе тук, хванала здраво нейната и когато с другата Гарет прегърна майката и дъщерята, те станаха едно кълбо от обич. Бяха едно семейство.

Небето бе покрито вече със звезди, когато те извървяха краткия път от дома с изглед към Щастливата долина до болницата.

— Не е нужно Алисън да знае всичко — предложи Мейлийн на родителите си. — Бихте могли да кажете, че сте се срещнали тук сега и сте се обикнали и...

— Алисън вече знае — прекъсна я Гарет. — Казах ѝ тази сутрин и... тя е страшно нетърпелива да види сестра си.

Думите на Гарет отекнаха в съзнанието на Мейлийн, давайки ѝ сила. Но въпреки това, когато приближи стаята на Алисън, сърцето ѝ се сви от страх. Гарет и Джулиана дискретно се бяха отбили в близката чакалня. Сестрите щяха да бъдат сами, изправени една срещу друга и срещу истината.

И ето Мейлийн бе вече на вратата. Но още преди да бе чула някакъв звук, великолепните къдрици от огън и лунна светлина на Алисън се обърнаха към нея. Когато зелените им очи се срещнаха и се вгледаха едни в други, в този момент нефритът и изумрудът изразяваха едно и също чувство на несигурност и надежда. И тогава, като че ли спомняйки си, че трудното бе вече минало, те се усмихваха.

Шест месеца по-рано, на летището, Мейлийн беше почувствала как се носи, как лети, стремейки се към Алисън, като че ли привлечана от магнит, заложен някъде дълбоко в златокосото момиче. В този момент то почувства същото. Като че ли тъмнокосата сестра сега

имаше свой собствен магнит, скрит дълбоко в нея, защото Алисън сякаш бе придърпана от нещо, когато протегна бледите си, грациозни ръце към нея.

— Мейлийн — прошепна Алисън с радост, когато Мейлийн се приближи към нея.

— Мисля, Лъвчо, че трябва да ме наречеш Дороти.

— Ти вече намери своя дом, нали?

— Почти — тогава Мейлийн посегна към Алисън и когато прегърна сестра си, добави нежно: — Сега вече съм вкъщи.

След като се отделиха от нежната прегръдка, ръцете им все още бяха вплетени една в друга.

— Толкова си бледа — каза Алисън.

— Но се чувствам добре. Отначало бях малко замаяна, но сега съм добре... И ти си добре... и ако някога имаш нужда от кръв, знаеш къде можеш да я намериш.

— Благодаря — Алисън тръсна златисточервеникавата си глава. — Ти спаси живота ми, Мейлийн.

— Мисля — възрази тихо Мейлийн, — че ти спаси моя, Алисън. А що се отнася до децата ти, мога да ги износя. *Искам* да го направя.

„И — помисли си Мейлийн — твоите деца ще са в пълна безопасност в мен, защото през последните два дни всички гладни духове изчезнаха завинаги.“

— О, Мейлийн.

— Наистина искам, Алисън. Ако някога ти се случи нещо...

— *Няма*, обещавам. Преди да забременея, с Джеймс ще говорим с лекарите. Наблюдението, което могат да осъществяват сега е много по-усъвършенствано в сравнение с това отпреди двадесет и осем години. Сигурна съм, че всичко ще е наред.

— Ако не може и ако е твърде рисковано, ще ми кажеш. Моля те.

— Да — отговори тихо и с благодарност Алисън. — Ще ти кажа.

— Добре — отговори Мейлийн, после свивайки рамене, призна: — Но не мога да ти помогна веднага.

Очите на Алисън се уголемиха от изненада.

— Бременна ли си?

— Така мисля, въпреки че е твърде рано.

— Но ти знаеш.

— Да, знам.

— А Сам?

— Сам?

— Знам какво чувстваш към Сам — каза Алисън с обичлива закачка, но много развълнувана, добави: — Мое задължение е да знам тези неща. В края на краищата, ти си ми сестра.

Твоя сестра, твоя сестра!

В продължение на няколко минути говореха само блестящите очи и развълнуваните усмивки. После, като искаше и имаше нужда да говори със сестра си за тайната, която Алисън вече знаеше, Мейлийн каза:

— Предполагам, че Сам Коултър е вече на половината път към Тексас.

— Да, сигурно — потвърди Алисън тихо. — Беше тук тази сутрин, за да ми каже довиждане. Изглеждаше много тъжен.

— Съмнявам се.

— На мен ми се стори тъжен — повтори твърдо Алисън. И все така убедително, със замислени и загрижени зелени очи, предложи:

— Ако си бременна от него, Сам трябва да узнае, както трябва да знае и какво чувстваш към него. Все още не си намерила дома си, Дороти, имаш още път, докато кажеш на Сам всичко.

На Коледа, когато луксозният лайнер, който носеше на борда си Хуайтейкърви и Паришови, спря на океанския терминал в Колун, Лили Кай зашеметяваше родителите си с възвърнатата си енергия. Беше преминала през операцията — пътуване, което бе започнало и завършило както ѝ бе обещано — с посещенията на Ийв.

На Коледа Тайлър Ван зашеметяваше лекарите си и бъдещата си съпруга със забележително бързото си възстановяване. А Хонконг бе зашеметен от бързината, с която се бе срутил Пийк Касъл и за първи път от години, драконът на връх Виктория щеше да се наслаждава на впечатляващите фойерверки, които осветяваха среднощното небе на Нова Година.

Гарет не отиде на терминала, за да посрещне кораба. При пристигане на кораб в Хонконг се спазваше определен ритуал. Пътниците биваха посрещани с Ролс Ройсове и откарвани в луксозните си хотели.

Гарет се появи едва когато родителите му и тъстът и тъщата му се бяха настанили удобно в съседните апартаменти в Рийджънт.

— Къде е Алисън? — попита Паулин Хуайтейкър, още докато прегръщаше сина си.

— В „Джейд Палас“. Наблюдава поставянето на снимките по стените на хотела. Ще дойде по-късно. Но най-напред, трябва да ви кажа нещо.

— Алисън добре ли е? Толкова си сериозен.

— Алисън е добре, татко. Всъщност никога не е била пощастлива. Но трябва да обсъдим нещо много сериозно, нещо, което засяга всички вас. Нещо, което може би ще бъде трудно за разбиране. Защо не седнете?

Тъй като беше абсолютно ясно, че Гарет нямаше да проговори, докато не се подчинят на командата му, те седнаха... той остана прав и започна да говори.

— Трябва да ви разкажа за седмицата, когато Блейк бе убит, а аз бях в Хонконг.

— О, Гарет, не! Сега сме тук, това не е ли достатъчно? Защо трябва да връщаме назад тъгата на отминалото?

— Защото има отношение към настоящето... и бъдещето. Съжалявам, но ще трябва да чуete това, което имам да ви кажа. — Той пое дълбоко въздух. — Бях тук в Хонконг, но не самичък. Бях заедно с една китайка на име Джулиана Куан...

Гарет им разказа за тази седмица, за любовта си към Джулиана и нейната твърда убеденост, че любовта им не може да просъществува и настояването ѝ той да не я чака, а да намери друга, в която да се влюби и ожени.

— Бет никога не разбра за Джулиана — увери той тихо Робърт и Айриш Париш. — И никога нямаше да разбере. Аз обичах Бет и вие знаете, че това бе истина.

Те мълчаха, струваше му се, че никога няма да проговорят. Всичко бе твърде шокиращо, твърде болезнено, и сега те пропътуваха пътя на спомените си за смъртта на любимия син и смъртта на любимата дъщеря.

Най-накрая Айрис Париш прошепна:

— Да, Гарет, знаем това.

— А сега, Гарет, стига. Моля те! — Молбата дойде от Паулин Хуайтейкър и бе посрещната от извиняващите се, но твърди зелени очи, които ѝ казваха, че има още, че щеше да продължи да говори. Погледът ѝ се отмести от решителното лице на сина ѝ към ръцете му... и когато Паулин видя проблясването на златната халка, тя прехвърли нежелания разговор от миналото към настоящето, като стреснато, си пое въздух: — Носиш венчална халка!

— Джулиана и аз се оженихме преди шест дни.

— Но защо Гарет? Защо след толкова много години?

— Защото и след всичкото това време, се обичаме. Всъщност, сега се обичаме още повече.

— Но защо се оженихте? И защо толкова бързо?

— Защото хората, които се обичат така, както се обичаме ние с Джулиана искат да бъдат женени. И заради нашата дъщеря, искаме всички да разберат, че се обичаме.

— Искаш да кажеш, че тази бърза женитба бе по идея на Алисън?

Всъщност, така и беше. Всички се бяха събрали в къщата с изглед към Щастливата долина. Джулиана шиеше сватбената рокля на Алисън, прикрепвайки блестящите малки перлички към коприната с цвят на слонова кост, всяка от които блестеше със своя собствена дъга. Когато всички застанеха на мястото си, щяха да образуват градина от пеперуди и рози. „Спри — беше казала Алисън, нежно поставяйки ръката си върху ръката на Джулиана. — Моля те да ушиеш най-напред твоята сватбена рокля.“

— Всъщност — призна Гарет, — именно Алисън настояваше да се оженим колкото може по-бързо. Но когато казах нашата дъщеря, имах предвид Мейлийн. — Очите му, излъчващи тържественост, срещнаха стреснатите очи на родителите му. И той добави тихо: — Другата ваша внучка, детето, което ние с Джулиана заченахме през тази седмица, преди двадесет и осем години.

— Ти и Джулиана...?

Колко много Гарет искаше да не може да прочете неизказаните мисли на родителите си. Как искаше да не вижда в очите им предразсъдъците към дъщерята полуазиатка, на която техния син бе баща. Как искаше да бъде сляп за истината — те не я искаха.

Сърцето му се изпълни с гняв, но Гарет се бореше да се овладее. Нямахше да си тръгне, докато не им кажеше всичко, което беше дошъл да им каже, защото това, което оставаше да чуят бе най-важното и се отнасяше до Мейлийн.

Той продължи да говори, разказвайки на родителите си колко труден е бил животът на Мейлийн и колко много той я обича. Гарет не спомена колко красива бе дъщеря му или това, че тя бе надарената архитектка, създала най-забележителната сграда в Хонконг, нито пък им спомена за радостта на Алисън и Мейлийн от факта, че бяха сестри.

Гарет искаше родителите му да приемат Мейлийн безрезервно, защото тя беше тяхна внучка, а не защото имаше качества, които биха ги накарали да преодолеят предразсъдъците си.

Но той разбра, че иска твърде много. Видя лицата им, изразяващи неверие и отрицание. И въпреки това, той каза всичко, което бе искал да каже. Завършвайки с най-важните думи.

— Мейлийн е толкова ваша внучка, колкото и Алисън. Алисън и Мейлийн са сестри, а ние с Джулиана съпрузи и всички много искаме вие да бъдете част от нашето семейство, ако желаете това.

Но Гарет ясно видя, че те не желаеха. Омразата на родителите му към всичко азиатско бе толкова силна и дълбока, колкото силна и дълбока бе неговата обич към Джулиана и Мейлийн. Те не можеха да приемат това, което им беше казал, което означаваше, че той трябва да се опита да ги разбере, но... и трябва да им каже сбогом.

Изглежда, че Дъгълс Хуайтейкър щеше да бъде първият, който щеше да каже довиждане. Той се изправи. Гарет наблюдаваше баща си, който се мъчеше да намери думите, с които щеше да се отрече от единствения си жив син. Сърцето на Гарет закрепва от болка. Гарет Хуайтейкър бе вече възрастен мъж. Имаше съпруга, две дъщери и своето любимо семейство. И въпреки това, чувстваше мъката на дете, което е изоставено от родителя си, от неговия *баща*.

Болката му бе толкова очевидна, толкова мъчителна... но толкова обикновена в сравнение с това, което бе изпитало тринадесетгодишното момиченце, когато бе открило, че има баща, когото тя е обичала толкова много и който бе измамил тази обич. Той трябваше да бъде с това момиче, с неговата любима дъщеря, която бе толкова наранена. Трябваше да ѝ каже колко много съжالياва, че я

обича и ще ѝ помогне да превъзмогне преживяното. Бързо се отправи към вратата и ръката, на която носеше венчалния пръстен посегна към дръжката, когато бе спрял от гласа на баща си:

— *Гарет.*

Той се обърна към него и видя лицето му, изчервено от вълнение. Гарет чакаше, набирайки сили, за да чуе думата сбогом от баща си.

Но Дъгълс Хуайтейкър не му каза сбогом. Вместо това, бащата, когото Гарет винаги бе обичал, на когото бе вярвал и му се бе възхищавал, каза тихо на сина си:

— Бих искал да се срещна с внучката си.

Тогава Паулин Хуайтейкър се изправи и въпреки че представата на Гарет за нея бе малко объркана, той чу ясните ѝ думи:

— Аз също.

Следващата, която проговори, бе Айрис Париш:

— А ние, Гарет? Би ли искал... възможно ли е... Мейлийн да бъде и наша внучка?

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Джейд Палас“

31 декември 1993

Бе застанала на кея до пристанището, точно на същото място, където в онзи ден през юни двамата със Сам виждаха това, което никой друг не можеше да види — техния хотел, вече построен, величав и прекрасен.

Тази вечер „Джейд Палас“ бе обсипан в светлини. Във фойето, обградено отвсякъде с кристални стъкла, се тълпеше море от хора, които бяха дошли, за да празнуват голямото откриване. Може би дори драконите на Колун бяха тук. Но тя стоеше тук сама, наблюдавайки ярките блещукащи светлини на Хонконг, отразяващи се в гладките огледално черни води на пристанището Виктория.

Беше почти полунощ. Зимната луна имаше цвят на шампанско, нощният въздух бе изпълнен с ухания и топлина. Беше облечена в черна официална рокля от брокат, модел на „Луна от перли“ и блестящата ѝ черна коса, която толкова дълго време бе прибирала в стегнат кок, сега бе една корона от меки, свободни къдри, виещи се около главата ѝ. Стоеше загледана във великолепието на отразените светлини от скъпоценни камъни, а ръцете ѝ грациозно се притискаха към долната част на корема ѝ.

— Честита Нова година, Джейд!

На Мейлийн ѝ се стори, че чува думи, шепот, изпълнен с надежди, които идваха направо от сърцето ѝ. Разбира се, че мислеше за него, за неговото дете, как и кога да му каже. Но и в мечтите си не се бе надявала на така нежно произнесените думи. Все още не си позволяваше дори и да помисли за каквито и да е нежни думи, произнесени от Сам.

— Сам — прошепна тя. — Ти реши да дойдеш?

— Не можех да не дойда. — За момент очите на Мейлийн заблестяха по-силно от всички светлини на Хонконг. Но твърде бързо Сам видя черните сенки в тях. — Предполагам не се радваш особено, че ме виждаш.

— Някой от семейството ми ли те помоли да дойдеш?

— Не. — Това бе истината и когато Мейлийн се успокои, Сам се усмихна. — Сега имаш семейство, нали?

— Да — отговори тя тихо. — Сега имам едно прекрасно семейство.

— Семейство, което те защитава — добави той. — Всички, освен един, изпитваха смесени чувства, когато питах къде да те намеря.

— Но не и Алисън.

— Но не и Алисън — потвърди Сам. — Всъщност, сестра ти ме хвана за ръка, доведе ме до прозореца, за да е сигурна, че все още си тук, преди да ме пусне.

„Това е така, защото Алисън вярва в приказките“ — помисли си Мейлийн. Прекрасни приказки с щастлив край.

Имаше и още нещо, в което Алисън Париш Хуайтейкър вярваше безрезервно и това бе нейната сестра. Алисън настоятелно я бе убеждавала, че Сам я *обича*, беше ѝ го казвала хиляди пъти през последните три седмици. Как можеше да не я обича.

Непрекъснатото повторение от страна на Алисън почти бе убедило Мейлийн да отиде в Сан Антонио, където щеше да намери Сам в ранчото му. Щеше да го види с шапка на глава и ботуши на крака и щеше да му каже „Честита Нова година“ и да признае любовта си.

Кое бе *най-лошото*, което можеше да се случи? Алисън си бе задавала този въпрос, когато двете сестри бяха обсъждали сценария за разговора в Тексас. А Мейлийн бе отговорила, че Сам би могъл да разбие сърцето ѝ, на което Алисън бе възразила тихо, че то вече е разбито.

Но сега, когато Сам Коултър бе тук и се бе осмелил да проникне в семейството ѝ, което яростно я защитаваше, за да я открие и...

— Липсваше ми, Джейд.

— Наистина ли?

— Мисля, че е естествено да ти липсва някой, когото обичаш, но наистина не знам. Никога не съм бил влюбен... преди. — Сам не знаеше как ще му отговори Мейлийн. Знаеше само, че не може да прекара остатъка от живота си без тази, която обичаше и се чудеше какво ли чувстваше тя под цялото си прикрито същество. Но сега всичко бе излязло наяве. Нефритенозелените ѝ очи блестяха, излъчваха

искрящи изумрудени искри на светла надежда. — Обичам те, Мейлийн Куан. Трябваше да ти го кажа много отдавна. Мислех, че просто си играеш с мен, но това не е вярно, нали? Просто не е вярно.

— Ти ме обичаш? — възкликна Мейлийн.

— Обичам те. — Нежните думи на Сам плуваха в нощния въздух, обвивайки я със своята топлина и любов и всичките тъмни сенки на несигурност изчезнаха от красивите ѝ очи, когато той допълни: — Искам да прекарам остатъка от живота си с теб. — Той извади малка червена кутийка от джоба си. — Отвори я, Джейд. Изпълнявам ритуала, поднасяйки този подарък.

Кутийката на новогодишния подарък бе яркочервена с пожелание за огромно щастие. Сам бе добавил още нещо вътре. Този, който бе изградил специалното гнездо за Мейлийн в нощта на тайфуна, сега бе изградил още едно, много по-малко от яркочервена хартия.

Диамантът бе абсолютно кръгъл и невероятно съвършен, танцуваше във вътрешния огън на шестоъгълното си легло. Докато Мейлийн го гледаше втренчено, без да може да проговори, Сам каза тихичко:

— Много е традиционен, ако предпочиташ нещо друго...

— Не — отговори нежно Мейлийн. — Ние, Хуайтейкърви почитаме традицията.

Тогавя Мейлийн докосна диаманта, нежните ѝ пръсти го опипваха с почитание, така както в нощта на Тайфуна Дороти бе посегнала да докосне тяхната нефритено изумрудена луна. Блестящото стъкло бе една илюзия, а пръстенът тук бе реалност. Но тя не можеше да повярва, че всичко това се случваше с нея.

— Това означава ли, че го харесваш? — попита Сам. — И че ще се омъжиш за мен?

— Харесвам го. — Вдигайки поглед от диаманта към тъмносините очи, които излъчваха любов, тя прошепна: — Обичам те.

Имаха нужда от ръцете си, за да се докоснат един друг, но им пречеше малката червена кутийка с блестящия скъпоценен камък. Изваждайки пръстена от кутийката, Сам нежно го сложи на треперещия пръст на Мейлийн.

За момент на Мейлийн ѝ се стори, че и неговите ръце трепереха. Но това сигурно бе още една илюзия.

Пръстенът бе на ръката ѝ, беше ѝ по мярка, като че ли направен специално за нея.

— Ти беше сигурен, че ще кажа да, нали Каубой?

Беше една малка шега, за да не избухне в сълзи от радост, но тъмносините му очи не се усмихнаха, само станаха още по-наситено сини.

— Въобще не бях сигурен — отговори тихо той. — Само се надявах с цялото си сърце, че ще се съгласиш. Все още не съм чул твоя отговор.

— Да, Сам, да. Ще се омъжа за теб.

Тогава сълзите рукнаха от очите на Мейлийн и Сам ги целуваше дълго. Продължаваше да целува очите ѝ и след като бе спряла да плаче. Накрая, между целувките, той прошепна:

— Кога Джейд? Кога ще се омъжиш за мен?

— Когато поискаш. Джеймс и Алисън ще се оженият утре.

— На твоя рожден ден. Ние бихме могли да се оженим на рождения ден на Алисън, ако искаш, като имам предвид, че той е много скоро.

— Всъщност днес, остават още десет минути.

Сам помисли малко преди да продължи. И много нежно проговори:

— Нека да видим. Алисън се жени на първия ден на западната Нова година, така че ние можем да се оженим след един месец, точно на китайската Нова година. Или...

Сам спря, надявайки се красивото ѝ лице да разбере какво точно имаше предвид той и се увери, че е така. Зелените ѝ очи искряха, алабастровите ѝ бузи се бяха покрили с нежна розовина. Беше твърде очевидно, че тя бе не само една надарена актриса, показвайки, че е щастлива, когато всъщност изпитваше болка.

Тя бе дете на два свята и най-накрая, Мейлийн Куан бе горда от този факт.

— Или — довърши тя с чиста радост, — бихме могли да се оженим между двете Нови години.

Те отново се целунаха — дълга, любовна целувка. С нежна усмивка и глас, изпълнен с копнеж, Сам добави:

— Май трябва да помислим къде ще прекараме нощта. — Но преди Мейлийн да може да отговори, Сам поиска да уточни бъдещите

им планове и запита: — А къде ще живеем? Къде ще живее семейството ти?

— Тук, включително и моите баби и дядовци ще престояват тук за по-дълги периоди от време.

— Мисля, че и аз го искам. Така че, ще живеем в Хонконг. Мислиш ли, че бихме могли да убедим Джеймс да ни даде възможност да му сътрудничим и за други негови сгради?

— Предполагам. — Изразът на Мейлийн премина от закачлив към сериозен. — Но нали имаш два други проекта преди това?

— Не, нямам. — Сам се усмихна на изненадата ѝ. — Те наистина ми се обадиха, но им казах, че ще отговоря след първи януари... след като се видя с теб.

— Пак можеш да го направиш. Ще дойда с теб.

Сам нямаше никакво намерение да отвежда жената, която обичаше далече от семейството ѝ.

— По-добре е да останем тук. Ще потърсим някъде място по брега, ще имаме коне и ще те науча да яздиш. — Когато в отговор, тя леко се намръщи, Сам бързо я увери: — Ездата не е абсолютно задължителна за жената каубой, но мислех, че ще ти е приятно.

— Да... но не точно сега.

Тогавя той разбра и си спомни начина, по който тя бе застанала с красивите си ръце, обхванали долната част на корема ѝ, пазейки го. Когато я бе зърнал, бе останал поразен от красотата ѝ и от необикновената, но въпреки това съвършена поза.

Сега Сам си спомни нещо още по-прекрасно — този грациозен жест на защита му бе напомнил майчинството.

Тихичко и нежно я попита:

— Ще си имаме бебе?

Мейлийн погледна в тъмносините му очи, изпълнени с толкова любов и радост и му отговори:

— Един малък тайфун.

— Добре ли си?

— Чувствам се чудесно, Сам. Само малко ми се вие свят.

— И когато се срещнахме ти се зави свят.

— Но ти не ми позволи да падна.

— Никога няма да позволя да паднеш.

Тогава силните ръце на Сам Коултър затрепериха. Това не бе илюзия, просто едно невероятно чудо и той много нежно докосна корема ѝ. И когато слабичките ръце на Мейлийн се преплетоха в неговите силни ръце, и двамата знаеха истината за своите действия.

Това бяха определено майчин и бащин жест, тържествено и радостно обещание, че двамата родители щяха да пазят завинаги подаръка на тяхната любов, който растеше някъде дълбоко в нея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.